„Puikus debiutas; mitologijos perteikimo išradingumas gali varžytis su stulbinamu pasakojimo grožiu“. –

STEPHENIE MEYER

SAULĖLYDŽIO SAGOS AUTORĖ

Kerai

APRILYNNE PIKE

Bestselerio *Sparnai* tęsinys

APRILYNNE PIKE

Kerai

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
RASA KRULIKAUSKIENĖ

UDK 820(73)-93
Pi51

Versta iš: *Aprilynne Pike*
Spells
HarperTeen, 2010

ISBN 978-609-403-168-7

Spells
Copyright © 2010 by Aprilynne Pike
© Vertimas į lietuvių kalbą, Rasa Krulikauskienė, 2010
© Viršelio dizainas, Andrius Morkeliūnas, 2010
© UAB MEDIAINCOGNITO, 2010

Skiriama Kenny

Už visus mažus ir didelius dalykus
bei tai, kas telpa tarp jų.
Ačiū tau.

PIRMAS SKYRIUS

Lorelė stovėjo priešais trobele, dėbčiojo j pamiškę, o gerklėje tarsi koks gumulas būtų įstrigęs. Kažkur ten, miške, yra *jis* - stebi ją. Tai, kad mergaitė jo nemato, dar nieko nereiškia.

Nepasakytumei, kad Lorelė nenorėjo jo išvysti. Kartais sugaudavo save galvojant, kad per daug trokšta jį pamatyti. Bendravimas su Tameniu buvo panašus į braidymą po sraunią upę. Tik ženk žingsnį per toli, ir srovė nebepaleis. Lorelė pasirinko likti su Deividu ir vis dar tikėjo, kad toks pasirinkimas teisingas. Tik nuo to tikėjimo nebuvo nė kiek lengviau susitikti su Tameniu.

Ir rankos nenustojo drebėjusios.

Buvo pažadėjusi Tameniui, kad aplankys jį, kai gaus vairuotojo teises. Nors tikslios datos ir nenurodė, minėjo, kad tai įvyks gegužės mėnesį. O dabar beveik baigiasi birželis.

Tamenis jau turėjo įtarti, kad mergaitė jo vengia. Dabar jis turėtų būti čia - kad pasitiktų Lorelę pirmasis, o ji nežinojo, džiaugtis ar bijoti. Sumišę jausmai taip svaigino - nieko panašaus mergaitė dar nebuvo patyrusi ir net neabejojo, kad nenorėtų daugiau patirti.

Lorelė susizgribo spaudžianti mažutį, pernai Tamenio duotą žiedą, tą patį, kurį nešiojo pasikabinusi ant kaklo, ant plonos grandinėlės. Paskutiniuosius šešis mėnesius bandė negalvoti apie žaliaplaukį. Kaip teko prisipažinti - *bandė, bet nepavyko.* Mergaitė prisivertė atgniaužti pirštus nuo to mažo žiedelio, eidama miško link pasistengė natūraliai, pasitikinčiai mosikuoti rankomis.

Kai šakų šešėliai pasiekė mergaitę, nuo medžio žemyn šmėstelėjęs kažkas žaliai juodas sučiupo ją. Lorelė net šūktelėjo - iš pradžių iš baimės, paskui - apsidžiaugusi.

- Pasiilgai manęs? - paklausė Tamenis vis su ta pačia kerinčia šypsena, nedavusią mergaitei ramybės nuo pat pirmojo jųdviejų susitikimo.

Staiga pasirodė, kad tų paskutiniųjų šešių mėnesių nė nebūta. Vos išvydus Tamenį, pajutus jį taip arti, ištirpo visos baimės, išnyko visos mintys... išgaravo visi apsisprendimai. Lorelė apsikabino vaikiną, suspaudė iš visų jėgų. Niekada nenorėjo jo netekti.

- Leisiu sau manyti, kad taip, - atsidusęs pareiškė fėjų sargybinis.

Mergaitė prisivertė paleisti vaikiną, žengtelėjo atgal. Jautėsi lyg būtų turėjusi priversti upę tekėti prieš srovę. Vis dėlto po kelių sekundžių jai pavyko - stovėjo tylutėliai, tik akimis siurbėsi j Tamenį. Tie patys ilgoki, juodi plaukai, skubi šypsenėlė ir tos užburiančios žalios akys. Lorelei staiga pasidarė nejauku, kiek susigėdusi dėl tokio aistringo pasisveikinimo, nesumodama, ką pasakyti, ji nudelbė žvilgsnį j batus.

- Laukiau tavęs anksčiau, - galop pratarė Tamenis.

Dabar, kai stovėjo šalia vaikino, Lorelei atrodė kvaila ir juokinga, kad visą tą laiką baiminosi. Tačiau vis dar prisiminė šaltuką pilve, kurj pajusdavo kiekvieną kartą vos pagalvojusi apie pasimatymą su Tameniu.

- Atsiprašau.

- Kodėl neatvažiavai ?

- Bijojau, - sąžiningai prisipažino mergaitė.

- Manęs ? - šypsodamasis erzinosi Tamenis.

- Tarkime, tavęs.

- Kodėl?

Lorelė giliai atsiduso. Jis nusipelnė išgirsti tiesą.

- Būti čia su tavimi per daug gera. Nebepasitikiu savimi.

Tamenis šyptelėjo.

- Spėju, neturėčiau dėl šių žodžių per daug įsižeisti.

Lorelė užvertė akis. Ilgas išsiskyrimas tikrai nepakeitė šio fėjų gražuolio demonstruojamo narsumo.

- Tai kaip reikalai ?

- Puikiai. Gerai. Viskas gerai, - sulemeno mergaitė.

- Kaip laikosi tavo draugai? - kiek padvejojęs pasiteiravo fėjų sargybinis.

- Mano draugai? - sukluso Lorelė. - Gal galėtum kiek aiškiau?

Nejučia ji palietė sidabrinę apyrankę ant riešo. Tamenis pastebėjo šj judesį.

- Kaip gyvuoja Deividas? - paspardęs žemę galop paklausė jis.

- Puikiausiai.

- Ar judu?.. - Tamenis paliko kausimą kyboti ore.

- Ar mudu vis dar kartu?

- Spėju, kad taip, - vaikinas darsyk žvilgtelėjo į prašmatnią sidabrinę apyrankę. Sumišęs tarsi apniuko, kiek per ilgai užsižiūrėjo į tą papuošalą, bet tuojau pat veide sušvito šypsena.

Toji apyrankė buvo Deivido dovana. Padovanojo ją pernai, prieš pat Kalėdas, kai jiedu oficialiai tapo porele. Apyrankė buvo padaryta lyg sidabrinė vynmedžio šakelė su mažučiais žiedeliais, tviskančiais apie krištolines akutes. Įteikdamas Deividas ne kažin ką tepasakė, bet Lorelė įtarė, kad norėjo „perspjauti" fėjų žiedą, kurį Lorelė vis dar kasdien nešiojo. Nedrįso nusimauti to žiedelio ir, visai kaip buvo prisižadėjusi, kiekvieną kartą pagalvojusi apie jį, prisimindavo ir Tamenį. Vis dar buvo neabejinga jam. Širdį plėšantys jausmai buvo sunkiai apibūdinami - bent jau dažniausiai, tačiau ir jų užtekdavo, kad mergaitė pasijustų kalta, kai imdavo galvoti apie fėjų sargybinį.

Deividas buvo puikiausias vaikinas, kokio tik galima tikėtis. Puikiausias, išskyrus tai, kad jis nebuvo tas, kuo ir negalėjo kada nors tapti. Tačiau ir Tamenis niekada nebūtų tapęs toks, kaip Deividas.

- Taip, kartu, - galop išlemeno Lorelė.

Tamenis tylėjo.

- Man jo reikia, Tami, - švelniu, tačiau neatsiprašinėjančių balsu pratarė mergaitė. Negalėjo - ir niekada negalėtų - atsiprašinėti, kad pasirinko Deividą. - Jau anksčiau tau pasakojau, kaip viskas yra.

- Tikrai, - vaikinas perbraukė delnais jai per rankas - aukštyn, paskui žemyn. - Bet dabar jo čia nėra.

- Zinai, kad negalėčiau sau atleisti, - ji prisivertė paprieštarauti. Tačiau teišsprūdo vos girdimas šnabždesys.

Tamenis atsiduso.

- Man teliko susitaikyti, tiesa?

- Nebent norėtum palikti mane vieną.

Vaikinas viena ranka apkabino mergaitę per pečius - dabar jau draugiškai.

- Niekada šito tau nelinkėčiau.

Lorelė apsikabino jį, tvirčiau priglaudė.

- O čia už ką? - sumurmėjo Tamenis.

- Už tai, kad esi.

- Na, jau apsikabinimo tikrai neatsisakysiu, -- atsiliepė laimingasis. Kalbėjo atsainiai, lyg juokaudamas, bet priglaudė mergaitę taip tvirtai, lyg beviltiško troškimo pagautas. Visgi nelaukė, kol šioji pasitrauks, nuleido ranką ir mostelėjo į takelį.

- Eime, - pakvietė. - Čionai.

Lorelei net burna išdžiūvo. Atėjo metas.

Įkišusi ranką į kišenę - neabejotinai kokį šimtąjį kartą, mergaitė užčiuopė iškilų atviruką. Ankstyvą gegužės rytą tas atvirukas, užantspauduotas vašku ir perrištas spindinčiu kaspinu, iš kažkur išdygo jai ant pagalvės. Zinutė buvo trumpa - vos keturios eilutės, tačiau jos viską pakeitė.

Dėl apgailėtinai netinkamo dabartinio išsilavinimo esate kviečiama į Avalono akademiją.

Prašome pirmąją vasaros dieną prisistatyti prie vartų. Privaloma dalyvauti aštuonių savaičių trukmės mokymuose.

Apgailėtinai netinkamas. Mama neapsidžiaugtų išvydusi tokį įvertinimą. Kita vertus, mama pastaruoju metu per

daug nesidžiaugė niekuo, kas susiję su fėjomis. Iš pradžių, kai tik Lorelė prisipažino esanti fėja, viskas atrodė stulbinamai gerai. Tėvai visad nujautė, kad jų įvaikinta mergaitė kažkokia kitokia. Net tokią beprotišką tiesą, kad Lorelė yra primestas vaikas - fėjų atžala, palikta jiems auginti, kad paveldėtų šventą fėjų žemę, tėvai priėmė stebėtinai lengvai, bent jau iš pradžių. Tėčio požiūris nepasikeitė, bet mama per pastaruosius kelis mėnesius vis labiau jaudinosi galvodama, kad Lorelė - ne žmogus. Nustojo apie tai kalbėtis, paskui nebenorėjo nieko ta tema net girdėti, o reikalai visai pašlijo tada, kai mergaitė gavo pakvietimą. Ar veikiau jau pašaukimą. Lorelei teko ilgai įkalbinėti, o tėčiui padėti įtikinti mamą, kol galop mama pasidavė ir sutiko ją išleisti. Atrodė, lyg bijotų, kad Lorelė kažkokiu būdu grįš" dar mažiau panaši į žmogų nei buvo anksčiau.

Mergaitė buvo patenkinta, kad tėvams nieko neužsiminė apie trolius - nė neabejojo, kad jei būtų taip padariusi, čia nestovėtų.

- Ar pasirengusi? - jausdamas, kad draugė dvejoja, padrąsino Tamenis.

Pasirengusi? Lorelė abejojo, ar kada nors galėtų būti labiau.;, ar mažiau pasirengusi.

Tylėdama ji nusekė paskui fėjų sargybinį per mišką - takas vingiavo po medžiais, užstojančiais saulės šviesą. Vargu ar tai iš viso buvo takas, bet Lorelė žinojo, kur jis veda.

Greitai jiedu prieis prie nedidelio gumbuoto medžio, tokios rūšies medis šiame miške vienintelis, tačiau iš pažiūros - niekuo neypatingas. Nors gyveno čia dvylika metų, iššniukštinėjo visus kampelius, tą medj mergaitė buvo mačiusi tik sykį, kai po kovos su troliais parvežė sužeistą, beveik netekusį sąmonės Tamenj. Tąsyk mergaitė savomis akimis išvydo, kaip medis keitėsi, spėjo žvilgtelėti ir į tai, kas plytėjo už jo. Šiandien žengs pro vartus.

Šiandien pamatys Avaloną.

Žengiant giliau į miško tankmę, iš paskos prisijungė vis daugiau fėjų, tad Lorelei teko valdytis, kad nesigręžiotų ir nespoksotų į jas. Abejojo, ar kada nors pripras prie tų gražių, tylomis sekančių sargybinių, kurie dar niekada nebuvo pratarę nė žodžio ir net nežiūrėjo mergaitei į akis. Jie visad buvo šalia, net tada, kai Lorelė jų nematė. Dabar jau žinojo. Akimirką nusistebėjo pagalvojusi, kiek sargybinių yra prižiūrėję ją nuo vaikystės, bet pasidarė per daug skaudu. Vienas dalykas buvo jos vaikystės paikas išdaigas stebintys tėvai, o visai kas kita - ją sergstinčios bevardės antgamtiškos būtybės. Nurijusi seiles susikaupė, pabandė nukreipti mintis kitur ir žvelgė tik į priekį.

Greitai jie priėjo tą seną susisukusį medį, tankiai apsuptą visžalių sekvojų. Fėjų sargybiniai sustojo pusračiu ir, griežtai mostelėjus Šeriui, fėjų sargybinių vyresniajam, Tamenis ištraukė savo delną iš Lorelės rankos, suspaudusios jį tarsi spaustuvais, ir stojo šalia fėjų. Stovėdama tuzino sargybinių apsuptyje mergaitė gniaužė kuprinės diržus. Kai vyrukai vienas po kito pradėjo glausti rankas prie medžio žievės toje vietoje, kur kamienas skilo į dvi storas šakas, Lorelė ėmė dažniau kvėpuoti. Medis suvirpėjo, o proskynoje spindinti šviesa aplink šakas, regis, sutvisko ryškiau.

Šį kartą Lorelė buvo ryžtingai nusiteikusi neužsimerkti, stebėti visus pokyčius. Prisimerkusi iškentė ryškią šviesą, bet švystelėjęs žaibas privertė bent trumpai akimirkai primerkti akis. Kai vėl sužiuro, medis buvo virtęs skliautuotais aukštais auksiniais vartais, apraizgytais susivijusiais vynmedžiais, nusėtais purpuriniais žiedais. Abipus vartų stūksojo du tvirti stulpai, tvirtinantys juos prie žemės, bet saulės nutviekstame miške daugiau nieko nebuvo matyti — tik vartai. Lorelė atsiduso - nė pati nesuprato, kad buvo sulaikiusi kvapą, bet tuojau ir vėl užkando žadą pamačiusi, kad vartai prasivėrė.

Pro juos plūstelėjo aiškiai juntama šiluma, net už dešimties pėdų stovinti Lorelė juto dvelkiantį gyvybės ir augimo aromatą - atpažino jį, nes nuolat padėdavo mamai sodininkauti. Tik šis aromatas buvo stipresnis, lyg konservuotos saulės šviesos esencija. Pajuto, kaip kojos pačios neša pirmyn, ir jau beveik žengė pro vartus, kai kažkas truktelėjo už rankos. Lorelė atplėšė žvilgsnį nuo vartų ir nustebusi pamatė, kad pasitraukęs iš sargybinių gretų Tamenis švelniai

sugriebė ją už rankos. Prisilietimas prie kito delno privertė ją vėl įsistebeilyti pro vartus.

Senoji žiemos fėja Džeimisonas, tas pats, kurį Lorelė buvo sutikusi praeitą rudenį, paėmė nuleistą mergaitės ranką ir uždėjo ant savosios tarsi koks džentelmenas iš senų kino filmų. Nuoširdžiai, bet gana griežtai nusišypsojęs Tameniui pareiškė:

- Ačiū, kad atvedei pas mus Lorelę, Tami. Dabar ją vešiuosi pats.

Tamenis išsyk dar neatitraukė rankos.

- Atvyksiu pas tave kitą savaitę, - pasakė tyliai, bet ne pašnibždomis.

Trijulė kelias akimirkas stovėjo tarsi būtų sustojęs laikas. Paskui Džeimisonas pakreipė galvą, sykį linktelėjo Tameniui. Sis atsakė linktelėjimu ir grįžo į savo vietą tarp pusračiu stovinčių sargybinių.

Lorelė juto jo žvilgsnį, bet veidas pats sukosi į ryškią šviesą, besiliejančią nuo auksinių vartų. Avalono trauka buvo per stipri, kad delstų netgi dėl tokio stipraus apgailestavimo, kurį juto turėdama taip greitai palikti Tamenį, vos spėjusi su juo susitikti. Bet jis greitai pats ją aplankys.

Džeimisonas žengė tiesiai po auksiniu skliautu ir pamojo Lorelei eiti pirmyn paleisdamas jos ranką, kurią laikė uždėjęs ant savosios.

- Sveika sugrįžusi, Lorele, - pasveikino švelniu balsu.

Užėmusi kvapą Lorelė žengė pirmyn ir perlipo per vartų slenkstį - po kojomis pirmą kartą pajuto Avalono žemę. *Netiesa, ne pirmą kartą,* - priminė pati sau. - *Aš iš čia patekau į žeme.*

Kurį laiką nematė nieko, tik didžiulio, viską užstojančio ąžuolo lapus ir tamsią purią žemę po kojomis, apaugusią vešlia, smaragdo žalumo žole. Džeimisonas išvedė ją iš po tankios lapijos, ir saulės šviesa, nutvieskusi mergaitės veidą, išsyk sušildė skruostus, privertė markstytis.

Jiedu stovėjo tarsi kokiame sienomis apsuptame parke. Pro gyvą žalumą, užlipusią net akmenine siena, kai kur juodavo derlinga žemė. Lorelė niekada anksčiau nebuvo mačiusi tokios aukštos akmeninės sienos - norint tokią pastatyti be cemento turėjo užtrukti ilgus dešimtmečius. Sode augo medžiai, aukšti lapuoti vynmedžiai lipo, raizgėsi jų kamienais ir šakomis. Mergaitė matė, jog visi jie žydi, bet nuo šilumos žiedai buvo susikleidę.

Atsisukusi Lorelė sužiuro į vartus. Dabar jie buvo užsivėrę, o už auksinių stulpų buvo matyti tik tamsa. Vartai stūksojo parko viduryje, visai prie nieko nepritvirtinti - tiesiog stovėjo sau, o aplink juos spietėsi gal dvidešimt sargybinių - visos merginos. Lorelė pakreipė galvą. *Tai bent.* Žengė žingsnį į priekį, ir ietys plačiais ašmenimis, regis, padarytais iš krištolo, sublizgo jai prieš akis.

- Viskas gerai, kapitone, - Lorelei už nugaros nuaidėjo Džeimisono balsas. - Jai galima žiūrėti.

Ietys dingo, ir mergaitė žengė pirmyn nė neabejodama, kad jai vaidenasi. Tačiau nesivaideno, iš tiesų dešinėje pusėje stūksojo dar vieneri vartai. Lorelė žingsniavo, kol apėjo net ketverius vartus, sujungtus tvirtais stulpais, kuriuos ji atpažino mačiusi kitoje vartų pusėje. Kiekvienas stulpas jungė dvejus vartus taip sudarydami lygų kvadratą, už kurio plytėjo keista juoduma, pro kurią, visgi buvo galima įžvelgti kitapus vartų stovinčius sargybinius.

- Nesuprantu, - tarė mergaitė vėl grįžusi prie Džeimisono.

- Tavieji vartai ne vieninteliai, - šypsodamasis paaiškino Džeimisonas.

Lorelė lyg per miglą prisiminė, kaip praeitą rudenį, tada, kai ji atskubėjo pas Tamenį trolių sudaužyta ir sumušta bei įmesta į Cetko upę, jis pasakojo apie ketverius vartus.

- Ketveri vartai, - tyliai murmėjo mergaitė, bandydama nustumti į šalį nemalonius prisiminimus.

- *Į* visas keturias pasaulio šalis. Vienas žingsnis, ir gali atsidurti namuose, Japonijos kalnuose, Škotijos plokštikalnėse arba prie Nilo upės žiočių.

- Nuostabu, - nenuleisdama nuo vartų akių žavėjosi Lorelė. - Tūkstančiai mylių vienu žingsniu.

- Tai pati pažeidžiamiausia Avalono vieta, - paaiškino Džeimisonas. - Ir vis dėlto gudriai sugalvota, kaip manai? Beveik žygdarbis. Vartus pastatė karalius Oberonas - tai kainavo jam gyvybę, o karalienė Izidė juos paslėpė, pridengė iš kitos pusės - ir tik prieš kelis šimtus metų.

- Egipto karalienė? - netekusi amo paklausė Lorelė.

- Ne, tik gavusi vardą Egipto karalienės garbei, - šypsodamasis paaiškino Džeimisonas. - Nors labai norėtume galvoti kitaip, ne visos svarbiausios istorijos asmenybės yra fėjos. Nagi, mano *baugutės* susijaudins, jei dar čia lūkuriuosime.

- Kas tokios?

Senasis kurį laiką klausiamai žvelgė į Lorelę, paskui keistai nusiminė.

- Baugutės, - pakartojo. - Mano sargybinės. Visą laiką bent dvi sekioja mane.

- Kodėl?

- Nes aš esu žiemos fėja, - Džeimisonas lėtai žingsniavo juodžemio taku, regis, sverdamas kiekvieną žodį. - Esame apdovanotos iš visų fėjų rečiausiais gebėjimais, tad labai gerbiamos. Mes vienintelės galime atverti vartus, todėl mus saugo. Avalonas priklausomas nuo mūsų galių, tad žiemos fėjoms negalima papulti į pavojų, negalima leisti, kad jas užpultų. Didžiulės galios...

- ...uždeda didelę atsakomybę? - pabaigė Lorelė.

Džeimisonas, dabar jau šypsodamasis, atsisuko.

- Ir kas tave šito išmokė?

Lorelė sumišusi tylėjo.

- Gal Žmogus voras? - sumikčiojo.

- Manau, kad kai kurios tiesos nesikeičia, - nusijuokė Džeimisonas, o jo juokas nuaidėjo tarp didžiulių akmeninių sienų. Paskui jis apniuko. - Tai frazė, kurią labai dažnai kartoja žiemos fėjos. Britų karalius Artūras ją ištarė, kai savomis akimis išvydo, kokio siaubingo trolių keršto sulaukė Kamelotas. Karalius visą laiką tikėjo, kad tai jis užtraukė nelaimę, kad jis galėjo ją atitolinti.

- Ar tikrai galėjo? - sukluso Lorelė.

Džeimisonas linktelėjo dviem sergėtojoms, stovinčioms abipus didžiulių medinių durų, vedančių kiaurai sienas.

- Greičiausiai ne, - tarė Lorelei. - Bet vis tiek tai geras priminimas.

Durys be garso prasivėrė, ir Lorelei visos mintys išgaravo iš gaivos, nes jiedu su Džeimisonu žengė iš uždaros teritorijos ant kalvos.

Kiek tik akys užmatė, j visas puses driekėsi nuostabaus grožio žaluma. Tarp medžių tankumyno vingiavo juodi takeliai, tarp jų margavo gėlėmis nusagstytos pievos ir vaivorykštės spalvomis raibuliuojantys lyg kokie milžiniško dydžio balionai išdažyti visomis įmanomomis spalvomis ar ant žemės pūpsantys muilo burbulai. Tolėliau, išsidėstę ratu, kuris, regis, supo visą kalvos papėdę, buvo matyti mažučių namų stogai. Lorelei net pavyko įžvelgti judančius ryškiaspalvius taškelius, kurie greičiausiai buvo fėjos.

- Jų ten... tūkstančiai, - nė nesuvokdama, kad prakalbo balsu, nusistebėjo Lorelė.

- Žinoma, - džiugiai atsiliepė Džeimisonas. - Beveik visos fėjos gyvena čia. Dabar mūsų jau daugiau nei aštuoniasdešimt tūkstančių. - Kiek patylėjęs pridūrė: - Turbūt tau tai atrodo mažai.

- Ne, - skubiai patikino Lorelė. - Kaip čia pasakius... suprantu, kad žmonių yra daugiau, bet... niekada neįsivaizdavau tiek daug fėjų vienoje vietoje. - Mergaitė jautėsi keistai - tuo pačiu metu lyg ir būtų normali ir lyg visai nereikšminga. Žinoma, buvo sutikusi ir kitų fėjų - Džeimisoną, Tamenį, Šerį, kartkartėmis šmėstelinčius sargybinius, bet mintis apie tūkstančius fėjų buvo pribloškianti.

Džeimisonas apglėbė mergaitę per liemenį.

- Pasižvalgyti rasime laiko kitą dieną, - švelniai perspėjo. - Turime pristatyti tave į akademiją.

Lorelė pagal akmeninę sieną nusekė paskui Džeimisoną. Kai jie pasuko už aptvaro kampo, Lorelė pažvelgė į kalną ir jai vėl užkando žadą. Gal už ketvirčio mylios šlaito papėdėje iš ilgo, plataus pastato į dangų kilo nenusakomo dydžio bokštas, visai kaip iš knygos apie Džeinę Eir. Kvadratinis, statytas iš pilkų akmenų ir puoštas smailintais stogeliais,

jis atrodė veikiau panašesnis j milžinišką biblioteką, o ne į pilj. Kiekvienoje sienoje blizgėjo dideli langai, o stogas net žvilgėjo nuo stoglangių, lyg kokių briaunotų brangakmenių. Visos sienos buvo apraizgytos vijokliais, margavo nuo gėlių, kyšančių pro lapiją, ir kitokių nenusakomų rūšių augalų.

Džeimisonas paaiškino tai, ko Lorelė iš nuostabos neįstengė paklausti. Parodęs į pastatą ranka prakalbo:

- Avalono akademija.

ANTRAS SKYRIUS

Jiems einant akademijos link, Lorelė miške pro medžius pamatė dar vieną pastatą. Pačioje aukštos kalvos viršūnėje, kiek aukščiau nei stūksanti akademija, riogsojo griūvančios pilies liekanos. Lorelė sumirksėjo, prisimerkė. Gal griūvančios liekanos nėra visai tikslus apibūdinimas. Pilis visiškai byrėjo j gabalus, tik apraizgę vijokliai, žaliuojantys pro balto marmuro plytas, laikė sienas tarsi susiuvę, o didžiulio medžio lapija lyg koks baldakimas plytėjo viršuje, beveik pusę griuvėsių uždengdamas savo šakomis.

- O koks ten pastatas? - susidomėjo Lorelė, kai griuvėsiai vėl švystelėjo pro medžius.

- Tai Žiemos rūmai, - paaiškino Džeimisonas. - Aš ten gyvenu.

- Ar ten saugu? - suabejojo mergaitė.

- Žinoma, ne, - atsiliepė fėjų senasis. - Tai viena pavojingiausių vietų visame Avalone. Bet *man,* kaip ir kitiems rūmų gyventojams, ten niekas negresia.

- Ar rūmai visai sugrius? - pasidomėjo Lorelė akies krašteliu sekdama vieną griuvėsių kampą, kuris atrodė kaip korsetas su žaliais nėriniais.

- Be abejonės, ne, - atšovė Džeimisonas. - Mes, žiemos fėjos, rūpinomės pastatu daugiau nei tris tūkstančius metų. Tos sekvojos šaknys, peraugusios pilies pamatus ir dalį marmurinio pastato, niekada neleis jam nukristi.

- Kodėl paprasčiausiai nepasistatote naujų rūmų?

Džeimisonas kelias akimirkas tylėjo, mergaitė net susijaudino, kad jos klausimas įžeidė senolį. Tačiau prabilęs šis neatrodė įsižeidęs.

- Lorele, pilis - ne vien namai. Ten saugoma daugybė dalykų - tokių, kurių negalime rizikuoti ir kilnoti tik tam, kad patenkintume savo tuštybę ir galėtume gėrėtis naujais rūmais. - Šypsodamasis mostelėjo atgal į pilką akmeninį bokštą. - Tam turime akademiją.

Lorelė atsisuko, naujomis akimis nužvelgė pilį. Vietoje netvarkingai sužėlusios žalumos, kurią matė prieš tai, dabar jau galėjo išskirti tvarką, lyg įžvelgti ornamentą. Rūpestingai suręsti sutvirtinimai kampuose, šaknų voratinkliai, remiantys plačiausias sienas - medis tikrai buvo tapęs pilies dalimi. O gal pilis - medžio dalimi. Visas statinys, regis, ilsėjosi parimęs išsikėtojusių šaknų glėbyje.

Pasukę už kito kampo jie priėjo tai, kas mergaitei iš pirmo žvilgsnio pasirodė panašu į spygliuotos vielos tvorą. Apžiūrėjus iš arčiau tapo aišku, kad ta siena iš tiesų gyva. Sakos sukosi, rangėsi ir vyniojosi viena apie kitą taip įmantriai, kaip neįmanomai sudėtingai išauginti *bonsai.* Prie vartų stovėjo du sargybiniai, vyras ir moteris, abu apsišarvavę paradiniais ryškiai mėlynais šarvais ir dėvintys spindinčius plunksnuotus šalmus. Sargybiniai žemai nusilenkė Džeimisonui ir atvėrė kiekvienas savo pusės vartus.

- Užeik, - paragino Džeimisonas mergaitę, kai ši nesiryžo žengti pro vartus. - Tavęs laukia.

Akademijos kieme virte virė gyvenimas. Dešimtys fėjų darbavosi. Kai kurios vilkėjo nuostabias, plazdančias sukneles ar lengvas šilkines kelnes, laikė rankose knygas. Kitos dėvėjo prastesnės medvilnės drabužius ir įnikusios kasė bei genėjo. Dar kitos fėjos skynė gėles ir ieškojo tankiuose krūmuose ypatingų rūšių. Džeimisonui ir Lorelei einant pro šalį, dauguma fėjų, metusios darbus, lenkėsi iki juosmens. Ir visos bent jau pagarbiai palenkdavo galvą.

- Ar... - klausdama Lorelė pasijuto kvailai, - ar jos lenkiasi man?

- Visai gali būti, - atsakė Džeimisonas. - Bet įtariu, kad daugiausia lenkiamasi man.

Kasdienis fėjų senolio tonas privertė mergaite atsipalaiduoti. Be abejonės, Džeimisonui visai įprasta, jog jam lenkiamasi. Net nestabtelėdavo priimti sveikinimus.

- Ar ir aš turėjau nusilenkti, kai atėjai prie vartų? - kiek drebančiu balsu pasiteiravo Lorelė.

- O, ne, - lyg ir laukes to klausimo atsakė Džeimisonas. - Tu esi rudens fėja. Turi lenktis tik karalienei. Lengvas linktelėjimas pagarbos ženklan - iš tavęs daugiau nei gana.

Sumišusi Lorelė tyliai žingsniavo, kol jiedu praėjo dar pro būrelį fėjų. Pastebėjo tas kelias, kurios vos linktelėjo galvas. Sugavo jų žvilgsnius - fėjos nužvelgė ją pavymui, tačiau mergaitė nelabai suprato, kokios išraiškos buvo jų veiduose. Kai kurios atrodė smalsios, kitos dėbčiojo rūsčiai. O kai kurių veidų mergaitė visai neperprato. Droviai nulenkusi galvą Lorelė paspartino žingsnius, kad neatsiliktų nuo Džeimisono.

Priartėjus prie aukštų paradinių durų, keli patarnautojai jas atvėrė, ir Džeimisonas įsivedė mergaitę į erdvų fojė su stiklinėmis kupolo formos lubomis. Fojė buvo tuštesnė nei kiemas, ant krėslų ir prie nedidelių staliukų sėdinčios kelios fėjos stebeilijo į knygas.

Viena vyresnė fėja - „tik ne tokia sena, kaip Džeimisonas", - pagalvojo mergaitė, nors fėjų amžių sunku nusakyti, prisiartinusi prie atvykėlių pasisveikindama linktelėjo galvą.

- Malonu jus matyti, Džeimisonai. O čia, spėju, Lorelė, - pridūrė nusišypsojusi. - Vaje, kaip pasikeitei.

Lorelė akimirką stovėjo apstulbusi, paskui prisiminė, kad, prieš iškeliaudama gyventi pas tėvus, septynerius metus pragyveno Avalone. Tai, kad *ji* neprisimena nė vieno, dar nereiškia, kad kiti neprisimena josios. Keistai nejaukiai pasijuto pagalvojusi, kiek daug fėjų, kurias praėjo kieme, prisimena praeitį, kuri į jos atmintį niekada nesugrįš.

- Mano vardas Aurora, - prisistatė fėja. - Mokau pradedančiuosius, kurie žino ir daugiau, ir mažiau už tave, - sukikeno pati sau. - Eime, parodysiu tavo kambarį. Mes jį atnaujinome - pakeitėme tai, kas jau išaugta, bet visa kita liko nepaliesta - laukia tavęs grįžtant.

- Aš čia turiu kambarį? - nespėjusi susivaldyti leptelėjo Lorelė.

- Žinoma, - nė neatsisukdama patvirtino Aurora. - Čia tavo namai.

Namai? Mergaitė apsižvalgė po asketišką fojė, į viršų vedančius besisukančius laiptus su įmantriais turėklais, žiburiuojančius langus ir stoglangius. Nejaugi čia tikrai buvo jos namai? Viskas atrodė svetima, ji ir jautėsi lyg būtų svetima. Lorelė atsisuko atgal, kur turėjo sekti Džeimisonas, tačiau šis ėjo ramiausiai, nė nesižvalgydamas. Jo kambariai Žiemos rūmuose turbūt dar didingesnį.

Trečiame aukšte jie priėjo koridorių, kuriame buvo matyti tamsaus vyšnios medžio durys. Ant jų žvilgančiomis raitytomis raidėmis buvo išrašyti vardai. *Mara, Katia, Fiona, Siera, Sari.* Aurora sustojo prie durų, ant kurių kuo aiškiausiai buvo išraitytas vardas *Lorelė.*

Mergaitė pajuto, kaip gniaužia krūtinę, o kol Aurora pasuko durų rankeną, laikas, regis, vos slinko. Durys tyliai prasivėrė, parodydamos prabangų grietinėlės spalvos kilimą ir didžiulį kambarį, kurio viena siena buvo visiškai stiklinė. Kitos sienos buvo muštos šviesiai žaliu atlasu - nuo grindų iki pat lubų. Stoglangis tęsėsi beveik per pusę kambario, šviesa per jį sklido ant milžiniškos lovos, uždengtos atlasine lovatiese ir pridengtos spindinčiomis užuolaidomis, tokiomis lengvomis, kad šlamėjo nuo lengviausio vėjelio, pūstelinčio per praviras duris. Kambarys buvo apstatytas kukliais, bet akivaizdžiai meistriškai padarytais baldais - stovėjo stalas, tualetinis stalelis ir spinta. Įžengusi vidun Lorelė ėmė dairytis aplinkui, ieškodama ko nors pažįstamo, ko nors, kas leistų pasijusti namuose.

Nors tai buvo vienas gražiausių kada nors mergaitės matytų kambarių, nieko jame neprisiminė. Nešmėstelėjo nė menkiausias prisiminimas, nė joks vaizdas iš praeities. Nieko. Užplūdo nusivylimas, tačiau atsisukusi į Aurorą ir Džeimisoną pasistengė nuslėpti jausmus.

- Ačiū, - padėkojo, tikėdamasi, kad šypsena ne per daug dirbtinė. Ir koks skirtumas, kad nieko neprisimena. Dabar ji čia. Štai, kas svarbu.

- Paliksiu tave įsikurti ir atsigaivinti, - pareiškė Aurora. Nužvelgė Lorelės palaidinukę ir džinsinius šortus. - Akademijoje gali vilkėti, ką tik nori, bet drabužiai spintoje gali būti kiek patogesni. Tavo dydį spėjome, bet jau rytoj drabužiai gali būti pataisyti - jei tik norėsi. Tos... kelnės... kurias mūvi - medžiaga, atrodo, turėtų siaubingai trinti.

Išgirdusi Džeimisoną kikenant, Aurora surimtėjo, net atsistojo tiesiau.

- Jei ko reikės, paskambink šiuo skambučiu, - pasakė rodydama. - Visas personalas tavo paslaugoms. Valandą laiko gali veikti ką tik nori, paskui atsiųsiu vieno pagrindinių dalykų dėstytoją, kad pradėtumėte mokytis.

- Šiandien? - mergaitė šūktelėjo kiek garsiau nei ketino.

Aurora skubiai dirstelėjo į fėjų senolį.

- Džeimisonas ir pati karalienė davė nurodymus visiškai išnaudoti laiką, kurį praleisi pas mus. Turime jo toli gražu per mažai.

Lorelė linktelėjo, juto, kaip susinervino, bet kartu užplūdo ir džiugus jaudulys.

- Gerai, - tarstelėjo. - Būsiu pasiruošusi.

- Tada palieku tave, - Aurora atsisukusi sužiuro į Džeimisoną, bet šis mostelėjo jai ranka.

- Dar kelias minutes pabūsiu, paskui grįšiu į rūmus.

- Žinoma, gerai, - atsiliepė Aurora ir linktelėjusi paliko jiedu vienus.

Džeimisonas stovėjo tarpduryje ir žvalgėsi po kambarį. Vos tik Auroros žingsniai nuaidėjo koridoriumi tolyn, senolis prabilo:

- Nebuvau čia nuo tada, kai prieš trylika metų išlydėjau tave gyventi pas dabartinius tėvus. - Pakėlęs akis j mergaitę pridūrė: - Tikiuosi, neprieštarauji, kad skubiname tave kibti j mokslus. Turime tiek nedaug laiko.

Lorelė papurtė galvą.

- Viskas gerai. Tik... turiu tiek daug klausimų.

- Ir visi jie palauks, - šypsodamasis, kad kiek sušvelnintų griežtus žodžius, atrėmė senolis. Laikas akademijoje per daug brangus, kad švaistytume plepalams apie Avalono papročius ir visa kita. Ateityje dar laukia daug metų mokytis tokiems dalykams.

Lorelė linktelėjo, nors nebūtų garantavusi, kad pritaria.

- Be to, - šelmiškai dirstelėjo Džeimisonas, - esu tikras, kad tavo draugas Tamenis bus daugiau nei laimingas, galėdamas atsakyti į visus tau iškilusius klausimus, - senolis pasisuko eiti.

- Kada vėl jus pamatysiu? - paklausė mergaitė.

- Užeisiu paimti tavęs, kai praeis aštuonios savaitės, - atsakė šis. - Esu tikras, kad turėsime laiko viską aptarti, - pažadėjo. Skubiai atsisveikinęs išėjo ir užtrenkė paskui save duris, palikęs Lorelę stypsoti visiškai vienišą.

Stovėdama viduryje kambario Lorelė pasisuko pusračiu - norėjo viską gerai apžiūrėti. Neprisiminė šios vietos, bet galėjo pasiguosti bent jau tuo, kad jos skonis nelabai tepasikeitė. Žalia spalva visada buvo mėgstamiausia, ir paprastumas jai buvo labiau prie širdies, nei įmantrūs ornamentai ir raštai. Baldakimas gal kiek per daug mergaitiškas, bet juk išsirinko ji seniai.

Priėjusi prie stalo atsisėdo - pastebėjo, kad kėdė tik vos per maža. Atitraukusi stalčius pamatė storo popieriaus lapus, indelius su dažais, plunksnakočius ir rašymo sąsiuvinį su savo vardu ant viršelio. Kelių sekundžių prireikė, kol mergaitė suvokė, kad vardas atrodo toks pažįstamas todėl, kad parašytas jos pačios vaikiška rašysena. Drebančiomis rankomis atsargiai atvertė pirmąjį lapą. Sąrašas su lotyniškais žodžiais - Lorelė įtarė, kad augalų pavadinimais. Versdama lapus toliau, rado daugiau panašių sąrašų. Net angliški žodžiai, rodos, vargiai tesuprantami. Kaip baisu buvo suvokti, kad septynerių žinojo daugiau nei dabar, sulaukusi šešiolikos. *O gal dvidešimties,* - pataisė pati save, - *ar dar*

balažin kiek man tų metų. Mergaitė bandė per daug negalvoti, kokio ji iš tiesų galėtų būti amžiaus, nes tokios mintys tik primindavo, kad septyneri fėjos gyvenimo metai visiškai išgaravo jai iš atminties. Jautėsi šešiolikos, ir, kiek jai buvo žinoma, *buvo* šešiolikos. Padėjusi užrašus atsistojo ir nužingsniavo prie spintos.

Spintoje kabojo kelios vasarinės suknelės ir keli kulkšnis siekiantys sijonai iš lengvos, plazdančios medžiagos. Aukštyn kylančiuose stalčiuose gulėjo kaimiško stiliaus palaidinukės ir bliuzelės trumpomis rankovėmis. Lorelė priglaudė medžiagą prie veido - buvo miela justi šilko švelnumą. Kelias pasimatavusi išsirinko šviesiai rausvą suknelę, o tada ėmė toliau tyrinėti kambarį.

Ne kažin kiek spėjusi apžiūrėti, priėjo prie lango ir nuo vaizdo, kurį išvydo, net išsižiojo. Prieš akis plytėjo didžiausias kada nors regėtas gėlynas. Visų įsivaizduojamų spalvų gėlės driekėsi eilėmis, žiedų spalvos margavo visai kaip kieme priešais akademiją. Bandydama kuo daugiau aprėpti akimis net atsirėmė delnais į lango stiklą. Mergaitę pribloškė, kad kambarys su tokiu didingu vaizdu paskutiniuosius trylika metų paprasčiausiai stovėjo tuščias.

Beldimas į duris nustebino Lorelę, tad ši nuskubėjo pažiūrėti, kas ten, paskubomis dar spėjo pasitaisyti suknelę. Dar akimirką sugaišo - perbraukė plaukus ir tada atidarė duris.

- Spėju, esi Lorelė? - pareiškė aukštas fėjų vaikinas sodriu ramiu balsu. Apžiūrėjo Lorelę. - Ką gi, ne taip labai ir pasikeitei.

Kiek nustebusi mergaitė įstengė tik bukai spoksoti į atėjūną. Buvo mačiusi savo nuotraukas, darytas vaikystėje - atrodė be galo pasikeitusi!

Ilgšis mūvėjo kelnėmis, kokias paprastai nešioja jogai, ir tamsiai žalius šilkinio audinio marškinius, prasegiotus ant krūtinės, bet tai nėmaž neatrodė geidulingai. Lorelė prisiminė, kaip pati renkasi palaidinukes, kurios atveria kuo daugiau fotosinteze užsiimančios odos, ir nusprendė, kad šis atvejis panašus. Vyrukas elgėsi beveik oficialiai, lyg jausdamas savo vertę. Žvilgsnis visai netiko prie basų kojų.

- Esu Jerdlis, pagrindinių mokslų profesorius. Ar galėčiau įeiti? - linktelėjęs galvą pasiteiravo atėjūnas.

- Oi, žinoma, - sukrutusi Lorelė plačiau pravėrė duris.

Jerdlis žengė vidun, o jam įkandin pasirodė dar viena fėja.

- Ten, - mostelėjo profesorius į Lorelės stalą. Kita fėja sukrovė ant jo knygų stirtą, žemai nusilenkė mergaitei, profesoriui ir nusisukusi nuskubėjo koridoriumi.

Mergaitė atsisuko įjerdlį - šis tebespoksojo į ją.

- Žinau, kad Džeimisonas nori, jog kuo greičiau pradėtum mokytis, bet jei atvirai, negalime imtis net pačių paprasčiausių dalykų, kol neturi jokių pagrindų.

Lorelė žiojosi kažką sakyti, bet suprato, kad vis tiek jau iki ausų įklimpusi, ir užsičiaupė.

- Atvežiau tau knygas, kuriose rasi pačius pagrindus, būtiniausią informaciją, kurios reikia, kad galėtum pradėti studijas. Siūlau pradėti nedelsiant.

Lorelė nevalingai sužiuro į knygų krūvą.

- Viską perskaityti? - negalėjo patikėti.

- Ne. Čia tik pusė. Kai baigsi, atnešiu dar vieną rinkinį, - paaiškino vyrukas. - Patikėk, čia tik kelios, kurias spėjau patikrinti. - Pažvelgė į popierėlį, kurį išsitraukė iš rankinės. - Viena mūsų padėjėjų, - dirstelėjo į mergaitę, - kokia ir tu jau būtum buvusi, jei aplinkybės būtų susiklosčiusios palankiau, sutiko padėti tau mokytis. Galėsi kreiptis į ją bet kuriuo dienos metu. Aiškinti tokius elementarius dalykus vargu ar bus sunku, tad nesivaržyk, klausk jos bet kada. Tikimės, kad prireiks ne daugiau nei dviejų savaičių prisiminti tai, ką mokėjai prieš išvykdama iš mūsų.

Norėdama prasmegti skradžiai žemę, Lorelė stovėjo sugniaužusi kumščius.

- Padėjėjos vardas Katia, - nekreipdamas dėmesio į mergaitės reakciją pasakojo jerdlis. - Manau, ji greitai prisistatys. Neleisk, kad jos polinkis bendrauti trukdytų tau mokytis.

Neatitraukdama akių nuo knygų stirtos, Lorelė lyg sustingusi linktelėjo.

- Taigi, palieku tave skaityti, - mestelėjo profesorius apsisukdamas ant pliko kulno. Kai visos knygos bus perskaitytos, imsimės mokslų klasėje. - Stabtelėjęs tarpduryje pridūrė: - Patarnautojai gali pakviesti mane, kai baigsi, bet nė nesivargink, kol nebūsi perskaičiusi visų knygų. Nėra jokios prasmės, - nė neatsisveikinęs iškulniavo pro duris ir dar užtrenkė jas paskui save - trinktelėjimas garsiai nuaidėjo kambaryje tvyrojusioje tyloje.

Giliai atsidususi mergaitė priėjo prie stalo, peržvelgė kelių į senovines panašių knygų nugarėles: *Herbologijospagrindai, Eliksyrų kilmė, Didžioji gynybinių augalų enciklopedija, Trolių anatomija.* Nuo pastarojo pavadinimo Lorelė susiraukė.

Mergaitė mėgo skaityti, bet šias knygas vargu-ar būtų galima pavadinti lengvu skaitalu. Atitraukusi žvilgsnį nuo knygų pažvelgė pro didžiulį, tarsi paveikslas langą. Pastebėjo, kad saulė jau pradėjo leistis vakarėjančiam e danguje.

Atsiduso. Tikėjosi visai ne tokios dienos.

TREČIAS SKYRIUS

Sukryžiavusi kojas Lorelė sėdėjo ant lovos ir žirklėmis karpė popieriaus lapelius j popieriukus pastaboms žymėtis. Neprireikė nė valandos skaitymo, kad suvoktų, jog reikia griebtis lapelių pastaboms žymėti. Ir dar žymeklių. Metus prasimokiusi su Deividu biologijos, mergaitė preciziškai laikėsi metodiško mokymosi. Tačiau kitą rytą teko nusiminti sužinojus, kad patarnautojai, kaip visi vadino tuos tyliakalbius, paprastai apsirengusius tarnus, šen ir ten zujančius po akademiją, neturėjo nė žalio supratimo, kas tie lapeliai pastaboms. Beje, apie žirkles jiems buvo tekę girdėti, tad Lorelė ėmėsi pati iš plono kartono karpyti lapukus. Apie žymeklius, deja, teko pamiršti.

Nuaidėjo tylus beldimas j duris.

- {eikite, - šūktelėjo Lorelė, susirūpinusi, kad atsistojus atidaryti durų popieriaus lapeliai išsiskraidys aplinkui.

Durys atsivėrė, kyštelėjo maža šviesi galvutė.

- Lorelė?

Jau atpratusi mėginti pažinti žmones, ši tik linktelėjo galvą ir laukė, kol viešnia pati prisistatys.

Trumpai lyg elfo kirpta galvutė plačiai išsišiepė, ir Lorelė nė nepajuto, kaip atsakė tuo pačiu. Pamačius jai skirtą šypseną labai palengvėjo. Vakarykščiai pietūs buvo tikra katastrofa. Lorelė buvo pakviesta nusileisti vakarienės apie septintą. Ji nuskubėjo laiptais žemyn paskui fėją, rodančią jai kelią iki valgomojo. Lorelė turėjo susiprotėti išgirdusi žodį valgomasis, o ne kavinė, bet vis tiek nuskriejo basomis, su vasarine suknute, surištais j uodegą plaukais. Vos tik įžengusi j valgomąjį, suprato padariusi klaidą. Visi vilkėjo susagstytais marškiniais ir šilkinėmis kelnėmis arba ilgomis vakarinėmis sukniomis ir sijonais iki žemės. Tai buvo oficialūs pietūs. Dar blogiau - Lorelę nusitempė per visą kambarį prie Auroros, kad būtų pasveikinta grįžusi ir pristatyta rudens fėjoms. Šimtai rudens fėjų, o atrodė, kad geriau nė j vieną nepakelti akių.

Pastabėlė ateičiai: *Pietums reikia deramai apsirengti.*

Tačiau tai buvo vakar vakare, o dabar jai švytėjo nuoširdi šypsena.

- Užeik, - pakvietė Lorelė. Jai nelabai rūpėjo, kas toji fėja, nei kodėl ji atėjo, svarbu, kad buvo nusiteikusi draugiškai.

Ir dar suteikė Lorelei progą padaryti pertrauką.

- Mano vardas Katia, - prisistatė atėjusioji.

- Lorelė, - automatiškai atsiliepė mergaitė.

- Na, žinoma, puikiausiai žinau ir pati, - sukikeno Katia. - Visi žino, kas esi.

Susidrovėjusi Lorelė nudelbė akis į savo kelius.

- Tikiuosi, akademijoje tau patinka, - svetingos šeimininkės balsu dėstė Katia. - Kiek save pažįstu, kai tenka keliauti, vis negaliu nusiraminti. Prastai miegu, - tarškėjo ji eidama artyn ir sėsdama ant lovos šalia Lorelės.

Si vengė jos žvilgsnio ir netardama nė žodžio tik pritariamai numykė stebėdamasi, kaip toli fėja, gyvendama Avalone, galėjo keliauti.

Tiesą pasakius, Lorelė irgi miegojo prastai. Tikėjosi, kad tai tik dėl naujos aplinkos, kaip ir minėjo Katia. Bet kelis kartus per naktį pakirdo pažadinta košmariškų sapnų, ir ne tik įprastų apie trolius, atstačiusius šautuvus į Tamenį, kuris taip pat buvo nusitaikęs į Barnį, ar virš galvos ūžtelinčias ledines bangas. Praėjusią naktį nuo Barnio bėgo ne ji - kaip būna sapnuose, kad bėgi, ir pabėgti negali - bėgo tėvai, Deividas, Celsė, Seris ir Tamenis.

Pabudusi iš sapno Lorelė pašoko iš lovos, pribėgo prie lango, prispaudė kaktą prie vėsaus stiklo ir žiūrėjo žemyn, kur tamsoje žiburiavo šen bei ten išsimėčiusios švieselės.

Atrodė taip prieštaringa - atvykti j Avaloną, kad išmoktum apsaugoti save ir brangius žmones, ir kol tai darai - palikti juos pavojuje. Kita vertus, jei troliai medžioja būtent ją, tai gal šeimai saugiau, kai jos šalia nėra. Situacija nevaldoma, visai nepažįstama. Lorelei nepatiko jaustis bejėge - ir nenaudinga.

- Ką veiki? - susidomėjo Katia, atitraukdama Lorelę nuo niūrių minčių.

- Karpau lapelius pastaboms.

- Lapelius pastaboms ?

- Aha, padeda mokytis - naudojausi jais žmonių pasaulyje, - paaiškino Lorelė.

Katia paėmė vieną lapuką.

- Ar tai tik nedideli popieriaus lapukai, ar yra dar kažkas, ko nematau?

- Ne. Tik lapukai. Labai paprasta.

- Tai kodėl užsiimi tuo pati ?

- Na... - Lorelė papurtė galvą, paskui gūžtelėjo. - Man juk reikėjo lapelių.

Katia net išpūtė akis - ji nuoširdžiai nieko nesuprato.

- Ar neturėtumei mokytis kaip išprotėjusi? Bent jau taip sakė Jerdlis.

- Taip, bet tie lapeliai padės man įsiminti, - laikėsi savo Katia. - Jiems karpyti laiko negaila.

- Ne tai noriu pasakyti, - Katia nusijuokusi priėjo prie sidabrinio varpelio, kurį vakar rodė Aurora, ir paskambino juo. Skardus jo aidas kelias sekundes skambėjo kambaryje, regis, net oras atgijo.

- Oho, - tarstelėjo Lorelė, o Katia tik mįslingai dėbčiojo *IR*-

Po kelių sekundžių tarpduryje išdygo pusamžė moteris - fėja. Griebusi žirkles Lorelei iš rankų, Katia paėmė dar šūsnį lapų.

- Reikia juos sukarpyti tokio dydžio stačiakampiais, - pareiškė duodama dar vieną Lorelės ką tik atkirptą lapuką. - Tai labai svarbu, turite mesti visus kitus reikalus į šalį.

- Žinoma, - tūptelėdama pasakė moteris, lyg būtų kalbėjusi su karaliene, o ne su jaunute, gal perpus ar net daugiau už ją jaunesne fėja. - Ar norėtumėte, kad karpyčiau čia - galėtumėte turėti tuos lapelius vos man baigus, o gal neštis kitur ir atnešti, kai sukarpysiu viską?

Katia dirstelėjo į Lorelę, patraukė pečiais.

- Man netrukdys, jei liksite čia. Jai reikia gauti lapelius kuo greičiau, vos tik sukarpysite.

- Būtų gerai, - sumurmėjo Lorelė, jausdamasi nepatogiai, kad prašo suaugusios moters atlikti tokį menką darbą.

- Gali sėstis čia, - parodė Katia ilgą suolelį po langu. - Šviesos užteks.

Moteris tik linktelėjo, nusinešė popieriaus šūsnį prie lango ir tuojau pat ėmėsi juos karpyti j dailius, tiesius stačiakampius.

Katia jsitaisė ant lovos šalia Lorelės.

- Dabar parodyk, ką darai su tais lapeliais, pažiūrėsiu, kuo galiu padėti.

- Aš pati galiu susikarpyti, - sušnabždėjo Lorelė.

- Taip, be abejo, bet laiką gali išnaudoti žymiai geriau.

- Manyčiau, kad ji taip pat gali geriau panaudoti laiką, - smakru rodydama moterį atrėmė mergaitė.

Katia pakėlė akis, įsispoksojo į Lorelę.

- Ji ? Nemanau. Juk tai tik pavasario fėja.

Lorelei net kraujas užvirė.

- Ką tuo nori pasakyti? Tik pavasario fėja, bet vis tiek turi jausmus.

Katia atrodė be galo sumišusi.

- Niekada ir nesakiau, kad neturi. Bet tai jos darbas.

- Karpyti man lapelius pastaboms?

- Daryti visus darbus, kurių tik prireiks padėti rudens fėjoms. Turėtum laikytis tokio požiūrio, - tuo pačiu skardžiu nerūpestingu balseliu dėstė Katia. - Mudvi tikriausiai išgelbėjome ją nuo paprasčiausio sėdėjimo laukiant, kol kokiai rudens fėjai ko nors prireiks. Nagi, prie mokslų, nes švaistome brangų laiką, kurį ta fėja mums sutaupo. Rodyk, ką skaitai.

Lorelė drybsojo ant pilvo ir stebeilijo į knygą. Skaityti jau nebepajėgė - knygose lindėjo visą rytą, žodžiai plaukė prieš akis, tad tiek ir tegalėjo - spoksoti. Nuaidėjo tylus beldimas į duris ir įmantriai drožinėtos vyšnios medžio durys atsivėrė, Lorelė sužiuro į pagyvenusią pavasario fėją geromis, paraudusiomis akimis ir visiškai simetriškomis raukšlelėmis, prie kurių niekaip negalėjo įprasti.

- Atriume jūsų laukia lankytojas, - vos girdimai sukuždėjo fėja. Pavasario fėjoms buvo prisakyta šalia Lorelės laikytis tylos ir vengti jai trukdyti.

Kitiems akademijos studentams, beje, taip pat. Lorelė niekada nematė nė vieno jų, tik Katią, išskyrus pietų metą, kada į ją visi daugiausiai ir spoksodavo. Bet ji jau beveik baigia paskutiniąją knygą, o tada - mokslai klasėje. Mergaitė kol kas nebūtų galėjusi pasakyti, ar tai gerai, ar blogai, bet galų gale turėjo būti bent jau *kitaip*.

- Lankytojas? - nustebo Lorelė. Kol mokymosi nuvargintos smegenys suvokė, kas sakoma, praėjo kelios sekundės. Paskui nesusilaikė iš džiaugsmo nešūktelėjusi: *Tarnenis!*

Lorelė nulipo laiptais žemyn ir pasuko kiek ilgesniu keliu, kad praeitų pro skliautuotą stiklinį koridorių, apsodintą visų vaivorykštės spalvų gėlėmis. Žiedai atrodė nuostabiai. Iš pradžių Lorelei gėlės tiek ir tereiškė - begalinio

grožio spalvas, nusidriekusias per visus akademijos kiemelius. Tačiau gėlės pasirodė esančios daugiau nei puošmena - jos buvo fėjų darbo priemonė. Dabar, prasimokiusi daugiau nei savaitę, mergaitė pažino gėles, žinojo jų pavadinimus - nejučia juos vardijo mintyse. Mėlyni pentiniai, raudoni vėdrynai, geltonos frezijos, baltos kalijos, taškuoti antūriai ir neseniai Lorelės pamėgtos orchidėjos cimbidžiai minkštais baltais žiedlapiais, tamsiai rožiniais viduriukais. Eidama pro šalj mergaitė braukė pirštais tropines gėles, mintyse vardijo pagrindinius jų panaudojimo būdus. *Gydo apsinuodijimą preparatais iš geltonų gėlių, laikinai stabdo fotosintezę, teisingomis proporcijomis sumaišius su rūgštynėmis - fosforescuoja.*

Mergaitei kol kas tai tebuvo sausas faktų kratinys, tačiau naudodamasi „lapeliais pastaboms", kuriuos, kaip vėliau teko su ironija pripažinti, pavasario fėja sukarpė žymiai dailiau, nei pati būtų padariusi, tuos faktus ji įsiminė.

Išėjusi iš gėlėmis marguojančio koridoriaus, Lorelė nuskubėjo prie laiptų ir beveik nustraksėjo žemyn. Pastebėjusi prie sienos šalia įėjimo parimusį Tamenį kažkokiu būdu susivaldė nesurikusi jo vardo ir nepasileidusi tekina. Vos pavyko susilaikyti.

Vietoje laisvų marškinių ir kelnių, kurias mergaitė jau buvo pratusi matyti, vaikinas vilkėjo prigludusią tuniką ir juodas kelnes. Plaukai buvo rūpestingai sušukuoti atgal, ir net veidas atrodė kitaip, nes ant jo nekrito susitaršiusios, susivėlusios sruogos. Kai mergaitė pakėlė rankas apkabinti Tamenį, šis nežymiu rankos judesiu sustabdė ją. Mergaitė sumišusi stabtelėjo, vaikinas nusišypsojo ir nusilenkė, pagarbiai nuleidęs galvą, kaip darydavo pavasario fėjos.

- Malonu tave matyti, Lorele, - vaikinas mostelėjo į duris. - Gal pasivaikščiosime ?

Akimirką ši keistai dėbčiojo į draugą, tačiau kai šis darsyk linktelėjo galva į duris, mergaitė užčiaupė iš nuostabos pakibusį žandikaulį ir nužingsniavo prie akademijos durų. Jiedu pasuko pagrindiniu taku, kuris, užuot vedęs tiesiai, kaip dauguma žmonių nutiestų takelių, vinguriavo tarp gėlių ir žalumynų kuokštų. Ir, nelaimei, tarp kitų besimokančių rudens fėjų. Mergaitė juto sminganačius jų žvilgsnius, ir nors kai kurios smalsuolės bandė slėptis už knygų, buvo tokių, kurios atvirai spoksojo.

Ilgai ėjo tylėdami, Lorelė paslapčia dirsčiojo atgal į Tamenį, kuris atkakliai mynė keliais žingsniais atsilikęs. Pastebėjo, kad vaikino lūpų kampučiuose žaidžia paslaptinga šypsenėlė, bet palydovas netarė nė žodžio. Praėjus pro vartus, Tamenis, švelniu rankos judesiu palietęs mergaitės nugarą, sustabdė ją ir linktelėjo galva į aukštus krūmus. Mergaitė pasuko tenai, ir vos tik akademija dingo iš akių už

žalių kyšančių stiebų, stiprios rankos pakėlė ją nuo žemės ir ėmė sukti.

- Kaip tavęs pasiilgau, - tarė Tamenis, jo veidą pagaliau nušvietė šypsena, kuri taip patiko Lorelei.

Mergaitė apsivijo jį rankomis ir ilgai, ilgai nepaleido. Tamenis priminė jai gyvenimą už akademijos sienų, buvo tarsi tiltas į jos pasaulį. Tą vietą, kurią vis dar vadino namais. Buvo keista suvokti, kad per kelias paskutiniąsias dienas tas, kuris ją labiausiai siejo su Avalonu, dabar tapo stipriausiai siejančiu su žmonių pasauliu.

Ir, be abejonės, Tamenis lieka Tameniu. Tuo viskas pasakyta.

- Atsiprašau dėl to, kaip elgiausi, - tarstelėjo vyrukas. - Akademijoje labai paisoma nurodytų taisyklių dėlpavasario ir rudens fėjų tarpusavio santykių. Labai nenorėčiau, kad būtum pakliuvusi į bėdą. Na, veikiau jau aš būčiau turėjęs bėdų, bet kad ir kaip ten būtų buvę... geriau to išvenkime.

- Jei reikia, - susiraukusi Lorelė sukišo abu delnus jam į plaukus ir tol taršė, kol tie kaip paprastai išdriko sruogomis. - Džiaugiuosi, kad atvykai. Maniau, išprotėsiu, jei teks dar vieną naktį krimsti mokslus.

- Neabejoju, kad sunku, - surimtėjo Tamenis, - bet tai labai svarbu.

Mergaitė nudelbė akis žemyn, į basas, žemėtas pėdas.

- Ne *taip* svarbu.

- *Taip.* Tu nė nenutuoki, kiek daug nuveikiame su tuo, ką pagamina rudens fėjos.

- Bet aš visai nieko negaliu pagaminti! Dar nė nepradėjau mokytis klasėje, - mergaitė atsidususi papurtė galvą. - Neįsivaizduoju, kiek galiu išmokti per mažiau nei du mėnesius.

- Ar negalėtum grįžti... kartkartėmis ?

- Spėju, kad taip, - Lorelė pakėlė akis, - jei mane kas pakviesti}.

- Oi, būsi... *pakviesta,* - tardamas tą žodį, tarsi jis jam būtų pasirodęs juokingas, nusišiepė Tamenis. - Patikėk.

Jųdviejų akys susitiko, Lorelė pasijuto lyg užhipnotizuota. Po kelių įtampos akimirkų mergaitė nusisukusi žengė kelis žingsnius.

- Na, ir kur eisime? - paklausė bandydama nuslėpti sumišimą.

- Eisime?

- Džeimisonas sakė, kad aprodysi man apylinkes. Turiu tik kelias valandas.

Tamenis atrodė visiškai nepasiruošęs tokiam pokalbio posūkiui.

- Nesu tikras, kad jis tai ir turėjo galvoje...

- Nieko kito ir neveikiau, tik mokiausi apie augalus, - atrėžė Lorelė. Kiek patylėjusi pridūrė: - Šešias. Dienas. Nuo ryto iki vakaro. Noriu pamatyti Avaloną!

Paslaptinga šypsenėlė vėl nušvito Tamenio veide, jis linktelėjo.

- Labai gerai. Kur norėtum nueiti ?

- Aš... net neįsivaizduoju, - atsisuko mergaitė. - Kur yra pati geriausia visame Avalone vieta?

Vaikinas atsiduso, lyg žiojosi, bet nesiryžo sakyti. Po kelių sekundžių prabilo:

- Ar nori, kad būtų ir Įeitų fėjų, ar tik mudu?

Lorelė nužvelgė kalvos papėdę. Dalis jos troško būti su Tameniu, bet nelabai pasitikėjo savimi, būgštavo taip ilgai pasilikti su juo vienu du.

- Ar negalėtume pabūti ir taip, ir anaip?

- Žinoma, kodėl gi ne... - nusišypsojo Tamenis.

Mergaitė priglaudė pirštą prie lūpų:

- Ne, nesakyk, tiesiog vesk.

Tamenis parodė žemyn j šlaitą.

- Štai, eik pirma.

Lorelė net drebėjo iš pasitenkinimo, kai akademija vis labiau tolo, mažėjo, jiedu praėjo pro vartus supančias aukštas akmenines sienas, greitai takas virto keliu, šakojosi ir vedė aplink pastatą, tik keliai buvo negrįsti. Jie buvo suplūkti iš to paties derlingo dirvožemio, kuris dengė taką nuo pat akademijos vartų. Dirva vėsino basas Lorelės pėdas, tarsi spartino žingsnius. Eiti buvo dešimt kartų smagiau nei kada nors anksčiau.

Kuo labiau jiedu tolo nuo akademijos, tuo daugiau gyvybės knibždėjo gatvėse. Galop pasiekė tarsi kokią mugę atvirame ore, kur šimtai fėjų būriavosi, grūdosi parduotuvių tarpduriuose ir spietėsi aplink spindinčių prekių pilnus kioskus. Viskas švytėjo vaivorykštės spalvomis, buvo taip ryšku, kad Lorelei prireikė kelių sekundžių suvokti, jog skaistūs spalvingi šuorai, blykstelintys minioje, - tai vasaros fėjų žiedai. Viena, nešina kažkokiu styginiu instrumentu fėja su pribloškiančio grožio žiedu, panašiu į tropinę gėlę, praėjo visai pro pat Lorelę. Tos gėlės dešimt plačių, į galą smailėjančių ryškiai raudonų žiedlapių su švytinčiais geltonais brūkšneliais buvo tokie panašūs į ežiuolės, apie kurią dar vakar mokėsi Lorelė, žiedlapius. Tik šitie kokie didžiuliai! Žemesnieji linko beveik iki pat žemės, o viršutiniai skleidėsi fėjai virš galvos tarsi kokia milžiniška karūna.

Kaip gerai, kad aš ne vasarosfėja, - pagalvojo Lorelė prisiminusi, kiek turėjo vargo slėpdama prieš metus prasiskleidusį savo žiedą. - *Tokio didžiulio niekada nebūčiau sukišusi po marškinėliais.*

Visur, kur tik pažvelgdavo, Lorelė matė daugybę ryškių, tarsi tropinių gėlių žiedų - begalinė įvairovė. Vasaros fėjos ir apsirengusios buvo skirtingai. Jos vilkėjo drabužius iš tos pačios lengvos, spindinčios medžiagos, iš kurios buvo siūti Lorelės ir jos bendramokslių rūbai, tik vasaros fėjų suknios

buvo kitaip sukirptos - ilgesnės, laisvesnės, su raukiniais ir kutais bei kitais papuošimais, kurie plazdėjo ore ir vilkosi žeme iš paskos. *Puošeiviška,* - nutarė mergaitė. - *Kaip ir jų žiedai.*

Atsisuko atgal pažiūrėti, ar neatsiliko Tamenis, bet jis stypsojo jai už nugaros, per du žingsnius atsilikęs nuo kairiojo peties.

- Būtų gerai, kad rodytum kelią, - pareiškė Lorelė, pavargusi vis laiką gręžiotis atgal.

- Aš taip negaliu.

- Negali? - stabtelėjo mergaitė.

- Prašau, nereikia kelti scenų, - tyliai sumurmėjo Tamenis pirštų galais stumdamas ją tolyn. - Taip reikia, ir viskas.

- Tai vėl tos pavasario fėjų taisyklės? - kiek garsiau paklausė Lorelė.

- Lorele, prašau, - maldavo vaikinas, o jo akys baugščiai šaudė aplinkui. - Pakalbėsime apie tai vėliau.

Mergaitė dėbtelėjo j jį, tačiau Tamenis nežiūrėjo jai \ akis, tad Lorelei teliko kol kas nusileisti ir eiti pirmyn. Mergaitė kuri laiką bastėsi tarp kioskų, žavėjosi žiburiuojančių vėjo varpelių skambesiu ir šilkiniais audiniais, iškabinėtais prekeivių, apsirengusių kartais netgi puošniau nei minia.

- Kas čia? - susidomėjo mergaitė, imdama pribloškiantį deimantų - turbūt tikrų - ir perliukų bei stiklinių gėlyčių vėrinį.

- Puošmena plaukams, - paslaugiai prišoko aukštas vyrukas tamsiai raudonais plaukais. Baltomis kaip sniegas pirštinėmis, kas Lorelei pasirodė per daug oficialu, palietė vėrinio galą, kur už kelių stiklinių žiedelių buvo gudriai paslėptos šukutės. Natūralu, kad vyrukas buvo be žiedo, tačiau apranga leido spėti, kad jis taip pat yra vasaros fėja.

- Galėčiau parodyti?

Lorelė atsisuko \ Tamenj, šis nusišypsojęs linktelėjo. Mergaitė atsisuko j aukštąjį vyruką, šis dailų papuošalą tvirtai prisegė prie plaukų ir nuvedė ją prie didžiulio veidrodžio kitoje kiosko pusėje. Lorelė nusišypsojo savo atvaizdui. Sidabrinės spalvos vėrinys kabojo j šoną nuo sklastymo, driekėsi ant pečių. Papuošalas žiburiavo spinduliuose išryškindamas natūralų mergaitės šviesių, saulės nubalintų plaukų grožį.

- Nuostabus, - aikčiojo mergaitė.

- Norite išsyk dėvėti ar sudėti į dėžutę?

- Oi, negaliu...

- Turėtum imti, - tyliai patarė Tamenis. - Gražiai atrodo.

- Bet aš... - mergaitė apėjusi aukštąjį pardavėją sustojo prie Tamenio, - ... neturiu kuo sumokėti ir tikrai negaliu leisti, kad *tu* sumokėtum.

Tamenis tyliai susijuokė.

- Lorele, už prekes čia nemokama. Taip daro tik... žmonės. Imk tą papuošalą - meistrui tai bus didžiausias pagyrimas.

Lorelė dirstelėjo j netoliese stypsantį pardavėją, bet šis pokalbio negirdėjo.

- Tikrai ?

- Taip. Pasakyk jam, kad papuošalas tinka ir kad nešiosi jj akademijoje -- tokio užmokesčio jis ir telaukia.

Tai buvo visai neįtikėtina. Lorelė nervinosi, niekaip negalėjo įveikti įsitikinimo, kad bet kurią akimirką prišokusi fėja sargybinė ją suims. Bet Tamenis negalėtų jai iškrėsti tokio pokšto... o gal galėtų?

Mergaitė darsyk žvilgtelėjo j veidrodį, paskui nusišypsojo aukštajam pardavėjui tikėdamasi, kad toji šypsena neatrodo pernelyg priverstinė.

- Tikrai, labai, labai gražu, - pagyrė. - Norėčiau nešioti grįžusi j akademiją, jei galėčiau.

Pardavėjas plačiausiai nusišiepė ir nežymiai linktelėjo. Kiek padvejojusi Lorelė numynė tolyn.

Niekas jos nestabdė.

Tik po kelių minučių mergaitė galutinai atsikratė jausmo, kad kažką pavogė. Ji pradėjo žvalgytis po kitus, beieškančius gėrybių - daugelis jų taip pat imdavo prekes nuo prekystalių ir kioskų neduodami mainais nieko kita, tik pagyras ir padėkas. Kelias minutes stebėjusi kitus „apsipirkinėjančius", ji prisivertė apsiraminti.

- Turėtume ką nors išrinkti ir tau, - pasakė ji atsisukdama j Tamenį.

- O, ne. Tik ne man. Aš čia neperku. Mano turgaus aikštė kiek tolėliau, paėjus žemyn šlaitu.

- O kas čia ?

- Vasaros fėjų aikštė.

- Oi, - šūktelėjo ir vėl persigandusi Lorelė. - Bet aš - rudens fėja. Negalėjau imti to papuošalo.

Tamenis nusikvatojo.

- Ne, ne. Žiemos ir rudens fėjos perka, kur tik užsimano. Jų per mažai, kad turėtų savo aikštę.

- Ak, - atsiduso Lorelė. Minutėlę pasvarsčiusi paklausė: - Ar galėčiau apsipirkinėti ir tavo aikštėje?

- Manau, kad galėtum, tik nesuprantu, kodėl turėtum to norėti.

- O kodėl ne ?

- Ten ne taip gražu, kaip vasaros fėjų aikštėje. Na, pati aikštė graži, nes viskas Avalonc yra nuostabu. Bet pavasario fėjoms nereikia papuošalų ir dailių niekučių. Mums reika-

lingi rūbai, maistas ir įrankiai daugeliui darbų atlikti. Ten aš įsigyju ginklus, eliksyrus ir nuodus, kurių reikia sargybinio darbe - visa tai atsiunčia iš akademijos. Vasaros fėjoms reikia prašmatnių daikčiukų, tai jų verslo dalis. Ypač tų, kurios vaidina teatre. Pažiūrėjusi atidžiau, ypač kai kurių parduotuvių viduje, rastum praktiškesnių prekių. Dažų ir įrangos dekoracijoms, muzikos instrumentų, įrankių papuošalų gamybai ir kitokių panašių dalykėlių, - šyptelėjo Tamenis. - Kioskai iškabinėja visus pašvitus ir panašius žibančius niekučius, kad tie žiburiuotu saulėje ir trauktų pirkėjų dėmesį.

Abu nusijuokė, o Lorelės ranka pakilo pačiupinėti naujųjų šukų į plaukus. Švystelėjo mintis - kažin kiek jos kainuotų namuose, Kalifornijoje, bet mergaitė greitai tą mintį nuvijo šalin. Vis tiek nieko neparduos, tad nesvarbu.

Tolstant nuo turgaus centro minia retėjo. Abipus plataus žeme plūkto kelio rikiavosi namai. Stebėdamasi Lorelė vos spėjo dairytis į šalis. Kiekvienas pastatas buvo pastatytas vien tik iš to paties cukrinio stiklo, iš kurio buvo padarytas vitrininis langas Lorelės kambaryje. Didesnieji permatomi rutuliai, atsiveriantys į gatvės pusę, aiškiai buvo gyvenamieji kambariai, kiek mažesni pastelinių spalvų burbulai, prigludę iš šonų ir galo, kaip Lorelė įtarė, buvo miegamieji. Plačiausios pastelinių spalvų šilkinės užuolaidos, suklostytos, užkištos už kiekvieno pastato, leido saulei ryškiau apšviesti tuos įspūdingus statinius, tačiau Lorelė pastebėjo, kad naktį, norint daugiau privatumo, užuolaidas galima užtraukti ant stiklo. Kiekvienas namukas žiburiavo saulėje, dauguma jų buvo puošti krištolo karolių ir prizmių vėriniais, kuriuose saulės spinduliai žaidė ir šokčiojo visai kaip stiklinės prizmės, kurias mergaitė buvo susivčrusi namuose. Visa gyvenvietė švytėjo taip skaisčiai, kad buvo net sunku žiūrėti, ir tada mergaitė suvokė, kad tai tie patys „balionai", kuriuos matė aukštai ant kalvos, kai pirmą kartą čia lankėsi su Džeimisonu.

- Kokie gražūs, - žavėjosi Lorelė.

- Tai jau tikrai. Man patinka vaikštinėti ten, kur gyvena vasaros fėjos.

Žiburiuojančių namelių gretos vis retėjo, nes Lorelė ir Tamenis vėl leidosi kalvos šlaitu žemyn. Platus kelias vedė per dobilų pievą, šen bei ten nusagstytą gėlėmis - tokias pievas mergaitė buvo mačiusi tik filmuose. Ir nors jau buvo pripratusi prie Avalono oro - visad kvepiančio šviežia žeme ir žydinčiomis gėlėmis - čia, kur vėjas, šuorais glamonėjantis mergaitės veidą, laisvai nešiojo aromatus, kvapas buvo juntamas stipriau. Lorelė giliai traukė gaivinamai dvelkiantį vėjelį.

Supratusi, kad Tamenio nebėra šalia, mergaitė stabtelėjo. Atsigręžė atgal. Pritūpęs prie takelio vyrukas šluostė delnus į tankiai sužėlusius dobilus.

- Ką darai? - susidomėjo ji.

Susidrovėjęs Tamenis staiga pašoko.

- Aš... hmm... pamiršau pirštines, - tyliai sumurmėjo. Lorelė akimirka sumišo, paskui pastebėjo, kad dobilai lyg ir žvilga.

- Mūvi pirštines, kad apsaugotum nuo žiedadulkių? -- spėjo ji.

- Taip mandagiau, - atsikrenkštęs numykė Tamenis.

Lorelė prisiminė, kad visi vyrai Vasaros aikštėje mūvėjo pirštines. Dabar suprato kodėl. Nenorėdama versti Tamenį jaustis nepatogiai, o jis akivaizdžiai taip jautėsi, mergaitė skubiai pakeitė temą.

- Kur keliausime toliau? - paklausė, kad matytų, kur veda kelias, ranka prisidengusi akis nuo saulės.

- Vedu tave į vietą, kurią labiausiai mėgtu visame Avalone.

- Tikrai? - susižavėjusi Lorelė akimirkai pamiršo, kad pati prašė ją nustebinti. - Kur?

Vyrukas švelniai nusišypsojo.

- Į savo namus. Noriu, kad susipažintum su mano mama.

KETVIRTAS SKYRIUS

Lorelei per nugarą perbėgo šiurpas - bandė suvaldyti nerimą ir sumišimą.

- Tavo mama?

- O... kas negerai?

- Pats sakei, kad fėjos neturi motinų.

Tamenis išsižiojo, paskui vėl užsičiaupė, susiraukė - kaip visada, kai būdavo sugaunamas sakant pusiau tiesą.

- Niekada neminėjau, kad fėjos neturi motinų, - lėtai dėliojo žodžius vyrukas. - Sakiau tik tiek, kad fėjų pasaulyje viskas kitaip. Taip ir yra.

- Bet tu... aš supratau, kad, na, kaip sakei, fėjos atsiranda iš sėklų - sakei, kad fėjos pačios moka pasirūpinti savimi! - kiek pyktelėjusi tėškė mergaitė.

- Taip, mokame, - bandė numaldyti ją Tamenis. - Turiu galvoje, dažniausiai. Motinystė fėjoms ne visai tas pats, kas žmonių pasaulyje.

- Bet tu turi mamą?

Vyrukas linktelėjo, ir Lorelė aiškiai matė, kad šis nujaučia, koks klausimas nuskambės.

- Ar aš turiu mamą? Na, supranti - fėją mamą?

Tamenis kurį laiką tylėjo, tad Lorelė aiškiai suprato, kad jis nenori prabilti. Galop gūžtelėjo - vos pastebimai - ir papurtė galvą.

Mergaitę apėmė siaubas ir nusivylimas. Nepadėjo net tai, kad, nepaisant {tampos namuose, buvo stipriai pasiilgusi mamos ir daugiau nei truputėlį ilgėjosi namų. Akyse susikaupė ašaros, bet mergaitė neleido joms riedėti skruostais. Apsisukusi ant kulno, džiaugdamasi, kad aplinkui nėra nė gyvos dvasios, numynė žemyn nuo kalvos.

- Kodėl neturiu? - piktai metė klausimą.

- Paprasčiausiai neturi.

- Bet tu - turi. Kodėl tu turi mamą? - pati suprato, kad kalba kaip aikštingas vaikas, bet jai tai nerūpėjo.

- Užtat, kad esu ne rudens ar žiemos fėja.

Lorelė stabtelėjo, atsisuko į Tamenį.

- Ir kas iš to? Ar mudu gimėme skirtingai?

Vaikinas papurtė galvą.

- Sėkla, iš kurios gimiau, buvo pradėta dviejų ("ėjų, tiesa?

Tamenis kiek nenoromis linktelėjo.

- Tai kur tos fėjos? Gal galėčiau...

- Nežinau, - pertraukė ją Tamenis. - Niekas nežino. Visi įrašai apie tai sunaikinti, - tyliai pridūrė.

-Kodėl?

- Rudens ir žiemos fėjos nepasilieka su tėvais. Jos yra Avalono vaikai, karališkieji vaikai. Ne taip, kaip žmonių pasaulyje, - vėl pridūrė jis. - Santykiai čia kitokie.

- Tai tu bendrauji su savo mama ne taip, kaip aš su savąja namuose ? - paklausė Lorelė. Suprato, kad, užsiminusi apie tai, kad ne Avalonas, o kažkuri kita vieta yra namai, suerzins Tamenį, tačiau buvo per daug supykusi, kad imtų tai į galvą.

- Ne tai turėjau galvoje. Kai padaroma sėkla - tai tik sėkla. Ji labai, labai brangi, nes joje slypi nauja gyvybė, tačiau su sėkla niekas nebendrauja. Bendravimas užsimezga tada, kai ūglis pražysta ir atžala grįžta namo pas tėvus - tačiau grįžta tik pavasario ir vasaros fėjos. Tavo... sėklos gamintojai...

- Tėvai, - nukirto Lorelė.

- Gerai. Tebūnie tėvai. Galbūt jie būtų nusivylę, jei sužinotų, kad nebūsi jų atžala, kad niekada negrįši pas juos, tačiau džiaugtųsi prisidėję prie visuomenės gerovės. Jiems buvai niekas. Nebūtų pasiilgę, nes nepažinojo tavęs.

- Ir dėl to turėčiau jaustis geriau?

- Taip, turėtum, - vaikino ranka palietė jos petj, sustabdė nespėjus pasukti j platų pagrindinj kelią. - Nes žinau, kokia esi nesavanaudiška. Ar labiau norėtum susitikti su seniai prarastais tėvais, kurie ilgus metus kankinosi ilgėdamiesi ir mylėdami tave, ar geriau, kad jiems visai neskaudėjo širdies, kai tave tuo metu augino žmonės - tėvai, kurie tave dievino?

Lorelė sunkiai nurijo seiles.

- Apie tai nepagalvojau.

Tamenis švelniai nusišypsojo, pakėlęs ranką mergaitei prie veido, užkišo plaukų sruogą jai už ausies ir priglaudė nykštį prie skruosto.

- Patikėk, ne pyragai tavęs ilgėtis. Niekam to nelinkėčiau.

Nė pati nenorėdama Lorelė prigludo prie Tamenio rankos. Jis palinko j priekį, kol kakta pasiekė mergaitės kaktą, delnais suėmė jos skruostus, paskui lėtai perbraukė per kaklą. Tik tada, kai nosies galiuku palietė jos nosj - vos brūkštelėjo, tik tada mergaitė suprato, kad jis ketina ją pabučiuoti. Ir kad ji abejoja, ar nori jį stabdyti.

- Tami, - sušnabždėjo mergaitė. Jo lūpos jau buvo čia pat.

Vaikino pirštai švelniai spustelėjo kaklą, bet jis atšlijo.

- Atsiprašau, - tarstelėjo. Pasukęs galvą dar pakštelėjo į kaktą ir pasitraukęs mostelėjo į platų per pievą vedantį kelią. - Eime. Turbūt turėčiau po valandžiukės ar panašiai palydėti tave į akademiją.

Lorelė linktelėjo, nors nežinojo, koks jausmas šiuo metu stipresnis. Palengvėjimas. Nusivylimas. Vienatvė. Apgailestavimas.

- Kaip... iš kur galėjo žinoti, kad būsiu rudens fėja? - paklausė Lorelė, bandydama užvesti neutralų pokalbį.

- Tavo ūglis prasikalė rudenį, - paprasčiausiai paaiškino Tamenis. - Visos fėjos suželia tuo metų laiku, kai jų galios stipriausios.

- Ūglis?

- Ta gėlė, iš kurios gimei.

- Ak...

Lorelė nebesumojo, ką daugiau paklausti, kad pokalbis vėl nepasisuktų apie fėjų tėvus, tad tylėjo, bandė sugromuliuoti tai, ką išgirdo naujai, o Tamenis sekė jai iš paskos. Jiedu paėjėjo kiek toliau, kol kelyje padaugėjo praeivių ir šalikelėje buvo matyti vis daugiau namų. Šie jau atrodė visai kitaip nei tie, kuriuos mergaitė matė vasaros fėjų aikštėje. Jų sienos buvo apžėlusios vijokliais, kurie puošė ir akademijos sienas, tais pačiais, kurių žiedai prasiskleisdavo pasirodžius mėnuliui. Tačiau sienos - jau ne perregimos, kaip Lorelės akys spėjo įprasti, o statytos iš medžio ir žievės tvirtos stoginės, nameliukai, kelios trobelės šiaudais dengtais stogais.

Nameliai atrodė žaviai, neįprastai - apie juos kalbėti buvo galima tik tokiais žodžiais, kokiais pasakose apibūdinami maži nameliai. Tačiau ore tvyrojo jausmas, kad viskas kitaip.

- Kodėl šie namai nepermatomi ? - paklausė mergaitė.

- Tai pavasario fėjų namai, - atsakė Tamenis vis dar žingsniuodamas prie jos kairiojo peties.

- Ir?..

- Kas ir?

- Ką tai reiškia?

- Vasaros fėjoms fotosintezės metu reikia perdirbti didžiulį kiekį saulės šviesos, kad galėtų sukurti šviesos efektus, kurių reikia fejerverkams. Jos turi būti saulėje kiek įmanoma ilgiau. Be to, - pridūrė po trumpos pauzės, - šituos namus lengviau pastatyti ir prižiūrėti. Galų gale mūsų daug.

- Kiek pavasario fėjų čia gyvena?

- Tiksliai nežinau, -- patraukė pečiais Tamenis. - Maždaug aštuoniasdešimt procentų visos populiacijos.

- Aštuoniasdešimt ? Tikrai ? O kiek yra vasaros fėjų?

Ak, gal kokia penkiolika procentų. Galbūt trupučiuką daugiau.

- Oho, - apie rudens fėjas mergaitė jau nebeklausė. Suskaičiavo pati. Tamenis jai buvo pasakojęs, kad žiemos fėjos yra pačios rečiausios, gimsta vos viena per šimtmetį, bet akivaizdu, kad ir rudens fėjos taip pat gana retos. Lorelė suvokė, kad ir anksčiau spėjo, jog rudens fėjų yra mažiau nei kitų, tačiau nesuprato, kiek mažai jų yra. Nenuostabu, kad jos neturi savo gyvenvietės.

Namukų dygo vis tankiau, aplink juos spietėsi vis daugiau fėjų. Kai kurios buvo pirštinėtos, nešėsi sodininkų įrankius, kurių keli, nors jos mama mėgo sodininkystę, Lorelei pasirodė visai nepažįstami. Kitos fėjos krutėjo prie namų, skalbė drabužius, kurie atrodė per daug prašmatnūs, kad britų jų. Lorelė pastebėjo kelis vežimėlius, prikrautus maisto - šviežių vaisių ir daržovių, paruoštų patiekalų, suvyniotų į vynuogių lapus ar kažkokių didžiulių gėlių žiedlapius, kvepiančius truputį panašiai į gardenijas.

Viena pro šalį skubanti pavasario fėja nešėsi į kerdžiaus lazdą panašų įnagį, ant kurio lenktojo galo kabaldavo nedidelis puodelis. Ant krūtinės turėjo pasikabinęs mažų mažiausiai dešimt butelių su skysčiu. Lorelė klausiamai dirstelėjo per petį, bet Tamenis šypsodamasis tik parodė pirštu pirmyn.

Mergaitė nusisuko ir suprato, kad girdėtas žemas gaudesys kilo, darėsi spigus, zvimbiantis. Kas tai, ji suvokė tik tada, kai tarsi iš niekur užplūdo debesis zvimbiančių vabzdžių. Dar spėjo riktelėti, kai pasijuto esanti labai sujudusių bičių spiečiuje.

Kaip greitai atsiradusios, taip pat akimoju bitės ir dingo. Atsigręžusi mergaitė dar akimis nulydėjo spiečių, įsiliejusį j vabzdžių debesį, skrendantį paskui pavasario fėją, kuri nešėsi lazdą. Lorelė prisiminė skaičiusi, kaip gyvūnai ir vabzdžiai bei kitos „žemesnės gyvybės formos" gali būti paveiktos ir netgi valdomos kvapais. Tuoj pat įvertino, kokios naudingos augalų visuomenėje gali būti prijaukintos bitės, tačiau apmąstymus nutraukė Tamenio juokas.

- Atsiprašau, - kikeno jis. Lūpose vis žaidė šypsenėlė. - Oi, kad būtum mačiusi savo veidą.

Lorelė nejučia pyktelėjo, bet įtarė, kad jos veidas tikrai atrodė gana juokingai.

- Ar teisinga kryptimi einu? - paklausė, nors kelyje lyg ir nebuvo nieko neįprasta.

- Kai bus metas sukti, pasakysiu.

- Mes dabar pas pavasario fėjas, tiesa? Kodėl taip svarbu, kad eitum iš paskos? Jaučiuosi taip, lyg būčiau palikta viena.

- Atsiprašau, - kiek neramiai tarstelėjo Tamenis. - Bet čia taip įprasta. Turi eiti paskui fėją, kuri aukštesnė daugiau nei vienu rangu.

Mergaitė sustojo, ir vaikinas vos neatsimušė į ją.

- Tai kvailiausia, ką esu kada nors girdėjusi, - išrėžė atsisukusi į I amen į. - Nesielgsiu šitaip.

Jos bendrakeleivis atsiduso.

- Klausyk, esi pakankamai privilegijuota, gali laikytis savo taisyklių, tačiau aš - ne. - Apsižvalgęs po minią, besibūriuojančią aplink juos, galop tyliai pridūrė: - Jei nesilaikysi taisyklių, ne tau bus blogai - man.

Lorelė nenorėjo nusileisti, bet leisti, kad dėl jos principingumo būtų nubaustas Tamenis - taip pat neketino. Darsyk dėbtelėjusi į nudelbtas vaikino akis, mergaitė apsigręžusi numynė tolyn. Vis labiau suvokė, kaip stipriai išsiskiria iš minios - daug labiau nei vasaros fėjų aikštėje. Be to, kad turėjo įvairiausių įrankių, visos fėjos aplink atrodė... na... kaip Tamenis. Apsirengusios paprastais, lyg ir drobiniais drabužiais - kelnėmis arba sijonais iki blauzdų. Ir visos iki vienos gražios bei tvarkingos. Priešingai nei stereotipiškai turėtų atrodyti darbo liaudis - išvargusiais veidais ir apiplyšusiais skarmalais, fėjos buvo panašios į aktorius, apsimetinėjančius, kad yra darbo liaudis.

Daug mažiau mergaitei patiko tai, kad visi, kurie sugaudavo jos žvilgsnį, nutildavo, nusišypsodavo ir nusilenkdavo, visai kaip nusilenkė Tamenis, išvydęs Lorelę akademijoje. Jiedviem su Tameniu praėjus, fėjos vėl imdavo čiauškėti. Kelios pasisveikinusios su Tameniu netgi mėgino kažką pasakyti. Sis tik numojo joms eiti šalin, bet vienas žodis neprasprūdo mergaitei pro ausis.

- Kas tas Maišytuvas ? - pasiteiravo ji vaikino, kai minia kiek praretėjo.

Sumišęs Tamenis tylėjo.

- Trupu t j keista tau aiškinti.

- Na gerai, tiek jau to, neaiškink. Juk draugaujame ne tam, kad aiškintum man keistus dalykus.

Kandi mergaitės pašaipa privertė Tamenį nedrąsiai šyptelėti.

- Tai pavasario fėjų žodis, - neaiškiai numykė jis.

- Oi, tik neišsisukinėk, - pertraukė jj Lorelė ir erzindama pridūrė: - Pasakyk, nes eisiu *šalia* tavęs.

Kai Tamenis vis neatsiliepė, mergaitė sulėtino žingsnį, o tada greitai pasisukusi atsidūrė visai greta bendrakeleivio.

- Gerai, - sušnabždėjo Tamenis švelniai stumdamas mergaitę priešais save. - Maišytuvas - tai rudens fėja. Tai ne koks keiksmažodis, nieko panašaus, - skubiai aiškino jis. - Tiesiog tokia... pravardė. Niekada nepavadintume rudens fėjos Maišytuvu tiesiai jai į akis.

- Maišytuvas, - tiriamai nutęsė Lorelė - patiko tarti tą žodį. - Tai todėl, kad gaminame visokius eliksyrus, - nusijuokė ji. - Visai tinka.

Tamenis gūžtelėjo.

- O kaip vadina vasaros fėjas?

- Kibirkštinėmis, - Tamenis kiek susigūžė.

Lorelė nusikvatojo, ir kelios linksmai kaukšėjusios pavasario fėjos prieš vėl imdamos kiek per daug įnirtingai mojuoti Įrankiais nužvelgė jiems pavymui.

- O kaip žiemos fėjas?

Tamenis papurtė galvą.

- Oi, niekada nejuokaujame apie žiemos fėjas. Niekada, - jausmingai pridūrė. .

- O kaip jūs vadinatės?

- Žaviais, - atšovė Tamenis. - Visi tai žino.

- Gal ir visi, gyvenantys Žavių kaime, - neatlyžo Lorelė, - bet aš nežinojau.

Mergaitei ištarus „Žavių kaimas" Tamenis net suniurzgė-

-•• Na, užtat dabar žinai.

- Ką reiškia tas pavadinimas ?

- *Zavis* kilęs nuo žodžio *apžavėti.* Tą mes ir darome. Tiesą pasakius, tik tiek ir mokame. Tačiau galiomis naudojasi daugiausia tik sargybiniai.

- Mat kaip, - šypsodamasi tarė Lorelė. - Žavis. Kurgi ne. O kodėl tik sargybiniai naudojasi ta galia?

Tamenis sukikeno, gūžtelėjo.

- Gal todėl, kad apžavai fėjas ne visada veikia. Todėl tik sargybiniai - būtent tie, kurie dirba už Avalono sienų, turi progų pasinaudoti apžavais su ne fėjų kilmės padarais.

- Suprantama, - patenkinusi smalsumą Lorelė vėl patraukė pirmyn. Švelnūs pirštai vis paliesdavo jos liemenį, vedė per tankią minią.

- Čia, į dešinę, - tarstelėjo vaikinas. - Beveik atėjome.

Lorelė apsidžiaugė pamačiusi, kad reikia sukti į šoninę gatvelę, kur daug mažiau žmonių. Jautėsi labai išsiskirianti ir dėl to drovėjosi, net gailėjosi, kad nepaprašė to aukšto niekučių pardavėjo vasaros fėjų aikštėje, kad supakuotų papuošalą į dėžutę. Šioje vietoje niekas daugiau nedėvėjo nieko nė iš tolo panašaus.

- Ar jau atėjome?

- Štai ten namas, - mostelėjo Tamenis. - Tas, su dideliais gėlių vazonais priekyje.

Jiedu prisiartino prie nediduko, dailaus namelio, statyto iš skobto medžio kamieno, bet tas medis nebuvo panašus į nieką, regėtą anksčiau. Storas kamienas, užuot augęs tiesiai aukštyn, pūpsojo ir plėtėsi tarsi koks milžiniškas medinis moliūgas. Viršuje kamienas vėl siaurėjo, leido šakas ir sužėlę lapai teikė namui pavėsį.

- Kaip jis taip auga?

- Magija. Šį namą mano mamai padovanojo pati karalienė. Žiemos fėjos gali paprašyti medžių, kad šie augtų, kaip tik jos užsimano.

- Kodėl tavo mama gavo dovaną iš karalienės?

- Kaip padėką už puikų tarnavimą sodininke.

- Sodininke? Argi fėjų sodininkių ne devynios galybės?

- Oi, ne, tai labai siaura sritis. Viena gerbiamiausių pozicijų, kurias gali užimti pavasario fėja.

- Tikrai? - nepatikliai numykė Lorelė. Aplink akademiją buvo mačiusi dešimtis sodininkų.

Tamenis kurį laiką keistai žvelgė į mergaitę, kol staiga supratęs net nušvito.

- Fėjos sodininkės - ne tas pat, kaip sodininkai žmonių pasaulyje. Tie, kurie rūpinasi augalais, čia vadinami prižiūrėtojais. Taip, jų yra daugybė. Manau, mano mamą būtų galima vadinti... pribuvėja.

- Pribuvėja?

Jei Tamenis ir išgirdo klausimą - apsimetė negirdėjęs. Tyliai pasibeldė į uosines keistojo medžio trobelės duris. Paskui, nelaukdamas atsakymo, jas atvėrė.

- Aš namie.

Namo viduje kažkas suklykė ir aplink Tamenio kojas susiplaikstė spalvingi sijonai.

- O, Dievuli, kas gi čia? - pačiupęs jauną fėją, vaikinas iškėlė aukštai virš galvos. - Kas gi čia? Spėju, tai Šermukšnėlė! - prispaudė mergytę prie krūtinės, toji vėl sucypė.

Mergaitė atrodė ne vyresnė kaip metukų, visai dar kūdikis. Tačiau vaikščiojo tvirtai ir akutės žvelgė protingai. Protingai ir, Lorelė nė neabejojo, klastingai.

- Ar šiandien buvai gera mergaitė? - paklausė Tamenis.

- Žinoma, - atsakė mažutė, daug aiškiau, nei Lorelė įtarė tokį mažą vaikelį galint ištarti. - Aš *visada* gera mergaitė.

- Puikumėlis, - Tamenis apsižvalgė po trobelę. - Mama? - pašaukė.

- Tam i! Kokia staigmena. Nežinojau, kad šiandien užsuksi.

Lorelė pažvelgė į kambarin {ėjusią pagyvenusią fėją ir kažin ko staiga susidrovėjo. Moteris buvo nuostabi graži, kiek raukšlėtu veidu, šviesiai žaliomis akimis - visai kaip Lorelės ir plačia, Tameniui skirta šypsena. Ji, regis, dar nepastebėjo mergaitės, pusiau pasislėpusios tarpduryje.

- Iki šio ryto ir pats nežinojau.

- Nesvarbu, - tarė moteris abiem rankomis imdama Tamenio veidą ir bučiuodama jam skruostus.

- Aš ne vienas, - staiga tyliai tarė Tamenis.

Moteris atsisuko į Lorelę ir, sekundėlę, jos veidą apniaukė susirūpinimas. Paskui ji pažino, nusišypsojo.

- Lorelė. Tik pažiūrėk, nelabai ir pasikeitei.

Lorelė taip pat šyptelėjo, tačiau apniuko, kai Tamenio mama nusilenkė žemai nunarindama galvą.

Tamenis aiškiai pajuto, kaip mergaitė sustingo, nes spustelėjo mamai ranką ir tarė:

- Lorelei šiandien jau gana mandagybių. Čia ji - tik mergaitė.

- Juo geriau, - šypsodamasi pritarė moteris. Tada žengė pirmyn, suėmė delnais Lorelės veidą ir pabučiavo ją į abu skruostus.

- Sveika atvykusi.

Mergaitės akys prisipildė ašarų. Tai buvo šilčiausias sveikinimas, kurio sulaukė nuo pat atvykimo į Avaloną, išskyrus Tamenio sutikimą. Pasijuto be galo pasiilgusi mamos.

- Ačiū, - tyliai sukuždėjo.

- Užeikite, užeikite, nėra reikalo stypsoti tarpduryje. Žiūrėti galima ir pro langus, - ragindama eiti į vidų kvietė Tamenio mama. - Kadangi neprivalome laikytis mandagumo, gali mane vadinti paprasčiausiai Roslina.

PENKTAS SKYRIUS

Namo viduje viskas atrodė panašiai kaip Lorelės kambaryje, ,tik įrengta kiek paprasčiau. Vėdrynai, užauginti taip, kad prasiskleidę vakarais švytėtų - *su uosio žieve ir levandų esencija,* Lorelė automatiškai pacitavo mintyse *- kabojo ant gegnių ir švelniai sūpavosi pirmyn ir atgal vėjelyje, kuris įsisukdavo į kambarį pro šešis atvirus langus. Užuolaidos buvo ne šilkinės - medžiaga labiau priminė drobę, kambaryje esančios kėdės buvo aptrauktos panašia medžiaga. Grindys atrodė panašesnės į minkštą medį, o ne į kilimą, tad, prieš žengdama į kambarį, Lorelė stropiai nusišluostė kojas į storą kilimėlį. Ant sienų pasvirusiuose rėmuose kabojo kelios akvarelės.

- Šitie labai gražūs, - tarė Lorelė, lenkdamasi arčiau apžiūrėti vieną akvarelę, kurioje buvo vaizduojama gėlių lys-

vė, sužėlusi aukštais stiebais, ant kiekvieno kurių puikavosi tuojau prasiskleisiantis pumpuras.

- Ačiū, - padėkojo Roslina. - Tapyti pradėjau išėjusi j pensiją. Man patinka.

Lorelė pasisuko į kitą piešinj - jame buvo Tamenis. Nusišypsojo, kaip puikiai Roslinai pavyko pagauti jo mąslius bruožus. Akvarelėje vaikino akys buvo rimtos, jis žvelgė j kažką už paveikslo rėmų.

- Jums puikiai sekasi, - pagyrė mergaitė.

- Nesąmonė. Tik linksminuosi, žaidžiu su likučiais nuo vasaros fėjų darbų. Beje, piešdamas tokį gražuolį kaip Tamenis, niekada neapsiriksi, - pasiteisino apkabindama sūnų per liemenį.

Lorelė pažvelgė į juodu - Roslina, dar žemesnio ūgio nei Lorelė, išdidžiai žvelgė į Tamenį, o šis supo ant klubo mažąją fėjų mergaitę, kuri, regis, prilipo jam prie krūtinės. Kai suprato, kad Tamenis turi gyvenimą, kuriame jos nėra, akimirką Lorelė net pasijuto nusivylusi, tačiau tuojau susivaldė. Didžioji dalis jos gyvenimo taip pat prabėgo be Tamenio, tad būtų savanaudiška reikalauti iš jo to, ko nei norėjo, nei galėjo pasiūlyti pati. Nusišypsojusi vaikinui, nuvijo šalin niūrias mintis.

- Ar tai tavo sesuo? - rodydama į mažąją fėją paklausė mergaitė.

- Ne, - tarė Tamenis, o Roslina susijuokė.

- Mano amžiuje? - šypsodamasi paklausė. - Po perkūnėliais, žinoma, ne. Tamis - mano jaunylis, bet jau ir jam buvau šiek tiek per sena.

- Tai Rovena, - kutendamas mažylei šonus, paaiškino vaikinas. - Jos *mama* yra mano sesuo.

- Mat kaip - tai čia tavo dukterėčia, - suprato Lorelė.

Tamenis patraukė pečiais.

- Čia mes nelabai naudojame kitokius pavadinimus, nebent *mama, tėtis, brolis ir sesuo.* Be to, kad esame visi tarsi viena šeima, visi vieni kitiems padedame auginti vaikus, - vaikinas vėl pakuteno mažutę, ir toji sucypė iš džiaugsmo. - Rovena čia gauna daugiau dėmesio, nes artimesnė nei kiti ūgliai, bet tuo mūsų teisės nesibaigia. Visi esame šeima.

- Mat kaip... - ši mintis Lorelei ir patiko, ir baugino. Smagu turėti visą bendruomenę žmonių, kurie laiko save šeima. Bet juto, kad jai trūktų jos artimųjų, nepaisant tokios, reikia pripažinti, gausios šeimynos.

Ant Rovenos peties pamačiusi nedidelį padarėlį, panašų į purpurinę voverę su rožiniais lyg drugelio sparnais, iš nuostabos mergaitė net sumirksėjo. Ji buvo tikra, kad prieš kelias akimirkas to padaro tenai dar nebuvo. Lorelei sužiurus, Rovena švilptelėjo padarėliui, paskui tyliai nusijuokė tarsi draugiškai pajuokavusi.

- Tameni? - sušnibždėjo Lorelė neatitraukdama akių nuo to keisto žvėrelio.

- Ką? - sekdamas jos žvilgsnį paklausė vaikinas.

- Kas tai?

- Tai jos pažįstamas, - atsakė Tamenis vos nulaikydamas šypseną. - Bent jau šiuo metu. Ji keičia juos.

- Ar dar reikia sakyti, kad esu visiškai sumišusi?

Tamenis susirado taburetę, prisėdo, pastatė Roveną ant grindų. Ištiesė kojas priešais save.

- Gali laikyti jį ne tokiu jau įsivaizduotu įsivaizduojamu draugu.

- Ar jis tik įsivaizduotas?

- Tai iliuzija, - nusišypsojo, nes Lorelė vis dar atrodė sutrikusi. - Rovena, - šiltu balsu paaiškino Tamenis, - yra vasaros fėja.

Rovena droviai šyptelėjo.

Rosimos veidą nušvietė plati šypsena.

- Mes labai ja didžiuojamės.

- Pirmasis vasaros fėjos magijos pasireiškimas paprastai būna įsivaizduojamo draugo sukūrimas. Rovena pradėjo kurti draugus praėjus vos kelioms savaitėms, kai prasiskleidė. Tai kažkiek panašu į žaidimų aikštelę ar naminį gyvūnėlį, tik smagiau. Bent jau mano žaisliukai niekada šitaip nejudėdavo.

Lorelė atsargiai sekė akimis tą purpurinį voveriūkštį.

- Tai jis netikras?

- Nedaug ką tikresnis nei kuris nors kitas įsivaizduotas draugas.

- Nuostabu.

Tamenis užvertė akis.

- Čia dar nieko nuostabaus. Tau reikėtų pamatyti, kokius didvyrius ji sukuria, kad išgelbėtų ją nuo pabaisų, tykančių po lova... kurias taip pat susikuria pati, - pridūrė kiek patylėjęs.

- Kur mažylės tėvai?

- Šią popietę jie vasaros fėjų miestelyje, - atsiliepė Roslina. - Rovena jau beveik pasiekė amžių, kai gali.pradėti mokytis, tad tėvai nuėjo tartis su direktoriumi.

- Tokia maža?

- Ja i beveik treji, - atšovė Tamenis.

- Tikrai? - sukluso Lorelė apžiūrinėdama ant grindų žaidžiančią mergytę. - O atrodo daug jaunesnė, - tyliai pridūrė. Kiek patylėjo. - Ir elgiasi kaip vyresnė. Norėjau apie tai paklausti.

Rovena įsistebeilijo į Lorelę.

- Aš esu visai tokia pat, kaip kitos mano amžiaus fėjos. O gal ne? - atsisuko į Tamenį.

- Tu kuo puikiausia, Rovena, - čiupęs mažutę jis pasisodino ją ant kelių, o violetinės ir rožinės spalvos padaras įsitaisė jam ant viršugalvio.

Lorelė prisivertė nusisukti, nors pati nežinojo, ar labai jau nemandagu žiūrėti j daiktą, kuris net nėra tikras.

- Paklausyk, ką pasakysiu apie Lorelę, - Tamenis tarė Rovenai. - Ji ypatinga. Gyvena žmonių pasaulyje.

- Visai kaip ir tu, - kuo ramiausiai išpoškino mažylė.

- Ne visai taip, - nusijuokė vaikinas. - Lorelė gyvenai žmonėmis.

- Tikrai? - išpūtė akis Rovena.

- Taip. Tiesą pasakius, ji nė nežinojo esanti fėja, kol pernai metais pražydo.

- O kas tu manei esanti? - susidomėjo mažutė.

- Galvojau, kad esu žmogus, kaip ir mano tėvai.

- Tai kvaila, - nepritariamai numykė Rovena. - Kaip gali fėja būti žmogumi? Žmonės keisti. Ir baisūs, - pridūrė kiek patylėjusi. Paskui dar suokalbiškai šnipštelėjo: - Jie *gyvūnai.*

- Rovena, žmonės visai nebaisūs, - paprieštaravo Tamenis. - Ir atrodo jie visai kaip mes. Jei nieko nežinotum apie fėjas, taip pat pagalvotum, kad esi žmogus.

- Oi, niekada negalėčiau būti žmogumi, - rimtu balsu pareiškė mažylė.

- Na, tau niekada ir nereikės, - nuramino Tamenis. - Būsi visame Avalone nuostabiausia vasaros fėja.

Rovena nusišypsojo, santūriai nuleido akutes, ir Lorelė nė nesuabejojo, kad Tamenis teisus. Mažoji fėja puikavosi minkštais garbanotais rudais plaukais, ilgomis blakstienomis - buvo tokia gražutė, kokios Lorelei dar neteko matyti. Mažylė pravėrė rausvą burnytę, nusižiovavo.

- Metas miegučio, Rovena, - subruzdo Roselina.

Mažoji paniuro, veidelis susiraukė.

- Bet aš noriu žaisti su Lorele.

- Lorelė dar sugrįš, - nukirto Roslina, šnairuodama į šią, lyg norėdama patikrinti, ar tas pažadas tikras. Lorelė skubiai linktelėjo, nors pati nežinojo, ar tai tiesa. - Galėsi miegoti Tamio lovoje, - pridūrė Roslina, kai mažoji vis dar mindžiukavo vietoje. - Tikiuosi, neprieštarauji, - pasisuko į Tamenį, kuris purtė galvą.

Mažosios fėjos veidelis pastebimai nušvito ir, palikusi Lorelę su Tameniu vienus, Roslina nusivedė ją siauru koridoriumi.

- Ar jai tikrai treji ? - pasitikslino Lorelė.

- Taip. Ir labai normali, kaip savo amžiaus fėja, - tarė Tamenis atsilošęs plačiame fotelyje. Lorelei patiko stebėti jį. Niekada nebuvo mačiusi jo tokio atsipalaidavusio.

- Pasakojai, kad fėjos kitaip auga, bet aš... - mergaitė nutilo.

- Netikėjai? - šypsodamasis paklausė vyrukas.

- Tikėjau. Tik pačiai pamatyti yra visai kas kita, - Lorelė nužvelgė Tamenį. - Ar fėjos iš viso kada nors būna kūdikiai?

- Ne tokie, kokius turi galvoje.

- Ar buvau vyresnė už Roveną, kai iškeliavau gyventi su savo tėvais?

Tamenis linktelėjo, lūpų kampučiuose žaidė šypsenėlė.

- Tau buvo septyneri. Tik suėję.

- Ir tu... mudu kartu ėjome j mokyklą?

Tamenis sukikeno.

- Ir kokia man būtų buvusi nauda iš rudens fėjų mokslų?

- Tai iš kur tave pažinojau?

- Praleidau daug laiko akademijoje, kartu su mama.

Tarsi pajutusi, kad kalba pasisuko apie ją, Roslina grįžo į kambarį nešina puodeliais su bangminių nektaru. Lorelė jau buvo sykį ragavusi jo akademijoje, kur jai paaiškino, kad tas saldus gėrimas Avalone labai mėgstamas ir jo dažnai sunku gauti. Dabar jo gavusi pasijuto pamaloninta.

- Ką reiškia dirbti sodininke? - paklausė Lorelė, dabar jau pasisukusi į Roslina. - Tamenis sakė, kad kažkas panašaus į pribuvėją.

Moteris paniekinamai caktelėjo liežuviu.

- Ak, tas Tamenis ir jo žmonių pasaulio žodžiai. Negaliu sakyti, kad žinau, kas ta *pribuvėja,* tačiau sodininkė yra ta, kuri prižiūri dygstančius ūglius.

- Štai kaip, - sumurmėjo Lorelė, bet vis dar buvo sumišusi. - Ar tėvai ne patys pasirūpina jais?

Roslina papurtė galvą.

- Neturi laiko. Ūgliams reikia nuolatinės ir labai rūpestingos priežiūros. Visi mes turime kasdienių reikalų ir, jei kiekviena mama pasiimtų atostogas metams ar daugiau ir imtų puoselėti savo daigelį, liktų nepadaryta labai daug darbų. Be to, tada pora galėtų nuspręsti padaryti sėkliukę tik tam, kad metus laiko pailsėtų nuo darbų, o nauja gyvybė per daug svarbi, kad būtų pradėta dėl tokios nerimtos priežasties.

Lorelė pagalvojo, ką Roslina sakytų apie daugybę nerimtų priežasčių, dėl kurių vaikų susilaukia žmonės, tačiau nutylėjo.

- Ūgliai auginami specialiame sode akademijoje, - toliau pasakojo Roslina, - kaip ir kiti svarbūs augalai bei gėlės. Pavasario ir vasaros ūgliai mokosi dirbti stebėdami kitus, dažnai iš savo tėvų, tad Tamenis praleido daug laiko su manimi akademijoje.

- Ir aš buvau tenai?

- Žinoma. Nuo tada, kai prasikalė tavo ūglis, kaip ir kitos rudens fėjos.

Lorelė pažvelgė į Tamenį - šis linktelėjo.

- Buvai akademijoje nuo pirmosios dienos. Jau sakiau. Tėvai tavęs nepažinojo.

Mergaitė niūriai palingavo galva.

- Lorelė niekaip nesusitaiko su mintimi, kad nepažįsta tikrųjų tėvų, - tyliai paaiškino Tamenis.

- Oi, nenusimink, - ėmė raminti Roslina. - Atsiskyrimas yra būtina auklėjimo dalis. Tėvai paprasčiausiai prisideda paskui.

- Ką? Kaip? - klausinėjo Lorelė, kiek susijaudinusi, kad Roslina, pati būdama mama, visai atsainiai žiūri j nežinomus Lorelės tėvus.

- Gali būti, kad tavo tėvai buvo pavasario fėjos, jie nebūtų turėję jokio supratimo, kaip mokyti jauną rudens fėją. Rudens fėjoms privalu vengti atsitiktinių ryšių su žemesnio rango fėjomis, - ramiu balsu dėstė Roslina, tarsi kalbėtų ne apie save. - Jos privalo tobulinti protą, kad galėtų atlikti darbus, kurių iš jų tikimasi. Rudens fėjos mūsų visuomenėje labai svarbios. Nors akademijoje praleidai nedaug laiko, turėjai pastebėti.

Lorelei iš galvos niekaip nėjo frazė „atsitiktiniai ryšiai". Tėvų ir vaikų santykių taip toli gražu nepavadinsi. Ar bent jau neturėtų vadinti.

Nors Tamenio namuose buvo jauku, Lorelei pokalbis pasirodė nemalonus, norėjosi jį užbaigti.

- Tameni, - staiga kreipėsi į jį, - mes labai toli ėjome, bijau, kad nespėsiu laiku grįžti į akademiją.

- Oi, nesuk sau galvos, - atrėmė vyrukas. - Apėjome nemenką ratą, palietėme tik pačius apgyvendinto rajono pakraščius. Esame netoli nuo Karalienės miško, o jis ribojasi su akademijos kiemu. Ir vis dėlto, - tęsė atsisukęs į mamą, - mums reikėtų eiti. Pažadėjau akademijos darbuotojams, kad pasivaikščiojimas bus trumpas, - Tamenis dirstelėjo į Lorelę akies krašteliu, tačiau ši nusisuko.

- Žinoma, - šiltai atsiliepė Roslina, nėmaž nenumanydama, kokią įtampą sukėlė. - Užeik bet kada, Lorele. Labai miela tave vėl pamatyti.

Mergaitė prisivertė nusišypsoti. Juto, kaip Tamenio pirštai spusteli josios ir traukia prie durų.

- Ar grįši, Tami? - visai prieš pat jiems peržengiant slenkstį paklausė Roslina.

- Taip. Turiu grįžti prie vartų kylant saulei, bet nakvosiu namuose.

- Gerai. Kol grįši, Rovena jau bus pernešta. Paruošiu tau lovą.

- Ačiū.

Lorelė atsisveikino, nusigręžusi patraukė atgal pagrindiniu keliu, kuriuo jiedu atkeliavo vos prieš valandžiukę. Tamenis paleido mergaitės ranką ir užėmė savo vietą keliais

žingsniais atsilikęs - kažką neaiškiai sumurmėjusi, Lorelė sukryžiavo ant krūtinės rankas.

- Prašau, nereikia, - tyliai sukuždėjo Tamenis.

- Nieko negaliu padaryti, - atrėžė mergaitė. - Ji taip kalbėjo, lyg...

- Žinau, tu nepratusi prie tokių kalbų, Lorele, bet čia viskas yra kaip tik taip. Esu tikras, kad nė viena tavo bendramokslių nesuktų sau dėl to galvos.

- Jos nieko neišmano. O tu žinai.

- Na ir kas? Kas iš to, kad žinau, kaip viskas yra žmonių pasaulyje? Manai, taip yra geriau?

- Bet taip ir yra geriau! - Lorelė atsisuko - akis j akį su Tameniu.

- Žmonėms - gal ir taip, - laikėsi savo šis. - Bet žmonės - ne fėjos. Fėjų visai kitokie poreikiai, - dėstė tyliu, tvirtu balsu.

- Tai sakai, kad tau šitai patinka? Kad gerai paimti atžalas iš tėvų?

- Nesakau, kad kuris nors gyvenimo būdas geresnis. Negyvenau su žmonėmis tiek, kad imčiau spręsti. Bet pati pagalvok, - tarė dėdamas mergaitei ant peties ranką, tarsi norėdamas sušvelninti žodžius, - kas būtų, jei imtume čia, Avalone, gyventi taip, kaip jūs, žmonės? Kiekvieną kartą, kai pavasario fėjos sulauktų rudens fėjos atžalos, ji pasiliktų gyventi su tėvais. Jie turėtų išauginti ją. Mažoji fėja turėtų eiti mokytis j akademiją - dvylika valandų mokslo kasdien. Tėvai jos beveik nematytų. Nesuprastų, ką ji veikia. Juo labiau - neturėtų prie namų sodo, o jis reikalingas mokymuisi, tad atžalai tektų praleisti ne namuose keturiolika ar net šešiolika valandų per dieną. Tėvai pasiilgtų jos, o ji - tėvų. Jie niekada nesimatytų. Galop taptų tarsi svetimi, išskyrus tai, kad, kitaip nei dabar, tėvai žinotų, ko netenka. O šitai skaudina, Lorele. Būtų įskaudinti tiek tėvai, tiek mažoji fėja. Pasakyk man - argi šitai geriau?

Priblokšta logikos mergaitė stovėjo ir purtė galvą. Argi gali būti, kad Tamenis teisus? Nenorėjo nė galvoti apie tai. Ir vis dėlto negalėjo paneigti, kad toks būdas žiaurus, bet veiksmingas.

- Nesakau, kad mes gyvename teisingiau, - švelniu balsu vėl prabilo vyrukas. - Net nesakau, kad turėtum suprasti, bet nemanyk, kad esame beširdžiai, jei atskiriame atžalas nuo tėvų. Tam yra savų priežasčių.

Lorelė lėtai lingavo galva.

- O kaip tėvai? - paklausė ji tyliu balsu - pyktis išgaravo. - Ar turi tėtį?

Tamenis nudelbė akis į žemę.

- Turėjau, - atsiliepė dusliai, tarsi kiek prikimęs.

Mergaitę užplūdo kaltės jausmas.

- Atsiprašau, nenorėjau... atsiprašau, - ji palietė vaikino petj - troško padaryti kažką gera, paguosti.

Tamenis stovėjo tvirtai sukandęs dantis, tačiau vis tiek prisivertė nusišypsoti.

- Viskas gerai. Tik pasiilgau jo. Praėjo vos mėnuo.

Mėnuo. Kaip tik tada Tamenis laukė Lorelės grįžtant į savo žemę. *Bet neatėjau.* Mergaitei lyg krūtinėje būtų pasidarę tuščia.

- Ne... nežinojau, - sumikčiojo ir nutilo.

Tamenis šyptelėjo.

- Viskas gerai, tikrai. Matėme, kad taip įvyks.

- Tikrai? Nuo ko jis mirė?

- Tiesą pasakius, nemirė. Tai lyg ir mirties priešingybė.

- Kaip suprasti?

Vaikinas įtraukė oro ir neskubėdamas iškvėpė. Kai vėl pakėlė akis į Lorelę, vėl buvo kaip anksčiau - liūdesio nė ženklo.

- Kada nors parodysiu. Kad suprastum, reikia pamatyti.

- O gal galime...

- Šiandien jau nėra laiko, - Tamenis pertraukė mergaitę šiek tiek įsakmiu tonu. - Eime. Geriau parvesiu tave, kad leistų išsivesti dar kada nors.

- Kitą savaitę? - su viltim balse sukluso Lorelė.

Tamenis papurtė galvą.

- Net jei turėčiau tiek daug Avalono atostogų, niekas tavęs neatleistų nuo mokslų. Po kelių savaičių.

„Avalono atostogos" Lorelei pasirodė keistai trikdantys žodžiai, bet ne taip jau labai, kaip mintis, kad liks įkalinta akademijoje amžinai. Po kelių savaičių? Geriau jau būtų sakęs, kad po kelių šimtmečių. Mergaitė galėjo tiktai tikėtis, kad kitas mokymosi etapas praeis greičiau nei sėdėjimas kambaryje su krūva knygų.

ŠEŠTAS SKYRIUS

Kitą rytą Lorelė apžiūrinėjo save veidrodyje svarstydama, kaip turėtų atrodyti patarnautojo lygio studentė. Po nesėkmės per pirmuosius pietus Avalone, ji kaip įmanydama stengėsi tinkamai apsirengti, bet kai ko nors paklausdavo, ką dėvėti, sulaukdavo ne daugiau kaip šypsenos ir paraginimo apsirengti „bet ką, kas patogu". Kritiškai apžiūrėjusi šukuoseną - suėmė plaukus j uodegą, paskui atrišo kaspiną - paleido juos ant pečių. Kai vėl šukavosi, kažkas pabeldė j duris. Atidariusi mergaitė išvydo šypsantį Katios veidą.

- Pamaniau, užsuksiu, parodysiu tau, kur eiti - juk pirmoji mokslų klasėje diena, - žvaliai išpoškino fėja.

- Būtų nuostabu, - Lorelei net palengvėjo, ji šyptelėjo. Nužvelgė, ką Katia apsirengusi - ilgą, plazdantį sijoną

ir berankovę palaidinukę apvalia iškirpte. Lorelė buvo apsivilkusi vasarinę suknelę iki blauzdų, siūtą iš lengvo audinio, kuris plaikstėsi vėjyje ir einant plazdėjo apie kojas. Nusprendė, kad apranga pakankamai panaši j Katios, tad nesijaus išsiskyrusi iš kitų.

- Ar susiruošusi? - paklausė Katia.

- Taip, - atsakė Lorelė. - Tik pagriebsiu kuprinę, - užsimetė ant pečių kuprinę. Pastebėjo, kaip šnairai ją nužvelgė Katia. Stora, juodais užtrauktukais nailoninė kuprinė, jau nekalbant apie antsiuvą su transformeriais, kurį juokaudamas prieš kelis mėnesius priklijavo Deividas - labai jau skyrėsi nuo drobinio krepšio ant draugės peties. Tačiau Lorelė neturėjo kur daugiau susidėti lapelių su pastabomis, be to, pažįstama, sena kuprinė tarsi ramino.

Išėjusios pro duris draugės po kelių posūkių patraukė ilgu koridoriumi, kur vienas greta kito rikiavosi cukrinio stiklo langai, švytintys saulėje, atspindintys mergaičių siluetus priešingoje pusėje esančiuose languose. Lorelė atidžiai apžiūrinėjo tuos atvaizdus ir kurį laiką net nebeatskyrė, kuris yra jos. Katia buvo beveik tokio pat kaip Lorelė ūgio, tokia pat šviesiaplaukė, nors jos plaukai buvo trumpesni ir dailiai bangavo apie galvą. Dauguma akademijoje besimokančių fėjų dažė plaukus bes i rinkdamos maistą, tad raudonplaukės, žaliaplaukės ir mėlynplaukės fėjos skaičiumi toli gražu lenkė paprastas blondines ir brunetes. Keistas požiūris į madą, kuris kitomis aplinkybėmis Lorelę gal net būtų nudžiuginęs. Taip jau nutiko, kad turėjo didžiulę patirtį, kaip rengtis gatvės stiliumi.

Draugės priėjo dvigubas duris, pro kurias sklido derlingos, drėgnos žemės kvapas.

- Šiandien mokysimės čia, - tarė Katia. - Susitinkame įvairiausiose vietose, priklausomai nuo projekto. Tačiau beveik pusę laiko praleidžiame čionai, - fėja pastūmė duris, nuaidėjo čiauškėjimas.

Už durų buvo kambarys, nepanašus į jokią kitą Lorelės matytą klasę. Būtų paprasčiausiai pagalvojusi, kad tai šiltnamis. Visos sienos, kurios švytėjo nuo grindų iki lubų besidriekiančiais langais, buvo apstatytos gėlių loveliais su žalumynais. Stačiame šlaitiniame stoge buvo įtaisyti stoglangiai, kambaryje šilta ir drėgna. Lorelė tuojau apsidžiaugė, kad vilki lengva suknute, ir suprato, kodėl spintoje kabojo tiek daug panašių drabužių.

Suolų nebuvo, nors viduryje kambario stūksojo ilgas stalas, nukrautas laboratorijos įranga. Menzūrėlės, buteliukai, lašintuvai, stikleliai, net kažkokie į mikroskopus panašūs prietaisai ir ištisomis eilėmis išrikiuoti buteliai su spalvotais skysčiais - Lorelė išsyk įsivaizdavo virš stalo palinkusį Deividą.

Ir jokių suolų. Lorelė net nustebo, kaip jai palengvėjo. Priminė tas dienas, kai mokėsi namuose.

Pamačius tiek fėjų, mergaitei per nugarą perbėgo šiurpuliukas. Per kambarį nuvilnijo sodrios žalumos kiek prislopintas šurmulys - kambaryje bruzdėjo gal šimtas būtybių, grūdosi aplink gėlių lovelius ar plepėjo sustojusios rateliais. Anot Auroros, padėjėjos, su kuriomis Lorelė atėjo mokytis, galėjo būti įvairiausio amžiaus - nuo penkiolikos iki keturiasdešimties, priklausomai nuo jų talento ir atsidavimo, tad kiek Lorelė panaši į bendramoksles, buvo galima tik spėlioti. Pažinti ji beveik nieko nepažinojo - vienas kitas veidas buvo matytas per pietus. Dėl to Lorelė jautėsi kiek nepatogiai, nes net neabejojo, jog dauguma ją atsimena iš anksčiau - pažįsta ją kaip fėją, kurios ji pati, deja, neprisimena.

Lorelė stypsojo, lyg kojos būtų priaugusios prie drėgnų akmeninių grindų, o jos draugė mostu parodė į būrelį fėjų, sustojusių aplink augalą, panašų į didžiulį granato krūmą.

- Už kelių minučių pasirodys profesoriai, - tarė Katia. - Norėčiau apžiūrėti savo kriaušę, kol dar jų nėra. Nepriešta-rauji ?

Lorelė papurtė galvą. *Prieštarauti? Vis tiek nesugalvočiau, ką daryti.*

Katia nužingsniavo prie gėlių lovelio su nediduku lapuotu medeliu ir iš krepšio išsitraukė užrašų sąsiuvinį.

„Kriaušė, - automatiškai pagalvojo Lorelė. - Gydymui, neutralizuoja daugumą nuodų. Žiedų sultys apsaugo nuo dehidratacijos."

- Ką su ja darai ? - susidomėjo.

- Bandau priversti greičiau augti, - atsakė Katia prisimerkusi tyrinėdama kelias įrėžąs ant nedidelio ūglio kamieno. - Gana paprastai pagaminami vaistai, bet kažkaip nepavyksta tinkamai padaryti, - paėmusi buteliuką su tamsiai žaliu skysčiu iškėlė jį prieš saulę. - Jei kada prireiks vaistų - Maišytuvas jūsų paslaugoms.

Lorelė net sumirksėjo, kaip atsainiai tai pasakė Katia. Juk Tamenis minėjo, kad taip prasivardžiuoja tik pavasario fėjos, taip elgtis netgi nemandagu. Regis, Katia taip negalvoja.

- Tik va, kai reikia paprasčiausiai sustiprinti koncentraciją, man viskas ima maišytis galvoje, - nė nepastebėjusi Lorelės reakcijos tauškė Katia.

Lorelės žvilgsnis klaidžiojo po kambarį. Kelios fėjos nevengė žiūrėti jai į akis, kitos suko žvilgsnį šalin, o kai kurios atvirai dėbsojo, kol Lorelė galop nusisukdavo. Tačiau, sutikusi žvilgsnį aukštos raudonakės fėjos su tiesiais tamsiai rudais kirpčiais, Lorelė net nustebo, kad į ją šitaip smailakiuoja. Aukštoji fėja permetė per petį ilgus plaukus ir, užuot nusukusi žvilgsnį, demonstratyviai nusigręžė - atsuko mergaitei nugarą.

- Ei, Katia, - sušnibždėjo Lorelė, - kas ji?

- Kas? - kiek išsiblaškiusi atsiliepė toji.

- Ten, kitoje kambario pusėje. Ilgais tamsiais plaukais. Raudonos plaukų šaknys ir akys.

Katia skubiai dirstelėjo.

- Oi, taigi ten Mara. Ar jau pamatė tave? Nekreipk dėmesio. Ji turi su tavimi senų sąskaitų.

- Su manimi? - vos ne cyptelėjo Lorelė. - Ji manęs nė nepažįsta!

Katia prikando apatinę lūpą - dvejojo: kalbėti ar ne.

- Klausyk, - tyliai pradėjo, - niekas nenori užsiminti apie tai, kiek daug tu neprisimeni. Mes mokame gaminti atminties eliksyrą, - skubiai bėrė žodžius neleisdama Lorelei nė prasižioti. - Išmokstame, kaip tą daryti vos pradėjusios mokslus. Padariau pirmąjį veiksmingą mišinį, kai buvau dešimties. Tačiau tie mišiniai skirti žmonėms, troliams, supranti - gyvūnams. Jie neveikia fėjų.

- Panašiai kaip imunitetas kerams? - pasitikslino Lorelė.

- Ne visai taip. Jei fėjos turėtų imunitetą rudens fėjų magijai, negalėtume ruošti gydomųjų mišinių. Tačiau gyvūnams ruošti vaistai visai kitaip veikia augalus. Be to, kas būdamas sveiko proto imtų ruošti mišinį, kad ištrintų kitos fėjos atmintį? Supranti, rudens fėjos anksčiau mokydavosi ruošti nuodus - seniai, kol manęs dar nė nebuvo - bet tada atsirado viena, kuri... nuėjo per toli, - beveik šnibždėdama pasakojo Katia. - Taigi, dabar tokie mišiniai draudžiami. Netgi knygoms apie nuodus skaityti reikia gauti specialų leidimą. Tu - ypatingas atvejis, nes nenorėjome, kad galėtum atskleisti paslaptis žmonėms, netgi jei tai nutiktų netyčia. Tačiau dabar, kai tarp mūsų vaikštai tu - amnezija serganti fėja - tiesą pasakius, magijos auka, mums draudžiama kišti į tuos reikalus nosį. Tu tarsi vaikščiojantis tabu. Nenoriu įžeisti. - Mostelėjusi galva į Marą paaiškino: - Mara labiausiai dėl to pikta. Prieš kelerius metus ji padavė prašymą studijuoti fėjų nuodus ir gavo neigiamą atsakymą, nors yra geriausia klasės mokinė ir puikiausiai ruošia mišinius gyvūnams.

- Ir dėl to nekenčia manęs? - sumišusi paklausė Lorelė.

- Nekenčia, nes esi gyvas įrodymas, kad yra mišinys, kokio ji nemoka pagaminti. Tačiau užvis svarbiausia - ji pažįsta tave, bent jau pažinojo. Beveik visos čia esančios pažinojome - daugiau ar mažiau.

- Oi, - tyliai aiktelėjo Lorelė.

- Kol dar nepaklausei, prisipažinsiu, kad apie tave nebuvau net girdėjusi, kol nebuvai pasirinkta įskiepijimui. O ir paskui pažinojau tik iš tolo. Bet štai Mara, - tarė rodydama galva ten, kur tarsi didinga statula stovėjo fėja, - buvo gana gera tavo draugė.

- Tikrai? - leptelėjo mergaitė jausdamasi kvaila, kad apie buvusią draugystę girdi iš pašalinio asmens, ir kartu niekaip nesuprato, kad iš buvusios draugės susilaukė tik tokio dėbčiojimo.

- Taip, bet Mara taip pat buvo viena kandidačių tapti skiepu, tad tikrai nusiminė, kai vietoje jos pasirinko tave. Ji tai laikė pralaimėjimu, nors, tiesą pasakius, tu paprasčiausiai geriau atitikai reikalavimus. Vienas svarbiausių dalykų - šviesūs plaukai, - mojuodama ranka aiškino Katia. - Žmonėms patinka šviesiaplaukiai kūdikiai - taip buvo sakoma.

Lorelė vos neužspringo, kostelėjo, atsikrenkštė ir tuojau susilaukė kitų fėjų dėmesio. Net Mara atsisukusi darsyk dėbtelėjo j buvusią draugę.

- Įtariu, kad nuo tada stengiasi jrodyti, jog ji geriausia, - vėl užsivedė Katia. - Ji tikrai talentinga, tapo padėjėja anksčiau už mus visas. Ketina tapti specialiste. Manyčiau, kuo greičiau, tuo geriau, - Katia nusisuko j medį. - Tada galės mokytis su *jais,* - dar sumurmėjo.

Lorelė taip pat nusigręžė, bet akies kampučiu vis dirsčiojo į Marą. Liekna fėja neskubėdama, grakščiai tarsi balerina atsirėmė į darbastalį, akys taip ir šaudė po kambarį lyg vertindamos ir, rodės, jai čia kažko trūko. Ar juodvi su Lorele kada nors galėjo būti draugės?

J kambarį įžingsniavo grupelė pagyvenusių fėjų, viena, ėjusi pirmoji, suplojo rankomis, kad mokinės atkreiptų dėmesį.

- Prašau susirinkti, - stebėtinai tyliu balsu tarė fėja. Garsas nuaidėjo per visą kambarį, nes visos staiga nuščiuvo. Nutilo per pusę žodžio ir atsisuko į mokytojas, vos tik šios pasirodė.

„Na, - pagalvojo Lorelė, - labai jau skiriasi nuo žmonių mokyklų."

Fėjos ėmė artintis iš visų kambario kampų, susispietė aplinkui maždaug dvidešimt mokytojų. Visus pašaukusi fėja pradėjo užsiėmimą.

- Kas šiandien pradeda naują projektą?

Pakilo kelios rankos. Vos tik tai pamačiusios kitos fėjos prasiskyrė, padarė vietos pakėlusioms rankas žengti pirmyn. Fėjos po vieną, kartais grupelėmis apibūdino pradedamą projektą, jo tikslus, kaip planuoja dirbti, kiek laiko mano prireiksiant ir kitas smulkmenas. Sulaukė kelių klausimų iš mokytojų ir netgi iš mokinių.

Visi projektai atrodė labai sudėtingi, fėjos vis kartojo Lorelei nesuprantamas frazes - monastuolo receptoriai, eukariotinės atsparumo matricos ir kaprilio rūgšties hleocrafto vektoriai. Po kelių minučių jau buvo sunku susikaupti. Mergaitė apžiūrinėjo projektus pristatinėjančias fėjas.

Visos kitos tyliai stovėjo, klausėsi. Niekas nesisuktojo, vos viena kita susišnibždėdavo ir net tuomet, regis, kalbėjosi tik apie pristatomą projektą. Truko gal pusvalandį, kol visi projektai buvo pristatyti, ir fėjos liko tyliai stovėti.

Buvo kiek nejauku.

- Ar kas nors baigė projektą vakar ? - paklausė mokytoja visoms baigus kalbėti. Kilstelėjo dar kelios rankos, minia vėl prasiskyrė praleisdama fėjas pirmyn.

Kai fėjos atsiskaitė už baigtus darbus, Lorelė dairėsi po kambarį matydama viską tarsi naujomis akimis. Čia esantys augalai buvo lygiai taip pat įvairūs kaip ir augantys lauke, tačiau atrodė tarsi surinkti atsitiktinai. Daugumą supo popieriaus priedangos, moksliniai prietaisai ar audinio klostės, pridengiančios saulę. Tai buvo ne šiltnamis, tikrų tikriausia laboratorija.

- Kai praėjusią savaitę stebėjau tavo projektą, neatrodė, kad eitųsi gerai, - prabilo profesorius storu sodriu balsu kreipdamasis į mažutę tamsiaplaukę, gana jaunai atrodančią fėją.

- Nesisekė, - paprasčiausiai atsiliepė toji nė kiek nesigėdydama ar nesivaržydama. - Galų gale pasirodė, kad projektas visiškai netikęs.

Lorelė susigūžė - laukė pasipilant pašaipų ir kikenimo.

Nieko panašaus neįvyko.

Mergaitė apsižvalgė. Kitos fėjos įdėmiai klausėsi. Kelios net linkčiojo, kai mažoji tamsiaplaukė apibūdino įvairiausias nesėkmės priežastis. Nė viena fėja neatrodė nė kiek sutrikusi. Dar vienas, gana džiugus skirtumas nuo to, kaip būdavo namuose.

- Taigi, ką esi suplanavusi dabar? - klausinėjo tas pats profesorius.

Jaunoji fėja nė kiek nesutriko.

- Turiu dar studijuoti, nustatyti, kodėl serumas neveikė, bet kai tik baigsiu, norėčiau vėl pradėti projektą. Ketinu surasti būdą, kad *viridefaeco* eliksyras būtų vėl naudojamas Avalone.

Mokytojas sekundėlę susimąstė.

- Manau, leisčiau, - galop nutarė. - Dar vieną kartą. O nesėkmės atveju turėtum grįžti prie knygų.

Jaunoji fėja linktelėjo, prieš grįždama į ratą dar padėkojo.

- Dar kas nors? - paklausė vyriausias mokytojas. Fėjos susižvalgė ieškodamos pakeltų rankų, bet tokių nebuvo. - Prieš skirstantis, - prabilo profesorius, - dar kai kas. Manau, jau supratote, kad Lorelė grįžo pas mus, nesvarbu, kad trumpam.

Žvilgsniai smigo į mergaitę. Ji sulaukė kelių šypsenų, bet daugiausia tik smalsių dėbčiojimų.

- Lorelė bus su mumis dar kelias savaites. Prašau, leiskite jai kada tik nori stebėti, ką veikiate. Atsakykite, ko ji klaus. Nereikia aiškinti visų smulkmenų, ypač jei klausimas pasirodys keblus, bet prašau rasti laiko paaiškinti ką, kaip ir kodėl darote. Pamoka baigta, - profesorius suplojo delnais ir fėjos išsiskirstė.

- Kas dabar? - Lorelė pašnibždomis paklausė Katios. Kambaryje vėl buvo girdėti pokalbio šurmulys, tačiau po valandą trukusios tylos Lorelei pasirodė priimtiniau šnabždėti.

- Eime dirbti, - paprasčiausiai paaiškino Katia. - Turiu du ilgalaikius projektus - dirbu prie jų dabar, o paskui kartojimas.

- Kartojimas?

- Paprasčiausių eliksyrų ir serumų gamyba kitoms Avalono fėjoms. Išmokstame juos gaminti dar gana jaunos, tačiau pasitikima tik vyresniųjų studentų pagamintais produktais - jie ir platinami tarp fėjų. Turime užsakymų mėnesiui, o aš taip tupinėjau apie tą kriaušę, kad truputį atsilikau nuo grafiko.

- Jūs visos paprasčiausiai... dirbate? Ką tik norite?

- Na, sudėtingesni projektai turi būti patvirtinti fakulteto dėstytojų. Jie čia vis užsuka ir patikrina mus. Tačiau taip, tu teisi - kokį projektą rinktis, nusprendžiame pačios.

Visas procesas priminė Lorelei tuos metus, kai ji mokėsi namuose, padedama mamos, rinkdamasi dalykus pagal tai, kas jai buvo įdomu, jai tinkamu mokymosi tempu. Prisiminimai privertė nusišypsoti, nors jau seniai buvo nustojusi prašyti mamos, kad leistų mokytis namuose - prie to nemenkai prisidėjo Deividas ir draugė Celsė.

Tačiau Lorelė neturėjo Avalone jokio projekto, be to, nebuvo panašu, kad maklinėjimas po kambarį iš tiesų ką nors padėtų išmokti. Netgi po dviejų savaičių, praleistų mokantis augalų panaudojimo galimybes, ji paprasčiausiai žinojo nepakankamai, kad studentėms užduotų prasmingus klausimus. Tad kai pamatė į kambarį įeinant pažįstamą veidą, net atsiduso iš palengvėjimo - kažin ar pati anksčiau būtų patikėjusi, kad griežtas pagrindų dėstytojo Jerdlio veidas sukels tokias emocijas.

- Ar ji pasiruošusi? - užuot kreipęsis į Lorelę profesorius pasiteiravo Katios.

Ši nusišypsojusi stumtelėjo draugę pirmyn.

- Štai, atiduodu.

Lorelė nusekė paskui Jerdlį prie stalo, ant kurio buvo išrikiuota įranga. Negaišęs laiko pasisveikinimui, jis ėmėsi egzaminuoti mergaitę iš antrosios knygų krūvos medžiagos, kurią Lorelė skaitė šią savaitę. Atsakinėdama ji nesijautė labai tvirtai, tačiau Jerdlis jos atsakymais atrodė paten-

kintas. Pasirausęs per petj permestame krepšyje ištraukė... dar knygų.

Lorelei iš nusivylimo net veidas ištjso.

- Maniau, kad baigiau skaityti, - nespėjusi susivaldyti leptelėjo ji.

- Tu niekada nebaigsi, - atrėžė profesorius, tarsi žodis „baigti" būtų nevartotinas. - Kiekviena kasta yra skirtingos prigimties. Pavasario fėjų magija paremta bendravimu, empatija. Vasaros fėjos turi puoselėti estetinį jausmą, be meno jų magija būtų nieko verta. Mūsų magijos esmė - intelektas, žinios, įgytos nuoseklių studijų metu. Iš žinių galios semiasi ir intuicija.

Lorelei čia nebuvo nieko panašaus į magiją. Tik sunkus darbas.

- Beje, čia mano knygos, ne tavo.

Lorelei pavyko sulaikyti palengvėjimo atodūsį.

- Lorele.

Ji pakėlė akis - privertė balso tonas. Ne griežtas, koks buvo vos prieš akimirką. Įtemptas, gal net nervingas, tačiau balse buvo justi švelnumas - ko anksčiau toli gražu nė su žiburiu nebūtum radęs.

- Esant įprastiniam mokymui, dabar turėčiau mokyti tave ruošti paprasčiausius eliksyrus. Losjonus, valomuosius serumus, maitinamuosius tonikus ir panašius dalykėlius. Viso to mokome naujokus, tačiau tau teks grįžti pas mus ir mokytis šito ne tokiu įtemptu metu arba išmokti pačiai. O aš ketinu supažindinti tave su gynybine herbologija. Šito reikalavo Džeimisonas, ir aš visiškai sutinku su jo sprendimu.

Lorelė linktelėjo, pajuto, tarsi tuojau pat norėtų pulti mokytis. Ne dėl to, kad labai apsidžiaugė pagaliau sulaukusi tikros pamokos, tačiau dėl to, kad tikrai buvo ko skubėti - grasino troliai. Štai ko ji laukė!

- Daugumos dalykų, kuriuos rodysiu, tau nepavyks pakartoti, tai viršija galimybes, bent jau kurį laiką, tačiau tai tik pradžia. Tikiuosi, kad stengsiesi kiek galėdama - labiau savo pačios, ne mano labui.

- Žinoma, - karštai patikino Lorelė.

- Liepiau tau skaityti apie augalų įvairovę ir jų panaudojimą. Tai, ko tu galbūt dar nesupratai, eliksyrų, serumų ir panašių dalykų gamyba - tai ne tik paprasčiausias esencijų sumaišymas teisingomis proporcijomis. Visada yra bendri nurodymai, jei nori vadink tai receptu, tačiau vienos rudens fėjos eliksyro gamybos procesas ir rezultatas visada labai skiriasi nuo kitos. Akademijoje mes mokome ne receptų, o to, kaip panaudoti intuiciją, prigimtinius gebėjimus ir kaip naudojantis žiniomis apie gamtą pagerinti gyvenimą visiems, esantiems Avalone. Tai todėl, kad pati svarbiausia,

nepamainoma ruošiamo eliksyro sudėtinė dalis esi tu - rudens fėja. Niekas kitas negali padaryti to, ką gebi tu, net jei labai rūpestingai stengtųsi pakartoti viską, ką darai, - įkišęs ranką j krepšį mokytojas ištraukė nedidelį vazoną su žaliu, tačiau dar neprasiskleidusiais pumpurais augaliuku.

- Turi pajusti, iki pat šerdies, gamtą, su kuria dirbi, - pasakojo švelniai liesdamas augaliuką, - užmegzti su ja ryšį, tokį artimą, tokį glaudų, kad ne tik žinotum, kaip pajungti savo valiai jos dalis, - mokytojas perbėgo akimis buteliukų eilę ir išrinkęs vieną užlašino lašą ant piršto, - bet ir atrakinti viduje slypinčias galias, leisti suklestėti, kaip nepavyktų niekam kitam. - Jis rūpestingai palietė drėgnu pirštu kiekvieną užsivėrusį pumpurą, ir tie prasiskleidė, sužydo ryškiais purpuriniais žiedais.

Pažvelgė į plačiai išpūstas Lorelės akis.

- Pradėsime ?

SEPTINTAS SKYRIUS

Lorelė atsiklaupė ant suolo priešais langą, prispaudė nosį prie stiklo ir prisimerkusi įsistebeilijo j takelį, vedanti pagrindinių Avalono akademijos vartų link. Tamenis sakė, kad atvyks vienuoliktą valandą, tačiau mergaitė niekaip negalėjo atsikratyti vilties, kad jis pasirodys anksčiau.

Nusivylusi nubidzeno prie mokslų - šiandien bandė pagaminti monastuolo serumą, kuris aiškiai siaubingai nenusisekė. Tačiau Jerdlis reikalavo išsiaiškinti nesėkmės priežastis iki smulkmenų, tęsti darbą, net jei buvo aišku, kad jis beviltiškas - taip Lorelė turėjo išmokti, ko nereikia daryti. Atrodė panašu j laiko švaistymą, tačiau mergaitė jau žinojo, kad Jerdliui prieštarauti neverta. Nepaisant demonstruojamo grubumo, per pastarąjį mėnesį atsiskleidė kita jo asmenybės pusė: šis mokslininkas buvo pakvaišęs dėl herbologijos ir niekas jo nedžiugino labiau už atsidavusį studentą.

Ir jis buvo visada, *visada* teisus. Tačiau kaip tik ši taisyklė Lorelei kėlė abejonių.

Ji jau norėjo sėstis ir dėti j serumą naują komponentą, kai kažkas pabeldė j duris. Pagaliau! Kelias akimirkas sugaišusi žvilgsniui j veidrodj, kaip atrodo plaukai ir rūbai, Lorelė giliai atsiduso ir atidariusi duris išvydo Seliją, paprasčiausią pavasario fėją, kuri ne tik karpė jai lapelius pastaboms, bet per pastarąsias kelias savaites pagelbėjo mergaitei nudirbti šimtus smulkių darbų.

- Jūsų kažkas laukia atriume, - linktelėdama galvą tarė fėja. Nesvarbu, kiek kartų Lorelė prašydavo fėjų taip nesielgti, šios visada rasdavo progą nusilenkti jai.

Mergaitė padėkojo už žinią ir sprūdo pro duris. Sulig kiekvienu žingsneliu jautėsi vis lengvesnė. Negalima sakyti, jog būtų nemėgusi pamokų - priešingai, dabar jau viską suprato geriau, ir mokslai traukė vis labiau. Mokydavosi su Jerdliu kasdien po aštuonias valandas, dar kelias valandas stebėdavo kitas rudens fėjas ir kiekvieną vakarą dar turėdavo skaityti bei mokytis gaminti eliksyrus, miltelius ir serumus. Buvo užsiėmusi nuo saulėtekio iki saulėlydžio, tik su viena trumpa pertraukėle pavalgyti jau baigiantis dienai. Katia tikino, kad ne visoms rudens fėjoms teko tokia dalia, nes kitos dirbo ir mokėsi „tik" dvylika valandų per dieną. Netgi tai Lorelei atrodė kiek per daug.

Tačiau kitos fėjos bent jau turėdavo laisvalaikio. Lorelė - ne!

- Pripažinsiu, kad darbo krūvis, kurio iš tavęs tikimasi, yra kiek per didelis, - vieną dieną pareiškė Katia - tai didžiulis pripažinimas iš uolios ir ištikimos rudens fėjos. Ji buvo kiek panaši j Deividą. Tačiau kai Lorelė pabandė ją tokiais žodžiais pagirti, fėja mirtinai įsižeidė - palyginti ją su žmogumi!

Taigi, kai prieš tris dienas atėjo Tamenio pakvietimas Lorelei kartu praleisti popietę, ji vos nemirė iš laimės. Tai tik menka pertraukėlė, bet labai gera proga atsigauti ir pasiruošti paskutinei varginančiai studijų savaitei prieš grįžtant pas tėvus.

Lorelė buvo tokia išsiblaškiusi, kad vos nepralėkė nepastebėjusi Maros ir Katios, sustojusių prie turėklų laiptų aikštelėje, nuo kurios buvo matyti atriurnas.

- Jis ir vėl čia, - nepatenkintai papūtusi puikiausias rožines lūputes suniurzgė Mara. - Nejau negali priversti palaukti lauke?

Lorelė kilstelėjo antakį.

- Jei priklausytų nuo manęs, susitiktume pas mane kambaryje.

Mara tik išpūtė akis, ji įsispoksojo į mergaitę, tačiau ši jau per daug buvo pripratusi prie grėsmingų šaltos it sta-

tula gražuolės žvilgsnių. Nuo to pirmojo įsistebeilijimo laboratorijoje reikalai nėmaž nepagerėjo. Lorelė dažniausiai iš viso vengdavo žiūrėti j Marą. O tą vienintelį kartą, kai Lorelė uždavė Marai klausimą apie projektą, toji atsuko nugarą ir apsimetė neišgirdusi.

Aukštai iškėlusi galvą, netardama nė žodžio Lorelė nužingsniavo tolyn.

Katia prisivijo draugę.

- Nesuk sau galvos dėl Maros, - draugiškai patarė. - Asmeniškai aš manau, kad pasielgei labai drąsiai.

Lorelė dirstelėjo į Katią.

- Kaip suprasti - drąsiai ?

- Pažįstu nedaug pavasario fėjų - tik dirbančias akademijoje, - gūžtelėjo draugė. - Ir juo labiau kareivių.

- Sargybinių, - pataisė Lorelė nė nesusimąsčiusi, kodėl.

- Nesvarbu. Vis tiek, jie tokie... grubūs, - tarė fėja ir akies krašteliu pažvelgė per laiptų turėklus į atriumą, kur laukė Tamenis. - Ir jų tiek daug.

Lorelė užvertė akis aukštyn.

- Žinoma, judu jau seniai pažįstami, tad visai kitas reikalas.

Lorelė linktelėjo, nors pasakyti žodžiai buvo tik iš dalies teisingi. Kiek mergaitė prisiminė, pažinojo Tamenį mažiau nei metus. Tačiau tie metai buvo daug ilgesnis laiko tarpas, nei ji galėjo prisiminti pažinojusi kurią nors fėjų, su kuriomis dabar bendravo kasdien.

- Ką gi, pasimatysime vėliau, - žvaliai tarė Lorelė - paskutinių kelių savaičių nuovargis atrodė lyg blausus prisiminimas.

- Kiek užtruksi ? - išpūtusi akis paklausė Katia.

„Kiek tik galėsiu" - pagalvojo ši. Tačiau draugei garsiai atsakė: - Nežinau. Bet jei nepasimatysime šįvakar - iki rytojaus.

Katia, regis, nepatikėjo.

- Tikrai nemanau, kad turėtum eiti viena. Gal Selinąs galėtų tave palydėti ?

Lorelė vos susivaldė vėl neužvertusi akių. Atsitiktinai taip sutapo, kad Selinąs buvo vienintelis rudens fėjų vaikinas beveik to paties amžiaus kaip ir Lorelė. Nors buvo geibaus stoto ir turėjo spigų balsiuką, šis vyrukas iš paskutiniųjų vaidindavo visų savo vadinamųjų „damų" gynėjo vaidmenį. Lorelei mažiausiai reikėjo, kad jis sukiotųsi aplinkui bandydamas įrodyti esąs geresnis už visus kitus kada nors sutiktus vyrus. O kaip tik taip Selinąs ir būtų elgęsis.

Mergaitė nė nenorėjo pagalvoti, kaip reaguotų Tamenis.

Jos veide sušvito šypsenėlė. Ką gali žinoti - gal būtų visai įdomu. Neatrodo, kad Selinąs šalia Tamenio ištvertų ilgiau

nei dešimt sekundžių. Būtų smagu matyti, kaip žaliaplaukis deda išgeibėlį į vietą. Bet tai vis tiek nebūtų taip smagu, kaip leisti laiką vienumoje su Tameniu.

- Patikėk, Katia, man nereikia prižiūrėtojo.

- Jei taip sakai, - šyptelėjo Katia. - Smagiai praleisk laiką, - palinkėjo nuoširdžiai, tačiau kiek abejodama.

- Tai kur keliausime ? - Lorelė pasiteiravo Tamenio, kai jiedu mjslingai tylėdami pražingsniavo akademijos kiemu ir praėjo pro vartus.

- Nejau nesupratai? - šypsodamasis paklausė šis, rodydamas į didžiulį pintą krepšį, kabantį jam ant kairiojo peties.

- Sakiau „kur keliausime", o ne „ką veiksime", - atrėžė Lorelė, tačiau balse nebuvo nė kiek susierzinimo. Buvo taip gera palikti akademiją, justi, kaip į veidą dvelkia gaivus vėjas, kokia minkšta po kojomis žemė ir akies kampučiu žvelgti į paskui sekantį Tamenį. Norėjo išskėsti rankas, suktis juokdamasi ratu, bet pavyko susitvardyti.

- Pamatysi, - atsakė vyrukas, pirštais švelniai liesdamas jai nugarą, nukreipdamas, kur eiti taku, vedančiu toliau nuo namų, pro kuriuos keliavo praeitą kartą. - Noriu tau kai ką parodyti.

Draugams žingsniuojant, takas vis siaurėjo, kilo aukštyn, o po kelių minučių, kai jiedu užkopė į aukštą kalvą, mergaitė net pagalvojo, kad kažkas nutiko jos akims. Plačią kalvos viršūnę visiškai dengė milžiniškas plačiašakis medis. Karpyti, kiek pailgi lapai šiek tiek priminė ąžuolo, tačiau kamienas, visai kitaip nei ąžuolų, buvo ne aukštas, išlakus, o neįsivaizduojamai drūtas, kreivas ir gumbuotas. Lorelė įtarė, kad prieš šį galiūną net didžiausios sekvojos iš nacionalinio parko Orike, plytinčio šalia jos namų, būtų atrodžiusios kaip nykštukai. Nors buvo nepaprastai didelis, šiaip medis neatrodė kuo nors ypatingas, tačiau vos tik mergaitė žengė po jo šakų pavėsiu, net aiktelėjo, nes pajuto... kažką... kažką, ko negalėjo nei apibūdinti, nei paaiškinti. Atrodė, lyg oras būtų sutirštėjęs, sūkuriavo aplink kūną tarsi vanduo. *Gyvas* vanduo, išgaravęs ore - mergaitė traukė jį į save, gyvybė užpildė ją iš vidaus, sukosi aplinkui.

- Kas tai? - aiktelėjo Lorelė vos atgavusi amą. Net nepastebėjo, kad Tamenis prisiartino ir raminamai apglėbė ranka juosmenį.

- Tai vadinamasis Pasaulio medis. Jis... jis sudarytas iš fėjų.

- Kaip... - Lorelė net nesugebėjo suregzti klausimo.

Tamenis suraukė kaktą.

- Manau, tai... na, ilga istorija, - aiškino vesdama mergaitę arčiau kamieno. - Prieš ilgus šimtmečius, kai dar nebuvo

žmonių, net ir fėjos dar tik kūrėsi Avalono miškuose. Kaip sakome legendoje, tada dar net negalėjome kalbėti. Tačiau viena fėja, pati pirmoji žiemos fėja, turėjo daugiau galių nei kuri nors anksčiau ar po jos gyvenusi fėja. Galios atėjo kartu su neišmatuojama išmintimi. Kai valdovas - žiemos fėja - pajuto, kad jo dienos baigiasi, labai norėjo perduoti išmintį. Tad, užuot laukęs, kol nuvys, jis užlipo j šios kalvos viršūnę ir meldėsi Gajai - gamtos motinai, žadėdamas, kad atiduos gyvybę, jei ji išsaugos jo išmintį medyje.

- Tai... jis... šiame medyje? - negalėjo patikėti Lorelė žengdama arčiau gumbuoto kamieno.

Tamenis linktelėjo.

- Jis yra medžio pagrindas. Kitos fėjos galėdavo kreiptis su klausimais, bėdomis. Jei jos atidžiai klausydavosi, pučiant vėjui išgirsdavo šlamant lapus - valdovas dalijosi išmintimi. Bėgo metai, ir paukščiai išmokė fėjas kalbos, o...

- Paukščiai ?

- Taip. Paukščiai buvo pirmosios būtybės, kurias fėjos išgirdo čiulbant, tad iš jų išmokome naudotis balsu.

- O paskui ?

- Deja, pradėjusios kalbėti ir dainuoti fėjos galop pamiršo, ką reiškia klausytis šlamančių lapų. Kur j laiką Pasaulio medis buvo tik šiaip didžiulis medis. Tada karaliumi tapo Efreisonas. Jis buvo išsimokslinęs žmogus, ir iš senovinių tekstų sudėliojo legendą apie Pasaulio medį. Kai atkūrė visą istoriją, nebenorėjo nieko daugiau, tik susivienyti su Pasaulio medžiu ir perimti jo išmintį. Praleido šio medžio pavėsyje ištisas valandas, rūpinosi juo, žadino iš tingulio. Tada ir suprato, kad pradeda girdėti medžio sakomus žodžius. Iš medžio jis sužinojo senų senovės istorijas ir kiekvienąsyk grįžęs namo užrašinėdavo, ką išgirdęs, pasakodavo pavaldiniams. O kai pajuto, kad liko visai nedaug laiko, nusprendė prisidėti prie medžio.

- Ką nori pasakyti tuo „prisidėti prie medžio"?

-Jis... - delsė Tamenis, - jis įsiskiepijo į tą medį. įaugo, tapo jo dalimi.

Lorelė pabandė įsivaizduoti, kaip tai atrodė. Keista, bet žavu.

- Kodėl jam reikėjo taip elgtis?

- Fėjos, tapusios Pasaulio medžio dalimi, perleidžia jam savo sąmonę. Medyje gyvena tūkstančių fėjų išmintis. Tūkstančiai tūkstančių, - kiek patylėjęs pridūrė Tamenis. - Tos fėjos vadinamos tyliosiomis.

Staiga Lorelei prašviesėjo galvoje, ji net tyliai aiktelėjo.

- Tavo tėtis taip pat prisijungė prie medžio. Jis - jo dalis.

Tamenis linktelėjo.

Mergaitė žengė nuo medžio kiek tolėliau, tarsi būtų peržengusi kokią neleistiną ribą. Tačiau po akimirkos ištiesusi

ranką pirštais švelniai palietė kamieną. Jerdlis buvo išmokęs atsargiai liečiant pirštų galiukais įsijausti j bet kokio augalo esmę - tai buvo vieną tų pamokų, kurias ji išmoko ir greitai, ir nesunkiai. Užsimerkusi ir rankas prispaudusi prie žievės mergaitė atsidavė pojūčiams.

Nepanašu nė j jokį kada nors anksčiau patirtą jausmą. Gyvybė ne lėtai ir švelniai sruvo per rankas, bet šniokštė tarsi galinga upė, trenkė lyg galinga cunamio banga. Lorelė ėmė tankiau kvėpuoti, kai nusroveno kažkas, lyg daina, kilo aukštyn ranka ir atrodė, kad užpildo ją visą nuo galvos iki kojų. Atsisukusi, plačiai išpūtusi akis įsispoksojo į Tamenį.

- Tai tavo tėvas amžinai gyvuos.

- Taip. Tik mes jo nepasiekiame, tad tas pats lyg būtų miręs. Aš... aš pasiilgstu jo.

Lorelė atitraukė ranką nuo medžio, padavė delną Tameniui.

- Kaip dažnai fėjos taip išeina iš gyvenimo?

- Nedažnai. Toks būdas reikalauja pasiaukojimo. Reikia suaugti su medžiu, kol dar turi jėgų gyventi. Mano tėvui buvo dar tik šimtas šešiasdešimt, būtų nugyvenęs dar kokius trisdešimt ar keturiasdešimt metų, bet pajutęs, jog silpsta, suprato, kad turi veikti, - vaikinas liūdnai nusijuokė. - Tai buvo vienintelis kartas, kai girdėjau savo tėvus ginčijantis.

Kiek patylėjęs vėl žvaliai prabilo:

- Jei nutari prisijungti prie medžio, turi eiti vienas, tad nežinau, kurią medžio dalį pasirinko mano tėvas. Bet kartais, galėčiau prisiekti, matau jo veido bruožus ten, trimis šakomis aukščiau, - kalbėjo Tamenis, rodydamas šaką. Paskui gūžtelėjo. - Turbūt tuščios viltys.

- Galbūt ne, - tarė Lorelė, nes labai norėjo pasakyti kokį paguodos žodį. Po ilgos, slegiančios tylos sugalvojo paklausti: - Kiek laiko trunka susiliejimas? - Mintyse pati piešė vaizdus, kaip pagyvenusi fėja pamažu nyksta, kaip jos gyvybę susiurbia medis.

- Greitai, - atsiliepė Tamenis, išsklaidydamas Lorelės mintyse susikurtą niūrų paveikslą. - Nepamiršk, kad medžiu tapusios fėjos, ir pati pirmoji tai padariusi, buvo žiemos fėjos. Medis išlaikė dalį jų neišmatuojamos- jėgos. Mano, - kiek pritilo Tamenis, - mano tėvas pasakojo, kad reikia išsirinkti medžio dalį ir visiškai jai atsiduoti. Kai mintys tampa švarios, o ketinimai labai rimti - medis nušluoja tave - esi akimirksniu pakeičiamas, - mergaitė matė, kaip vyruko akys vėl nuklysta prie tos vietos, kur jis manėsi matąs tėvo bruožus.

Lorelė pasislinko kiek arčiau.

- Sakai, medis bendrauja. Ar gali su juo kalbėtis?

Tamenis papurtė galvą.

- Ne, ne su tėvu. Kalbėtis galima su visu medžiu, jis ir atsako vienu balsu.

Lorelė nužvelgė aukštyn kylančias šakas.

- Ar ^/galėčiau pakalbėti su medžiu?

- Ne šiandien. Reikia laiko. Turi atėjusi pasakyti medžiui savo klausimą ar papasakoti apie bėdą, tada tyliai sėdėti ir klausytis, kol tavo ląstelės prisimins, kaip suprasti medžio kalbą.

- O kiek tai trunka?

- Valandas. Dienas. Sunku nuspėti. Ir dar priklauso nuo to, kaip rūpestingai klausaisi. Be to, kiek atvira esi atsakymui.

Prieš prasižiodama mergaitė ilgai dvejojo.

- Ar tu esi bandęs ?

Tamenis atsisuko j ją, pasižiūrėjo - tokį atvirą jo žvilgsnį mergaitė buvo mačiusi tik kelis kartus.

- Taip.

- Ar sulaukei atsakymo.

Jis linktelėjo.

- Kiek užtrukai laukdamas ?

- Keturias dienas, - kiek padvejojęs prisipažino Tamenis. Paskui šyptelėjo. - Aš užsispyręs. Nenorėjau priimti teisingo atsakymo. Laukiau tokio atsakymo, kokio norėjau.

Mergaitė pabandė įsivaizduoti Tamenį, tyliai sėdintį po medžiu keturias dienas.

- Ką atsakė medis? - pasiteiravo pašnibždomis.

- Gal vieną gražią dieną ir papasakosiu, - Lorelei išdžiūvo burna - vaikino akys vis žvelgė į ją, o aplinkui sūkuriavo gyvas oras. Tamenis nusišypsojo ir parodė į tankiai sužėlusios žolės taką už kelių metrų nuo ūksmingos Pasaulio medžio lapijos pavėsio.

- Gal galime užvalgyti čia? - pasidomėjo Lorelė, nenorėdama trauktis nuo medžio kamieno.

Tamenis papurtė galvą.

- Nemandagu, - paaiškino. - Medis turi būti prieinamas tiems, kurie ieško atsakymo - kiek tik įmanoma ilgiau. Tai labai asmeniška, - dar pridūrė.

Nors Lorelė tiek galėjo suprasti, ji vis dar buvo truputį nusiminusi, kad teks iš pavėsio trauktis į saulę. Tamenis suruošė negausias vaišes - tiesiog nebuvo reikalo daug valgyti, nes Avalono saulė ir taip maitino. Jiedu abu įsitaisė ant žolės, Lorelė šleptelėjo ant pilvo ir džiaugėsi šia trumpa pertraukėle, kai paprasčiausiai nereikia nieko daryti.

- Tai kaip sekasi mokslai ? - paklausė Tamenis.

Lorelė susimąstė.

- Nuostabiai, - galop atsakė. - Net neįsivaizdavau, kiek daug dalykų galite daryti su augalais, - mergaitė pasisuko šonu, kad žiūrėtų tiesiai į Tamenį, pasirėmė ant alkūnės. - O juk mano mama - natūropatė, tad, patikėk, šį tą reiškia.

- Ar daug išmokai ?

- Atrodo, - mergaitė susiraukė. - Supranti - teoriškai mano galvoje kokia tona žinių. Daugiau nei kada nors maniau, kad galėčiau išmokti vos per kelias savaites. Bet kol kas nieko negaliu *padaryti,* - atsiduso Lorelė ir vėl atsigulė ant pilvo. - Nė vienas mano gamintas eliksyras neveikia. Kai kurie pavyksta geriau, bet dar nepagaminau nė vieno teisingai.

- Nė vieno ? - paklausė Tamenis vos nuslėpdamas balse jaudulį.

- Jerdlis sako, kad tai normalu. Sako, kad iki pirmojo teisingo eliksyro pagaminimo gali praeiti metų metai. Neturiu tiek laiko, bent jau ne čia, Avalone, nes turiu apginti savo tėvus. Bet Jerdlis tikina, kad man sekasi gerai, - ji vėl atsisuko į Tamenį. - Sako, kad nors ir pati neatsimenu, jam akivaizdu, kad mano žinios atsinaujina. Nes viską įsimenu neįtikėtinai greitai. Tikiuosi, jis teisus, - sumurmėjo Lorelė. - O kaip tu? Tavo gyvenimas šio metu turėtų būti žymiai įdomesnis nei manasis.

- Tiesą pasakius, visai ne. Prie vartų labai ramu. Per daug ramu, - vaikinas sėdėjo prie krūtinės pritraukęs kelius, apkabinęs juos rankomis spoksojo į Pasaulio medį. - Paskutiniu metu teko daug žvalgyti.

- Kaip suprasti - žvalgyti ?

Vyrukas vos sekundėlei dirstelėjo į Lorelę ir vėl įsispoksojo į medį.

- Palikti vartus. Keliauti geriau apžiūrėti aplinkines žemes, - papurtė galvą Tamenis. - Jau kelias savaites nematėme nė vieno trolio. Kažkodėl nemanau, jog jų nėra todėl, kad būtų staiga nutarę palikti Avaloną ramybėje, - tarė ir nervingai sukikeno. Paskui surimtėjo. - Bandau suprasti, kodėl, bet tik bandyti ir tegaliu. Aš - ne žmogus. Nežinau, kaip patekti į žmonių pasaulį. Todėl negaliu gauti man reikiamos informacijos. Kažko... kažko nežinau, - tvirtai patikino. - Tiek tikrai suprantu. Jaučiu tai, - gūžtelėjo vyrukas. - Tik nežinau, kas tai, ir kur tos informacijos ieškoti.

Lorelė pažvelgė į medį.

- Kodėl nepaklausi jų? - tarė rodydama į galiūną.

Vaikinas papurtė galvą.

- Taip negalima. Medis - ne visažinis, jis nepranašauja ateities. Tai tik sukaupta tūkstantmetė išmintis, tačiau esantys medyje niekada nebuvo išėję iš Avalono, - papurtė galvą Tamenis. - Šitame reikale net Tylieji negali man padėti. Turiu sutvarkyti jį pats.

Jiedu gulėjo ant žemės kelias minutes mėgaudamiesi šilta saulėkaita.

- Tami, - droviai kreipėsi Lorelė.

- Uhu, - numykė vaikinas - akys užmerktos, atrodė beveik prisnūdęs.

- Ar... - nesiryžo mergaitė. - Ar tu nepavargai būti pavasario fėja?

Tamenis staiga atsimerkė, sekundėlę išpūtė akis, o paskui vėl užsimerkė.

- Kaipgi ?

Mergaitė tylėjo - bandė sugalvoti, kaip paklausti nejžeidus draugo.

- Visi pavasario fėjas laiko žemesnėmis. Jūs turite lankstytis, patarnauti, vaikščioti iš paskos. Tai neteisinga.

Tamenis kurį laiką patylėjo, galvodamas braukė liežuviu apatinę lūpą. Galop prabilo:

- O tu - ar nepavargai nuo to, kad žmonės laiko tave žmogumi ?

Lorelė papurtė galvą.

- Kodėl ne ?

- Atrodau kaip žmogus, - patraukė pečiais mergaitė. - Kaip dar kitaip galėtų būti.

- Nesupratai. Tu man aiškini, *kodėl* žmonės mano, kad esi žmogus. Noriu žinoti, kodėl tai tavęs nejaudina.

- Nes visi nuolat ir galvojo, jog esu žmogus. Pripratau, - paaiškino ir, vos spėjusi ištarti tuos žodžius, suprato, kad pateko tiesiai į Tamenio spąstus.

Vyrukas išsišiepė.

- Matai ? Tas pats ir su manimi. Aš visą laiką buvau pavasario fėja, visada elgiausi, kaip joms pridera. Būtų panašu, jei klaustum, ar nepavargau gyventi. Tiesiog toks mano gyvenimas.

- Bet ar tu bent kiek negalvoji, kad tai neteisinga?

- Kodėl neteisinga?

- Nes esi toks pat, kaip ir visi kiti. Kodėl buvimas vienos ar kitos rūšies fėja turi nulemti padėtį visuomenėje?

- Manau, žmonių socialinė padėtis nustatoma taip pat neteisingai. Gal net įžeidžiamiau?

- Kodėl taip manai ?

- Gydytojai, teisininkai - kodėl jie taip gerbiami?

- Nes jie išsilavinę. O gydytojai, be to, dar gelbsti žmonių gyvybes.

- Todėl jie gauna didesnius atlyginimus, užima aukštesnę padėtį visuomenėje, tiesa?

Lorelė linktelėjo.

- Kuo skiriasi fėjų padėtis pas mus? Rudens fėjos yra labiau išsilavinusios, jos taip pat gelbsti gyvybes. Žiemos fėjos daro dar daugiau - saugo Avaloną nuo įsiveržimo, sergsti vartus, stebi, kad žmonės mūsų nesurastų. Kodėl joms neturėtų būti už tai atlyginama?

- Bet juk tai lemia atsitiktinumas. Niekas savo noru nesirenka būti pavasario fėja.

- Gal ir ne, bet juk tu pasirinkai dirbti, kiek gali. Visos rudens fėjos taip daro. Juk nėra taip, kad paprasčiausiai sė-

dėtum ir maišytum bet kokius eliksyrus. Pati pasakojai, kiek daug mokaisi. Kiekviena rudens fėja šitaip kremta mokslus. Net jei jos tapo rudens fėjomis ne savo noru, vis tiek dirba ir aukoja gebėjimus, kad padėtų *man.* Jei tai neverta pagarbos, tai aš tada jau nieko nesuprantu.

Tamenio žodžiai tarsi paaiškino. Tačiau Lorelei vis tiek magėjo ginčytis.

- Aš ne tik dėl to, kad rudens ir žiemos fėjos yra garbinamos, - atrėžė ji, - o dėl to, kad pavasario fėjos žeminamos. Jūsų tiek daug, - kalbėjo mergaitė jusdama, kaip ją šiek tiek graužia sąžinė prisiminus, kad Katia visai neseniai aiškino jai tą patj, tik gal ne tokiu tonu. - Žiemos fėjos gal ir apsaugo Avaloną, bet tik jūsų, pavasario fėjų, dėka. Jūs nudirbate beveik visus darbus. Noriu pasakyti, kad vasaros fėjos linksmina ir panašiai, bet kas gamina visą maistą, kas stato kelius ir namus, kas siuva ir skalbia? - karščiavosi mergaitė, jos balsas pradėjo kilti. - Juk tai jūs. Pavasario fėjos! Jūs ne niekas - jūs *viskas!*

Kažkas Tamenio akyse išdavė mergaitei, kad ji pataikė į jautrią vietą. Jo žandikaulis įsitempė, prieš atsakydamas vaikinas kelias akimirkas galvojo.

- Gal tu ir teisi, - prabilo tyliai, - bet taip yra, ir viskas. Taip buvo visada. Pavasario fėjos tarnauja Avalonui. Mes laimingos galėdamos būti naudingos, - pridūrė kiek išdidžiai. - Aš laimingas galėdamas tarnauti, - dar pridūrė. - Nieko panašaus, mes ne vergai. Esu visiškai laisva fėja. Kai tik atliksiu savo pareigas, galėsiu daryti, ką tinkamas, eiti kur tik panorėjęs.

- Argi tu laisvas? - netikėjo Lorelė.

- Taip.

- Ir kiek tu laisvas ?

- Tiek, kiek noriu pats, - karštai atrėžė Tamenis.

- Ir gali eiti šalia manęs?

Vyrukas tylėjo.

- Ar esi tiek laisvas, galėtum būti man daugiau nei draugas? *Jei,* - mergaitė labai aiškiai pabrėžė šį žodį, - kada nors nuspręsčiau gyventi Avalone ir norėčiau būti su tavimi, ar galėtum sau leisti šitai?

Tamenis nusisuko, ir Lorelė suprato, kad jis ilgai stengėsi išvengti tokio pokalbio.

- Na? - neatlyžo mergaitė.

- Jei tu to norėtum, - galop prabilo.

-Jei A? norėčiau?

Jis linktelėjo.

- Man neleidžiama šito prašyti. Tu turėtum pasiūlyti man pati.

Mergaitei net žadą užkando, vaikinas žvelgė tiesiai į ją.

- Kaip manai, kodėl Deividas mane taip erzina?

Lorelė nudelbė akis sau į kelius.

- Negaliu imti ir išrėžti savo ketinimų. Negaliu tavęs „pagrobti". Turiu laukti ir tikėtis, kad vieną dieną tu paprašysi pati.

- O jei ne? - vos girdimai sušnabždėjo Lorelė.

- Spėju, tada man teks laukti amžinai.

AŠTUNTAS SKYRIUS

Lorelė stovėjo savo kambaryje ir žvalgėsi j daiktų krūvą, suverstą ant lovos. Ji jau spėjo įvertinti fėjų gamintus rūbus, ir ne vien tik dėl jų grožio - nieko panašaus nebūtum radęs žmonių pasaulyje. Dauguma drabužių buvo pasiūti iš šilkinio, plonyčio lyg voratinklis audinio, kuris, kaip sakė kitos fėjos - nors Lorelė nebūtų galėjusi galvos guldyti, kad iš jos nesišaipė - ir buvo pagamintas iš voratinklio. Kad ir iš ko tas audinys būtų buvęs nuaustas, jis leido siurbti saulės energiją visu kūnu, tad Lorelei nebereikėjo vilkėti plonų palaidinukių ir trumpų kelnių kaip namuose.

O dar ta suknelė, kurią buvo radusi viename vasaros fėjų kioske, kai išėjo trumpai pasivaikščioti po ypatingai sunkios dienos. Suknelė buvo nuostabi ir kaip tik jos dydžio - tamsiai mėlynas drabužis, su gilia iškirpte apačioje, kad

leistų skleistis žiedui, iki kelių aptempta, paskui platėjanti lyg undinės uodega. Ant viršaus prisiūtas plonyčio audinio viršutinis sijonas vilnijo per visą drabužį ir plazdėjo nuo menkiausio vėjelio. Mergaitė jautėsi truputį kalta, kad paėmė tą suknią - kad ir kaip žiūrėsi, neturėjo jokios progos ją apsivilkti, bet suknelė atrodė per daug graži, kad būtų ją palikusi.

Lorelė turėjo daugybę ilgų, žemę siekiančių sijonų, paprasto kirpimo marškinių, primenančių nešiojamus Tamenio, ir keletą trumpų sijonų bei suknelių, su kuriomis jautėsi lyg būtų pasakų knygos fėja. Paėmė tiesiog dėl smagumo.

Bet tik dalis tų drabužių būtų tilpę į kuprinę.

Fėjos reikmenų rinkinio nebūtų palikusi jokiu būdu.

Iš visų daiktų, kuriuos gavo, šis buvo pats brangiausias. Maždaug batų dėžutės dydžio rinkinyje - rytąjį įteikė Jerdlis - buvo dešimtys esencijų. Svarbiausia - keli trolius atbaidantys eliksyrai, pagaminti rudens fėjų, įgudusių gerokai labiau nei Lorelė. Dar keli augaliniai ekstraktai, padėsiantys apsaugoti namus ir šeimą. Turint galvoje, kad mergaitė vis labiau tobulėjo, turėjo bet kokiu atveju padėti. Nepalyginti geriau nei likti tuščiomis rankomis.

Tik štai, tas rinkinys užėmė pusę kuprinės.

Mergaitei svarstant, ką daryti su drabužių krūva ant lovos, tarpduryje išdygusi Katia švystelėjo kažką ant lovos.

- Regis, tau pravers šitas, - juokdamasi tarstelėjo.

Lorelė paėmė rausvą krepšį, pagamintą iš plono, lyg popierius audinio. Vis dėlto neapleido nuojauta, kad krepšys gerokai tvirtesnis nei atrodo.

- Ačiū, - padėkojo draugei. - Jau ketinau skambinti Selijai, paprašyti, kad surastų ką nors tinkama.

Katia pažiūrėjo į drabužių krūvą ant lovos, paskui abejodama nužvelgė Lorelės kuprinę.

- Juk neketinai visko sugrūsti į ją, tiesa?

- Ne, - šyptelėjo mergaitė.

- Gerai, - skardžiai juokdamasi atsiliepė Katia. - Manau, prireiktų žiemos fėjų magijos.

Lorelė nusikvatojo - juokelis buvo suprantamas tik fėjoms. Atlaisvinusi dirželį krepšio viršuje mergaitė pastebėjo vienoje pusėje puikiu šriftu išsiuvinėtą „K" raidę.

- Negaliu imti - jis su monograma.

- Oi, tikrai, - žvilgtelėjo Katia. - Nė kiek nemeluoju - nepastebėjau. Turiu tokių devynias galybes.

- Tikrai ?

- Kuo tikriausiai. Gaudavau tokį kiekvieną kartą, kai siųsdavau išskalbti patalynę. Spėju, kad dabar jau naudojami kokie nors kiti krepšiai.

Lorelė pradėjo kimšti drabužius į rausvąjį krepšį. Vis tiek teko palikti keletą daiktų, bet buvo nepalyginti geriau.

Kelias sekundes Katia žvelgė netardama nė žodžio, paskui beveik droviai paklausė:

- Ar tikrai turi iškeliauti ?

Nustebusi Lorelė sužiuro į ją. Išskyrus kelis atvejus, kitos fėjos elgėsi su ja gražiai ir buvo gana kalbios, bet Lorelė nebūtų nė vienos pavadinusi drauge. Akivaizdu, kad Katia jautėsi visai kitaip.

- Grįšiu, - atsakė mergaitė.

- Žinau, - Katia prisivertė nusišypsoti ir vėl pakartojo klausimą:

- Bet ar tau tikrai reikia grįžti ? Aš girdėjau tik nuotrupas, bet sklinda gandas, kad tavo užduotis įvykdyta. Žemė, kurioje yra vartai - jau tavo nuosavybė. Gal tau nebereikia pas žmones?

Lorelė neatitraukė akių nuo lankstomų drabužių - vengė Katios akių.

- Viskas sudėtingiau nei manai. Turiu šeimą, draugų. Negaliu palikti jų vienų.

- Galėtum juos lankyti, - žvaliai pasiūlė Katia, bet Lorelė pajuto, kad draugė kalba rimtai.

- Yra kai kas daugiau nei paprasčiausias noras juos matyti, - surimtėjusi pareiškė mergaitė. - Turiu juos saugoti. Dėl manęs šeima ir draugai atsidūrė pavojuje, tad turiu atlikti pareigą.

- Pareigą žmonėms ?

Lorelė stipriau sukando dantis. Tai ne Katios kaltė. Ji nieko nežino. Niekada nėra mačiusi žmonių. Staiga mergaitei dingtelėjo mintis, ir ji nieko nesakiusi iš mažos kišenėlės kuprinėje ištraukė nuotrauką. Joje buvo jiedu su Deividu tą pavasarį vykusiuose šokiuose. Apsivijęs ją rankomis berniukas stovėjo už nugaros. Fotografas pagavo Lorelę besisukančią atgal, kvatojančią, o Deividas ilgesingomis akimis žvelgė į ją. Tai buvo viena mėgstamiausių mergaitės nuotraukų. Padavė ją Katiai.

Fėjos veidą nušvietė šypsena.

- Tu jau susipainiojusi? - cyptelėjo fėja. - Nieko nepasakojai, - bėrė žodžius plačiai išpūtusi susižavėjimo kupinas akis. Apsidairiusi aplinkui kiek tyliau pasiteiravo: - Ar jis ne mūsiškis? Girdėjau apie gentį, kuri įsikūrusi visai netoliese, už vartų, ir...

- Ne, - nutraukė draugę Lorelė. - Tai Deividas. Vaikinas, apie kurį pasakojau.

Katios veidas ištįso - ji negalėjo patikėti.

- Žmogus? - apstulbusi pralemeno ji. Vėl pažvelgė į nuotrauką, tarp antakių įsirėžė pasibjaurėjimo raukšlė. - Bet... jis tave *liečia*.

- Tikrai taip, - karštai rėžė mergaitė griebdama nuotrauką. - Jis mano draugas. Liečia mane, bučiuoja ir... - prisivertė kelioms sekundėms nutilti, - myli mane, - drąsiu ir ramiu balsu galop baigė mintį ji.

Katia kelias sekundes spoksojo į draugę, paskui išraiška jos veide sušvelnėjo.

- Aš tik jaudinuosi, kaip tu ten gyvensi, - tarė vis žvilgčiodama į pribloškiančią nutrauką. - Žmonės niekada su fėjomis nesielgė gražiai.

- Ką turi galvoje?

Katios veide buvo matyti tik nuoširdus susirūpinimas. Ji patraukė pečiais.

- Praėjo daug laiko nuo tada, kai Avalonas pradėjo bendrauti su žmonėmis. Žinau, kartais tai būtina. Bet, regis, santykiai tarp fėjų ir žmonių visada baigiasi bloguoju.

Lorelė loštelėjo atgal.

- Tikrai ?

- Taip. Sanzang, Secherezada, Gvinivėrė. O dar tas nemalonus nutikimas su Ieva.

Katia nepastebėjo, kaip užmiršta nuotrauka išsprūdo iš sustingusių Lorelės rankų.

- Ir dar daug kitų. Kiekvieną kartą, kai Avalonas susideda su žmonių pasauliu, kas nors pakrypsta ne ta linkme. Norėjau pasakyti tik tiek.

- Mano šeima myli mane. Deividas taip pat. Jie niekada nepadarytų nieko, kas įskaudintų mane.

- Tik būk atsargi, - perspėjo Katia.

Lorelė dar kelias minutes tylėdama krovėsi daiktus, suvyniojo plaukų papuošalus j vieną ilgąjį sijoną. Nužiūrinėdama kambarį, ar nepamiršo ko nors svarbaus, ji atsisuko į Katią, kilstelėjo antakį.

- Ieva? Tu rimtai?

- Žinoma. Kodėl gi ne? O ką žmonės apie ją pasakoja?

Lorelė sėdėjo ant ilgos brokatu muštos kėdės ir laukė, kai atsivėrė akademijos durys - įžengė Džeimisonas ir niekada nuo jo nesitraukianti sargyba. Kaip tik sargyba buvo viena priežasčių, kodėl nesinorėjo būti žiemos fėja. Lorelė išties nepageidavo, kad kiekvieną jos žingsnį persekiotų. Būti stebimai pusę dienos - ir taip jau atrodė daugiau nei pakankamai.

- Lorele, brangioji, - ištiesęs rankas prakalbo Džeimisonas. Suspaudęs mergaitės delnus nusišypsojo tarsi beprotiškai mylintis senelis, paskui įsitaisė šalia Lorelė ant kėdės. - Jerdlis pasakojo, kad esi puiki mokinė.

Sulaukusi griežtojo profesoriaus pagyrimo, mergaitė šyptelėjo.

- Jis labai džiaugėsi galėdamas man pranešti, kad esi nepaprastai talentinga, - tęsė Džeimisonas. - Jei teisingai pamenu, jis vartojo žodį „fenomenali". Tačiau nė kiek nenustebau, - tarė apdovanodamas mergaitę dar viena šilta šypsena. - Pajutau, kokia esi galinga, kai mudu buvome susitikę pernai.

- Oi, negali būti, - nustebusi lemeno Lorelė. - Nieko panašaus. Aš dar taip atsilikusi, kad niekada...

- Na, esu tikras, kad pasivysi. Tu dar galingesnė nei įtarėme, kai buvai tik ūglis. Reikia laiko, praktikos ir, neabejoju, tavo gebėjimai pritrenkiančiai atsiskleis. Gal net tapsi tokia didinga, kaip... ne, nesvarbu, nekreipk dėmesio. Paprasčiausiai tobulink savo jgūdžius. Esi stipri, - paplekšnojo mergaitei per ranką. - Apie tokius dalykus puikiausiai išmanau.

- Tiesa? - tyliai sumurmėjo mergaitė, kiek nustebusi dėl tokios savo drąsos. Tačiau būdama taip beviltiškai atsilikusi nuo kitų tokio pat amžiaus fėjų, ji jau nieko nebesigėdijo - tik troško girdėti tokius pasitikinčius pareiškimus.

Fėjų senolio šypsena pranyko, veidas apniuko.

- Tikrai, tiesa. O tau prireiks to, ką išmokai. Manau, kad veikiau jau gana greitai, nei kada nors vėliau. - Atsisukęs j Lorelę labai rimtai pridūrė: - Džiaugiuosi, kad atvykai, - patikino. - Tau pavesta užduotis žymiai svarbesnė nei manėme. Šios vasaros pamokos buvo varginančios, sunkios, bet turi būti ištverminga. Praktikuokis, tobulink jgūdžius. Mums dar prireiks tavęs žmonių pasaulyje.

Lorelė pažiūrėjo j Džeimisoną.

- Bet ar jūs nenorėjote, kad grjžčiau j Avaloną ir tęsčiau mokslus ?

- Iš pradžių - taip, - patvirtino vyras. - Bet padėtis pasikeitė. Turime tavęs prašyti dar kai ko. Pasakyk, Lorele, ką žinai apie eroziją?

Lorelė niekaip negalėjo įsivaizduoti, ką tai turi bendra su reikalais, kuriuos aptarinėjo, tačiau vis tiek atsakė:

- Tai kažkas tokio, kai vanduo arba vėjas nuneša žemę?

- Teisingai. Davus pakankamai laiko, vėjas ir lietus gali nuplauti aukščiausią kalną, nunešti jį į jūrą. Bet, - tarė pakėlęs pirštą, - kalvos šlaitai, padengti žole, atsparūs erozijai, o upės krantus sulaiko krūmai ir medžiai. Jie išskleidžia šaknis, - tarė išskėsdamas rankas, - ir laiko. Nors upė plauna dirvožemį, jei tik šaknys stiprios, jos atsilaiko. Jei ne - jas taip pat galop nuneša upės tėkmė.

Beveik du tūkstančius metų saugojome gimtąją žemę nuo trolių ir žmonių. Ten, kur erozija kėsinasi pasiglemžti žemę, sodiname ūglį, kaip tave. Kai palikome tave tėvams, tiek ir tikėjomės, kad paprasčiausiai augsi, kaip dauguma fėjų, ten, kur palikta. Tavo užduotis buvo užaugti ir paveldėti žemes, o kartu ir žmonių tapatybę, kas labai padeda norint nuslėpti reikalus nuo trolių. Neketiname tavęs susigrąžinti į akademiją, kol nesulauksi pilnametystės žmonių pasaulyje. Tik tavo vaidmuo dabar bus aktyvesnis.

Senolis uždėjo delną Lorelei ant rankos, ir mergaitę staiga persmelkė baimė.

- Lorele, kažkas telkiasi prieš mus, mūsų žemę, mūsų gentis, ir laikas ne mūsų sąjungininkas. Reikia, kad sukištum šaknis. Reikia, kad kautumeisi prieš sraunią upę, kad ir kas tai būtų. Jei negali...

Staiga Džeimisonas nusisuko, sužiuro j kitapus didžiulio lango plytinčius Avalono laukus. Po minutėlės vėl prašneko.

- Jei negali, bijau, kad visa tai pavirs niekais.

- Jūs kalbate apie trolius, - atgavusi žadą prabilo mergaitė. - Kalbate apie Barnį, - kelis mėnesius nebuvo ištarusi jo vardo balsu - trolis nerodė nė jokio ženklo nuo gruodžio mėnesio, bet niekada neišėjo jai iš galvos. Nuo praeito rudens mergaitė krūpčiojo nuo šešėlių ir baugščiai dirsčiojo už kampų.

- Būčiau visiškas kvailys, jei galvočiau, jog jis veikė vienas, - atsiliepė Džeimisonas. Vėl atsisukęs į Lorelę, pažvelgė į ją blyškiai melsvomis akimis - tokios pat spalvos buvo ir jo sidabrinių plaukų šaknys, - Jei taip galvotum, neprotingai elgtumeisi ir tu.

- Kas gali būti išvien su troliu? Kodėl? - nesuprato mergaitė.

- Nežinome, - atšovė Džeimisonas. - Aišku tik tiek, kad Barnis gyvas ir kažkur apsistojęs.

- Bet manimi pasinaudoti jis nebegali. Negali priversti manęs parduoti jam žemę, - paprieštaravo mergaitė.

Džeimisonas liūdnai nusišypsojo.

- Jei viskas būtų taip paprasta. Yra labai daug būdų pasinaudoti tavimi. Net jei ir žino, kur yra žemė, vartų buvimo vieta jam nežinoma. Gali bandyti tavo padedamas juos rasti.

- O kam jam reikia žinoti? Argi negali paprasčiausi užgriūti su savo trolių orda ir iššukuoti visą mišką?

- Galėtų pabandyti, bet nenuvertink mūsų sargybinių įgūdžių, vartų tvirtumo ir žiemos fėjų magijos. Vartus sugriauti galima, bet tam reikėtų didžiulės, sukoncentruotos jėgos. Jei nežinos, kur tiksliai yra vartai, nesunaikins jų.

- Niekada neišduočiau, - karštai patikino Lorelė.

- Žinau. Ir, manau, giliai širdyje Barnis taip pat suvokia. Bet tai nesumažins jo noro atkeršyti tau. Nėra kitų tokių padarų, kuriuose noras keršyti būtų taip giliai įsišaknijęs kaip troliuose. Keršto šauksmas juose ryškesnis nei kuri nors kita emocija. Vien tik dėl šito jis ateis tavęs.

- Tai kodėl iki šiol neatsirioglino ? - paklausė mergaitė. - Turėjo tiek progų. Praėjo jau daugiau nei šeši mėnesiai. - Gūžtelėjusi pečiais pridūrė: - Gal jau tikrai gavęs galą.

Tačiau Džeimisonas papurtė galvą.

- Ar kada nors stebėjai tokį augalą musgaudį ? - paklausė jis.

Prisiminusi pernai vykusį pokalbį su Deividu apie musgaudžius, Lorelė mintyse sukikeno.

- Taip, - atsakė ji. - Mudvi su mama auginome tokią, kai buvau maža.

- Ar kada nors pagalvojai, kaip šis augalas sugeba pagauti vabzdžius? - paklausė Džeimisonas. - Musė greitesnė, pastebi besiartinantj pavojų, gali lengvai pakilti ir nuskristi. Logiška, kad visi musgaudžiai turėtų mirtinai badauti. Tai kodėl taip nenutinka?

Lorelė patraukė pečiais.

- Todėl, kad šie augalai kantrūs, - tarė Džeimisonas. - Jie tokie ramūs ir atrodo visai nepavojingi. Kol j patį spąstų vidurį neužklysta kokia pernelyg patenkinta muselė, jie ničnieko nedaro. Tik tada, kai auka jau neturi jokių šansų pasprukti, spąstai užsitrenkia. Troliai, Lorele, taip pat kantrūs. Barnis lauks, lauks, kol tu atsipalaiduosi ir prarasi budrumą. Tada, ir tik tada, jis puls.

Lorelė pajuto, kaip gniaužia gerklę.

- Kaip galiu jį sustabdyti? - paklausė ji.

- Kartok tai, ko išmokė Jerdlis, - atsiliepė senolis. - Tai bus didžiausia gynyba. Būk ypač atsargi, kai nusileidžia saulė.

- Barnis gali vaikštinėti ir dieną, - pertraukė Džeimisoną mergaitė. - Tai jau patikrinta.

- Keistas dalykas, - tarė senolis, tačiau balse nebuvo justi jokio susierzinimo dėl to, kad jį pertraukė, - bet vis tiek faktas tas, kad Barnis, kaip ir bet kuris kitas trolis, yra silpniausias dieną, o tu būsi silpniausia tada, kai nusileis saulė. Būk atsargi po saulėlydžio, nors tai jų ir nesustabdys, bet bent jau neteks užklupti netikėtai. - Džeimisonas atsitiesė. - Ir tavo sargybiniams bus lengviau.

- Mano sargybiniams?

- Po nutikimo praėjusį rudenį mes paskyrėme sargybinius miškuose netoli tavo naujųjų namų. Seris nenorėjo, kad tau pasakyčiau, būgštavo, jog tik dar labiau įsibaiminsi, bet, manau, turi teisę žinoti.

- Ar mane vėl šnipinėja? - paklausė mergaitė jausdama, kaip kyla ankstesnis pyktis.

- Ne, - tvirtai nukirto Džeimisonas. - Esi paprasčiausiai saugoma. Nebus jokių fėjų, slapta dirsčiojančių pro langus ar išdygstančių prieš akis netinkamiausiais momentais. Tačiau tavo namai - stebimi ir saugomi. Namas apsaugotas nuo trolių - kol esi viduje, tik pats stipriausias trolis gali pasiekti tave. Bet nepamiršk, kad miškas už tavo namų yra daugiau nei šiaip medžiai. Sargybiniai budi, kad apsaugotų tave nuo užpuolimo.

Lorelė linktelėjo, bet veidas buvo įsitempęs. Jai vis dar nedavė ramybės, kad anksčiau didžiąją dalį pas žmones praleisto gyvenimo buvo stebima sargybinių - ir kartais net trinami jos prisiminimai. Net toks kiek laisvesnis asmens sargybinių buvimas išsyk pasirodė apribojantis laisvę. Bet kaip ji galėjo ginčytis? Buvo mačiusi Barnio įsiūtį, stebėjo,

kaip šis šauna j Tamenj, paskui nušoka dvylika pėdų pro langą ir pabėga, nors pašautas Lorelės. Trolis buvo jėga, su kuria reikia skaitytis, ir nors Jerdlis pasitikėjo jos netvirtais įgūdžiais, pati Lorelė nėmaž. Jai reikėjo pagalbos ir jokiu būdu šito negalėjo paneigti.

Džeimisonas, kaip visada, buvo teisus. Spinduliavo išmintį - net patys protingiausi akademijos mokytojai nublankdavo tarsi vos spingsinčios žvakės prieš skaisčias kaip saulė Džeimisono įžvalgas. Pasirodė kvaila, kad jis sėdi čia, ramina ją, susidūrusią su baimėmis ir nepasitikėjimu savimi, kai Avalonas daug daugiau turėtų naudos iš jo tiesioginės paramos.

- Kodėl... - Lorelė nukando klausimą taip ir nebaigusi. Ji dažnai stebėdavosi, kodėl, kai yra toks nedidelis žiemos fėjų pasirinkimas, Džeimisonas nebuvo pasirinktas Avalono valdovu. Bet tai jau ne jos reikalas.

- Tęsk.

- Nieko tokio, - mergaitė papurtė galvą.

- Tu norėtum sužinoti... - Džeimisonas atidžiai nužvelgė mergaitės veidą, paskui nusišypsojo. Atrodė kiek nustebęs, bet nė kiek nesupykęs. - Nori žinoti, kodėl aš ne karalius?

Lorelė net atsiduso.

- Kaip jūs?..

- Kai kurie dalykai gyvenime yra ne daugiau nei atsitiktinumas, o šis - vienas tokių. Paskutinioji karalienė buvo keleriais metais vyresnė už mane, tačiau jau pakankamai suaugusi, kad taptų sosto paveldėtoja. O kai ji atgulė į žemę, - senolis nusijuokė, - na, tada jau aš buvau toli gražu ne ūglis, kurį galima išauginti toms pareigoms. Gal jei nebūtų buvusių kitų žiemos fėjų, norinčių perimti karūną... bet, dėkui lemčiai, tokių netrūko nė vienoje kartoje.

- Ak, - Lorelė nesumojo, ką ir sakyti. Atsiprašyti atrodė kažkaip netinkama.

- Manęs tai nejaudina, - tarė Džeimisonas, tarsi vėl perskaitęs mergaitės mintis. - Praleidau daugiau nei šimtmetį dirbdamas vienos didingiausių Avalono istorijoje karalienės patarėju, - senolio akys žybtelėjo. - Ar bent jau taip jaučiuosi, - sunkiai atsiduso jis. - O ši, naujoji karalienė... na laikui bėgant, galbūt patirtis duos savo vaisių ir jos sprendimai pasitaisys.

Lorelę pribloškė karalienės kritika, nors ir švelni. Kiek jai buvo žinoma, niekas niekada nieko panašaus nebuvo pasakęs. Tačiau visai suprantama, kad kita žiemos fėja turi daugiau laisvės kalbėti, ką galvoja. Niekaip negalėjo liautis svarsčiusi, kur karalienė, senolio manymu, klysta.

Susimąstęs Džeimisono veidas privertė mergaitę prisiminti Tamenio tėvą.

- Džeimisonai, ar ir jūs tapsite... tyliuoju?

Šis dėbtelėjo j Lorelę ir labai tyliai nusijuokė.

- Nagi, ir kas tau apie juos papasakojo?

Truputį susigėdusi mergaitė nunarino galvą ir tylėjo. Kai pakėlė akis, Džeimisonas žiūrėjo ne j ją, bet j langą rytinėje pusėje, pro kurį, jei tik žinojai, ko ieškoti, buvo galima įžvelgti pro kitų, paprastų medžių viršūnes kyšančias gumbuotas Pasaulio medžio šakas ir tankią lapiją.

- Tamenis, tiesa?

Lorelė linktelėjo.

- Nuo to laiko, kai išėjo jo tėvas, vaikinas per daug susimąstęs, tikiuosi, tu padėsi jam vėl pasijusti laimingam.

Ir vėl Lorelė pasijuto kalta, ir vylėsi, kad Džeimisonas nežinojo, kaip ilgai ši laikėsi nuošaliai, kai Tamenis jos laukė.

- Labai norėčiau pasekti Tamenio tėvo pėdomis, - kalbėjo senolis. - Bet mano laikas praėjo. Nebeturiu tiek ištvermės, - atsisukęs pažvelgė j mergaitę, šypsena nuginė nuo jo veido liūdesį - nors ne visai. - Aš reikalingas čia. Kartais tenka pasidėti į šalį savo paties troškimus - kad pasitarnautum didesniam tikslui. Bijau, kad Avalonas - kaip jau dažnai buvo nutikę praeityje - balansuoja ant peilio ašmenų. Aš... - jis dirstelėjo į sargybinius, tačiau šie rūpestingai dairėsi aplinkui. Nepaisant to, senolis kiek pritilęs tęsė toliau: - buvau prie medžio, klausiausi vėjo.

Lorelė klausė net nekvėpuodama, akių neatplėšdama nuo Džeimisono.

- Man skirta užduotis. Kai kas, ko negali atlikti niekas kitas... tik aš. Taigi, turiu pasilikti.

Nespėjus mergaitei imti klausinėti, Džeimisonas atsistojo ir pasiūlė jai ranką.

- Eime?

Jiedu nuėjo pažįstamu taku, vedančiu iš akademijos, prie sienų apsuptos aikštės, kur buvo vartai, o sargybiniai išsirikiavo jiems iš paskos. Lorelė netvėrė smalsumu pamatyti, kaip Džeimisonas atidarys jai stebuklingus vartus į namus. Tikėjosi, kad jis imsis ko nors pritrenkiančio - kibirkščių liūties, šviesos pliūpsnio ar bent jau senovinio užkeikimo, bet Džeimisonas paprasčiausiai ranka atvėrė žvilgančius vartus - šie nė negirgžtelėjo. Metęs žvilgsnį į fėjas jam už nugaros, senolis iki galo atstūmė vartus ir akimoju kitapus vartų puslankiu išsirikiavo kita sargybinių grupė. Centre stovėjo Šeris - nuostabiai gražus ir grėsmingas, o jo dešinėje - Tamenis. Visi nuo galvos iki kojų šarvuoti - vaizdas bauginantis, bet Lorelė jau buvo įpratusi.

Džeimisonas darsyk ištiesė ranką kviesdamas mergaitę žengti pro vartus. Paskutinę sekundę jis švelniai spustelėjo jai petį ir palinko prie ausies.

- Grįžk, - sušnabždėjo. - Avalonui reikia tavęs.

Bet kai mergaitė atsigręžė atgal, senolis jau vėrė vartus. Dar dvi sekundės, Avalono vaizdai paskendo šešėlyje ir dingo visai.

- Paimsiu daiktus, - nustebino mergaitę Tamenis. Nusišypsojusi ji ištiesė jam rožinj krepšj. Pažvelgęs j jj vaikinas nusijuokė. - Jau tos merginos, puošeivos.

Lorelė šyptelėjo, atsisukusi dar kartą pažiūrėjo j vartus. Tik šie jau buvo vėl virtę paprasčiausiai atrodančiu medžiu. Vis negalėdama atsistebėti viskuo, ką buvo mačiusi šią vasarą, mergaitė papurtė galvą.

- Nors labai nenorėčiau, bet mums reikia skubėti, - pareiškė Tamenis. - Greitai čia atvažiuos tavo mama, tad būtų geriau, jei jos jau lauktum, - vaikinas apkabino Lorelę per liemenį. Einant greta takeliu, ji juto, kaip kitos fėjos pranyksta miške.

Lorelė jautėsi nejaukiai, kaip ir visada, kai ateidavo metas atsisveikinti su Tameniu. Jiedu tylėdami žingsniavo, kol priėjo vietą, nuo kurios buvo beveik matyti senieji Lorelės namai ir ilgas keliukas jų link.

- Nieko dar nėra, - tarė Tamenis. - Bet tai tik minučių klausimas.

- Man... - mergaitės balsas užlūžo, ir ji pradėjo iš naujo. - Man labai gaila, kad nėra laiko.

Tamenis švelniai šyptelėjo.

- Džiaugiuosi, kad tau gaila, - vaikinas palinko prie medžio, sulenkęs vieną koją atsirėmė nugara kamieną. Nežiūrėjo į mergaitę. - Kiek laiko dabar būsi tenai ?

Prisiminus Džeimisono pasakytus žodžius, mergaitei krūtinę nudegino kaltė.

- Tu neteisingai galvoji, - bandė aiškinti ji. - Privalau...

- Viskas gerai, - pertraukė ją Tamenis. - Nieko bloga ir nenorėjau pasakyti. Tik pasidomėjau, ir tiek.

- Ne taip ilgai, kaip paskutinį kartą, - jausmingai pareiškė mergaitė.

- Kada? - paklausė Tamenis ir pažvelgė į ją - bejausmė kaukė nukrito, bet vos akimirkai.

- Nežinau, - sumurmėjo Lorelė nežiūrėdamas jam į akis. Negalėjo pakelti jo žvilgsnio - tik ne tokio atviro ir pažeidžiamo. - O gal galėčiau šiaip kada nors apsilankyti ?

Tamenis kurį laiką tylėjo.

- Gerai, - tarė galop. - Rasiu būdą, kaip tai padaryti. Tik atvažiuok, - karštai pridūrė.

- Atvažiuosiu, - pažadėjo mergaitė.

Išgirdę, kaip greitkeliu atlėkęs automobilis pasuka jų link ir artėja, abu atsigręžė.

- Jūsų karieta, - šypsodamasis tarė Tamenis, bet burna buvo įsitempusi.

- Ačiū, - atsakė Lorelė. - Už viską.

Vaikinas gūžtelėjo pečiais, sukišo rankas į kišenes.

- Nieko ypatinga nepadariau.

- Tu... - mergaitė bandė rasti žodžius, kurie padėtų išsakyti, ką jaučia, bet visi jie rodėsi neteisingi. - Aš... - dabar

ją pertraukė vienas po kito aidintys automobilio signalai. - Tai mano mama, - tarsi atsiprašydama tarė ji. - Turiu eiti.

Tamenis linktelėjo ir liko stovėti nė nekrustelėdamas.

Spręsti - jos eilė.

Kiek pamindžiukavusi Lorelė skubiai žengė artyn, pabučiavo jam j skruostą ir nudūmė nieko net nespėjus pasakyti. Skubėjo takeliu prie automobilio, kuris tyliai laukė. Sustojo. Tai ne mamos automobilis.

- Deividai, - dar spėjo šūktelėti, ir tą pačią akimirką ją apglėbė rankos, priglaudė prie krūtinės. Kojomis nebesiekė žemės, sukosi ore visai taip pat, kaip Tamenis ją suko, kai jiedu išėjo iš akademijos. Priglaudus skruostą vaikinui prie kaklo, tuojau išplaukė prisiminimai apie tai, kaip jiedu glaustėsi ant sofos, ant žolės parke, automobilyje ar Deividо lovoje. Mergaitė prigludo prie jo ir, beveik susigėdusi, suprato, kad nuo to laiko, kai išvažiavo, vargu ar bent sykį jį prisiminė. Staiga išsyk užplūdo dviejų mėnesių ilgesys, akys paplūdo ašaromis, rankomis spaudė apsivijusi kaklą.

Švelnūs pirštai pakėlė mergaitės smakrą, vaikino lūpos surado jos lūpas - tokios minkštos, joms nebuvo galima atsispirti. Nieko kita negalėjo padaryti, tik atsakyti į bučinį, nors žinojo, kad Tamenis, nematomas, bet čia pat, netoliese, stebi susitikimą su šalta išraiška, kurią taip puikiai gebėjo demonstruoti.

DEVINTAS SKYRIUS

Iš nuostabos išslydęs iš rankos dužo nedidukas cukrinio stiklo cilindras.

- Aš čia, - pavargusiu balsu šūktelėjo mergaitė.

Pro duris įsiveržęs Deividas apsivijo ją ranka, pakštelėjo / skruostą. Akimis nudelbė priešais mergaitę ant stalo išdėliotus daiktus.

- Ką čia darai? - nė neslėpė susižavėjimo balse.

Išberdama iš rankos ant stalo smulkias stiklo duženas, Lorelė atsiduso.

- Bandau pagaminti cukrinio stiklo buteliukus.

- Ką, rimtai - jie iš cukraus?

Trindama pirštais smilkinius mergaitė linktelėjo.

- Gali tas duženas suvalgyti, jei tik nori, - tarė, nors nė nesitikėjo, kad vaikinas ims ir taip padarys.

Deividas jtariai spoksojo j stiklo šukių krūvelę, paskui paėmė vieną didesnį gabalėlį. Sekundėlę apžiūrinėjo, tada palaižė plokščią šoną - toliau nuo aštraus smaigalio.

- Visai kaip deginto cukraus saldainis, - pareiškė dėdamas šukę atgal ant stalo. - Baisiai keista.

- Ne tiek keista, kiek varo į neviltį.

- Kam jie skirti?

Pasisukusi į fėjų reikmenų lagaminėlį mergaitė išėmė vieną buteliuką, gamintą Jerdlio, ne jos. Jai dar nebuvo pavykę pagaminti tinkamo. Padavė stiklo indą Deividui.

- Kai kurie mišiniai ar eliksyrai negali būti laikomi galutinai paruošti. Tad tenka gaminti dvi atskiras dalis. Vos tik jos sumaišomos, nesvarbu, kokio efekto tikimasi, jis vyksta tojau pat. Taigi dvi sudedamosios dalys laikomos cukrinio stiklo buteliukuose, kad atėjus tinkamam metui jas sumaišytum arba, ištikus pavojui, sutraiškytum rankoje.

- Atrodo, skaudėtų, - pastebėjo Deividas atsargiai atiduodamas buteliuką draugei.

Si papurtė galvą.

- Paprastai tas stiklas ne toks storas, kad įpjautų. Net jei taip ir nutiktų, cukrus ištirptų ir nereikėtų iš rankos rankioti stiklo šukių - štai kodėl nenaudojamas tikras stiklas. Jei viskas gerai, tai panaudotus buteliukus paprasčiausiai sutriname grūstuvčliu ar panašiai, tik reikia būti pasiruošus bet kam. „Turiu būti pasiruošusi bet kam", - tyliai pagalvojo pati sau.

- Argi skysčiai neištirpina cukraus ?

- Neatrodo, kad tirpintų.

- Kodėl?

- Nežinau, Deividai, - sausai mestelėjo mergaitė. - Paprasčiausiai netirpina.

- Nepyk, - švelniai sumurmėjo Deividas. Prisitraukė rausvą, minkštai apmuštą taburetę ir kartu su Lorele palinko prie stalo. - Na, tai kaip juos darai?

Lorelė giliai atsiduso ir pasiruošė mėginti darsyk.

- Turiu šituos cukranendrės miltelius, - aiškino rodydama į medžiaginį maišelį su smulkiais žalsvais milteliais, - ir maišau juos su pušies sakais. - Kalbėdama mergaitė darė tai, ką vardijo, ir bandė susikaupti, nors visai prie ausies šnopavo Deividas, nenuleidžiantis akių jai nuo rankų. Lorelė beveik jautė, kaip dūzgia jo mintys, kai susikaupęs bando suvokti. - Gauname tirštą ir lipnią masę, lyg sirupą, - pasakojo maišydama sidabriniu šaukšteliu, - ir tada kaitiname.

Deividas linktelėjo ir toliau stebėjo.

- Tada imu tokį nedidelį šiaudą, - kalbėjo Lorelė imdama šiaudelį, panašų į kokteilinį, tik stiklinį. Neminėjo Deividui, kad jis padarytas iš vientiso deimanto gabalo. - Pamirkau jį cukraus mišinyje ir pučiu, visai kaip paprastą

stiklą, - klausant atrodė visai lengva. Dauguma Lorelės amžiaus Maišytuvų jau seniausiai gamindavo savo pačių buteliukus. Bet ji dar nebuvo spėjusi tiek išmokti.

Mergaitė jkvėpė, įtraukė vos truputėlį cukraus mišinio į šiaudelį ir išpūtė, labai lėtai, tuo pat metu susikaupusi vaizduodamasi buteliuką, kokį norėjo pagaminti. Pūsdama suko šiaudelį, ir nedidelis burbuliukas ant jo galo ištįso, ilgėjo, priešingai visiems rizikos dėsniams tapo ne apvaliu burbulu, o ilgu cilindru. Matinis, drumstas mišinys pabalo, paskui praskaidrėjo.

Lorelė įpūtė į šiaudelį dar šiek tiek oro, kartą apsuko prieš nenoriai atitraukdama burną. Iki šios vietos paprastai sekdavosi gerai.

- Tai...

- Sa, - nutildė draugą Lorelė imdama mažą sidabrinį peiliuką, panašų į skalpelį. Apipjovė cukrinį stiklą pagal pat šiaudelio kraštą, paskui patraukė cilindrą lėtai atskirdama jį nuo kraštų. Atplėšdama nuo paskutiniojo sujungimo krašto mergaitė net sulaikė kvėpavimą. Vis dar lankstus cukrus išlinko, paskui ištįso į ilgą siūlą ir galop atsiskyrė nuo šiaudelio.

Vos tik šitaip nutiko, cilindras sudužo.

- Prakeikimas! - šūktelėjo mergaitė trenkdama šiaudelį ant stalo.

- Atsargiau su tuo daikčiuku, - perspėjo Deividas.

Lorelė tik pamojo ranka išsklaidydama jo susirūpinimą.

- Jis nedūžta, - sumurmėjo.

Sekė ilga tyla, Lorelė dėbsojo į stiklo šukes ir bandė nuspręsti, ką darė ne taip. Gal jei būtų įtraukusi truputį daugiau cukraus sirupo, buteliukas būtų išėjęs storesnis.

- Ar... galėčiau pabandyti? - dvejodamas paprašė Deividas.

- Jei labai nori, - atsiliepė mergaitė, nors neabejojo, kad draugui nieko neišeis.

Bet Deividas nusišypsojo ir nuskuodė prie kėdės, nuo kurios Lorelė ką tik nulipo. Mergaitė stebėjo, kaip jis bando pamėgdžioti visus jos judesius, įtraukia truputį lipnaus sirupo į šiaudelį ir atsargiai pučia. Sekundėlę atrodė, kad pavyks. Pradėjo formuotis mažutis burbuliukas, nors jis dar buvo labiau apvalus nei pailgas. Bet vos tik išpūstas, burbulas vos girdimai pokštelėjęs sprogo, ir skystis be naudos išbėgo iš deimantinio vamzdelio.

- Ką padariau ne taip? - paklausė Deividas.

- Nieko, - atšovė Lorelė. - Tu paprasčiausiai negali.

- Nesuprantu, kodėl negalėčiau, - ginčijosi vaikinas, žiūrėdamas į žalsvą gumulėlį, nutįsusį nuo vamzdelio galo. - Nesuvokiama, kad viską darome taip pat, o rezultatai tokie skirtingi. Juk turėtų išeiti bent jau panašiai.

- Tai ne fizika, Deividai, ne mokslas. Man pavyksta, nes esu rudens fėja, štai ir visas paaiškinimas. Na, gerai, - pasiteisino imdama šiaudelį iš Deivido, - *beveik* pavyksta.

- Bet kodėl?

- Nežinau! - suirzusi šūktelėjo mergaitė.

- Na, ar puti kažkaip ypatingai? Ar yra koks metodas, kurio nežinau? - visai nepasidavė draugės pykčiui vaikinas.

- Ne. Darau tik tai, ką matai. Jokių slaptų metodų ar ko nors panašaus.

- Tai ką darau ne taip?

- Ką *darai* ne taip? - pašaipiai nusikvatojo Lorelė. - Deividai, juk nežinau net ką aš darau ne taip! - ji klestelėjo ant lovos. - Avalone ištisas tris savaites kasdien bent valandą praleidau mokydamasi pūsti stiklinius buteliukus. Ir nepavyko pagaminti nė vieno, kuris nesudužtų. Nė vieno!

Deividas prisėdo šalia jos ant lovos.

- Kasdien po valandą?

Lorelė suprato, kad jis svarsto, ar pakankamai mokydamasis taip pat išmoktų pūsti cilindrus, bet bent jau nepasakė šito.

- Mokytojai vis ramino, kad jei žinosiu, iš ko sudaryti eliksyrai ir žinosiu, ką daryti, mano intuicija turėtų pati padiktuoti, kaip daryti, bet šitaip kol kas neįvyko.

- Tai tu jau žinai, kaip reikia daryti?

- Šitaip man vis kartojo mokytojai.

- Tarsi... instinktas?

Išgirdusi tuos žodžius Lorelė griuvo aukštielninka ant lovos ir susijaudinusi atsiduso.

- O, varge, instinktas, tai lyg keiksmažodis Avalone. Jerdlis vis kalė man tai į galvą: „Turi paklusti instinktui, turi pasitikėti intuicija". Net pasitikslinau, ką tie žodžiai reiškia, o reiškia jie visiškai tą patį.

Deividas prigulė šalia, ir mergaitė pasislinko artyn, prigludo prie sulenktos draugo rankos, pati apkabino jį per krūtinę. Kaip ji išgyveno be šito ištisas aštuonias savaites?

- Šitai taip nervina. Avalone visi mano metų pasiekę kur kas daugiau. Ir dar tobulėja. Tiesiog dabar! - atsiduso Lorelė. - Niekada nepasivysiu.

- Neabejoju, kad pasivysi, - lūpomis kutendamas kaklą tyliai sukuždėjo Deividas. - Viską išsiaiškinsi.

- Ne, man nepavyks, - liūdnai atkirto mergaitė.

- Taip, pavyks, - pakartojo Deividas nosimi liesdamas jos nosį. Stipriai apkabino Lorelę per liemenį, ir jai neliko nieko kita, tik nusišypsoti.

- Ačiū, - pasakė.

Užsimerkusi laukė vaikino bučinio, bet beldimas į duris privertė pašokti.

- Gal galėtumėte nesivolioti lovoje bent jau tada, kai esu namuose? - kandžiai išpoškino mergaitės mama. - Zinai, bent jau apsimesk, kad laikaisi taisyklių.

Jau spėjęs pašokti ant kojų Deividas skubiai žengė tris žingsnius nuo lovos.

Lorelė prisivertė lėtai pakilti.

- Palikau atviras duris, - pasiteisino ji.

- O, kaip gerai, - atsiliepė mama. - Laukiu nesulaukiu, ką gi išvysiu kitą kartą eidama pro šalį. O dabar einu į parduotuvę, - skubiai dėstė ji neleisdama dukrai nė prasižioti. - Noriu, kad abu nusileistumėte žemyn. Prašau.

Lorelė žiūrėjo, kaip mama nueina - segėjo puikų sijoną, vilkėjo palaidinukę, nešėsi solidžiai atrodančią rankinę. Tai tik vienas iš daugelio pasikeitimų, kuriuos pamatė iš Avalone grįžusi mergaitė.

Pirmasis netikėtumas pribloškė. Deividas parvežė Lorelę iš gimtinės vakar ir išlaipino kieme prie namų šalia juodos *Nissan Sentra,* apvyniotos raudonu kaspinu.

- Manau, jei jau turime būti tau dėkingi už mūsų dabartinę finansinę padėtį, tai privalome ir tau duoti tuo pasidžiaugti, - juokdamasis paaiškino tėtis, kai Lorelė cyptelėjusi apsikabino jį. Džeimisono duotas deimantas pernai leido tėvams neparduoti žemės ir dar liko pinigų, daugiau nei reikėjo tėčio gydymo išlaidoms padengti. Tačiau tokios asmeninės dovanos mergaitė nesitikėjo.

Kitas didelis pokytis jau buvo iš anksto žinomas. Tėvai buvo nusprendę suremontuoti jų nediduką namą ir pristatyti dar vieną poilsio kambarį - su daugybe didžiulių langų Lorelei - ir dar padidinti virtuvę. Tai, kad mergaitės nebuvo namuose visą vasarą, suteikė puikią progą tuo užsiimti. Darbai turėjo būti baigti iki jai grįžtant, bet vos tik vakar žengusi pro duris Lorelė turėjo perlipti krūvą įrankių. Sudarę sutartį darbininkai žadėjo baigti iki savaitgalio, bet Lorelė tuo abejojo.

Pats didžiausias pokytis vis dėlto buvo tai, kas ją nustebino dar labiau nei automobilis. Pavasarį tėtis įsigijo papildomai vietos šalia knygyno - ketino plėstis. Tačiau vos tik Lorelei išvykus į Avaloną tėvai nutarė užuot plėtę knygyną įsteigti naują, natūralių vaistų parduotuvę, kurioje šeimininkavo mama. *Gamtos vaistuose,* kurie atsidarė visai prieš pat grįžtant mergaitei, buvo prekiaujama namuose gamintomis gydomosiomis priemonėmis, daugybe vitamininių preparatų, žolelėmis ir natūraliu maistu, be to, dar buvo siūlomas platus pasirinkimas knygų apie sveiką gyvenseną - tiesiog iš šalia esančio dailiai įrengto knygyno. Nors daugybę laiko praleisdavo parduotuvėse, mergaitės tėvai, tiesą pasakius, dabar matydavosi dažniau nei kada nors anksčiau per santuokos metus.

„Tai puikumėlis!" pagalvojo pati sau Lorelė. Galų gale, juk mama nusipelno turėti kažką, kas būtų tik jos. Bet kol

Lorelės nebuvo, mama tarsi... nutolo. Tėtis, regis, niekaip negalėjo nustoti klausinėjęs apie Avaloną, bet jiems ėmus kalbėtis mama staiga prisimindavo, kad turi kokį darbelį kitame kambaryje. Lorelė jautėsi taip, lyg naujoji parduotuvė būtų vieta mamai pasislėpti. Per dvidešimt keturias valandas, kurias mergaitė praleido namuose, mamą matė tik per skubius pietus ir dar sykį kitą, kai ji pralėkdavo kokiu nors reikalu.

Lorelė atsiduso ir pakilusi nuo lovos timptelėjo Deividą už rankos.

- Eime, leiskimės žemyn.

- Taip, bet... - Deividas parodė į stiklo gaminimo įrankius ant Lorelės stalo.

- Šiandien man jau užteks, - pareiškė mergaitė. - Nuveikime ką nors smagaus. Iki mokyklos liko vos kelios dienos, - ji traukė Deividą prie durų. - Mama šįryt prikepė bandelių su cinamonu, - bandė suvilioti draugą.

Šįkart Deividas leidosi vedamas, bet prieš pajudėdamas dar ilgai žvelgė į mergaitės stalą.

Virtuvėje vaikinas nuo keptuvės nučiupo bandelę ir storai užsitepė ją varškės kremo glajumi. Kąsdamas atsisuko į didžiulį virtuvės langą - vieną naujai atsiradusių dalykų, kuriais Lorelė žavėjosi.

- Dar nesimačiau su Celse. Gal reikėtų jai paskambinti ir paklausti, ar norėtų pažiūrėti filmą šįvakar, ar dar ką nors, - svarstydama Lorelė vėl uždėjo plastikinę plėvelę ant dubenėlio su glajumi. Nuo jo kvapo mergaitę visą laiką šiek tiek pykindavo.

- Tikrai, jei tik ji ne su Rajanu.

- Rajanu? - dėdama glajų į šaldytuvą nustebo mergaitė. - Aukštuoju Rajanu?

- Aha.

- Ar jie... kaip ir draugauja?

- Celsė nelinkusi apie tai pasakoti - jei tik gali įsivaizduoti, bet jei jie dar ne kartu, tai greitai bus. Gal tau pavyks ką nors iš Celsės ištraukti.

- Gal. Bet tai baisiai keista, - Lorelei buvo keista ne tai, kad draugė turi vaikiną, dėl šito ji net džiaugėsi, bet.tai, kad ji pasirinko Rajaną. Aukštas, liesas išstypėlis buvo dar ir nekalbus - visai niekuo neišsiskiriantis. Lorelė manė, kad priešingybės traukia, bet šįkart gal buvo *per daug didelės* priešingybės.

Ir dar, žinoma, nederėtų pamiršti to, kad Celsė paskutiniuosius kelerius metus buvo įsimylėjusi Deividą. Bet jei draugei jis neberūpi, tai ką gi - nuo to tik geriau.

Kelias minutes draugai tylėjo - Deividas baigė kramsnoti bandelę su cinamonu, o Lorelė, susimąsčiusi apie Celsę, spoksojo pro virtuvės langą. Pagaliau vaikinas nurijo paskutinį kąsnelį, giliai atsiduso.

- Vakar, visai prieš pat važiuojant paimti tavęs, pamaniau, kad mačiau Barnį.

- Pamanei? - ledinis šaltis sustingdė mergaitei krūtinę. - Tik pamanei ?

- Aha, ten buvo ne Barnis. Tik tas vaikinas, kur turi boulingo klubą.

- Oi, prieš kelis mėnesius jį pamačiusi irgi vos neapsirikau, - mergaitė neramiai nusijuokė, bet juokas nutilo, vos tik ji pamatė draugo veidą.

- Kodėl trolis negrįžo, Lorele? - tyliai paklausė Deividas.

Žvelgdama pro didžiulį langą į už namo plytinčius miškus, mergaitė papurtė galvą. Pagalvojo - kiek fėjų tenai gyvena, stebi ją tiesiog dabar. Gal atėjo metas papasakoti Deividui apie pokalbį su Džeimisonu.

- Nežinau, - tarstelėjo nutarusi pasikalbėti vėliau.

- Mes sugriovėme planus. Didžiulius planus. O jis žino, kur gyveni.

- Ačiū, kad priminei, - ironiškai pastebėjo mergaitė.

- Atsiprašau, visai nenoriu tavęs gąsdinti. Bet jaučiuosi lyg... nežinau, tarsi kasdien vis labiau įsitemptų aplink mus veržiama virvė. Vis laukiu, kol *kažkas* nutiks. Ir viskas tik blogėja, - kalbėjo vaikinas. - Man visur vaidenasi troliai. Kai tik išvystu nepažįstamą veidą su akiniais nuo saulės, svarstau, ar tai ne trolis. Kadangi šią vasarą turistų netrūko, tai gali įsivaizduoti, kokie beprotiški buvo šie keli mėnesiai. O dar kai tu išvažiavai... - jis paėmė Lorelę už riešo, prisitraukė mergaitę artyn ir pabučiavo jos šviesų viršugalvį. - Labai džiaugiuosi, kad grįžai.

- Gerai, - Lorelė apsikabino Deivido liemenį ir pasistiebė bučiniui. Dabar jau reikėjo kaip reikiant pasitempti - vaikinas buvo vos ne visa pėda aukštesnis. Per paskutiniuosius šešis mėnesius jis paaugo tris colius, be to, dar pradėjo kilnoti svarmenis. Daug apie tai nesigyrė, bet Lorelė įtarė, kad po susidūrimo su Barniu draugo pasitikėjimas savimi stipriai smuktelėjo. Kad ir kokia būtų treniruočių priežastis, mergaitė negalėjo nesigėrčti rezultatais. Jai patiko Deivido figūra - šalia jautėsi rami, saugi.

Jei tik jai pavyktų išmokti tai, ką pradėjo Avalone, gal tada jaustųsi dar saugesnė.

Čelsė cyptelėjo ir apsivijo rankomis Lorelę, o ši kvatojo įsikniaubusi į draugės plaukus tik dabar supratusi, kaip labai buvo jos pasiilgusi.

- Ketinau užsukti vakar, - porino Čelsė, - bet paskui pasakiau sau, kad pirma duosiu tau dienelę pabūti su Deividu. Jis be tavęs klaikiai liūdėjo.

Lorelė šyptelėjo. Jai tai visai patiko.

- Pirmą mėnesį būdavo su manimi beveik kasdien ir be perstogės taukšdavo apie tave, bet paskui pradėjau susitikinėti su Rajanu, ir Deividui visai pačiuožė stogas, tai per paskutiniąsias kelias savaites beveik visai jo nemačiau. Lipam j viršų, - suokė Celsė, o tuo metu į prieškambarį, kur draugė stovėjo, įsirito rankų ir kojų kamuolys. - Paskutinės savaitės prieš mokyklą visada baisiausios, - paaiškino rodydama į brolius, einančius ristynių ant grindų.

Lorelė taip ir nesuprato, ar tai tikra kova, ar tik žaidimas. Bet kuriuo atveju tikriausiai buvo saugiau pasitraukti iš kelio. Ji patraukė laiptais aukštyn paskui vis dar čiauškančią Celsę į fėjų stiliumi įrengtą draugės kambarį. Lorelei ten visada būdavo kiek nejauku - nuo sienų, lubų ir knygų nugarėlių iš įspūdingos Celsės surinktos knygų kolekcijos į ją žvelgdavo kaip įprastai nupieštos fėjos su drugelių sparnais.

- Na, nepasakyčiau, kad atrodai labai įdegusi, - pareiškė Celsė ir nutilo laukdama atsako.

- Aha, - visai nesuvokdama, apie ką kalba, numykė Lorelė. - Ką?

- Neįdegusi, - pakartojo draugė. - Neatrodo, kad būtum įdegusi. Beveik du mėnesiai laukinėje gamtoje - maniau, kad kaip reikiant įdegsi.

Lorelė buvo beveik pamiršusi, kokią istoriją Deividas sukurpė jai išvažiuojant - kad ji pasitraukia į laukinę gamtą. Užkampį, kur nėra jokių telefonų nei interneto ryšio. Meluodama Čelsei ji jautėsi bjauriai, bet draugė per daug tiesmukai viską išklodavo, kad būtų mokėjusi laikyti paslaptis. Ironiška, bet tai buvo vienas geriausių jos būdo bruožų.

- Ai, kremas nuo saulės, - neaiškiai numykė Lorelė. - Daugybė kremo nuo saulės.

- Ir skrybėlė, kaip matau, - kandžiai pastebėjo draugė.

- Aha. Ei, papasakok geriau, kaip tau su Rajanu, - Lorelė skubėjo pasukti kalbą kitur.

Čelsė staiga rado kažką įdomaus ant kilimo.

Lorelė nusikvatojo.

- Celse, ar tik ne raudonuoji?

Ši nervingai sukikeno ir patraukė pečiais.

-Jis tau patinka? - neatstojo Lorelė.

- Taip. Niekada nemaniau, kad galėtų, bet taip. "

- Tai nuostabu, - nuoširdžiai patikino Lorelė. - Tai... ar jūs jau oficialiai laikomi pora?

- Kaip suprasti „oficialiai laikomi pora"? - leptelėjo draugė. - Ar reikia kaip nors ypatingai susėsti ir pasikalbėti, maždaug taip: „O, klausyk, tu man patinki, ir aš tau patinku, mums patinka kartu leisti laiką, tai būkim pora" ? Kaip tai atrodytų?

- Tai jūs jau... su Rajanu? - išpūtė akis Lorelė.

- Manyčiau, taip.

- Nebūna „manyčiau" - arba taip, arba ne, - kilstelėjo antakį Lorelė.

- Na, mes daug bučiuojamės. Ar tai skaitosi?

- Ne tik skaitosi - tai jau reiškia, kad esate pora.

- O, gerai, - tarsi palengvėjus atsiduso Čelsė. - O aš taip jaudinausi, nes mes niekaip ypatingai nepasikalbėjome.

- Bučiuotis geriau nei kalbėtis, - šypsodamasi pastebėjo Lorelė. - Kaip tai nutiko?

Celsė tik gūžtelėjo pečiais.

- Paprasčiausiai. Na, kažkaip. Supranti, juk žinai, kad buvau iki ausų įsimylėjusi Deividą - visą amžinybę.

Lorelė linktelėjo, bet pagalvojo, kad bus geriau, jei nieko nesakys.

- Galop pasidarė taip, kad mačiau vien tik jį. Visada. Nekenčiau, kad esi su juo, bet man taip patiko, kad abu esate laimingi, ir tuo pat metu buvo siaubinga jausti taip draskomai prieštaringų jausmų.

Lorelė prisislinko kiek arčiau ir uždėjo delną draugei ant rankos. Šia tema juodvi niekada anksčiau nekalbėjo, nors Lorelė nujautė, kad draugei turėjo būti sunku. Čelsė nusišypsojo, patraukė pečiais.

- Tada nusprendžiau, kad turiu liautis. Baigti viską, kas susiję su Deividu. Nustoti galvojusi apie jį, nustoti spoksoti į jį, netgi liautis jį mėgus.

- Kaip tai padarei? - paklausė Lorelė, tuojau pat prisimindama santykius su Tameniu.

- Nežinau, tikrai. Ėmiau ir padariau. Buvo labai keista. Metų metus nėriausi iš kailio bandydama patraukti Deividо dėmesį, priversti jį pamėgti mane. Tarsi nemačiau nieko aplinkui. O paskui beveik nieko nedariau, kad nustočiau mačiusi vien tik Deividą - paprasčiausiai *leidau* sau pastebėti kitus žmones. Tai buvo tikrai nuostabu, - mergaitė dramatiškai išpūtė akis. - Visur aplinkui pilna vaikinų - ar žinojai šitai?

- Bijau, kad aš vis dar pastebiu tik Deividą, - nusijuokė Lorelė.

- Taip ir turėtum, - rimtai pareiškė draugė. - Tai va, o mudu su Rajanu pradėjome dažniau kartu leisti laiką, paskui jis pakvietė mane į kiną, paskui papietauti ir neilgai trukus mudu jau nuolat kartu.

- Ir bučiuojatės.

- Ir bučiuojamės, - entuziastingai patvirtino Celsė. - Rajanas puikiai bučiuojasi.

Lorelė užvertė akis.

- Na, jau šitai tikrai norėjau išgirsti, - pašaipiai mestelėjo.

- Ak, tik nereikia - visoms juk smalsu.

- N ė kiek!

- Smalsu. Aš visada norėjau sužinoti, kaip bučiuojasi Deividas.

- Hmm, tai vienas tų klausimų, kurių geriau neuždavinėti.

- Aš ir neklausiu, - nusijuokė Celsė. - Tik sakau, kad man jdomu.

- Tai jau klausimas.

- Ne, - mergaitė atsirėmė j lovos galvūgalį. - Žinoma, vis tiek gali man papasakoti.

- Celse!

- Ką? Juk aš *tau* papasakojau.

- Bet aš neprašiau.

- Smulkmenas.

- Nepasakoju.

- Tai, vadinasi, jis „laižosi"

- Nieko panašaus.

- Aha, ir išsidavei!

- Tu visai proto netekusi, - atsiduso Lorelė.

- Taip, - tampydama savo susisukusius lyg spyruoklės plaukus ir šypsodamasi pritarė draugė. - Bet aš tau patinku.

- Taip, - nusijuokė Lorelė. Pasilenkusi padėjo galvą draugei ant peties. - Ir džiaugiuosi, kad esi laiminga.

- Būčiau laimingesnė, jei papasakotum, koks Deividas lovoje.

Lorelė netikėdama dėbtelėjo į Celsę, o paskui vožė jai pagalve.

DEŠIMTAS SKYRIUS

Sukryžiavusi kojas Lorelė sėdėjo savo kambaryje, naršė po mokyklinius daiktus ir dėjo reikalingus j kuprinę. Jau prieš savaitę, o gal net mėnesį (Lorelė tiesiog neturėjo įrodymų) susiruošęs j mokyklą Deividas išsipleikęs ant draugės lovos stebėjo ją. Paėmusi iš pirkinių krepšio keturių spalvotų žymeklių rinkinį akimirkai priglaudė juos prie krūtinės.

- Ak, žymekliai, - užtraukė lyg kokioje melodramoje, - kaip aš jūsų pasiilgau!

- Galėsi vežtis juos kartu kitais metais.

- Oho. Kitais metais. Šiuo metu negaliu nė įsivaizduoti, kad vėl teks šitaip vargti, - Lorelė pakėlė akis į berniuką. - Argi tai neturėjo būti vasaros *atostogos?*

Deividas ištiesė rankas, apkabino mergaitę ir pakėlęs pasodino ant lovos šalia savęs - ši tik nusijuokė.

- Kai tavęs visą laiką nebuvo šalia, man irgi nelabai pasijuto, kad atostogos, - pareiškė Deividas lošdamasis ant Lorelės pagalvių.

Mergaitė susirangė jam prie krūtinės.

- O dabar - atostogos baigiasi, - sudejavo.

- Diena dar nesibaigė, - sušnabždėjo Deividas, šnopavimu kutendamas mergaitei ausj.

- Na, - pareiškė Lorelė surimtėjusi, - mano tėvai sako, kad iš kiekvienos dienos reikia išspausti kuo daugiau.

- Visai sutinku, - erzinamai pritarė Deividas, bet balsas buvo kiek prikimęs. Pirštų galais spustelėjo mergaitės petį, lūpomis švelniai prigludo prie peties, ten, kur po palaidinukės petnešėlėmis bolavo nuoga oda. Lorelė apglėbė jo kaklą, perbraukė pirštais plaukus. Sitai mėgo bene labiausiai. Silkinės sruogos vos strigo tarp pirštų, bet patraukus kiek smarkiau - ranka nuslydo.

Vos kvėpuodamas Deividas lūpomis surado Lorelės lūpas, ir ši leido sau panirti į malonų pasitenkinimą, kurį visada pajusdavo vaikino glėbyje. Nusišypsojo, kai šis atsitraukęs priglaudė kaktą prie mergaitės kaktos.

- Ir kaip man tai pasisekė ? - tyliai paklausė ranką uždėjęs jai ant nugaros.

- Sėkmė čia niekuo dėta, - atšovė mergaitė glausdamasi ir švelniai jį bučiuodama. Kartą, antrą, o trečią sykį jau stipriau, mėgaudamasi, kad gali justi vaikino lūpas. Lorelės ranka klaidžiojo po jo marškinėliais, juto, kaip padažnėjus kvėpavimui kilnojasi šonkauliai. Sekundėlę net sudvejojo - pagalvojo, kiek yra šansų, kad tėvai šiandien parsiras namo anksti - o paskui abiem rankomis pakėlė Deivido marškinėlius, nutraukė nuo rankų, paskui per galvą. Tai buvo jos mėgstamiausios glamonės - glaustis prie nuogos jo krūtinės. Vaikinas visad buvo toks šiltas, net vasarą, kai Lorelės kūno temperatūra buvo beveik tokia pat kaip ir jo. Labai patiko justi, kaip karštis sklinda jos kūnu visur, kur tik prisiliesdavo prie Deivido, kaip lėtai skverbiasi į visas kūno kerteles, kol galop visa maloniai sušildavo, o kojos tingiai ilsėdavosi užmestos Deividui ant kojų.

Užmerkusi akis Lorelė laukė dar vieno Deivido bučinio, bet po kelių sekundžių atsimerkė.

Deividas spoksojo į ją, lūpos pusiau šypsojosi, bet akys buvo rimtos.

- Myliu tave.

Mergaitė šyptelėjo - smagu girdėti tokius žodžius. Kiekvieną kartą, kad Deividas juos tardavo, jie skambėdavo taip, lyg pirmą kartą.

- Ei, panele fėja.

Lipdama laiptais žemyn Lorelė šyptelėjo. Tai tėtis pradėjo ją taip vadinti, kai grįžo iš ligoninės. Jiedu visad buvo artimi, bet kai pernai jo vos neprarado, atrodė, kad kiekviena minutė su tėčiu yra dvigubai vertingesnė. Ir nors nepasotinamas tėčio smalsumas apie fėjų gyvenimą kartais vos neįvarydavo mergaitės į kampą, jai patiko, kaip lengvai tėtis priima ją tokią, kokia yra.

- Kaip pirmoji diena mokykloje?

Lorelė nupėdino prie sofos, pakeliui užsukusi į šaldytuvą nugriebė *Sprite* buteliuką.

- Gerai. Geriau nei pernai. Manau, esu geriau pasiruošusi mokytis chemijos nei biologijos.

- Skamba taip, tarsi įvyko didysis lūžis, - pastebėjo tėtis pakėlęs akis nuo knygos.

- Ką skaitai? - susidomėjo mergaitė dirsčiodama į knygą susiraičiusiais kampais.

- „Žvaigždžių dulkes", - kiek susigėdęs atsiliepė tėtis.

-Vėl?

Tėtis gūžtelėjo. Fantastiniai romanai - ypač tie, kuriuose veikė fėjos, buvo užėmusios pirmąsias vietas skaitomiausių knygų sąraše, kurio viršuje puikavosi Neilo Geimeno pasaka apie fėjas.

- Kur mama? - paklausė Lorelė, nors numanė, koks bus atsakymas.

- Inventorizuoja prekes, - nuaidėjo atsakymas - tokio ir tikėjosi. - Turi pasiruošti rytojui.

- Taip ir maniau, - tarstelėjo mergaitė.

Pažvelgęs į liūdną dukters veidą tėtis padėjo knygą į šoną.

- Ar tau viskas gerai ?

Lorelė patraukė pečiais. Atsisėdęs tiesiau tėtis patapšnojo vietą šalia savęs kviesdamas mergaitę sėstis. Atsidususi ši klestelėjo ant sofos ir padėjo galvą tėčiui ant peties.

- Kas nutiko?

- Nežinau. Tik... kažkaip keista dabar dažniau matyti šalia tave, o ne mamą. ji visą laiką parduotuvėje.

Tėčio ranka tvirčiau suspaudė mergaitės petį.

- Ji tiesiog dabar labai užsiėmusi. Norint pradėti verslą reikia daug dirbti. Prisimeni praeitą vasarą, kai ėmiausi knygyno? Manęs *niekada* nebūdavo namuose, - sukikeno tėtis. - Tiesą pasaldus, jei būčiau dažniau buvęs, bent jau man patinka, galvoti, kad būčiau nuvokęs, kas dedasi. - Kiek patylėjęs vėl spustelėjo dukters petį. - Turi suprasti, kai aš... susirgau, mama pasijuto visiškai bejėgė. Beveik neturėjome jokio draudimo, ligoninės sąskaitos vis augo, ir jei nieko nebūtų atsitikę, ji paprasčiausiai nebūtų turėjusi galimybių

tave išlaikyti. Ji niekada neturėjo supratimo, kaip tvarkytis knygyne. Gal būtų sudūrusi galą su galu, bet tik iš bėdos. Mama bijo vėl patekti j tokią situaciją, be to, pripažinkime - mudu ne jauni, - tėtis atsisuko j dukrą. - Ji stengiasi dėl tavęs. Kad galėtų paremti tave, jei kas nors vėl nutiktų.

Lorelė perbraukė kojos pirštu per sofos pagalvėlę.

- Bet kartais manau... - mergaitė kiek patylėjo, paskui, kol neapsigalvojo, vienu ypu išpoškino: - Jai bjauru, kad esu fėja.

Tėtis sukluso.

- Ką nori pasakyti ?

Sykj prasižiojus, toliau žodžiai liejosi patys.

- Viskas pradėjo keistis, kai mama sužinojo. Ji elgiasi taip, lyg manęs nė nepažinotų - lyg būčiau kokia atklydėlė j jos namus. Mes nesikalbame. Anksčiau plepėdavome visą laiką, apie viską. O dabar ji vengia mano žvilgsnio ir vos tik man įėjus palieka kambarį.

- Brangute, turėtum duoti jai kiek laiko susitvarkyti parduotuvėje. Tikrai manau...

- Tai prasidėjo dar prieš parduotuvę, - purtydama galvą pertraukė mergaitė. - Mama nenori nieko nė girdėti apie tai, kad esu kitokia. Kai gavau pakvietimą į Avaloną, taip džiaugiausi - tokia galimybė pasitaiko tik kartą gyvenime. O ji vos leido man vykti!

- Tiesą pasakius, neleido todėl, kad teko iškeliauti dviem mėnesiams su visiškai nepažįstamais, nebūtinai todėl, kad tai susiję su fėjomis.

- Ir vis tiek, - laikėsi savo mergaitė. - Tikėjausi, kad reikalai pasitaisys, kai manęs nebus. Kad gal bus lengviau apsiprasti su mintimi, kai manęs nebus šalia, nuolat šmėsčiojant jai prieš nosį. Bet niekas nepasikeitė, - tyliai pasiskundė Lorelė. - Jei atvirai, tai tik pasidarė blogiau.

Tėtis kurį laiką svarstė.

- Nežinau, kodėl mamai taip sunku susitaikyti su šia mintimi, - galop tarė netvirtu balsu. - Ji paprasčiausiai nesupranta. Tai, kad esi fėja, visai sujaukė jos įprasto pasaulio vaizdą. Gali prireikti kiek laiko. Prašau, būk kantri.

Drebėdama mergaitė pratisai įkvėpė oro.

- Mama net neapkabino manęs, kai grįžau. Bandau būti kantri, bet atrodo, kad ji manęs nebemyli.

- Ne, Lorele, - nuramino tėtis spausdamas dukrą prie krūtinės. Lorelė vos nulaikė ašaras. - Pažadu, kad taip nėra. Tu čia niekuo dėta, tai jai reikia susitaikyti su mintimi, kad fėjos apskritai egzistuoja. - Tėtis pažvelgė mergaitei tiesiai į akis. - Mama myli tave, - tarė tvirtai. - Myli tave lygiai taip pat stipriai, kaip anksčiau. Duodu žodį, - priglaudė skruostą prie Lorelės viršugalvio. - Gal norėtum, kad pasikalbėčiau su ja?

Lorelė tučtuojau papurtė galvą.

- Ne, prašau, nereikia. Mama ir be to turi dėl ko jaudintis, - mergaitė prisivertė nusišypsoti. - Duosiu jai šiek tiek laiko, kaip sakei, būsiu kantri. Reikalai greitai pasitaisys, tiesa?

- Tikrai taip, - plačiai šypsodamas entuziastingai patvirtino tėtis, bet Lorelei nepavyko prie jo prisiderinti.

Kai atsistojusi ji numindžiukavo prie virtuvės, tėtis vėl paėmė knygą. Atsiklaupusi prie šaldytuvo Lorelė pradėjo krauti j jo dureles *Sprite* gėrimo skardines.

- Normalu, - pašaipiai bambėjo sau po nosimi. - Teisingai.

Paskui pastebėjo pietų likučius, supakuotus j švarutėlius *Tuppertuare* indus šaldytuve.

- Ei, tėti, ar jau pietavai?

- A... ne ? - kvailokai sumurmėjo šis. - Norėjau perskaityti pirmą skyrių, bet užsimiršau.

- Labai nustebinai - tęsiamai numykė mergaitė. - Gal tau ką nors pagaminti?

- Nebūtina, - tarė tėtis stodamasis nuo sofos ir rąžydamasis. - Galiu baigti savo pietų likučius.

- Ne, aš noriu, - nepasidavė Lorelė. - Pagaminsiu.

Tėtis keistai dėbtelėjo j dukrą.

- Sėdėk sau. Aš tik nubėgsiu j savo kambarį. Grįšiu po sekundėlės.

Mergaitė patraukė prie laiptų, o tėtis patraukęs pečiais klestelėjo ant kėdės prie virtuvės stalo ir vėl atsivertė knygai-

Nusukusi žvilgsnį nuo neseniai pridarytos cukraus stiklo buteliukų šukių krūvos, nutįsusios per visą stalą, nučiupo lagaminėlį su fėjų priemonėmis ir nuskubėjo laiptais žemyn. Virtuvėje buvo *Tupperivare* su kinų maistu ir makaronais, vienas mėgstamiausių tėčio patiekalų. Turėtų tikti. Atidariusi lagaminėlį šalia viryklės, subėrė į keptuvėlę kinų maistą ir uždegė viryklės degiklį.

Sužvangėjus dedamai ant viryklės keptuvei, tėtis pakėlė akis.

- Tai tikrai nebūtina tai daryti, - tarė. - Puikiausiai pašyla ir mikrobangų krosnelėje.

- Aha, bet noriu pagaminti kai ką ypatinga.

- Ypatinga? Ir kas tai galėtų būti? - kilstelėjo antakį tėtis.

- Pamatysi, - atsiliepė mergaitė. Padažui užvirus ir ėmus burbuliuoti ji būrė pirštais nuo keptuvės kylančiuose garuose.

Skonio pakeisti neketino - tai ne šiaip prieskonių pridėjimas. Mergaitė norėjo sustiprinti jau esantį skonį. Mokytojai Avalone jai nuolat kartojo, kad jei tik ji pažįsta augalą ir pasitiki intuicija, gali padaryti beveik bet ką. Turėtų būti lengva. Tiesa?

Lorelė atsipalaidavo, užmerkė akis - džiaugėsi, kad viryklė neatsukta j virtuvės stalą - ir greitai maisto dalelės ant jos pirštų tarsi atgijo, maudėsi garuose. Mergaitė pakreipė galvą - juto česnako, sojos pupelių, imbiero ir pipirų skonius.

Šafranas, - kalbėjo sau mintyse. - *Šafrano aliejus ir šiek tiek šalavijo. Tai išryškins česnako skonį ir imbierą.* Susikaupė lyg nujausdama, kad iki tobulumo dar trūksta vieno dalyko. „Maurabragis", - galop nusprendė. Gal todėl, kad šiame augale buvo daug krakmolo, kuris pabrėš sojos skonį. Ir ką gi - pipirai ir lieka pipirais. Jie ir taip pakankamai stiprūs.

Mergaitė paėmė iš lagaminėlio grūstuvėlę. Įpylė kelis lašus šafrano aliejaus, žiupsnį šalavijų. Maurabragiai, beje, buvo labai mažame buteliuke su vos matoma skylute, pro kurią išsisunkė mažiau nei lašas. Lorelė išpurškč tą lašelytį į akmeninį dubenėlį, pasvarstė, tada papurškė dar sykį. Su piestele sugrūdo mažulytes šalavijo sėklas, maišė tuos tris komponentus, kol kvapas vos juntamai pasikeitė. Dar kelis kartus pamaišė dubenėlį ir kelis žalius taškuotus lašus nulašino tiesiai į burbuliuojančius keptuvėj makaronus. Putoti garai pakilo, bet pamaišius patiekalą prasisklaidė, nes tie keli lašai susimaišė su rudu padažu.

- Gero apetito, - iškilmingai dėdama lėkštę priešais tėtį palinkėjo Lorelė.

Kiek nustebęs tėtis pakėlė akis nuo knygos.

- O, ačiū.

Nusišypsojusi Lorelė grįžo prie viryklės ir ėmė tvarkytis. Akies krašteliu vis žvilgčiojo į tėtį stebėdamasi, ar tėtis pastebės nieko nepasakius.

Ilgai laukti nereikėjo.

- Oho, Lorele, tai puiku! - šūktelėjo tėtis. - Spėju, kad viryklė tikrai geriau nei mikrobangų krosnelė.

Tėtis kirto taip apetitiškai, kad mergaitė nusišypsojo, nejučia didžiuodamasi, kad po paskutiniųjų kelių savaičių nesėkmių kažkas išties pavyko.

- Ar čia dar kažko pridėjai ? - pasidomėjo tėtis žerdamas burnon beveik pusę lėkštės. - *Terijakis* dar niekada nebuvo toks skanus. - Kiek palūkėjęs sukimšo dar vieną maisto kupiną šakutę į burną. - O valgiau šitą maistą prieš dvi dienas, kai jis dar buvo šviežias, - pareiškė maumodamas makaronus.

Lorelė atsisuko - veide švietė suokai biška šypsenėlė.

- Gal kai ko ir pridėjau.

- Nagi, nagi, turi pasakyti mamai, nes tai nuostabiausias troškinys, kokį tik kada nors valgiau.

Mergaitė nusišypsojo, sudėjo keptuvę ir *Tupperivare* indelį į plautuvę, atsuko šiltą vandenį. Užsimovusi gumines pirštines pradėjo plauti tuos du indus.

- Matai, noriu kad mama šitai suprastų, - aiškino Lorelė pro bėgantį vandenį vos girdimu balsu. - Tai, ką galiu darytį, nėra skirta vien tik fėjoms, galiu pasitarnauti ir jums. Pagerinti maisto skonį taip, kaip niekas kitas. Gaminu puikius vitaminus. Mano vitaminas C yra nuostabus, - išplovusi indus mergaitė užsuko vandeni. - Ar bent jau bus toks, kai tik jį tinkamai pagaminsiu. Noriu tiktai, kad mama suprastų - nepasikeičiau, likau kaip ir buvusi. Netapau (ėja - visada ir buvau ja. Aš esu tas pats asmuo, juk tu tai supranti, - pastebėjo mergaitė atsisukdama. - Ar tai ne... - taip ir liko išsižiojusi.

Tėtis miegojo - tylutėliai knarkė padėjęs skruostą ant paskutinių kelių troškinio kąsnelių.

- Tėti? pripuolusi mergaitė palietė jo petį. Kai šis neatsiliepė, papurtė - iš pradžių švelniai, paskui stipriau. *Ką padariau!* jau buvo pusiau užbėgusi laiptais aukštyn paimti mažo mėlyno buteliuko su gydomuoju tonikų, kai prisiminė *visus* maurabaragio vartojimo atvejus. Klestelėjo ant laiptų ir mintyse pakartojo vadovėlio ištrauką: *Esant rimtai bėdai, žiupsnelis maurabragio nugramzdins bet kokį gyvūną į gilų miegą. Užmiegamą ne akimirksniu, bet suteikia pakankamai laiko pabėgti.* Iki šiolei Lorelė nebuvo taikiusi savo tėvams jokių dalykų, kurių išmoko apie augalų panaudojimą gyvūnams. Bet, tiesą pasakius, tėvai ir buvo gyvūnai.

Lorelė lėtai apsisuko ir nukulniavo į virtuvę. Tėtis dabar knarkė jau garsiau.

Nučiupusi indų Šluostę mergaitė atsargiai pakėlė jo galvą ir nuvalė nuo skruosto lipnų padažą. Paskui po rankomis pakišo „Žvaigždžių dulkių" knygą ir galvą padėjo ant rankų. Tai jau tikrai ne pirmas kartas, kai užmiega skaitydamas. Prie virtuvės stalo - dar nebuvo tekę, bet mergaitė įtarė, kad klausimų niekam neturėtų kilti. Paskutiniu metu tėtis sunkiai dirbo.

Nunešusi lėkštę į virtuvę mergaitė nubraukė troškinio likučius į šiukšlių dėžę. Turėtų išplauti ir lėkštę. Negalima leisti mamai suprasti, kaip bandydama pasirodyti kuo geriau Lorelė susimovė. Padėjusi lėkštę į spintelę mergaitė darsyk pažvelgė j knarkiantį prie stalo tėtį. Ji tikėjosi", jog šis bent rytą atsibus. Net neįsivaizdavo, ką darys, jei jis neprabus.

„Aš esu didžiausia netikša iš visų i'ėjų."

VIENUOLIKTAS SKYRIUS

Po savaitės mokykloje, Lorelė su Deividu kulniavo Marko knygyno link - susikibę mojuodami rankomis šiltame tarsi paskutiniai vasaros atodūsiai ore. Įsegęs bučinį vaikinas šiaip taip atsiplėšė nuo draugės ir nuskubėjo j darbą vaistinėje, o Lorelė atvėrė knygyno duris - jai tai padarius linksmai skimbtelėjo varpelis.

Mergaitę pasitiko plačiai besišypsančios Madės akys.

- Lorele, - guviai pasisveikino, kaip ir visada išvydusi ją. Taip būdavo visada, ir Lorelei patiko. Kad ir kas nutiktų jos tėvams, troliams, Avalonui ar dar kam nors, Madė visad stovėjo už prekystalio knygyne pasiruošusi nusišypsoti ir apkabinti.

Kai Madė ją suspaudė, Lorelė net susijuokė.

- Kur tėtis ? - pasiteiravo žvalgydamasi aplinkui.

- Galiniame kambaryje, - paaiškino Madė. - Apskaita.

- Kaip visada, - mestelėjo Lorelė skubėdama prie sukamųjų durų knygyno gale.

- Sveikas, tėti, - šypsodamasi tarė, kai šis pakėlė j dukrą akis. Nors abejodama, kad tai būtina, įdėmiai jį stebėjo. Po to maurabragio sukelto miego tėtis neprabudo iki aštuntos ryto. Be to, kad skaudėjo kaklą, šiaip jis atrodė nenukentėjęs. Mama tėtį išbarė, kam per daug dirba ir vėlai gulasi, bet, laimei, daugiau nieko neįtarė. Vis tiek nuo tos dienos Lorelė nebekišo nagų prie tėvų maisto. Atsargumas gėdos nedaro.

Mergaitė prisėdo ant kėdės kitoje kompiuterio pusėje ir perbraukė pirštu nedidelę knygų žymeklių krūvelę.

- Kaip sekėsi mokykloje? - paklausė tėtis.

- Puikiai, - šypsodamasi pareiškė mergaitė. - Lengva, - po Avalono viskas atrodė lengva. Septynios valandos mokslų per dieną? Jokių problemų. Valandą ar dvi pasimokyti vakare ? Niekų darbas. Kelionė į Avaloną labai pakeitė Lorelės požiūrį į žmonių mokymosi sistemą. Vienintelis trūkumas - mokyklose galėtų būti daugiau stoglangių.

- Ar šiandien reikės mano pagalbos ? - žvalgydamasi po galinį kambarį pasiteiravo tėčio.

- Nelabai, - atsakė šis stodamasis ir tiesindamas nugarą. - Tiesą pasakius, buvau užkliuvęs už popierių - taip lėtai su jais einasi. - Pažvelgė į mažą langiuką už stalo. - Nuostabi diena. Aišku, žmonės mieliau leidžia laiką lauke, mėgaujasi grynu oru užuot ėję į užgrūstą knygomis knygyną ieškoti, ką paskaityti.

- Tavo knygynas neužgrūstas, - juokdamasi paprieštaravo Lorelė. Akimirką patylėjo. - Kaip manai - gal mamai reikia pagalbos? - paklausė nežiūrėdama tėčiui į akis.

Sis sekundėlę žvelgė į dukrą, o paskui tarsi nereikšmingai pasiteiravo:

- Ar tau reikia pinigų?

Lorelė papurtė galvą.

- Ne, - atsiliepė mergaitė. - Tik pamaniau... pamaniau gal... taip galėčiau sumažinti įtampą tarp mūsų. Gal abi laukiame, kad kita žengtų pirmą žingsnį, - baigė tyliu lyg iš po žemių balsu.

Tėtis patylėjo - pirštai nejudėdami kybojo virš kompiuterio Idaviatūros. Paskui jis nusiėmė akinius, apėjo aplink stalą ir apkabino dukterį.

- Štai kokia tu veikli, - sušnabždėjo į ausį. - Didžiuojuosi tavimi.

- Ačiū.

Užsimetė ant pečių kuprinę ir, prieš nueidama knygyno įėjimo link, dar atsisuko pamojuoti atsisveikindama. Giliai atsidususi prisivertė daugiau nebelūkuriuoti ir numynė tiesiai į kaimynystėje esančią „Gamtos vaistų" parduotuvėlę.

Per kelias savaites, nuo tada, kai grįžo iš Avalono, Lorelė lankėsi mamos parduotuvėje vos kelis kartus, ir dėmesys smulkiausioms detalėms kiekvienąsyk padarydavo mergaitei įspūdį. Pastūmė duris - užuot nuaidėjus mechaniniam varpelio garsui, švelniai skimbtelėjo durų kampu užgautas sidabrinis skambalėlis. Ant palangių gėliapuodžiuose vešėjo gėlės, o ramybę nešantis fontanėlis gurgėjo įtaisytas kampe esančiame japoniškame akmenų sodelyje. Parduotuvėlės languose karojo net krištolinės piramidės. Akimirkai stabtelėjusi Lorelė palietė vieną jų patenkinta, kad mama pasigavo kambario puošimo idėją iš jos kambario ir panaudojo ją parduotuvėje. Nors buvo justi įtampą tarp jos ir mamos, Lorelė įtarė, kad jai patiktų dirbti čia labiau nei knygyne - o tai jau šį tą sakė.

Mergaitė atsisuko tuomet, kai pro karoliukų užuolaidą iš galinio kambario pasirodė didžiule dėže nešina mama. Veidas buvo raustelėjęs, pati uždususi.

- O, Lorele, tai tu. Gerai. Galiu tą dėžę sekundėlei padėti. - Trinktelėjo dėžę kambario viduryje, nusišluostė kaktą. - Turbūt manai, kad galėtų siųsti prekes mažesnėse dėžėse. Tai ko nori? - paklausė lenkdamasi ir traukdama dėžę per grindis užuot ją kėlusi.

- Užsukau pažiūrėti, gal tau reikia pagalbos. Kaimynystėje prekyba nekruta, - pridūrė ir tuojau pasigailėjo. Nenorėjo, jog mama pagalvotų, kad ji tik antroji.

- Oi, - tarė mama šypsodamasi taip, kad bent jau atrodė nuoširdžiai, - tai būtų puiku. Šiandien kraunu prekes, tad dar viena pora rankų visada pravers. - Nusijuokusi pridūrė: - Tėtis samdo padėjėjus, o aš dar nepasiekiau tokio lygio.

- Puiku, - apsidžiaugė Lorelė nusiimdama kuprinę ir eidama iškrauti atvežtų prekių. Mama paaiškino, kas yra dėžėse - dauguma jų Lorelei jau buvo pažįstamos, nes ilgą laiką gyveno su natūraliąja medicina užsiimančia mama, paskui dar parodė, kokia etikečių sistema ant lentynų, kad mergaitė galėtų visus buteliukus ir dėžutes dėlioti į vietas.

- Einu, užpildysiu sąskaitą ir pradėsiu ruošti užsakymą kitai savaitei, bet jei tik reikės pagalbos, šūktelėk, gerai ?

- Taip ir padarysiu, - atsiliepė mergaitė ir nusišypsojo. Mama taip pat šyptelėjo. Kol kas sekasi neblogai.

Lorelė buvo nustebusi, kiek daug vaistuose panaudotų vaistingųjų žolių atsimena nuo vasaros intensyvių mokslų. Pastabų lapeliai *tikrai* pasiteisino. Traukdama iš dėžių ir dėliodama į tinkamas vietas ant lentynų įvairiausias gydomąsias priemones, Lorelė mintyse kartojosi jų naudojimą. *Tauki, aliejus naudojamas uždegimams raminti, sutrumpina piktžolių gyvenimą ir dar tinka silpstančiam regėjimui stiprinti. 'Žieminis dašis, proto aštrumui ir žvalumui. Taip pat tinka dekoratyviniams karpiams - dėti į vandenį. Priso-*

tina vandenį deguonies. Aviečių lapų arbata - netekusiems apetito mažyliams. Maistingumui padidinti - pridėti daug cukraus. Kai reikia nemiegoti naktį, suteikia energijos.

Mergaitei ypač patiko rūšiuoti homeopatinius vaistus, kuriuos visai saugiai galėjo vartoti ir fėjos, jei tik jie buvo ruošti cukruje, tik veikimas būdavo beveik visada visiškai priešingas nei žmonėms. Pavyzdžiui *Ignatia amarą* žmonėms naudojamas sielvartui gydyti, o fėjoms - kaip raminamasis vaistas. Baltoji brienė žmonėms sumažina karštį, o fėjoms labai gerai padeda nuo sušalimo. Tamenis jai pasakojo, kad sargybiniai, kurie saugojo vartus Japonijoje, žiemos metu, kai aukštuose kalnuose tapdavo labai šalta, kasdien gėrė šaltą brienių arbatą.

Prisiminimai apie Tamenį kuriam laikui išblaškė mergaitę - ranka taip ir liko sustingusi su *Natrurn rnuriaticum* buteliuku, taip gal kokią minutę, kol priėjusi mama pažadino mergaitę iš prisiminimų.

- Ar viskas gerai, Lorele ?

- Ką? Oi, taip, - sumurmėjo ši žiūrėdama į mamą, paskui pasilenkė paimti dar buteliukų iš dėžutės. - Tik užsigalvojau.

- Gerai, - atsiliepė mama kažkaip juokingai žvelgdama į dukrą. Atsisukusi sekundėlę luktelėjo. - Ačiū, kad atėjai padėti, - tarė. - Esu labai dėkinga, - ištiesusi ranką kažkaip nevykusiai šonu ją apkabino. Nerangus tas apkabinimas - panašus, koks būna, kai verčiau norėtume paprasčiausiai paduoti ranką. Tarsi koks privalomas.

Suskambo telefonas, ir su ilgesiu krūtinėje Lorelė stebėjo, kaip mama grįžta prie registratūros. Buvo keista ilgėtis tos, kuri stovi tiesiai priešais ją, bet taip mergaitė jautėsi. Ji ilgėjosi mamos.

- Atsiprašau, - tarstelėjo balsas visai jai už nugaros.

Atsisukusi mergaitė išvydo senyvą moterį, kurią lyg ir buvo mačiusi mieste.

- Taip, klausau jūsų.

- Gal galėtumėte padėti?

Lorelė pažvelgė į mamą, kuri vis dar kalbėjo telefonu. Atsisuko atgal į moterį.

- Taip, galiu pabandyti, - šypsodamasi pasakė.

- Man reikia ko nors nuo galvos skausmo. Gėriau *Advil,* bet dabar jau nebepadeda. Manau, kad organizmas prie jo priprato.

- Taip nutinka, - supratingai linguodama galva pritarė mergaitė.

- Norėčiau ko nors natūralesnio. Bet ir efektyvaus, - pareiškė atėjusioji.

Lorelė pabandė prisiminti, ką padėjo ant lentynos vos prieš kelias minutes. Porą sekundžių palaikė rankose ne-

didelį buteliuką, pasvarstė, gal reikėtų pavartoti to vaisto pačiai - nuo streso, patirto per paskutiniuosius mėnesius, Lorelei daugiau nei kelis kartus buvo įsiskaudėjus! galva. Praėjusi tarp lentynų rado visą butelį.

- Štai, - padavė jį moteriai. - Kaina gal kiek didoka, bet vaistas to vertas. Svarstau, gal reikėtų pagerti jo man pačiai. Padės daug geriau nei *Advil*.

Moteris nusišypsojo.

- Ačiū. Manau, tikrai verta pabandyti.

Moteris nusinešė butelį prie prekystalio, o Lorelė grįžo rūšiuoti Homeopatinių vaistų. Po minutėlės jos mama atsivedė moterį arčiau Lorelės ir perliejusi žvilgsniu mergaitę paėmė vieną iš žalių butelių.

- Šitie daug geresni, - paaiškino. - Tai ciklamenas, mano vyras geria jau senai, kai tik užeina migrenos priepuolis. Veikia kaip sapnas.

Grįžtant prie prekystalio, mama paaiškino moteriai, kaip naudoti homeopatines piliules, ir greitai toji iškulniavo savais reikalais.

Mama kelias sekundes pastovėjo prie durų, pamojo klientei, o paskui grįžo pas dukrą.

- Lorele, - pradėjo ji, ir mergaitė pajuto, kaip mama stengiasi neparodyti susierzinimo, - jei nežinai, ką rekomenduoti žmonėms, pasitark su manimi. Netrauk nuo lentynos pirmo pasitaikiusio butelio. Geriau būtum palaukusi, kol baigsiu pokalbį telefonu. Žmonės ateina čia ieškoti pagalbos, o visos šios žolės veikia labai skirtingai.

Lorelė pasijuto lyg mažas vaikas, išbartas suaugusiojo, besistengiančio valdytis, kad neįžeistų.

- Nečiupau pirmo pasitaikiusio butelio, - paprieštaravo mergaitė. - Tas vaistas tikrai gerai padeda nuo galvos skausmo. Paėmiau jį apgalvotai.

- Tikrai? - piktokai atrėžė i narna. - Kažkodėl nemanau, kad nuo *tokio* galvos skausmo.

- Ką?

-- *Pausinystalia yohimbe?* Ar bent girdėjai, kam naudojama *Pausinystalia yohimbe?* Tai vyriškumą sustiprinanti žolelė.

- O varge, kaip suklydau! - šūktelėjo Lorelė pasibjaurėjusi mintimi, kad galėjo pasiimti buteliuką ir sau. Žinojo, kad daugumą vaistų fėjas veikia skirtingai, bet šitas vaistas buvo visai netikęs pasirinkimas!

- Būtent. Atsinešiau tą vaistą tik todėl, kad praeitą savaitę buvo užsukęs vyrukas ir klausė, gal galėčiau specialiai jam užsakyti. Apie šešiasdešimtmetį banko valdytoją kai ko geriau nežinoti, - dar pridūrė.

- Atsiprašau, - nuoširdžiai tarė mergaitė. - Nežinojau.

- Ir nesitikėjau, kad žinosi. Tam čia esu aš. Tikrai džiaugiuosi, kad atėjai padėti, bet patarimas pirkti seksualumą

skatinančias piliules vietoje vaistų nuo galvos skausmo - tikrai ne pagalba. Kai reikia patarimo, Lorele, paprašyk. Padavusi ne tų žolelių, gali ką nors netyčia nunuodyti - nelygu kokia to žmogaus sveikatos būklė. Prašau, pagalvok apie tai kitą kartą.

- Aš ir pagalvojau, - rėžė Lorelė staiga pyktelėjusi dėl tokio mamos požiūrio. - Man tie vaistai būtų padėję, - impulsyviai pridūrė.

Lorelės mama sunkiai atsiduso ir nusigręžė.

- Aš tik susimaišiau, - teisinosi mergaitė sekdama jai iš paskos. - Pamiršau, kad žolės žmones ir fėjas veikia skirtingai. Padariau tik nedidelę klaidą.

- Lorele, prašau, ne dabar, - mama nuskubėjo už prekystalio.

- Kodėl ne dabar? - tėškė delnais per prekystalį mergaitė. - Kada? Namuose? Tu ir tenai nesikalbi apie tai, kad esu fėja.

- Lorele, nekelk balso, - mama kalbėjo piktai - aiškus perspėjimas, kad laikytų liežuvį už dantų.

- Mama, aš tik noriu pasikalbėti. Tai viskas. Žinau, kad ši vieta tam ne visai tinka, bet nebenoriu laukti. Pavargau nuo to, kas vyksta tarp mūsų. Mes buvome draugės. Dabar nenori nieko nė girdėti apie tai, kaip aš gyvenu. Net nežiūri į mane! Tavo akys nuslysta pro mane. Taip tęsiasi jau kelis mėnesius, mama, - mergaitei ašaros jau gniaužė gerklę. - Kada priprasi prie manęs?

- Tai juokinga, Lorele, - atrėžė mama ir pažvelgė tiesiai dukrai į akis tarsi norėdama įrodyti, kad ši klysta.

- Tikrai ?

Mama atlaikė mergaitės žvilgsnį kelias sekundes, ir ši pastebėjo, kad kažkas mamos akyse pasikeitė. Tik sekundėlei, bet ji jau pagalvojo, kad mama pasiduos ir tikrai pasikalbės su ja. Bet paskui moteris sumirksėjo, atsikrenkštė ir atvirumo akimirka dingo. Nudelbusi akis mama pradėjo raustis po receptus ant prekystalio.

- Susidėliosiu likusius vaistus vėliau, - tyliai tarstelėjo. - Gali eiti.

Tarsi gavusi antausį Lorelė stovėjo kaip apsvaigusi. Mama ją atstūmė. Kelis kartus skubiai įkvėpusi oro mergaitė apsisuko ant kulno ir atidarė duris, erzinamai sutilindžiavo linksmas varpelis.

Vos užsidarius durims, tiesiai į veidą siūbtelėjo stiprus vėjo gūsis, ir Lorelė suprato, kad ji neturi kur eiti. Deividas dirbo, Celsė buvo maratono treniruotėje. Pirma mintis buvo eiti pas tėtį, ir ji jau dėjo ranką ant knygyno durų rankenos, kai staiga stabtelėjo. Neteisinga sukiršinti tėvus, neteisinga, kai vienas įžeidžia, bėgti pas kitą. Sustojusi atokiau, už didelio skelbimo, reklamuojančio naująjį Noros

Roberts romaną, mergaitė stebėjo, kaip tėtis ir Madė padeda pirkėjui susikrauti didžiulę stirtą knygų. Vyras pasakė kažką - Lorelė negirdėjo ką, ir tėtis užvertęs galvą nusikvatojo, paskui suvyniojo knygas j vyniojamąjį popierių, o Madė žvelgė j j j švelniai šypsodama.

Darsyk žvilgtelėjusi į tėtį, Lorelė nusisuko ir patraukė j tuščius namus.

DVYLIKTAS SKYRIUS

Lorelė su Deividu stovėjo chemijos laboratorijoje ir stebėjo, kaip jų pirmasis pažymiu vertinamas eksperimentas niekingai eina šuniui ant uodegos. Deividas pertikrino skaičiavimus, ieškojo, kokj žingsnį praleido ar ką ne taip apskaičiavo. Lorelė raukė nosį virš dvokiančio skysčio, burbuliuojančio virš Bunzeno degiklio.

-- Ar įdėjome sieros rūgšties? - paklausė Deividas. - Juk įdėjome, tiesa?

- Taip, - patvirtino Lorelė. - Penkiasdešimt mililitrų. Sudarinėjome lygtį tris kartus.

- Nesuprantu! - tyliai bambėjo vaikinas. - Tirpalas turėjo pamėlynuoti - bent prieš dvi minutes!

- Palauk dar kelias minutes. Gal pamėlynuos.

- Ne. Jau aiškiai per vėlu. Žiūrėk, štai čia rašoma: „Skystis turi nusidažyti mėlynai per vieną minutę, kai pasiekiama

virimo temperatūra*'. Visai susimovėme. O dar sakė, kad tai lengvas laboratorinis, -- vaikinas perbraukė pirštais plaukus. Dėl kažkokios priežasties Deividas buvo nutaręs, kad keturi pagilinto mokymosi kursai visai ne per daug vienam semestrui. Lorelė neatrodė tuo įsitikinusi. Mokykloje dar tik vos kelios savaitės, o draugas jau daugiau nei truputėlį įsitempęs.

- Deividai, viskas gerai, - bandė raminti.

- *Negerai,* - sušnabždėjo šis. --Jei dabar negausiu A įvertinimo, mokytojas Klingas neleis man mokytis sustiprinto fizikos kurso. O aš *privalau* ten patekti.

- Tau pavyks, - tarė Lorelė uždėjusi ranką ant peties, ramindama vaikiną. - Nemanau, kad vienas netikęs eksperimentas gali užkirsti tau kelią patekti į Klingo klasę.

Deividas akimirką pasvarstė, o paskui akys vėl nuslydo į bendrai daromos užduoties lapą.

- Zinai, pabandysiu dar sykį, pažiūrėsiu, gal pavyks rasti, kur suklydome.

Deividui buvo taip nebūdinga nervintis dėl niekų, bet dabar jis buvo ant palūžimo ribos. Lorelė atsiduso. Giliai įkvėpusi pakėlė pirštus virš garuojančios menzūrėlės, pakankamai atokiau, kad nenudegtų pirštų galiukų.

- Ar tas tirpalas turi tik pamėlynuoti?

- Taip, o ką? - Deividas net dėbtelėjo, išgirdęs ramų draugės toną.

Lorelė nutildė jį, susikaupusi dar kelias sekundes makalavo ore pirštais virš garų. Skubiai dirstelėjusi į Deividą, vis dar palinkusį prie skaičiavimų, Lorelė užsimerkė ir kelis kartus giliai atsikvėpusi pabandė išvalyti mintis, kaip buvo aiškinę mokytojai Avalone. Pirštai vos juntamai sudilgčiojo - mergaitė bandė nustatyti, iš ko sudarytas tirpalas, bet nepavyko aptikti jokios augalinės sudedamosios dalies. Regis, bus sudėtinga.

- Lorele, - visai prie pat ausies šnipštelėjo Deividas. - Ką darai?

- Tu man trukdai, - ramiu balsu atsiliepė Lorelė, bandydama neišsiblaškyti.

- Ar čia kokie fėjų burtai? - domėjosi vaikinas.

-Gal.

Deivido akys šaudė po klasę.

- Nemanau, kad tai gera mintis.

- Kodėl? Gal manai, kad sugadinsiu tavo puikų eksperimentą? - kandžiai pašiepė mergaitė.

- Man tik truputį neramu, kad gali susprogdinti mokyklą, - vos girdimai sumurmėjo vaikinas.

Mergaitė atitraukė ranką nuo garų.

- Neketinu sprogdinti mokyklos, - kiek per garsiai išsižiojo Lorelė. Prie stalo už jų sėdinti grupelė pakėlė akis, nustebę susižvalgė.

- Nagi, - ramino mergaitę Deividas uždėjęs delną jai ant rankos. - Juk tame fėjų eliksyrų gaminimo departamente ėjosi ne visai puikiai.

Vienas nulis Deivido naudai. Lorelė nesijautė patobulėjus! nuo grįžimo iš Avalono, nors kasdien beveik po valandą mokydavosi. Džeimisonas patarėjai treniruotis, ir mergaitė stengėsi kiek galėdama. Tik nesisekė. Vis dar ne.

-• Tai turėčiau mesti, ką pradėjusi ?

- Ne, žinoma ne. Bet ar tau tikrai reikėtų eksperimentuoti su užduotimi, kuri *vertinama?*

Lorelė nesiklausė.

-- Pasaugok mane, gerai ?

- Ką ?

- Perspėk, kai mokytoja Person žiūrės.

- Ką darai? - paklausė vaikinas, nenuleisdamas akių nuo mokytojos.

Lorelė įkišo ranką į kuprinę, atidarė fėjų reikmenų dėželės dangtį - ji nuolat voliojosi kuprinės dugne. Pasiraususi dėželėje, atsuko nediduką buteliuką su valerijonų aliejumi ir užspaudė jo lašą ant piršto galiuko. Paėmusi kitą buteliuką, išpurtė ant delno žiupsnelį cinamono žievės miltelių. Papūtusi į juos Lorelė įtrynė aliejumi delną, sumaišė su trintu cinamonu.

- Duok tą mūsų šaukšteliuką, - šnipštelėjo Deividui.

- Lorele, negali šitaip.

- Galiu! Tikrai manau, kad šįkart pasiseks.

- Ne tai turėjau galvoje. Čia rimta užduotis. Mes turėtume...

Lorelė pertraukė jį ištiesusi ranką per stalą siekdama ilgakočio nerūdijančio plieno šaukštelio, kurį Deividas atsisakė perduoti. Nugramdžiusi mišinį nuo delno, kol Deividas nespėjo sustabdyti, šiūptelėjo viską į verdantį skystį, rūpestingai išmaišė viena kryptimi, paskui kita.

- Lorele!

- Ša, - nutildė ši, susikaupusi galvojo tik apie mišinį.

Jai bespoksant, skystis pradėjo lėtai mėlynuoti. Kuo ilgiau maišė, tuo mėlynesnis jis darėsi.

- Ar jau gerai? - paklausė Lorelė.

Deividas tik žiūrėjo išpūtęs akis.

Lorelė atsisuko, žvilgtelėjo atgal, kur kiti du mokiniai jau buvo baigę bandymą. Mėlyna spalva atrodė beveik tokia pat. Mergaitė toliau maišė.

- Pabandyk padaryti, kad mokytoja tuojau prieitų prie stalo, - paprašė į i. - Mišinys per karštas, kad ilgai išsilaikytų.

Deividas dėbtelėjo į mergaitę taip, kad Lorelė net negalėjo nusakyti, kaip tą išraišką pavadinti, bet toli gražu ne patenkinta.

- Labai gerai, Deividai ir Lorele, - tarė mokytoja Person, netikėtai priėjusi iš nugaros. - Ir kaip tik laiku. Tuojau nuskambės skambutis.

Deividas pažiūrėjo, kaip ponia Person kažką pasižymi knygelėje ir nusisuka.

- Palaukite, ponia Person!

Si atsisuko, o Lorelė perspėjamai dėbtelėjo j draugą.

- Taip...

Lorelė ir mokytoja Įdėmiai žvelgė j Deividą.

Jo žvilgsnis sekundėlę atrodė ryžtingas, paskui aprimo.

- Aš tik norėjau sužinoti, ar saugu išpilti tą skystį j kriauklę?

- Taip. Nejaugi tai neprašyta užduočių lape? Tik, žiūrėk, nenusidegink, - tarstelėjo eidama prie kito stalo.

Lorelė ir Deividas tylėdami sutvarkė stalą, nuaidėjus skambučiui abu pašoko. Išėjus j koridorių, Lorelė padavė ranką vaikinui.

- Ko pyksti ? - paklausė. - Aš tik padėjau tau gauti įvertinimą „A".

- Apgaudinėjai, - tyliai sumurmėjo šis. - Leidau jai parašyti „A" tik todėl, kad visiškai nebuvo kaip paaiškinti, kodėl tai yra apgaudinėjimas.

- Nesukčiavau, - dabar jau įsižeidė mergaitė. - Radau būdą, kaip padaryti, kad mišinys pamėlynuotų. Argi ne tokia buvo užduotis ?

- Reikėjo viską daryti pagal nurodymus.

- Nejaugi? O aš maniau, kad svarbiausia rasti, ką reikia sumaišyti, kad gautume mėlyną spalvą. Ar ne tai svarbiausia?

Deividas atsiduso.

- Nežinau. Chemija man nesiseka.

- Ot ir sekasi, - pareiškė Lorelė, bet nelabai įtikinamu tonu.

- Nesiseka. Tik jau ne taip, kaip biologija. Nieko nesuprantu. Mokomės dar cik dvi savaites, o man jau tos chemijos iki kaklo gana. Tai koks tada bus visas semestras, - vaikinas vėl atsiduso. - O šiai pamokai tiek ruošiausi.

- Žinau, kad mokeisi, - atsiliepė mergaitė. - Ir nusipelnei gero pažymio. Kas čia tokio, kad truputėlį padėjau? Manau, tavo pastangos pateisina tą menkutę klastą. Be to, - kiek patylėjusį pridūrė: - tu esi vienintelė priežastis, kodėl užsirašiau į sustiprintą chemijos kursą. Manau, kad teisinga padėti tau patekti į sustiprintą fizikos kursą. - Draugai kurį laiką tylėjo, paskui Lorelė alkūne švelniai kumštelėjo Deividui į pašonę. - Mokytoja sako, kad apie draugą, su kuriuo dirbi laboratorijoje, reikia galvoti kaip apie komandos narį.

- Ar esi tikra, kad tai ne apgaudinėjimas?

- Deividai, kiek aš žinau, eksperimentas ir nepavyko dėl manęs, - kiek pritilusiu balsu sukuždėjo mergaitė. - Ru-

dens fėjos gebėjimai čia galėjo pakišti koją. Mokytojas sakė, kad pirmajam kartui davė lengvą užduotį. Viskas, ką turėjome daryti - laikytis nurodymų. Turėjo pavykti. Tikrai manau, kad nepasisekė *dėl manęs.*

Vaikinas ilgai spoksojo į ją.

- Gal tu ir teisi, - galop tarė. - Iki šiol dar nebuvau taip suklupęs darydamas užduotį.

- Matai?

Dabar Deividas ėmė kvatotis. Atsilošė į suolo atramą, paskui net nuslydo ant grindi}.

Lorelė taip pat atsargiai sukikeno.

- Ar labai blogai, jei net nežinau, ar turėčiau pykti, ar tai pats nuostabiausias pasaulyje dalykas? - pareiškė Deividas. Apkabino mergaitę. - Vis tiek jau padarei. Ir padarei teisingai.

Lorelė šyptelėjo.

- Man pasisekė, tiesa? - dabar jau juokėsi ir ji. - Nesusimoviau.

- Nesusimovei, - pritarė Deividas, paskui prisitraukęs mergaitę pabučiavo jai į kaktą. - Puikiai pasidarbavai.

- Ei, gal nesiglamžykit!

Deividas atsisuko, bet tai buvo tik Celsė, kuri šypsojosi jiems iš kito koridoriaus galo, o paskui vėl nusigręžė į Rajaną.

- Vis dar niekaip neįprantu, - murmėjo Deividas šypsodamasis ir purtydamas galvą.

- Žinau, - nepatogiai jausdamasi, kad spokso, kaip tiedu bučiuojasi, tarė Lorelė, bet vis tiek negalėjo atitraukti akių.

- Stebiuosi - kiek laiko jiedu anksčiau iššvaistė tuščiai.

- Nebūk bjaurus, - kiek surimtėjusi pareiškė Lorelė. - ji laiminga.

- Tikiuosi.

- Reikėtų kažką su jais nuveikti. Na, turiu galvoje mus, visus keturis.

- Tarsi dvigubas pasimatymas?

- Aha. Niekur kartu nebuvom nuo tada, kai jiedu susikukavo. Manau, vertėtų. Man patinka Rajanas. Jo puikus skonis merginoms.

- Mano skonis geresnis, - nusikvatojo Deividas.

Lorelė kilstelėjo antakius.

- Na jau, bet kas, bučiavęs mane, turėtų pripažinti, kad aš - pati skaniausia.

- Ne visi gali būti skanūs lyg nektaras, - erzinosi Deividas bučiuodamas mergaitę, ranką uždėjęs jai ant kaklo. - Turi vieną, nors ir keistą privalumą, - murmėjo jai prie pat i ūpų, o ranka slydo žemyn ir spaudė Lorelę prie savęs.

- Ai! - šūktelėjo mergaitė atsitraukdama.

Visiškai sumišusiu veidu Deividas dėbtelėjo į ją.

- Atsiprašau? - nuskambėjo tarsi atsiprašymas ir kartu klausimas.

Lorelė nužvelgė koridorių.

- Ruošiuosi žydėti, - šnipštelėjo. - Manau, dar dvi ar trys dienos iki žiedo.

Deividas išsišiepė, paskui bandydamas nuslėpti šypseną sukosčiojo. Nuslėpti nepavyko.

- Nieko tokio, - nuramino Lorelė. Numanau, kad tau patinka. O dabar, kai jau žinau, kas laukia, visai nesijaudinu, tikrai. Tiesiog jautri vieta.

- Gerai, būsiu atsargus, - pažadėjo Deividas palinkdamas dar vienam bučiniui.

Tačiau abu staiga atsisuko, nes plačiai atsivėrusios chemijos laboratorijos durys trenkėsi j šalia esančią sieną. Koridorių užpildė kurtinantis dūmų detektoriaus garsas, pro durų angą ėmė veržtis mėlyni dūmai, keli mokiniai kosėdami nėrė iš to dūmų debesies.

- Lauk, lauk, - pro ūžesį aidėjo mokytojos Person balsas, kai ji grūdo pro duris likusius kelis antrojo kurso mokinius. Koridoriuje pasklido mėlyna migla, mokiniai skuodė išėjimo link. Pašokęs Deividas padėjo Lorelei atsistoti.

- Nagi nagi, - pašaipiai sumurmėjo prisikišęs mergaitei prie pat ausies, - kažin *kieno* eksperimentas tai buvo?

Draugai pasižiūrėjo vienas į kitą ir prapliupo juokais.

Lorelė stovėjo prieš veidrodį savo kambaryje ir spoksojo į blyškiai žydrus žiedlapius, kurie kyšojo jai truputį virš pečių. Kai pernai tėtis grįžo iš ligoninės, šeima nusprendė, kad namai Lorelei turi būti saugiausia prieglauda ir jai niekada nereikės slėpti, kas ji tokia yra. Tačiau priimti tokį nutarimą - viena, o iš tiesų nulipti laiptais su nepridengtais žiedlapiais - visai kas kita. Po pusvalandžio reikės eiti į mokyklą, tad gal visai suprantama, jei mergaitė nusileistų su jau paištais žiedlapiais.

Tačiau tėtis nusiviltų.

Žinoma, mamai tik palengvėtų.

Lorelė pažvelgė į rankoje laikomą juostą. Šiemet nebejaudina baimė, kad serga kokia nors keista liga, tačiau su žiedu susijęs nerimas kažkodėl visai nepraėjo.

Sukandusi dantis mergaitė fėja užrišo juostą ant riešo.

- Nesigėdinu to, kas esu, - pareiškė savo atspindžiui. Tačiau pasukus durų rankeną ir atidarius duris, kad visi pamatytų už nugaros plazdančius žiedlapius, vis tiek susuko pilvą.

Nutipenusi iki pusės laiptų, apsigalvojo - nenorėjo, kad atrodytų, tarsi vogčia vaikštanti po savo namus, ir likusią laiptų dalį nutapnojo drąsiai.

- O h o !

Lorelės akys pasitiko Deivido žvilgsnį. Sis nuslydo iki mergaitės apnuogintos bambos ir vėl įsmigo jai į veidą. Palikus žiedlapius nesurištus, šie kiek kilstelėdavo aukštyn marškinėlius - tiek priekyje, tiek nugaroje. Deividui, regis, šitai patiko, tik Lorelė buvo pamiršusi, kaip nepatogu nešioti marškinius, kurie plakasi apie juosmenį, trina mažulyčius žiedlapius prie žiedo pagrindo. Kelios iš Avalono parsivežtos palaidinukės turėjo gilias iškirptes nugaroje, puikiai tinkančias vilkėti žydėjimo metu, tačiau šiandien mergaitei reikėjo maskuotis.

- Ką *tu* čia darai ? - paklausė Lorelė. - Nustebinai.

- Aš irgi džiaugiuosi tave matydamas, - reikšmingai kilstelėjo antakį Deividas.

- Atsiprašau, - suspaudė draugui ranką mergaitė. - Nustebinai.

- Jau vakar žinojau, kad tuojau pražysi, tad stabtelėjau, kad galėčiau padėti. Maža ką.

Nusišypsojusi Lorelė apkabino vaikiną. Kai jis čia, mergaitė pasijuto geriau. Net jei draugas iš tiesų atlėkė, kad anksčiau išvystų naująjį žiedą.

Virtuvėje Lorelės mama triūsė prie kavinuko, aiškiai vengdama pažvelgti dukrai į akis. Tačiau kai mama pylė kavą į išsinešimui skirtus puodelius, akies kampučiu mergaitė sugavo ją slapta dirsčiojant. Po jų susidūrimo parduotuvėje niekas nepasikeitė. Jokių atsiprašymų, bet padėtis bent nepablogėjo. Tarsi Lorelė tądien būtų visai neužsukusi į parduotuvę, o tai kažkaip atrodė dar blogiau. Santykiai, regis, išaugo į tokius, kai į problemas nekreipiamas dėmesys viliantis, kad viskas ir taip praeis. Tačiau nepraėjo.

- Kur tėtis? - paklausė Lorelė.

Sis pamojo laikraščiu nuo sofos, kurios pro svetainės duris nebuvo matyti.

- Čia, - išsiblaškęs atsiliepė.

- Ji pražydo, - pareiškė Deividas.

Išgirdusi, kad tėtis skubiai pašoka ant kojų, Lorelė tekštelėjo delnu sau per kaktą.

- Tikrai ? Nagi pažiūrėkime.

- Skundikas, - sušnibždėjo Deividui mergaitė.

Pagriebusi drobinį krepšį mama pralėkė pro šalį kaip tik tuo metu, kai tėtis žengė pro duris.

- Aš į parduotuvę, - tarstelėjo vengdama žiūrėti į akis.

- Bet argi tau ne?..

- Vėluoju, - laikėsi savo mama, nors balsas nebuvo griežtas. Lorelei tai atrodė keista - tarsi moteris būtų norėjusi pasilikti, ir negalėjusi prisiversti. Mergaitė su tėčiu nulydėjo žvilgsniais išskubančią mamą.

Lorelė vis dar stebeilijo akis įsmegusi į duris, trokšdama, kad šios atsidarytų ir mama grįžtų.

- Oho, - apžiūrinėjo Lorelę tėtis. - Jis... jis didžiulis.

- Juk sakiau, - atsiliepė mergaitė žinodama, kad jei ji būtų žmogus, tai dabar skaisčiai nuraustų. Būti augalu - savi privalumai.

- Tikrai. Bet... maniau... - tėtis pasikasė sprandą. - Jei jau atvirai, maniau, kad šiek tiek perdedi, - tėtis apsuko mergaitę, o ši juto, kaip vis labiau gėdijasi. - Kaip tu juos nuslėpei nuo mūsų?

Puikus metas.

- Štai taip, - tarė mergaitė traukdama nuo riešo juostą ir apsukdama žiedlapius aplink juosmenį, glausdama prie liemens. Patraukusi laisvai krintančius marškinėlius ant juostos viršaus, dar užmetė ilgus, iki juosmens plaukus.

- Štai!

Tėtis linktelėjo.

- Įspūdinga.

- Aha, - pritarė Lorelė imdama Deividą už rankos. - Eime.

- O kaip pusryčiai? - sunerimo tėtis, kai dukra nuo stalo pagriebė kuprinę.

Lorelė tik dėbtelėjo į jį.

- Atsiprašau, taip jau įpratusi.

- Mano mašina, ar taviške? - pasiteiravo Deividas, kai mergaitė uždarė duris.

- Tavo. Nelabai patogu vairuoti su prispaustu žiedu.

- Teisingai, - Deividas atidarė draugei keleivio pusės dureles. Netgi praėjus beveik metams niekada šito nepamiršdavo.

- Nagi, - pratarė vaikinas užvesdamas variklį, - iki skambučio turime beveik pusvalandį. Tiesiai į mokyklą? - perbraukė ranka Lorelei per šlaunį. - O gal pirma kur nors kitur?

Kai Deividas pasilenkęs pabučiavo jai į kaklą, mergaitė nusišypsojo.

- Mmm, kaip man trūko šito kvapo, - jo lūpos kilo aukštyn kaklu.

- Deividai, tėtis pro langą dirsčioja į mudu.

- Manęs tai netrikdo, - murmėjo jis.

- Kurgi ne, tai juk ne tavo tėtis. Pasitrauk! - juokdamasi atrėžė Lorelė.

Deividas atsilošė, įjungė atbulinę pavarą.

- Spėju, kad galiu pakentėti, kol pravažiuosime kelis kvartalus, - atsisukęs į namą, pamojavo nedideliam plyšiui tarp svetainės užuolaidų.

- Deividai!

Plyšys užsivėrė.

- Tu nepakenčiamas.

- Tavo tėvai mane dievina, - kvailai nusiviepė vaikinas.

Ir jie išties mylėjo vaikinuką. Lorelė visada manė, kad taip yra gerai. Visgi kartais ji nebūdavo tuo tikra.

TRYLIKTAS SKYRIUS

Kitą dieną Lorelė ir Čelsė sėdėjo ant terasoje įtaisytų sūpynių priešais Lorelės namus ir tingiai sūpavosi.

- Nekenčiu šeštadienių, - subambėjo Čelsė, galvą padėjusi ant sūpynių atlošo paguldytos rankos, saulėkaitoje primerkusi akis.

- Kodėl? - panašiai išsipleikusi susidomėjo Lorelė.

- Nes vaikinams visada reikia dirbti.

- Kartais ir tau būna lenktynės.

- Tiesa.

- Be to, tu gali ateiti ir pabūti su manimi. Ar tai jau nieko nereiškia, - kumštelėjusi draugę erzinosi Lorelė.

Čelsė atsimerkė ir pašaipiai nužvelgė draugę.

- Tu nesibučiuoji taip gerai, kaip Rajanas.

- Tu nežinai, - šypsodamasi atrėžė Lorelė.

- Dar ne, - lenkdamasi prie draugės pareiškė Čelsė.

Lorelė tekštelėjo šiai per ranką ir abi kikendamos atsilošė.

- Tu teisi, - pritarė Čelsė. - Mes neleidžiam kartu tiek daug laiko kaip anksčiau, nebent tik kartu pietaujame.

- O tu dar *paslaptingai* dingsti beveik pusę pietums skirto laiko, - kvatojo Lorelė.

- Aš - užsiėmusi mergina, - apsimestinai gindamasi aiškino Čelsė. - Oi, klausyk, kitą penktadienj Rajanas savo namuose kelia nemenką pasilinksminimą. Tu ir Deividas esate kviečiami. Tai toks lyg ir senamadiškas atsisveikinimas su vasara, tik be šalto vandens, visur prilendančio smėlio ir dūmijančių laužų.

- Truputį vėluoja atsisveikinti, - pastebėjo Lorelė pamiršusi, jog ne visi taip puikiai suvokia, kada vasarą keičia ruduo.

- Hmm, na juk dar beveik vasara. Vis tiek gera priežastis kelti vakarėlį. Rajanas turi geriausius vakarėlių rengimo namus. Garso kolonėlės, didžiulis poilsio kambarys. Tai bus nuostabu. Judu turėtumėte ateiti.

- Tikrai, - pritarė Lorelė priimdama pakvietimą už save ir už Deividą. Jis neprieštaraus, juk tai ji buvo ta, kuri vengdavo naktinių pasilinksminimų.

- Nuostabu, - Čelsė prisimerkė nuo saulės. - Ar dar tik penkios valandos?

Lorelė nusijuokė.

- Nustebčiau, jei būtų bent trečia.

Čelsė artistiškai patempė apatinę lūpą.

- Pasiilgau Rajano.

- Gerai. Turi pasiilgti savo vaikino.

- Anksčiau erzindavau merginas, kurios vos ne alpdavo pro šalį praėjus vaikinui. Taip ir norėdavau rėžti, kad suaugtų ir pačios taptų asmenybėmis, o ne lauktų, kad jas kas apgintų. Kartais net ir pasakydavau taip.

- Kodėl nesistebiu? - pavartė akis Lorelė.

- O dabar pati esu viena jų, - sudejavusi prisipažino Čelsė.

- Išskyrus tai, kad esi asmenybė, - draugė Lorelei atrodė didesnė asmenybė nei kuris nors kitas pažįstamas asmuo.

- Tikiuosi. Bet rimtai, Rajanas tapo tokia svarbia mano gyvenimo dalimi, - pakėlusi galvą Čelsė vėl sužiuro į Lorelę. - Ar žinai, kad tose dviejose lenktynėse, kurias stebėjo jis, pasirodžiau geriausiai? Kai jis netoliese, net bėgu greičiau. O anksčiau galvojau, kad bėgu iš visų jėgų. Dabar esu mūsų komandos geriausia bėgikė. Tik Rajano dėka! - pridėjusi ranką prie kaktos apsimetė alpstanti, atsirėmė į sūpynes. - Jis nuostabus.

- Labai džiaugiuosi, Čelse. Nusipelnei gero vaikino, o Rajanas, regis, tave rimtai įsižiūrėjęs.

- Aha, tikrai. Keista, tiesa?

Lorelė tik šnirpštelėjo.

- Ar manai, kad mudu per daug skubame ? - rimtai pasiteiravo Čelsė.

Lorelė pakėlė antakį.

- Na, kaip pažiūrėsi. O kur judu jau nuskubėjote ?

- Oi, nieko nepagalvok, - mojuodama ranka puolė raminti Celsė. - Norėjau pasakyti, kad gal per greitai pasidaviau giliems jausmams.

- Kaip tai ?

- Anądien registravausi laikyti pasiekimų įvertinimo testą lapkričio mėnesį...

- Lapkričio? - pertraukė draugę Lorelė. - Kaip? Lapkritį ? Mudu su Deividu nelaikysime iki pavasario.

- Nepagydoma moksliuke, - atmestinai paaiškino Celsė. - Tai va, registruojantis buvo klausimas, į kuriuos universitetus pageidaučiau siųsti savo testo rezultatus. Ir aš atsakiau?.. - mergaitė klausiamai sužiuro į Lorelę.

- Harvardas. Tu juk visada norėjai studijuoti Harvarde, - nė nesusimąsčiusi išpoškino Lorelė.

- Būtent, - atsiliepė Celsė, įsitaisydama ant sūpynių sukryžiavusi kojas po savimi. - Bet kai tik pradėjau rašyti Harvardas, staiga... palaukite. Rajanas ketina stoti į Kalifornijos universitetą, o Bostonas tikrai toli nuo jo. Ar norėčiau būti taip toli nuo Rajano? Ir likau neparašiusi Harvardas.

- Nutarei siųsti rezultatus kažkur kitur? - atsisėdo tiesiau Lorelė. - Kur? Į Stenfordą? Tu nekenti Stenfordo.

- Ne. Palikau tuščią langelį. Dar nebaigiau registracijos, - nutilo Čelsė. - Ar ir tu taip jautiesi? Dėl Deivido?

- Aha, - pripažino Lorelė. - Aš tikrai dėl Deivido nevažiuosiu į Harvardą.

- Tikrai, - nutęsė žodžius draugė. - Todėl nori važiuoti į Berklį, kaip ir tavo tėvai, tiesa?

Klausimas užklupo Lorelę netikėtai. Ji neaiškiai linktelėjo, tačiau mintys jau skrajojo po Avaloną. Jai akademijoje buvo palikta vieta - nemokamas mokslas, apgyvendinimas, išlaikymas, jokių stojamųjų, ir nors Džeimisonas norėjo, kad ji kol kas padėtų apsisaugoti nuo trolių, mergaitė manė, kad fėjos tikisi, jog ji gana greitai sugrįš į akademiją visam laikui. Bet kaip gali tai pasakyti Čelsei?

- Sakykim, Deividas grįžta į rytus. Ar mestum savo planus ir sektum jį tenai?

„Dar dveji metai", - tarė sau mintyse Lorelė bandydama nuraminti kylantį nemalonų jausmą. Vos pastebimai gūžtelėjo.

- Pagalvotum apie tai, tiesa?

- Gal, - nemąstydama atrėžė Lorelė. Tik klausimas reiškė daugiau nei pasvarstymas, ar ji sektų paskui Deividą

tūkstančius mylių. Sekti Deividą, vadinasi, palikti Avaloną, akademiją, viską. Ar stojimas į Avalono akademiją reikštų, jog ji palieka Deividą? Mintis buvo nauja, ir nepasakytumėt, kad ji patiko mergaitei.

- Ar manai, kad judu su Deividu būsite kartu amžinai? Nes žmonės taip ir padaro, - skubiai bėrė žodžius Celsė, lyg kalbėtų labiau sau, o ne draugei. - Susitinka mokykloje ir staiga trakšt brakšt, ir jiedu neperskiriama pora.

- Nežinau, - sąžiningai prisipažino Lorelė. - Negaliu įsivaizduoti, kad nemylėčiau Deivido. Tiesiog neįsivaizduoju, kaip galėtume išsiskirti, - tarė. *Ogal būsime išskirti?* Staiga ši galimybė pasirodė labai įmanoma.

- Tu paminėjai tą žodį iš „m" raidės, - nusivaipė Celsė atitraukdama Lorelę nuo niūrių minčių.

- Na, taip... taip, paminėjau, - nusikvatojo Lorelė.

- Ar tu įsimylėjusi Deividą?

Vos pagalvojusi apie tai Lorelė pajuto šilumą visame kūne.

- Taip.

- Tai ar judu... na, supranti?

Keblus klausimas.

- Ne... ne visai.

- Kaip suprasti?

- Taip ir suprasti, kad ne visai, - atkakliai tvirtino Lorelė.

Čelsė kurį laiką tylėjo. Lorelė tikėjosi, kad ji ne pernelyg įsigilinusi svarsto, kokie yra Lorelė ir Deivido kūniški santykiai.

- Manau, kad galbūt myliu Rajaną, - galop ji išsklaidė Lorelės nerimą. - Štai kodėl man neduoda ramybės tas stojimas j Harvardą. Norėjau ten mokytis turbūt nuo dešimties metų. Stoti į Harvardą, pasiekti magistro laipsnį žurnalistikoje, tapti reportere. Bet dabar mintis apie buvimą toli nuo Rajano beveik nepakeliama.

- Tai gal *jis* turėtų sekti paskui *tave* į Harvardą.

- Nemanyk, kad ir šito neapgalvojau, - atrėžė Čelsė. - Jis nori būti gydytojas, kaip ir tėtis, o Harvarde yra puiki gydytojų rengimo studijų programa.

- Tai siųsk rezultatus į Harvardą, - pasiūlė Lorelė iš visų jėgų stengdamasi pamiršusi save galvoti tik apie draugės problemą. - Dar turi beveik dvejus metus, kol reikės apsispręsti. Per tą laiką daug kas gali nutikti. Rimtai, jei tam, kad būtum su vaikinu, reikia atsisakyti svajonės, tai gal išsirinkai ne tą vaikiną.

Čelsė susiraukė, ėmė knibinėti kažką pirštais.

- O ką, jei vėliau pasirodys, kad svajonė šito neverta?

Deivido ir Tamenio veidai, regis, plaukė Lorelei prieš akis, tolumoje stūksojo akademija. Mergaitė gūžtelėjo ir prisivertė nuvyti vaizdinius.

- Tai gal tada svajonė netikusi.

Kai Lorelė ir Deividas penktadienio vakarą privažiavo prie Rajano namų, šie plyšo nuo muzikos.

- Oho, - sulemeno Lorelė.

Trijų aukštų melsvai pilkas pastatas turėjo nuožulnų stogą ir skaisčiai baltas langines. Didžiuliai vitrininiai langai puošė pastato priešakį ir žvelgė tiesiai į nuostabiai prižiūrimą kiemą su sedulų gyvatvore pagal akmenimis grįstus takelius ir pietinę sieną apsivijusia gebene. Namas stūksojo visai ant akmenuoto kranto, ir Lorelė įtarė, kad iš kitos namo pusės atsiveria nuostabus vaizdas.

- Tikrai gražu.

- Aha. Gera būti vieninteliu kardiologo vaiku.

- Matau.

Susikibę rankomis jiedu nužingsniavo takeliu iki paradinių durų. Miestelis mažas, o namas - didžiulis, tad žmonių vakarėlyje nebuvo sausakimša, bet pakankamai daug. O tuos kampelius, kurių neužėmė žmonės, užpildė muzika. Lorelė jau juto, kaip ima mausti ausis.

- Štai, tenai, - tarė bandydama perrėkti muziką ir rodydama į Rajaną su Celse. Rajanas atrodė visai normaliai - ryškiai raudoni marškinėliai, *Hollister* džinsai, bet Celsė aiškiai persistengė. Garbanas buvo sukėlusi į aukštą uodegą, ausyse sūpavosi ilgi auksiniai auskarai. Tamsiai mėlyni džinsai su dailiais juodais sandalais ir plona juoda palaidinukė su spindinčiais karoliukais puikiai pabrėžė mergaitės vasarinį įdegį.

Turbūt terasoje prie Rajano baseino.

- Tik pažiūrėkit į ją! - šūktelėjo Lorelė apkabindama draugę. - Atrodai pasakiškai!

- Tu taip pat, - pareiškė Čelsė.

Bet Lorelė jau gailėjosi, kad jai reikia vilkėti ilgą palaidinę, surišamą nugaroje, kad paslėptų žiedą. Buvo šilta, ir ji jautėsi tarsi įkalinta drabužiuose.

- Ar galima nedievinti šių namų? - šūkčiojo Celsė tempdama Lorelę į šalį.

- Jie puikūs.

- Man labai patinka čia būti. Turint tris brolius, kuriems nėra net dvylikos, namuose negalima turėti daug dūžtančių daiktų, - tarškėjo Čelsė. - O čia jie laiko statulas ant kavos stalelio. Per pietus taurės - ar gali patikėti - jos tikrai stiklinės.

Abi mergaitės nusijuokė.

Nusisukusi Čelsė pažvelgė, kaip Rajanas ir Deividas šnekučiuodamiesi juokiasi. Tarsi pajutę, kad stebimi, abu atsigręžė į mergaites. Rajanas pamerkė akį.

- Kartais, kai matau juos abudu šitaip kartu, stebiuosi, kaip galėjo būti, kad šitiek metų nepastebėjau šalia esančio Rajano, - Čelsė atsisuko į Lorelę. - Ir ką aš sau maniau?

Nusijuokusi ši apkabino draugę.

- Kad Deividas karštesnis?

- Oi, tikrai, teisingai, - pavartė akis Celsė. - Eime, - ji nusitempė Lorelę j namo galą. - Turi pamatyti tą vaizdą.

KETURIOLIKTAS SKYRIUS

Iki vienuoliktos Lorelė buvo visiškai išvargusi nuo šokių ir aiškaus saulės trūkumo. Su palengvėjimu šyptelėjo, kai alkūnėmis prasiskynęs kelią Deividas atnešė jai plastikinį puodelį su kažkokiu raudonu punšu.

- Ačiū, - imdama puodelj padėkojo Lorelė. - Rimtai, esu visai išdžiūvusi ir pervargusi.

- Riteris spindinčiais šarvais tave ir vėl gelbsti, - pareiškė vaikinas.

Pakėlusi prie lūpų puodelį ji tuojau susiraukė.

- Fe. Kažkas padaugino alkoholio.

- Tikrai? Manai, mes šeštojo dešimtmečio komedijoje?

- Nejuokauju, - Lorelė negalėdavo net sėdėti prie bendro stalo su tėvais, jei jie gerdavo vyną - tuojau imdavo pykinti. Bloga būdavo nuo bet kokio alkoholio kvapo.

- Na, spėju, tada man teks imtis šio reikalo ir išgerti už abu, - imdamas iš mergaitės puodelį nutarė vaikinas.

- Deividai!

- Ką? - nugurkęs nemenką gurkšnį atsiliepė šis.

- Aš važiuoju namo, - užvertė akis aukštyn mergaitė.

- Puiku, - susikliukinęs dar vieną gėrimą atrėžė Deividas. - Vadinasi, tuojau galėsiu grįžti atgal.

- Tu visai nusigersi.

- Oi, tik nereikia. Mano mama prie pietų pateikia vyno bent kartą per savaitę.

- Ji tikrai taip daro?

Deividas išsišiepė.

- Atiduok, - Lorelė čiupo draugui iš rankos savo puodelį.

- Kodėl? Juk tu negali gerti.

- Beveik garantuočiau, kad galiu, - atrėžė Lorelė siekdama iš rankinės savojo fėjų rinkinio mažo buteliuko.

- Kas čia? - prisislinko arčiau Deividas.

- Vandens švarintojas, - paaiškino Lorelė spausdama vieną skaidrų lašą į puodelį ir atsargiai maišydama skystį.

- Ar pati gaminai?

- Norėčiau, - niūriai atsiliepė mergina. - Gavau akademijoje.

Ji pažvelgė į puodelį. Raudonas punšas praskaidrėjo.

- Mat kaip, - tarė. - Spėju, kad dažai taip pat laikomi nešvarumais.

Deividas pakreipė puodelį į save ir pauostė.

- Žinai, dauguma žmonių moka pinigus, kad jiems *pridėtų* alkoholio į gėrimus, o ne atvirkščiai.

- Aš turiu savo nuomonę apie tai.

- Tai kas ten liko? Saldintas vanduo?

Patraukusi pečiais Lorelė paragavo gurkšnelį.

- Aha, beveik taip.

- Skamba apetitiškai, bet man atrodo, kad savo puodelį papildysiu iš punšo dubens. Ačiū.

- Girtuoklis, - jam pavymui šūktelėjo Lorelė.

Laikydama saldinto vandens puodelį mergaitė nutapeno į tuščią koridorių. Buvo gera pasitraukti nuo tos dusinančios minios. Jei būtų visiškai sąžininga pati su savimi, būtų pripažinusi, kad nori tik vieno - važiuoti namo ir tėkštis į lovą. Vakarėlis tęsis dar bent valandą, o gal net dvi ar tris, ir mergaitė žinojo, kad Deividas norėtų likti iki galo.

Vis dėlto dar galėtų ištverti vieną valandą. Gal.

Mergaitė numindžiukavo prie ilgo aukšto lango tarp dviejų panašių paveikslų su balerinomis ir priglaudusi kaktą prie vėsaus paviršiaus sužiuro į naktinį dangų. Akis užkliuvo už kažko, judančio už lango. Tamsus šešėlis, vos apšviestas iš namo sklindančios šviesos, sujudėjo dar sykį.

Mergaitė įsižiūrėjo atidžiau, bandė nustatyti, kas tai galėtų būti. Ar gyvūnas? Gal šuo? Atrodė per didelis. Stovėjo pusiau šešėlyje, krintančiame nuo didelio medžio, tad mergaitė neįžvelgė nieko daugiau, tik kūno kontūrus. Paskui padaras pakėlė galvą, ir blausus spindulys aiškiai nutvieskė blyškų, deformuotą veidą. Lorelė atšoko nuo lango, krūtinę suspaudė, vos gaudė orą. Lėtai suskaičiavusi iki dešimties, mergaitė vėl dirstelėjo iškišusi galvą pro palangę.

Dingo.

Tai, kad trolio nebuvo, atrodė taip pat grėsminga, kaip ir jo pasirodymas, tarsi ten, kur stūksojo pabaisa, būtų likusi tuščia skylė.

Ar aš tik įsivaizdavau? Rankos vis dar drebėjo bandant įsivaizduoti tą iškreiptą veidą - viena akis vos ne coliu žemiau nei kita, perkreiptas burnos plyšys, neįmanomai kumpa nosis. Ne, tikrai jį matė.

Širdį sugniaužė baimė. Reikia surasti Deividą.

Prisivertusi likti rami, Lorelė ėjo iš vieno kambario į kitą - ieškojo. Vis labiau smaugė baimė, nes atrodė, kad mato visus, bet tik ne draugą. Galop pastebėjo jį virtuvės kamputyje su užkandžiu vienoje rankoje ir puodeliu kitoje plepantį su būreliu vaikinų. Bandydama likti rami mergaitė priėjo priėjo.

- Gal galėčiau pasikalbėti? - paklausė įsitempusi šypsodamasi ir nusivedė Deividą kelis žingsnius į šoną nuo būrio. Pasilenkė prie pat ausies.

- Lauke yra trolis, - pasakė drebančius balsu.

Deivido šypsena pranyko.

- Ar įsitikinusi ? Supranti, mudu abu dėl to nervinomės. Bet juk jau senokai nematėme jokio trolio.

Lorelė stipriai papurtė galvą.

- Ne, mačiau jį. Tai ne klaida. Jis atėjo manęs. Oi, - tyliai sudejavo mergaitė. - Ir kaip galėjau būti tokia kvaila?

- Palauk, palauk, - dėdamas rankas draugei ant pečių ramino Deividas. - Nežinai, kad tas trolis čia dėl tavęs. Kodėl jie turėtų dabar staiga nei iš šio, nei iš to pulti?.Nesuprantama.

- Taip ir yra. Džeimisonas man sakė, kad taip ir nutiks. Taip ir įvyko! - mergaitės rankos drebėjo, o baimei vis augant žodžiai birte biro iš burnos. - Buvau tokia atsargi, ir vieną naktį, vos tik pamiršau atsargumą, jie prisistatė. Visai kaip sakė Džeimisonas. Troliai tikriausiai stebėjo - laukė, kol pamiršiu fėjų duotą lagaminėlį. Aš musė, Deividai. Esu kvaila, kvaila musė!

- Kokia musė ? Lorele, turi nusiraminti. Tu nebeprotauji. Neturi savojo lagaminėlio?

- Ne! Čia ir visa bėda! Įsimečiau j rankinę kelis pagrindinius dalykėlius, dar norėjau pasiimti kuprinę ir palikti tavo automobilyje, bet visiškai pamiršau.

- Gerai, - kalbėjo Deividas traukdamas mergaitę toliau nuo žmonių. - Pagalvokime minutėlę. Ką turi pasiėmusi ?

- Turiu porą buteliukų monostuolo serumo. Jis užmigdo trolius.

- Puiku, tada mums viskas bus gerai.

Lorelė papurtė galvą.

- Serumas veikia tik uždaroje erdvėje, ir suveikia ne tuojau pat. Tinka tik pabėgimui, o ne tokioje situacijoje. Jei trolis jsigaus j namus, pusė šitų vaikų žus, serumui nė nepradėjus veikti.

Deividas giliai atsiduso.

- Tai ką darysime ?

- Troliams reikia manęs, bet jie nudės visus - akimoju, jei tik pamanys, kad šito reikia. Turime nuvilioti pabaisą šalin, ir skubiai.

- Nuvilioti j j kur?

- Į mano namus, - atsakė mergaitė, nors ta mintis jai visai nepatiko. - Ten saugu. Jie apkerėti prieš trolius, ir visi sargybiniai ten. Dabar ten mums saugiausia vieta pasaulyje.

- Bet...

- Deividai, neturime laiko ginčytis.

Vaikinas užsičiaupė.

- Gerai. Pasitikiu tavimi. Nykstam iš čia, - jis išsitraukė raktelius iš kišenės.

- Vairuosiu aš.

- Lorele, patikėk, jaučiuosi visiškai blaivus.

- Nesvarbu. Duok raktelius.

- Gerai. Ką pasakyti Celsęi ?

- Man bloga. Kažką suvalgiau. Ji žino, kad mano skrandis lepus.

- Gerai.

Jiedu pastebėjo Celsę ir Rajaną šokančius lėtą šokj. Mergaitės galva buvo padėta vaikinui ant peties, jis laikė draugę tvirtai prispaudęs prie krūtinės.

- Eime, ir tiek, - paragino Lorelė. - Nenoriu šito pertraukti.

Deividas delsė.

- Juk žinai Celsę. Ji jaudinsis, jei imsime ir dingsime, - atsisukęs pažvelgė į Lorelę. - Ji gali net sugalvoti pakeliui j namus sustoti patikrinti, kaip laikaisi.

- Tu teisus. Einu, pasakysiu jai.

Kišdamasi Lorelė jautėsi blogai, bet nebuvo kas daugiau daryti. Ji vis atsiprašinėjo ir tris kartus patikino Čelsę, kad nieko nereikia, tik grįžti namo ir pailsėti.

Nusišypsojusi draugė apkabino ją.

- Ačiū, kad atėjote. Pasimatysime vėliau.

Taip pat apkabinusi draugę, Lorelė tikėjosi tik viena - kad jai pavyks primasinti trolius sekti jai iš paskos. Jei šiąnakt kas nors nutiktų Celsei ar bet kuriam kitam, dalyvaujančiam vakarėlyje, gailėtųsi visą gyvenimą.

Deividas paėmė Lorelę už rankos, jiedu pasuko j virtuvę.

- Šoninės durys yra arčiausiai mano automobilio, - pasakė Deividas rodydamas jį, - bet vis tiek teks galiuką pabėgėti.

- Gerai, eime.

Jiedu kelias sekundes pastovėjo prie virtuvės durų, ir Deividas tvirtai apkabino mergaitę - beveik paspaudė po pažastimi. Skubiai pakštelėjęs j kaktą paklausė:

- Pasiruošusi ?

- Taip.

Abu kelis sykius giliai atsikvėpė, tada Deividas čiupo Lorelei už rankos ir pastūmė duris.

- Pirmyn, - sušnypštė jis.

Susikibę jie nubėgo prie Deivido *Civiko,* kuris stovėjo maždaug už penkiolikos metrų. Pralėkė pro kelis automobilius, paskui atsidarė dureles ir šoko j sėdynes.

- Kaip manai, ar pamatė mus ? - paklausė mergaitė kišdama raktelį į degimo spynelę ir užvesdama variklį.

- Nežinau.

- Negaliu išvažiuoti, jei nepamatė.

- Na, ir ką siūlai daryti ? - paklausė Deividas pro langą stebeilydamas į tamsą.

Lorelė skubiai įkvėpė oro - vos drįso pagalvoti apie tai, ką darys. Nelauktai iššoko iš automobilio ir strykčiodama ėmė mojuoti rankomis.

- Ei! Ar ne manęs ieškote?

Už kokių šešių metrų nuo jos pakilo tamsus šešėlis. Aiktelėjusi Lorelė metėsi atgal į automobilį ir įjungė atbulinę pavarą. Apšviestas automobilio žibintų, mėlynu darbiniu kombinezonu ir siaubingu veidu trolis liuoktelėjo pirmyn. Trenkė rankomis per priekinį bagažinės dangti kaip tik tada, kai bėgių perjungimo svirtis persijungė.

- Varyk, varyk! - šaukė Deividas.

Lorelė užmynė greičio pedalą ir taip staigiai atleido sankabą, kad mašina šoko atgal ir vos neatsitrenkė į sunkvežimį, pastatytą už jos. Trolis nuvirto į tą vietą, kur ką tik stovėjo automobilis, bet jau stojosi ant kojų. Lorelė perjungė pirmą pavarą ir nuvairavo į keliuką. Deividas atsigręžęs spoksojo pro galinį langą.

- Deividai! - šūktelėjo mergaitė. - Žiūrėk, ar kas nevažiuoja. Negaliu sustoti prie „Stop" ženklo.

Vaikinas atsisuko ir puolė žvalgytis į abipus plytinčią tamsą. Priartėjus prie sankryžos, Lorelės koja pakibo virš stabdžio.

- Visur tuščia. Važiuok!

Lorelė vėl užmynė greičio pedalą, ir automobilis perskriejo sankryžą. Sukdama iš gatvelės, kuri vedė nuo Rajano namų į akmenuotojo paplūdimio kelią, mergaitė stipriai užmynė ant stabdžių. Automobilis ėmė čiuožti, sucypė padangos, bet Lorelei pavyko suvaldyti mašiną - žibintai švietė ten, kur reikia.

- Jis ką tik išsuko iš už kampo, - pasakė Deividas, kai jie pavažiavo keliu vos dešimt sekundžių. - Velniškai greitas.

- Čia ribojamas greitis - trisdešimt penkios mylios. Kokiu greičiu važiuoti, kad pabėgtume ? - paklausė Lorelė, o spidometro rodyklė jau siekė skaičių keturiasdešimt penki.

- Policininkai šiąnakt mums mažiausiai rūpi, - pasakė Deividas. - Gali paprasčiausiai... Lorele, atsargiai!

Priešais juodu išniręs didžiulis šešėlis sustojo viduryje kelio. Lorelė užmynė ant stabdžių ir automobilis nuslydo per šaligatvį, nors mergaitė bandė jį suvaldyti. Jie čiuožė, vos neatsitrenkė į milžinišką padarą - aiškiai trolį, ir slystelėję jam pro petį nuskriejo į akmenuotą griovį kitoje kelio pusėje. Mašina sustojo, ratai sukosi be jokios naudos kasdamiesi į purvą ir akmenukus.

Deividas dejuodamas bandė atsitiesti, nes buvo nublokštas prie prietaisų skydelio. Lorelė stebeilijo į tamsą, bet nieko negalėjo įžiūrėti. Paskui jos akys sugavo dantytą miško siluetą vos už šimto metrų.

- Medžiai, Deividai, - skubiai išbėrė žodžius Lorelė, - Turime bėgti prie medžių.

- Nežinau, ar galiu bėgti, - dejavo vaikinas. - Tikrai stipriai susitrenkiau kelius!

- Gali, Deividai, - nervinosi Lorelė. - Turi skubėti. Eime! - atidariusi dureles nusitempė vaikiną iš paskos. Po kelių netvirtų žingsnelių, šis susiėmė ir draugai susikibę rankomis nuskuodė miško link.

- Jis užuos mane, - tarė Deividas. - Mano kelis kraujuoja.

- Tai tu ne prastesnis už mane, - atrėžė mergaitė. - Trolis užuodžia tik mano žiedą. Liekam kartu. Nesiginčyk.

Staiga mergaitė suvokė, kokią padarė klaidą - troliai tikriausiai puolė todėl, kad ji pražydo. Nėra jokios galimybės apgauti juos - tik jau ne tada, kai pabaisos seka jos su niekuo nesumaišomą aromatą. Mergaitė negalėjo atleisti sau, kad taip lengvai papuolė į spąstus. Ji pati prisišaukė bėdą.

Bėgdama Lorelė susirado rankinėje buteliukus, kuriuose esantys skysčiai sumaišyti sudaro monostuolo serumą. Žinojo, kad atvirame ore jie nelabai efektyvūs, bet turėjo kažko griebtis - gal tai sulėtins persekiotojus. Jiedviem su Deividu braunantis per krūmus, atsilaisvino juosta ir išlindo žiedas, bet mergaitė neketino sustoti pasitaisyti - girdėjo, kad vienas trolis jau visai čia pat, o dar vienas artinasi

iš dešinės. Deividas kluptelėjo - tai vis sužeistas kelis, ir iš paskos bėgęs trolis suurzgęs šoko. Duriantis skausmas nudiegė mergaitei nugarą, tą vietą, iš kurios skleidėsi žiedas. Sulaikiusi riksmą, mergaitė pasisuko ir atvirame delne sutraiškė abu monostuolo buteliukus tiesiai troliui j kaktą. Sis atšlijo staugdamas iš skausmo, didžiulėmis rankomis tapšnodamas sau per veidą. Lorelė liuoktelėjo šalin, bet nugarą taip diegė, kad gerklėje nebesulaikė dejonės, o tuojau dar užplūdo šleikštulio banga.

Kai draugai pasiekė medžius ant kalvos viršūnės, beveik nepakeliamai skaudėjo kojas.

- Eime, Deividai, - skubino mergaitė.

Jiedu klupdami lindo gilyn j mišką, šakos kibo j drabužius, plakė odą, draskė veidus. Pribėgę nedidelę proskyną sustojo atsikvėpti, dairėsi sukdamiesi ratu.

- Į kurią pusę? - paklausė Deividas.

Duslus urzgimas nuaidėjo vienoje aikštelės pusėje.

- Tenai, - rodydama j priešingą pusę nuo garso atsiliepė Lorelė. Bet vos ji mostelėjo, kitoje pusėje nuaidėjo dar vienas kriokimas. Jiedu vėl apsisuko, bet tuoj susidūrė su trečio trolio tamsiu siluetu - šiltas kvapas iš jo burnos gaiviame rudens ore kėlė šleikštulį.

Deividas prisitraukė Lorelę prie krūtinės, skaudžiai prispaudė žiedą tarp jų. Sukdamiesi ratu bandė sekti akimis trolius, bet padarai buvo per daug greiti, liuoksėjo aplinkui, tai viena, tai kita kryptimi, atrodė, kad aplinkui nardo juos supantys pikti rykliai.

Ore nuaidėjo metalo džeržgesys, mėnulio šviesoje blykstelėjo peilio geležtė. Lorelė pajuto, kaip Deividas net nustojo kvėpavęs.

Vaikinas skubiai spustelėjo glėbyje Lorelę, paskui, pakėlęs rankas, pasitraukė į šoną.

- Pasiduodu, - garsiai šūktelėjo. - Pasiimkit mane, o ją paleiskite, ji nieko nepadarys.

Lorelė aiktelėjo, sugriebusi už draugo marškinėlių nugaros bandė traukti jį atgal, tačiau šis vis tiek žingsniavo į priekį.

Siaubingas juokas nuaidėjo ore.

- Nieko nepadarys? - tarė niūrus šaižus balsas. - Kaip manai, žmogau, ar esame tokie kvaili ? Jei šiąnakt kas nors ir išgyvens, tai tikrai ne ji.

Nespėjus Deividui grįžti pas Lorelę, tarp jų įsiveržė du troliai. Vienas buvo aukštesnis už Deividą, platūs pečiai vos tilpo išblukusiame kombinezone. Kitas atrodė pakumpęs, ilgais nutįsusiais plaukais, ir net mėnulio šviesoje Lorelė matė, kad kaulo baltumo oda sutrūkinėjusi, sąnariai kraujuoja. Lorelė prisivertė neužsimerkti, kai aukštasis trolis pakėlęs peilį ėmė artintis prie jos.

PENKIOLIKTAS SKYRIUS

Lorelė rankomis užsidengė galvą ir norėjo tik vieno - kad Deividas pabėgtų, gelbėtųsi, nors puikiai žinojo - jis taip nesielgs. Paskui ausis užgulė pratisas trenksmas ir prireikė dar kelių sekundžių suvokti - ji vis dar gyva.

Troliai kaukė, riaumojo, žvalgėsi aplink ieškodami užpuoliko. Jų peilius žemyn nutrenkė keistai atrodantis metalinis diskas, dabar įsmigęs j medžio kamieną tiesiai už Lorelės, maždaug šeši coliai virš galvos. Visas mergaitės kūnas drebėjo iš palengvėjimo, ji pirmą kartą gyvenime pagalvojo, kad nualps - tik pavojus dar nebuvo praėjęs. Pasinaudojusi akimirka, kai troliai buvo sutrikę, Lorelė puolė ant pilvo ir nušliaužė prie proskynos krašto. Kažkas didelis ir sunkus trenkėsi j ją ir nunešė tolyn, už didžiulio medžio. Ranka uždengė burną, nes mergaitė bandė rėkti.

- Tai aš, - sušnypštė j ausį Deividas.

Deividas. Jis taip pat gyvas. Lorelė rankomis apsivijo draugą, priglaudė ausį prie krūtinės, kur girdėjo, kaip garsiai, pašėlusiai greitai dunda širdis. Nuostabus garsas.

- Ar manai, kad galėtume pasprukti? - kiek galėdama tyliau paklausė Lorelė.

- Nežinau. Turėtume palaukti geros progos, nes jie vėl mus prigriebs.

Kai nosis pakėlę troliai ėmė artintis prie jų, Lorelė tarsi geležiniais gniaužtais įsikirto vaikinui į ranką. Paskui ji išgirdo duslų spragtelėjimą, ir, net nespėjus suvokti, kas tai, Deivido ranka bloškė ją ant žemės, kur šleptelėjo ir jis pats. Vos spėjo pilvu paliesti žemę, mišką užpildė šūvių papliūpos - aštrūs, *staccato* garsai. Lorelė užsidengė rankomis ausis ir prispaudė veidą prie drėgnų lapų - bandė pasislėpti nuo šūvių aidėjimo, bet tuojau užplūdo prisiminimai iš praeito rudens.

Šūvių papliūpas pertraukinėjo skausmingi šūksniai, tad Lorelė atsargiai žvilgtelėjusi pamatė, kaip troliai skuodžia į mišką, o iš paskos juos vejasi zvimbiančios kulkos.

- Bailiai, - tarė ramus, tylus moters balsas.

Lorelė pakėlė galvą nuo žemės, burna taip ir liko vos prasižiojusi.

- Galite išlįsti, - tarė tamsusis šešėlis, vis dar žvelgdamas troliams pavymui. - Jie negrįš - kaip gaila, kad atskubėjau nepasiruošusi tikram persekiojimui.

Deividas ir Lorelė svirduliuodami atsistojo. Raukydamasi iš skausmo Lorelė kiek įmanoma palaidinuke pridengė žiedą. Momentas buvo išties karštas, tad sužeidimas išgaravo iš galvos. Mergaitė pasvarstė, kaip stipriai ją sužeidė trolis, tačiau apžiūrėti bus galima ir paskui. Deividas kyštelėjo iš už medžio, bet Lorelė sugriebusi jį už rankos truktelėjo atgal.

- Neįkąsiu, - aiškiu balsu tarė moteris.

Lorelė suprato, kad nėra prasmės mėginti likti pasislėpus. Kad ir kas ji būtų, žino, kad vaikai už medžio. Lorelė ir Deividas atsargiai žengtelėjo kelis žingsnius, kad pirmąsyk gerai apžiūrėtų juos išgelbėjusią moterį. Ši buvo keliais coliais aukštesnė už Lorelę, nuo kojų iki galvos apsirengusi juodai: ilgarankoviai marškiniai, bėgimo kelnės, juodos odinės pirštinės ir koviniai batai. Stiliaus neatitiko tik veidrodiniai akiniai nuo saulės, atsainiai atsmaukti ant galvos, kad prilaikytų plaukų žele suteptus, sruogomis veidą supančius, pakaušyje pasistojusius kaštoninius plaukus. Moteris atrodė maždaug keturiasdešimties, puikios sportinės formos, tačiau ji nebuvo taip tvirtai sudėta kaip trolis.

- Nekaltinu jūsų, kad nervinatės, - kalbėjo moteris. - Nė kiek nekeista po to, ką teko patirti, bet patikėkite - aš esu viena iš geriečių, - pakėlusi ginklą padarė kelis judesius, suspragsėjo ginklo užraktai, ir šautuvas nukeliavo į dėklą prie klubo.

- Kas tu? - stačiokiškai paklausė Lorelė.

Moteris nusišypsojo, balti dantys suspindėjo mėnulio šviesoje.

- Kli, - prisistatė ji. - Kli Vilson. O jūs ?

- Tai buvo... tai bent buvo, - lemeno Deividas nekreipdamas dėmesio į jos klausimą. - Jūs buvote nuostabi. Suprantat, tik pasirodėte, ir tie... na žinote...

Pakėlusi antakį Kli ilgai spoksojo į vaikiną.

- Ačiū, - galop sausai tarstelėjo.

- Kaip jūs... - jau prasižiojo klausti Deividas, bet Lorelė skubiai jį užčiaupė timptelėjusi už rankos.

- Kas buvo tie padarai ? - paklausė Lorelė nutaisiusi nekaltą balselį, bandydama nepasirodyti, kad apsimetinėja. - Jie neatrodo panašūs į... žmones.

Deividas sumišęs dėbtelėjo į draugę, bet skubiai mestas jos žvilgsnis nutrynė nuo jo veido klausiamą išraišką. Nepaisant nieko Lorelė nenorėjo atskleisti, kas ji tokia, o svarbiausia - neatskleisti savo paslapties šiai nepažįstamajai, kad ir kas ji būtų, nors ir prisistačiusiai kaip „gerietė".

Kli kiek sumišo.

- Jie... gyvūnų rūšis, kurios jūs niekad anksčiau nematėte. Tarkime, taip. - Moteris sukryžiavo ant krūtinės rankas. - Vis dar negirdėjau jūsų vardų.

- Deividas. Deividas Losonas.

- Deividas, - pakartojo moteris ir atsisuko į Lorelę.

Lorelė pagalvojo, ar yra prasmės bandyti nuslėpti savo vardą. Neatrodo, kad būtų labai sudėtinga jį sužinoti. Galop sumurmėjo:

- Lorelė.

Kli išpūtė akis.

- Lorelė Siuvel?

Mergaitė neramiai sužiuro. Iš kur ši moteris žino, kas ji tokia?

- Na, - tyliai, beveik pati sau tarstelėjo moteris, - tai daug ką paaiškina.

Deividas išgelbėjo draugę iš sumišimo pakeisdamas temą.

- Iš kur sužinojote, kad mes čia? - be žodžių mostelėjo į proskynos vidurį.

- Sekiau tuos... padarus jau kelias valandas, - atsakė Kli. - Tik tada, kai pradėjo persekioti jūsų automobilį, supratau, ką jie daro. Atsiprašau, kad teko prileisti juos taip arti, bet negaliu bėgti taip greitai, kaip automobilis. Gerai, kad jie numušė jus nuo kelio kaip tik tuo metu, nes kitaip niekaip nebūčiau spėjusi laiku.

- Kaip jūs ?.. - pradėjo klausimą Lorelė.

- Klausykit, - pertraukė ją Kli. - Negalime čia tupėti ir pliurpti. Neturime jokio supratimo, kiek dar bastosi

tų padarų, - moteris priėjo prie medžio, kur buvo įstrigęs metalinis diskas. Ji ištraukė ginklą ir pažvelgė j Deividą - pirmą kartą tiesiai jam j akis. - Gal pavėžėtumėte mane? Palydėsiu jus ten, kur saugu, ir galėsime pasikalbėti, - atsisukusi įsmeigė žvilgsnį į Lorelę. - Mums tikrai reikia pasikalbėti.

Lorelei proto balsas kuždėjo nepasitikėti Kli, kad ir kas ji tokia būtų. Tačiau moteris ką tik išgelbėjo jiems gyvybes. Be to, Deividas tik ir tetroško pasinaudoti pasiūlymu.

- Taip. Be abejo. Žinoma! - šūkčiojo jis. - Mano mašina ten, apačioje, na... žinote, kur ji. Kuo puikiausiai pavėžėsiu jus, hmmm, tik... na, tarsi ir įstrigome, bet... - vaikino balsas nutilo, ir proskynoje įsitvyrojo nemaloni tyla.

Kli įsikišo metalinį diską į platų dėklą, pritaisytą prie nugaros.

- Įsivaizduoju, kad mes trys galime laisvai išstumti tavo automobilį. Eime, - ir moteris nužingsniavo tiesiai prie automobilio.

Deividas atsisuko į Lorelę, kuri stovėjo rankomis apsiglėbusi pečius.

- Ar tau viskas gerai? - paklausė akimis skubiai ieškodamas žaizdų.

Mergaitė linktelėjo. „Gerai" turbūt ne pats tinkamiausias žodis, bet ji gyva. Su palengvėjimu atsidusęs vaikinas apkabino draugę, delnu skaudžiai užkliudydamas žiedą. Bet Lorelė nekreipė dėmesio. Prigludo prie jo peties ir panoro apsiverkti. Bet ašaros palauks.

- Labai džiaugiuosi, kad išsigelbėjai, - sušnibždėjo Deividas.

- Aš gyva, - pašaipiai tarstelėjo Lorelė. - Ar išsigelbėjau - dar nežinia. Kaip tavo keliai?

Deividas papurtė galvą.

- Rytoj skaudės, bet bent jau vaikščioti galiu.

- Gerai, - apsidžiaugė Lorelė, vis dar gan greitai gaudydama orą. Paskui prisiminusi vaikino išsišokimą tekštelėjo ranka jam per krūtinę.

- Ir ką, po galais, sau manei tada pasiduodamas? - paklausė jo.

Deividas droviai šyptelėjo.

- Tuo metu tik tiek tepavyko sugalvoti.

- Na, daugiau nedrįsk šitaip elgtis.

Deividas ilgai tylėjo, paskui tik patraukė pečiais ir numynė prie automobilio.

- Geriau jau eikim.

- Ei, - šūktelėjo Lorelė, ranka palietė vaikino skruostą. - Eik pirmas, aš už sekundėlės, - sušnibždėjo ji. - Turiu pasirišti žiedą. Bet, - griežtai perspėjo, - nieko jai nesakyk. Nepasitikiu ja.

- Ta moteris išgelbėjo mus nuo trolių, - atrėmė Deividas. - J i buvo nuostabi!

- Man nesvarbu! Ji nepažįstama ir kažką žino. Negali jai nieko pasakoti! - Deividui tai buvo nauja - jis buvo ne iš tų, kurie ką nors slepia. - Eik, kol ji nieko neįtaria. Pasakyk, kad pamečiau rankinę.

- Nenoriu palikti tavęs vienos, - tvirtai atrėžė vaikinas.

- Tik sekundėlę, - nepasidavė Lorelė. - Turiu pririšti žiedą. Prašau, dabar jau eik. Ji žiūri į mus, - Kli buvo pasiekusi kalvos papėdę ir tamsoje stebeilijo į juodu. - Apsisuks ir grįš, jei greitai nepamatys tavęs.

Ilgai pažiūrėjęs ir spustelėjęs ranką, Deividas nenoromis pasuko už medžių žemyn nuo kalvos.

Lorelė atmezgė mazgą ant liemens ir nulenkė žiedlapius žemyn. Vieną vietą ant nugaros vis dar diegė, lyg ten būtų atvira žaizda. Sugriežusi dantimis tvirtai pririšo žiedlapius. Vos tik nuleido ant jų palaidinę, nuskubėjo iš tankmės - vos prisivertė nebėgti. Mynė žemyn nuo kalvos, blausiai apšviestos mėnulio, ir vos nesuriko, kai kluptelėjusi tiesiai prieš akis išvydo trolio veidą. Atsilošusi skubiai kepurnėjosi stodamasi ir tik tada suvokė, kad pabaisa nejuda. Prisėlinusi arčiau suprato, kad ten tas pats trolis, kuris gavo monostuolo serumo tiesiai į kaktą. Akivaizdu, kad serumą galima naudoti ir atvirame ore.

Apsispręsti turėjo vos kelias sekundes. Kli norėtų pamatyti trolį be sąmonės - gal net pribaigtų jį. Bet ryškiai raudonos nudegintos drūžės pabaisai ant veido buvo serumo panaudojimo pėdsakai - Kli būtų supratusi, kad Lorelė ar Deividas kažką jam padarė. O jei toji moteris ir taip kažką žino apie Lorelę, tai tik dar labiau pablogintų reikalus. Lorelė negalėjo rodyti trolio Kli neatskleidusi fėjų serumo. Drebėdama mergaitė atsistojo ir nužingsniavo nuo kalvos nė nesigręžiodama atgal, tik stebėjosi - kiek ilgai dar veiks serumas. Kuo greičiau išsigaus iš čia, tuo geriau.

Deivido automobilis kėksojo ten pat, kur ir paliktas, priekinė padanga mirko purve, žibintai plieskė tiesiai į naktį, o keleivio pusės durelės buvo plačiai atidarytos.

- Gana giliai įklimpęs, - pareiškė Kli, tik trumpai žvilgtelėjusi, kad įsitikintų, jog Lorelė jau grįžusi. - Bet manau, kad mudu, Deividai, išstumsime, - moteris kumštelėjo jam į ranką. - Atrodai tvirtas vaikinas.

Deividas atsikrenkštė, tarsi būtų ketinęs kažką sakyti, bet taip ir neištarė nė garso.

- Lorele, pavairuosi ? - paklausė Kli raitodamasi marškinių rankoves.

Įsliuogusi į vairuotojo sėdynę Lorelė stebėjo, kaip Deividas seka paskui Kli prie mašinos galo ir jiedu įremia rankas į bamperį. Mergaitė vis dar nesumojo, ką ir galvoti. Prieš

penkias minutes ji manė, kad teks atsisveikinti su gyvenimu, ir jei ne Kli, be abejonės, taip ir būtų nutikę. Tad išties, ką jie turėtų daryti? Palikti jiems gyvybę išgelbėjusią moterį vieną šalikelėje tik todėl, kad ji iš kažkur žino Lorelės vardą? Neliko nieko kita, tik vežti ją, kad ir kur ji būtų panorėjusi. Žinoma, tada, kai automobilis pajudės. Bet viskas taip keista. Lorelė labai norėjo turėti daugiau laiko įvertinti situacijai.

Mergaitė suko vairą, o Deividas su Kli stūmė. Po kelių bandymų *Civikas* lėtai išsivadavo iš purvynės, ir Lorelė nuvairavo jį ant kelio. Užtraukusi rankinį stabdį mergaitė išlipo ir kartu su Deividu bei Kli puolė apžiūrinėti automobilio, ieškodami pažeidimų. Arba, jei teisingiau, Kli apžiūrinėjo automobilį, o Deividas spoksojo į ją.

- Mašinai tikrai nekenktų nusiprausti, - pareiškė moteris, - bet, atrodo, prisiminimui nieko neliks.

- Juo geriau, - sumurmėjo Lorelė.

- Taigi, - traukdamasi iš žibintų apšviesto ploto tarė Kli, - keliausime?

Deividas susižvalgė su Lorele, ir ši linktelėjo. Nebuvo kaip tyliai parodyti, kad vos už penkiasdešimties pėdų guli giliai įmigęs trolis.

Visi sulipo į automobilį - Deividas skubiai atidarė dureles, visai kaip ir aną naktį, ir mašina pajudėjo. Po trumpos, tylios kovos su Deividu prie vairo liko Lorelė.

Važiuojant Kli aiškino, kur sukti.

- Dar kokia mylia ar panašiai, - pasakė. - Mes visą laiką perkeliame stovyklą. Šiąnakt leidžiu jums atvykti tik todėl, kad rytoj ji jau bus kur nors kitur.

- Kokia stovykla? - susidomėjo Deividas.

- Pamatysi, - atsakė Kli. - Suk čia, į dešinę.

- Nematau kelio, - sunerimo Lorelė.

- Tau ir nereikia. Pradėk sukti, tada pamatysi.

Ramiai linktelėjusi Lorelė pradėjo vairuoti mašiną į dešinę. Tuojau už didžiulio krūmyno mergaitė pastebėjo kažką panašaus į kelią. Pasukusi į jį, važiavo per tankią užuolaidą šakų, kurios braukė per langus ir dureles. Vos tik įveikusi krūmus pajuto, kad *Civikas* rieda vėžėmis - akivaizdžiai šviežiai padarytomis.

- Geras, - pasilenkęs pirmyn žavėjosi Deividas.

Kokią minutėlę jie tylėdami važiavo tamsiu siauru keliuku, ir Lorelei buvo vis aiškiau, kad rieda tiesiai į spąstus. Jei tik būtų pasiėmusi kuprinę! Kelias staiga suko į dešinę, ir apšviestoje aikštelėje prieš akis iškilo trys namukai ant ratų. Priešais du namukus stovėjo pora juodų sunkvežimių, kuriems labai tiktų pasirodyti baisiausių sunkvežimių parodos arenoje. Užtamsinti jų langai atspindėjo šviesas kelių ant aukštų karčių pritaisytų ryškių prožektorių, kurie apšvietė visą stovyklą balta šviesa. Mažesnės lempos kabojo

virš kiekvieno įėjimo į namuką ant ratų. Jau už šviesos rato, prie kuolo, stovėjo pririšti du bėri arkliai, o ant kelioninio aliuminio stalelio gulėjo keli kardai ir didžiuliai šautuvai. Sunkumas pilve Lorelei aiškiai sakė, kad jie su Deividu jau palydėjo galvas.

- Tai bent, - šūktelėjo Deividas.

- Visur gerai, namie geriausia, - pašaipiai mestelėjo Kli. - Sveiki atvykę į stovyklą.

Išlipę iš automobilio atvykėliai nužingsniavo į stovyklą - Kli ryžtingai, o Deividas su Lorele kiek atsargiau. Aplinkui zujo keletas žmonių - nė nedirstelėdami į vaikiną ir merginą, dirbo įvairiausius darbus. Kaip ir Kli, vilkėjo daugiausiai vien juodai.

- Lorele, Deividai - tai mano komanda, - pristatė Kli rodydama į aplink vaikštinėjančius žmones. - Mūsų nedaug, bet dirbame iš peties.

Deividas žengė žingsnį artyn prie žemos baltos palapinės, kuri tarsi spindėjo iš vidaus, lyg ten būtų užžiebta dešimtys žibintų.

- Kas tenai? - paklausė tiesdama kaklą, kai vidun įsmuko vyras - prasivėrus įėjimui akimirkai įspindo ryškus spindulys, bet tuojau uždanga vėl užsivėrė.

- Kaip sakoma, galėčiau pasakyti, bet vėliau tektų jus nužudyti, - pasakė Kli taip rimtai, kad Lorelei net tapo nejauku. Sustojusi šalia vieno juodo sunkvežimio, moteris ištraukė rusvai žalsvos spalvos krepšį per petį.

- Eikit šen, - pašaukė rodydama į lauko stalelį beveik stovyklos centre.

Einant paskui Kli prie staliuko, Lorelė sugriebė Deividą už rankos. Dabar, kai jie jau čia, gal pavyks gauti atsakymus. Vis vien jau nieko nebepakeisi - kas pradėta, tai pradėta. Lorelė nebuvo tikra, ar ji dabar didesniame ar mažesniame pavojuje nei tada, kai juodu persekiojo troliai.

Jiems prisėdus, Kli iš krepšio išsitraukė manilinį voką ir nusmaukė nuo viršugalvio veidrodinius akinius, kad jie dengtų akis. Stovykla buvo ryškiai apšviesta, bet tas gestas Lorelei pasirodė keistas, lyg iš kino filmo. Kli rausėsi voko viduje, paskui išėmė žvilgančią fotografiją, kurią stumtelėjo Lorelės link.

- Ką žinai apie šį vyrą? - paklausė.

Lorelė spoksojo,į perkreiptą Džeremajo Barnio veidą.

ŠEŠIOLIKTAS SKYRIUS

Stengdamasi nedrebėti, Lorelė su siaubu žvelgė į veidą, kuris persekiodavo ją košmaruose vos ne visus metus. Ranka, kuria laikėsi Deivido, susigniaužė j kietą kumštį.

- Praleidau kelerius metus ieškodama jo... - tarė Kli. - Na, ir panašių j jį. Bet paskutinį kartą, kai susidūrėme - prieš kelis mėnesius - jo kišenėje radome vizitinę kortelę su keliais vardais, - moteris dėbtelėjo į mergaitę. - Vienas vardas buvo tavo.

Lorelės rankos pradėjo drebėti vien nuo minties, kad Barnis nešiojasi jos kortelę.

- Ir jūs paprasčiausiai nusirašėte mano vardą ir paleidote jį keliauti savais keliais? - Lorelė kalbėjo tyliai, bet balsas buvo panašesnis į šnypštimą.

- Ne visai... - Kli akys bėgiojo šen ir ten, kol pasilenkusi į priekį įkišo nuotrauką atgal į voką. - Jis... pasirodė stipresnis nei tikėjomės. Pabėgo.

Lorelė lėtai linktelėjo, bandė kuo mažiau drebėti. Nepaisant to, ką buvo sakęs Džeimisonas, ji puoselėjo menkutę viltį, kad Barnis po to šūvio pernai tikrai nusibaigė. Tačiau nuotrauka - įrodymas, nepaneigiamas įrodymas, kad Barnis vis dar sukiojasi aplinkui. Ir medžioja ją.

- Neatrodai nustebusi. Tad tu jį pažįsti?

Meluok, meluok, meluoki - šaukte šaukė proto balsas. Bet kas iš to? Išsidavė tapačią akimirką vos atpažinusi Barnį. Per vėlu viską neigti.

- Kaip ir pažįstu. Pernai jis mane persekiojo.

- Nedaugeliui pavyksta nuo jo pasprukti, - Kli kalbėjo ramiai, tačiau paslėptas klausimas buvo akivaizdus iki skausmo. *Kodėl likai gyva?*

Lorelės mintys akimirksniu nuklydo pas Tamenį, ji vos nešyptelėjo. Prisivertė žiūrėti į vieną tašką ant stalo.

- Man tiesiog pasisekė, - atsakė. - Padėjo ginldą netinkamu metu.

- Šit kaip, - Kli išmintingai lingavo galva. - Saitas plienas - vienintelio šio vyruko baimė. Ko jis norėjo iš tavęs?

Lorelė spoksojo į veidrodinius stiklus ir labai norėjo pamatyti moters akis. Teks imtis kai ko - ko tik prireiks, kad nuslėptų teisybę.

- Gali jai papasakoti, - po užsitęsusios tylos neiškentė Deividas.

Lorelė tik dėbtelėjo į jį.

- Na, juk jie jau pardavė jį, niekas nebeatims...

Apie ką jis kalba? Vaikinas ranka reikšmingai spustelėjo jai šlaunį. Pramanų istorijos - Deivido menas, Lorelė suvis nemokėjo meluoti. Geriausia, ką gali, tai leisti imtis to Deividui. Mergaitė užsidengė veidą rankomis ir atsirėmė į draugo krūtinę, tarsi būtų per daug susijaudinusi, kad galėtų kalbėti.

- Jos tėvai rado tą deimantą, kai... remontavo namus, - paaiškino Deividas.

Lorelė tikėjosi, kad Kli nepastebėjo tos menkos pauzės.

- Tokį didžiulį. Tas vyras bandė Lorelę pagrobti - gal prašyti išpirkos ar panašiai, - pasakodamas Deividas glostė mergaitei petį, braukė per nugarą. - Labai siaubingas nuotykis, - patikino jis moterį.

Deividai, meluoji nuostabiai.

Kli lėtai lingavo galvą.

- Gali būti. Troliai visad gviešiasi lobių. Tokia jų prigimtis. Ir dar - reikia pinigų, kad galėtų veikti mūsų pasaulyje.

- Troliai? - nustebo Deividas toliau slapukaudamas. - Tie, kurie gyvena po tiltais ir saulės šviesoje virsta akmenimis? Tai mus ir vijosi tie padarai?

- Ar aš pasakiau „troliai"? - sunerimo Kli, ir jos antakiai juokingai pakilo virš akinių nuo saulės rėmelių. - Vaje.

Na, gerai, - atsiduso purtydama galvą, - spėju, jei jau matėte juos, galite ir žinoti, kas jie tokie iš tiesų, - pažvelgė į Lorele, kuri buvo vėl atsisėdusi tiesiai ir šluostėsi menamas ašaras. - Gerai, kad tėvai pardavė deimantą. Dabar Barnis bent nepersekios jų. Bet, - perspėjo mergaitę, - tu, regis, patekai j jo nuolatinių medžiojamųjų sąrašą. Negali būti, kad šiąnakt troliai pasirodė vakarėlyje atsitiktinai. - Kiek patylėjusi pridūrė: - Netikiu tokiais dideliais atsitiktinumais.

- Ko jam dabar reikia iš manęs? - skubiai susižvalgiusi su Deividu paklausė Lorelė. - Deimanto nebėra.

- Kerštas, - paprasčiausiai tarstelėjo Kli. Atsisuko j mergaitę - ši juto jos gręžiamą žvilgsnį net per tamsius akinius. - Tai vienintelis dalykas, kurį troliai mėgsta labiau už brangenybes.

Lorelė prisiminė Džeimisoną sakius beveik tą patį, kai jiedu kalbėjo paskutinę dieną Avalone. Atrodė gan keista įsipainiojus į melagystes rasti tiesos grūdą.

Kli vėl įkišo ranką į kuprinę ir ištraukusi nedidukę pilką kortelę padavė ją Lorelei, kuri nedrąsiai paėmė.

- Priklausau organizacijai, kuri gaudo... antgamtines būtybes. Daugiausia trolius, nes jie vieninteliai veržiasi į žmonių visuomenę. Dauguma kitų šito vengia bet kokia kaina. Štai čia mano komanda, bet mūsų organizacija tarptautinė. - Palinkusi į priekį moteris pridūrė: - Manau, kad tau, Lorele, gresia didelis pavojus. Norėtume pasiūlyti savo apsaugą.

- Ir ko tikitės už tai ? - vis dar įtarinėdama paklausė mergaitė.

Kli lūpose tarsi švystelėjo šypsenėlė.

- Lorele, Barnis nuo manęs paspruko sykį. Jis - ne vienintelis, kuris trokšta atsiteisti.

- Norite, kad padėtume jį sugauti?

- Tikrai ne, - purtydama galvą nesutiko Kli. - Jūs, vaikai, be pasirengimo? Tik padėtumėte galvas. Ir, tik neįsižeiskite, bet esat... sakykim, per maži.

Lorelė jau žiojosi prieštarauti, bet Deividas stipriai sužnybę jai koją ir mergaitė prikando liežuvį.

Kli jau traukė iš kuprinės dar vieną popieriaus lapą, šįsyk tai buvo Kreščento miesto žemėlapis.

- Norėčiau aplink tavo namus, ir tavo, Deividai, išstatyti sargybą... na, jei kas...

- Man nereikia sargybinių, - rėžė Lorelė, prisiminusi aplink namus jau stovinčius fėjų sargybinius.

- Atsiprašau? - nesuprato Kli.

- Man nereikia sargybinių, - pakartojo mergaitė. - Nenoriu jų.

- Lorele, niekas ten nestypsos. Tai tik tavo saugumui. Esu tikra, kad tėvai sutiktų. Jei nori, galiu pakalbėti su jais.

- Ne! - Lorelė prikando lūpą, nes du vyrai, dirbę netoliese, sužiuro j ją. Tada tektų pasakyti teisybę. - Tėvai nieko nežino apie Barnj, - pareiškė ji. - Niekada nieko nepasakojau. Grįžau namo jiems dar nesupratus, kad buvau dingusi.

Kli neslėpė šypsenos.

- Tikrai? Išradinga mažylė, tiesa? - Lorelė vos susivaldė nesviedusi į išgelbėtoją triuškinančio žvilgsnio. - Bet rimtai, Lorele. Pastaruoju metu Kreščento mieste troliai labai sujudę. Daug labiau, nei mes pratę. Laimei, - kalbėjo moteris balsu, kuris tapo kiek žaismingas, - turime reikalų su rūšimi, kurią lengva... sustabdyti, - ji patrynė smilkinius. - Ne taip, kaip kitus padarus, kuriuos medžioti teko vos vieną kartą.

- Kitus padarus? - sukluso Deividas.

Kli nustojo masažavusi smilkinius ir aštriai dėbtelėjo į vaikiną.

- Ak, Deividai, ko tik nemačiau. Tų padarų yra daugiau nei kas nors galėtų patikėti.

Vaikinas išpūtė akis ir jau žiojosi kažką sakyti.

- Bet bijau, kad šiąnakt neturime laiko apie tai kalbėtis, - tarė Kli nepalikdama vietos klausimams. Pažvelgė į Lorelę. - Norėčiau, kad pagalvotum darsyk, - patarė rimtai. - Nes manau, kad, pavykus išnešti sveiką kudašių po paskutiniojo susidūrimo su troliais, nuvertini šiuos padarus. Jie greiti, klastingi ir stebėtinai stiprūs. Mes turime laiko jiems sulaikyti, esame treniruoti profesionalai.

- Kodėl tuo užsiimate ? - paklausė Lorelė.

- Kaip suprasti - kodėl? Nes jie *troliai!* Medžioju juos, kad apsaugočiau žmones, kaip išgelbėjau tave šiąnakt. - Moteris nutilo, po kiek laiko vėl tęsė: - Siek tiek anksčiau netekau visko... visko... per tas nežmoniškas pabaisas. Mano gyvenimo tikslas - padaryti galą jų nešamoms kančioms, - Kli vėl nutilo sekundėlei, paskui sužiuro į Lorelę. - Didžiulė svajonė, suprantu pati, bet jei niekas nebandys, tai niekada ir neįvyks. Prašau, padėk mums, priimk siūlomą pagalbą.

- Man nereikia asmens sargybinių ar to, ką jūs siūlote, - laikėsi savo Lorelė. Mergaitė žinojo, kad atrodo aikštinga, bet daugiau neturėjo ko sakyti. Fėjų sargybiniai - viena, bet šitai? Toji keistuolė su karine stovykla ir didžiuliais šautuvais - Lorelei visai nereikėjo, kad ji basty tusi aplink tikruosius jos sargybinius. Kuo greičiau jai ir Deividui pavyks iš čia išsikrapštyti, tuo geriau.

Kli papūtė lūpas.

- Gerai, - tarė tyliai, - jei taip nori. Bet jei persigalvosi, turi mano vizitinę kortelę, - pažiūrėjo į mergaitę, į vaikiną. - Tik noriu prisipažinti, kad neketinu nuleisti nuo judviejų akių. Nenoriu, kad kas nutiktų. Atrodote geri vai-

kai, - kiek patylėjo prispaudusi pirštą prie smakro, kelias sekundes mąstė. - Prieš jums išvažiuojant, - lėtai nutęsė, - kai ką duosiu. Tikiuosi, suprasite, kodėl taip elgiuosi, kaip ir prašymą laikyti tai paslaptyje. Ypač nuo tėvų.

Lorelei tai visai nepatiko.

Kli pamojo vienam pro šalį ėjusiam vyrui, ir tas atvilko didžiulę dėžę. Kelias sekundes joje pasiraususi moteris ištraukė porą pistoletų juodos drobės dėkluose.

- Nelinkiu, kad jums prireiktų ginklų, - duodama kiekvienam po šautuvą tarė Kli, - bet jei nesutinkate būti saugomi, tai čia geriausia, ką galiu dėl jūsų padaryti. Manau, rinkčiausi per didelj rūpestingumą, nei... mirtj.

Lorelė dėbtelėjo j šautuvą, kurį Kli ištiesusi laikė rankena j priekį. Akies krašteliu matė, kaip Deividas nė nesudvejojęs, be jokių prieštaravimų paima savąjį, ir dar murmteli: „Gerumėlis", tačiau pati tik žiūrėjo į ginklą. Paskui labai lėtai ištiesė ranką, palietė šaltą metalą. Jis atrodė ne visai toks, kaip tas pistoletas, kuriuo taikėsi į Barnį pernai, tačiau kai delne sugniaužė rankeną, pojūtis buvo toks pat. Galvoje sušmėkščiojo Barnio vaizdiniai, visi pažymėti krauju - Deivido kraujas ant jos rankos, kraujo dėmė, išsiliejusi ant Barnio peties, kai mergaitė jį pašovė, ir dar baisesnis vaizdas - Tamenio veidas, kai jį dusyk perskrodė kulka iš pistoleto, niekuo nesiskiriančio nuo šio.

Atitraukė ranką, lyg ši būtų nudeginta.

-- Nenoriu, - tyliai sumurmėjo.

- Gerbiu tavo apsisprendimą, - tyliai pareiškė Kli. - Bet vis tiek manau...

- Sakiau - nenoriu jo, - pakartojo mergaitė.

Kli vėl papūtė lūpas.

- Lorele, išties...

- Kol kas aš jį paimsiu, - tarė Deividas siekdamas antrojo pistoleto. -- Pakalbėsime apie tai vėliau.

Kli dėbtelėjo į vaikiną - veido išraiška už tų kvailų veidrodinių akinių buvo nenuspėjama.

- Manyčiau, gerai.

- Bet... - prasižiojo Lorelė.

- Nagi, - tyliu švelniu balsu pertraukė ją draugas. - Jau beveik vidurnaktis, tėvai jaudinsis, - apsikabinęs mergaitę nusivedė ją prie automobilio. - Oi, - stabtelėjęs atsisuko į Kli, - ačiū. Ačiū už viską.

- Taip, - nė neatsisukdama sumurmėjo Lorelė. - Ačiū. - Ji nuskubėjo į automobilį ir šmurkštelėjo vidun Deividui nespėjus atidaryti durelių. Dabar skaudžiai gėlė nugarą, ir viskas, ko ji norėjo, tai tik dingti kuo toliau nuo Kli ir jos stovyklos, parsirasti namo. Užvedė mašinos variklį, nors Deividas dar tik ropštėsi vidun, ir vos tik jo saugos diržo sagtis spragtelėjo, mergaitė įjungė atbuline pavarą ir apsuko

automobilį. Kiek tik drįso, greičiau nuvairavo iki pagrindinio kelio ir visą laiką iki kelio posūkio galinio vaizdo veidrodėlyje stebėjo Kli - paskui ši dingo iš akių.

- Oho, - įsukus į greitkelį atsiduso Deividas.

- Aha, - pritarė mergaitė.

- Ar ji nepritrenkianti ?

- Ką? - Lorelė visai ne tai turėjo galvoje.

Tačiau Deivido mintys jau buvo kitur. Paėmęs Kli duotą ginklą atidarė dėklą.

- Deividai! Nedrįsk jo išimti, - perspėjo mergaitė bandydama tuo pat metu stebėti kelią, nenuleisti akių nuo Deivido ir ginklo.

- Nesijaudink. Žinau, ką darau, - išėmęs šautuvą pasukiojo jį rankose. - *SIG SAUER,* - pareiškė.

- Kas ? Koks Sig ?

- *SAUER.* Tai toks pavadinimas. Tikrai geras ginklas. Brangus, - aiškino vaikinas. - Nors ne toks puikus, kaip Kli pistoletas. Matei tą daikčiuką? Automatinis. Galiu lažintis, kad tai *Glock 18.*

- Tai gražiausia. Tu ką - iš Nacionalinės ginklų asociacijos? - piktai suniurzgė mergaitė. - Iš kur toks atsiradai? Nežinojau, kad taip domiesi ginklais.

- Mano tėtis turėjo keletą, - išsiblaškęs aiškino vaikinas, vis dar glostinėdamas šautuvą. - Anksčiau eidavom į medžioklę, kai dar buvau mažesnis, kol tėvai nebuvo išsiskyrę. Ir dabar kartais pasiima pašaudyti, kai būnu pas jį. Tiesą pasakius, taikliai šaudau. Mamai tai nepatinka, jai geriau mikroskopas. Spėju, kad tai viena priežasčių, dėl ko jie negali būti kartu, - Deividas kažką patraukė, mergaitė išgirdo spragtelint.

- Atsargiai! - šūktelėjo ji.

- Nesijaudink, yra apsauga, - vaikinas dar kažką spragtelėjo ir pasirodė apkaba. - *Super* ilga apkaba, - dėstė vaikinas žinovo tonu, tarsi tai jo tėtis būtų vardijęs faktus apie šautuvą. - Dešimt šūvių vietoje aštuonių, - ištraukęs vieną kulką pakėlė prie lango. - Keturiasdešimt penktas kalibras, - tyliai švilptelėjo. - Tokios kulkos gali pridaryti rimtos bėdos.

Vaikino frazės sukosi mergaitės galvoje tarsi koks absurdiškas įrašas. *Keturiasdešimt penktas kalibras, ypač ilga apkaba, dešimt šūvių, rimta bėda. Keturiasdešimt penktas kalibras, ypač. ilga apkaba, dešimt šūvių, rimta bėda.*

- Tai šūdas, - pro sukąstus dantis iškošė Lorelė. Pėda stipriai užmynė stabdžius ir sustojo šalikelėje.

Deividas sužiuro į ją - sumišęs ir dar kupinas jausmų, panašių į baimę.

- Kas?

- Kaip suprasti - kas ?

- Kas negerai? - nuoširdus nekaltas balso tonas leido mergaitei suprasti, kad draugas tikrai nenutuokia, ko ji nusiminusi.

Sukryžiavusi virš vairo rankas Lorelė padėjo ant jų kaktą. Kelis kartus giliai atsikvėpusi pabandė nusiraminti. Deividas nieko nesakė, tik laukė, kol draugė suvaldys jausmus ir mintis.

Galop mergaitė prabilo:

- Nemanau, kad supranti, ką man visa tai reiškia, - tarė. Kai Deividas neatsakė, tęsė toliau: - Dabar jie mus stebi. Gal ir visą laiką stebėjo, nežinau. Ir, tiesą pasakius, tikrai manau, kad tu dabar būsi saugesnis. Bet iš kur galime žinoti, kad toji Kli nemedžioja fėjų?

Negalėdamas patikėti Deividas tik šnirpštelėjo.

- Oi, baik, ji taip negalėtų.

- Kodėl ne? - mirtinai rimtu balsu paklausė Lorelė atsisukdama į vaikiną.

- Žinoma, ne, - atsakė šis, tik balsas jau neskambėjo taip pasitikinčiai.

- Ar ji kada nors minėjo, kodėl nori sugauti trolius? Ar juos pribaigti, kaip kad galima nuspėti?

- Nes jie bando nužudyti *mus.*

- Niekada šitaip nesakė. Minėjo tik tiek, kad medžioja, nes jie troliai.

- Ar tai nepakankama priežastis?

- Ne. Negali paprasčiausiai medžioti ko nors tik todėl, kad padaras yra toks, ar kad panašūs j juos yra ką nors tau padarę. Spėju, kad nėra gerų trolių, lygiai kaip ir galiu spėti, kad nėra blogų fėjų. Tas faktas, kad ji medžiojamuosius pasirinko teisingai, dar nereiškia, kad priežastis tai daryti yra tinkama.

- Lorele, - ramiu balsu kreipėsi j draugę vaikinas uždėjęs ranką jai ant peties. - Dabar tu jau užsiimi žodžių žaismu. Manau, be reikalo išpūtei burbulą iš viso šito.

- Taip manai, nes esi žmogus. Tas ginklas tau tikrai padarė įspūdį? O aš negaliu juo žavėtis, nes bijau, kad vieną dieną, jei Kli sužinos, kas esu, jis atsisuks prieš mane.

Deividas nutilo, veide šmėstelėjo siaubas.

- Neleisčiau, kad taip nutiktų.

Lorelė šaižiai nusikvatojo.

- Man labai malonu, bet ar tikrai manai, kad galėtum ją sustabdyti ? Ją ir tuos visus, nežinau ką - nindzes, kuriuos pasamdė darbuotis su ja? - Lorelė sunėrė pirštus su Deivido. - Labai tikiu tavimi, bet abejoju, kad puikiai moki gaudyti kulkas.

Deividas atsiduso.

- Nemėgstu jaustis toks bejėgis. Bet tai visai kas kita - žinoti, kad gyvenimas yra mano paties rankose, - ironiškai

sukikeno vaikinas. - Esu kvaištelėjęs paauglys, tokiems kaip aš tenka visą laiką rizikuoti, - surimtėjęs vaikinas kelias akimirkas patylėjo. - Tačiau visai kas kita žinoti, kad pavojus gresia tau, Celsei, Rajanui ir kitiems, esantiems vakarėlyje. Šiąnakt viskas pasijuto taip aiškiai, Lorele. Labai bijojau, - nusijuokė Deividas, - ne, turbūt net buvau persigandęs.

Lorelė nudelbė akis j savo kelius, suko ant piršto marškinėlių skverną.

- Atsiprašau, kad jvėliau j tą košę tave, - sumurmėjo.

- Ne, neatsiprašinėk. Džiaugiuosi, kad įvėlei, - abiem delnais suėmė mergaitę už rankų ir laikė, kol toji pakėlė Į jj akis. - Man patinka būti tavo gyvenimo dalimi. Nors pernai vos nepadėjom galvų, tai buvo pats smagiausias kada nors turėtas nuotykis, - nusijuokė Deividas. - Na, gal išskyrus šios nakties nutikimą, - pakėlęs mergaitės plaštakas, pabučiavo jas abi. - Myliu už tai, kokia tu esi, myliu tave.

Lorelė vos šyptelėjo.

- Manau, mums reikia pagalbos.

- Turime, kas padeda, - nesutiko mergaitė. - Jau šešis mėnesius mano namus stebi fėjų sargybiniai.

- O kur jie šiąnakt? - kiek pakeltu tonu paklausė Deividas. - Nebuvo tų sargybinių. Buvo Kli. Patinka tau ar ne, ji mus išgelbėjo, ir manau, kad nusipelnė bent trupučio pasitikėjimo.

- Gal norėtum, kad grįžčiau atgal ir jai viską papasakočiau? Prisipažinčiau, kad esu fėja, ir kodėl iš tiesų Barnis mane medžioja? - karštai puolė Lorelė.

Deividas suėmė jos rankas ir laikė jas suspaudęs savo delnuose. Taip visada darydavo, norėdamas nuraminti mergaitę. Ji susikaupė, žvelgė tik į rankas, kelis sykius pratisai atsikvėpė.

- Žinoma, nenoriu, - tyliai tarė Deividas. - Nėra jokios priežasties, kodėl ji turėtų žinoti daugiau nei žino dabar. Tik, manau, turėtum pasitikėti ja ir priimti pagalbą. Ne sargybinius, - paskubėjo, kol Lorelė nespėjo paprieštarauti, - bet jei ji nori mus stebėti, kai esi ne namuose, ar tai labai blogai?

-- Manau, ne, - sumurmėjo mergaitė.

- Lorele, šiąnakt daugybė žmonių pastatėme j pavojų. Taip, žinau, kad ateityje elgsimės atsargiau, bet jei kažkas panašaus nutiktų ateityje, ar nenorėtum, - vaikinas pakėlė ginklą, kuris atrodė saugiai paguldytas dėkle, - turėti dar vieną priemonę apsiginti ?

- Argi tai tikrai geriausias būdas ? Ji ką tik apginklavo du nepilnamečius, Deividai. Ar bent nutuoki, kaip šitai nelegalu?

- Bet juk tai mūsų pačių labui! Norėdami veikti teisėtai, nieko negalėtume paaiškinti. Turime imti vadžias į savo

rankas. - Kiek patylėjęs pridūrė: - Kai pernai Tamenis nudėjo tuos trolius, nesijaudinai dėl jstatymų.

Lorelė ilgai tylėjo. Paskui atsitiesė, pažvelgė draugui į veidą.

- Deividai, ar esi kada nors ką nors nušovęs?

- Žinoma, ne.

- Ar j ką nors taikeisi ?

Vaikinas papurtė galvą.

- Matei, kaip ką nors nušauna?

Dabar jau liūdnai, labai lėtai jis darsyk papurtė galvą.

- O man teko viską patirti, - mušdama kumščiu i krūtinę tarė Lorelė. - Kai pabėgome nuo Barnio, vėliau beveik kasnakt kankino košmarai. Dar dabar kartais sapnuoju.

- Ir aš, Lorele. Tada iš baimės vos kelnių nepridėjau.

- Deividai, tave išgąsdino Barnis. O tu žinai, kas mane baugina košmaruose ? Aš pati. Išgąsdinau pati save. Nes tai pakėliau ginklą, ,7/šoviau.

- Privalėjai.

- Manai, tai svarbu? Man nerūpi, kodėl tai padariau. Faktas, kad šoviau. Tas jausmas nepamirštamas. Tą akim ir ką, kai pajunti atatranką, kai atmeta ranką atgal ir pamatai kraują ant priešais stovinčiojo... niekada šito nepamiršti. Tad, Deividai, atleisk, jei nepalaikau tavo džiaugsmo priverstinai gavus dar vieną šautuvą.

Deividas kurį laiką neatsiliepė.

- Labai atsiprašau, - paskui sušnibždėjo. - Nepagalvojau, - patylėjęs neramiai atsidūsėjo. - Bet tu tikrai nesupranti. Tu turi fėjų sargybinius, visokius eliksyrus. Aš neturiu nieko. Ar negali bent pabandyti suprasti, kodėl jaučiuosi saugesnis turėdamas bent kokią apsaugą?

- Su ginklu jautiesi didelis ir galingas, tiesa, - drėbė Lorelė.

- Ne! Nesijaučiu galingas ar vyriškesnis, ar dar kas nors kvailo, kaip žmonės sako filmuose. Bet atsiranda jausmas, kad bent ko nors imuosi. Tarsi kažkaip padėčiau. Ar taip sunku suprasti ?

Lorelė jau žiojosi sakyti, bet užsičiaupė. Draugas teisus.

- Spėju, kad ne, - murmtelėjo.

- Be to, - atsargiai šypsodamasis pridūrė Deividas, - pati žinai, koks esu technologijų mylėtojas. Mikroskopai, kompiuteriai, šautuvai - dievinu visa tai.

Prireikė kelių sekundžių, bet mergaitė blausiai šyptelėjo.

- Tikra tiesa. Prisimenu, kaip tu pernai, kai pražydau, surengei vos ne kriminalinę teismo ekspertizę, - dabar jiedu abu nusijuokė - nuo tokio juoko nebūni laimingas, bet bent jau pasijunti geriau.

SEPTYNIOLIKTAS SKYRIUS

Jiedu įsuko į Lorelės kiemą, akimirką padvejoję atsidarė dureles ir nuskuodė j namą. Vos tik atsidūrė viduje, Lorelė atsisukusi užtrenkė duris - gal kiek per stipriai - jų trinktelėjimas nuaidėjo tamsiuose namuose.

- Lorele?

Draugai pašoko, žvilgsniai nukrypo prie laiptų turėklų, kur užmiegotomis akimis žemyn žvelgė mergaitės mama.

- Ar viskas gerai ? Taip trenkei durimis.

- Atsiprašau, niama. Netyčia. Nenorėjome tavęs pažadinti.

Mama tik numojo ranka.

- Nemiegojau. Už namo pjovėsi kažkokie gyvūnai - šunys ar kažkas panašaus. Kiekvienąsyk vos tik užsnūsdavau, viskas vėl prasidėdavo. Kai nulipau žemyn, užsiplikiau puodelį arbatos - triukšmas nurimo. Tikiuosi, dabar jau viskas gerai.

Deividas ir Lorelė susižvalgė. Mergaitė labai abejojo, kad už namo kovėsi *kokie nors* šunys.

- Ar pasilinksminote ?

- Ką? - sumišusi leptelėjo Lorelė.

- Vakarėlyje. Ar smagu buvo?

Lorelė buvo beveik pamiršusi.

- Aha, - prisiverstinai linksmai patikino. - Nuostabus vakarėlis. Rajano namas tikrai pasakiškas. Ir didžiulis, - pridūrė tikėdamasi, kad balsas neskamba dirbtinai. - Tu gali eiti miegoti, - skubiai pasiūlė. - Mudu su Deividu eisime žiūrėti filmą. Gerai ?

- Manau, taip, - žiovaudama tarė mama. - Tik tyliai, sutarta?

- Taip, žinoma, - atsiliepė mergaitė, traukdama Deividą j svetainę.

- Sunų pjautynės? - nepatikliai paklausė Deividas, kai išgirdo, kaip trinkteli uždaromos mamos kambario durys.

- Suprantu, - nerimo kupinu balsu atsiliepė mergaitė. - Troliai šiąnakt nerimsta, - dirstelėjo pro žaliuzes j tamsą. Žinojo, kad nieko nepamatys, bet vis tiek pamėgino. Nedavė ramybės kaltės jausmas. Nenorėjo nė bandyti skaičiuoti, kiek žmonių ir fėjų šią naktį pastatė į pavojų.

Priėjęs už nugaros Deividas apkabino Lorelę per liemenį, prisitraukė ją.

- Prašau, nereikia, - sušnibždėjo ji.

Pažvelgęs į savo rankas prie mergaitės šonų vaikinas atitraukė jas, sukryžiavo ant krūtinės - veidas buvo sumišęs.

- Ne, ne... - raminamai prabilo Lorelė. - Tai ne dėl tavęs. Žiedas, - sudejavo ji. - Labai skauda. - Dabar, kai naktinis pavojus praėjo, diegiantis skausmas nugaroje buvo viskas, apie ką ji įstengė galvoti. Narpliojo juostos mazgą, bandė atmegzti, bet vis dar drebėjo rankos. Betampant juostą akyse susikaupė ašaros - nieko daugiau nenorėjo, tik greičiau išlaisvinti sužeistus žiedlapius.

- Leisk man, - tyliai paprašė Deividas.

Mergaitė pasidavė ir ramiai stovėjo, kol miklūs vaikino pirštai darbavosi prie jos užnarpliotų mazgų. Atvyniojęs juostą, nugaroje truputį pakėlė marškinėlius ir leido gležniems žiedlapiams pakilti. Sukandusi dantis Lorelė trūkčiojamai traukė orą. Paleisti žiedlapiai beveik taip pat skaudėjo kaip ir prispaudžiami. Mergaitė užsiėmė delnais akis, kad nepradėtų raudoti.

- Ar matai, kur sužeista? - paklausė.

Deividas neatsakė. Mergaitė atsisuko į jį. Draugo veidas buvo sustingęs iš siaubo.

- Kas? - vos girdimai sušnabždėjo Lorelė.

- Atrodo, kad trolis nutraukė visą saują žiedlapių. Tiesiog nuplėšė juos. Matyti nudraskyti kraštai.

Išpūtusi akis Lorelė pabandė žvilgtelėti per kairį petį, kur turėjo pleventi pažįstami šviesiai melsvi žiedlapiai. Virš dešiniojo peties jie styrojo vietoje, bet kairėje pusėje nieko nebuvo likę. Didžiulių žiedlapių paprasčiausiai... neliko. Lorelę apėmė keistas netekties jausmas. Ašaros pradėjo tekėti skruostais jai pačiai dar nesuvokiant, jog pratrūko raudoti. Atsisukusi ji įsikniaubė draugui į krūtinę ir galop pasidavė tąnakt užplūdusiam siaubui, sielvartui ir skausmui.

Vaikinas švelniai apsikabino ją per nugarą, atsargiai padaręs tarpą, kad nepaliestų žiedo. Jo šilta krūtinė sklaidė nuo šalto oro ir baimės apėmusį virpulį, o šiurkštus, kelias dienas neskustas skruostas brūkštelėjo Lorelei per kaktą. Visame pasaulyje nebuvo kitos tokios vietos, kur Lorelė būtų labiau norėjusi likti.

- Eikš čia, - sušnibždėjo Deividas traukdamas mergaitę prie sofos. Jis prigulė ant šono, o Lorelė, galvą padėjusi jam ant peties, susirangė prie krūtinės. Tik tada, kai mergaitė ėmė lygiau kvėpuoti, Deividas prabilo:

- Tai bent naktelė, tiesa?

- Tai jau taip, - sudejavo Lorelė.

- Ką darysime ?

- Neišeik, - ji griebė vaikinui už rankos.

- Žinoma, ne, - atsakė šis glausdamas ją arčiau.

- Viskas bus gerai, kai patekės saulė, - guodėsi Lorelė, lyg bandydama įtikinti save.

- Pasiliksiu per naktį, - tarė Deividas. - Mano mama supras. Pasakysiu jai, kad užmigome žiūrėdami filmą.

Lorelė nusižiovavo.

- Tai nebus labai toli nuo tiesos. Jaučiuosi pervargusi.

- Be to, nesigėdiju prisipažinti, kad tikrai šiąnakt nenoriu daugiau lįsti laukan.

- Lepšis, - leptelėjo Lorelė kelias sekundes kikendama iš savo nevykusio juokelio, kol ją priveikė stiprus žiovulys. Deividas niekad iš tiesų nesuprato, kaip sunku jai išsilaikyti žvaliai tokiu vėlyvu metu. Jautėsi lyg išsunkta, visiškai netekusi energijos ir neturėjo, kaip jos papildyti. Tokiu atveju ją palaikydavo tik valios jėga.

- Miegok, - raminamai kalbėjo Deividas, šiltas rankas uždėjęs ant pečių. - Būsiu šalia, - pažadėjo.

Lorelė prigludo vaikinui prie krūtinės ir leido sau atsipalaiduoti. Nors skaudėjo ir vis dar gniaužė baimė, ją greitai užvaldė miegas. Bet kartu su miegu atsėlino ir sapnai apie trolius su peiliais, šautuvais ginkluotus žmones ir Džeremają Barnį.

Lorelė pabudo tekant saulei, pabandė nepažadinti Deivido, bet jis nebuvo giliai įmigęs. Vaikinas atsimerkė, pa-

žvelgė j Lorelę ir vėl užsimerkė. Po kelių sekundžių akys vėl atsimerkė.

- Nesapnuoju, - tarė liūdnu balsu.

- Norėtum, - atšovė Lorelė bandydama pasitaisyti marškinius. - Negaliu net įsivaizduoti, kaip atrodau. - Žiedą vis dar skaudėjo, bet skausmas bent jau buvo nebe toks diegiantis. Metė tampiusi marškinius žemyn - nuo to tik dar labiau dilgčiojo žiedlapius.

Pamatęs nuogus jos šonus Deividas nusišiepė ir jo rankos nuslydo mergaitės liemeniu, paskui pakilo kiek aukštėliau nugara, kur puolė glostinėti nepažeistus žiedlapius dešinėje žiedo pusėje. Lorelė nusistebėjo, ar jis supranta, ką ji jaučia - tarsi žiedlapiai būtų jos oda. Kartais vaikinas liesdavo žiedą tingiai, lyg užsimiršęs. Kartais ji jusdavo, kaip jo ranka ilgėliau užsilieka ten, kur žiedlapiai būdavo stipriai apvynioti po rūbais. Atrodė šiek tiek keista, kad jis taip glostinėja. Intymu. Tai daugiau nei laikyti už rankos. Netgi daugiau nei bučiuotis.

- Jis greitai nuvys, tiesa? - su vos juntamu apgailestavimu paklausė Deividas tyrinėdamas didžiulį žiedą.

Mergaitė linktelėjo, persisukusi pažiūrėjo atgal j žiedlapius.

- Turėtų po savaitės ar kelių nukristi, - atsakė. Jos balse jokio apgailestavimo aiškiai nebuvo. - Gal dar greičiau, ypač po šios nakties.

- Ar su juo tikrai toks vargas?

- Kartais.

Deivido ranka glostė vieną ilgesniųjų žiedlapių nuo pat pagrindo iki galiuko, paskui jis prikišo delną prie nosies, pauostė.

- Jie tokie... kaip čia pasakius... seksualūs.

- Tikrai? Bet juk... tai augalo dalis. Sakyčiau *augalus*.

- *Augalus?* - kvatodamas atsiliepė Deividas. - Ar čia toks terminas?

- Pats supranti, ką turėjau galvoje, - užvertė akis mergaitė.

- Ne, nesuprantu. Turi tą daiktą ant nugaros ir tai yra gražiau nei kuri nors kada nors mano matyta gėlė. Kvepia nuostabiai, tokia švelni, vėsi - smagu liesti. Ir dar, - pridūrė, - paslaptinga. Kaip tai gali būti neseksualu?

- Na, gal. Kaip pažiūrėsi, - šyptelėjo Lorelė.

- Ačiū, - atsiliepė vaikinas laižydamas pirštą ir ant įsivaizduojamos lentos rašydamas sau dešimtuką.

- Bet taip atrodo tik tau, nes nereikia jo nešioti ant nugaros, - rėžė mergaitė.

- Na, jis lyg ir mano, - gundomai atsiliepė Deividas, traukdamas mergaitę arčiau savęs.

- Tik todėl, kad dalijuosi, - nepasidavė ji.

Švelniai pabučiavęs vaikinas pažvelgė Lorelei į veidą - kaip tik tiek, kiek prireikė, kad ši pasijustų kiek nesmagiai.

- Ar tavo mama skambino? - paklausė keisdama temą, kad nereikėtų daugiau kalbėti apie ją.

Deividas papurtė galvą.

- Dar ne, bet aš jau geriau eisiu. Tiesą pasakius, - pasakė dirsčiodamas j telefono ekraną, - negavau jokių žinučių, tad mano mama dar manęs nepasigedo. Jei pasiskubinsiu, ji gal nė nesupras, kad šiąnakt praleidau ne namuose, - vaikinas atsistojo. - Be to, tikrai nesu mėgėjas taip anksti keltis, kaip tu. Prieš darbą dar galėčiau kelias valandas numigti.

- Kada tau j darbą?

- Tik nuo vidurdienio iki penkių. Nesijaudink.

Deividas dirbo kroviku vaistinėje, kur jo mama buvo vaistininkė. Be abejonės, darbuotojos vaikas gaudavo privilegijų. Jo darbo grafikas buvo labai lankstus, tad tekdavo darbuotis tik du šeštadienius per mėnesį, ir dar retkarčiais išpuldavo sekmadienis. Žinoma, Lorelė naudojosi panašiomis privilegijomis ir tėvų parduotuvėse dirbdavo tik tada, kai prireikdavo dvidešimties dolerių. Ar daugiau.

- Nemanau, kad yra koks nors būdas sulaikyti tavo mamą šįvakar namuose? - paklausė Lorelė.

Deividas tik užvertė akis aukštyn. Jo mama buvo pagarsėjusi vakarėlių liūtė.

- Tik paklausiau.

- Ar dar turi Kli vizitinę kortelę?

Lorelė staiga susidomėjo kažkuo ant grindų.

- Aha.

- Galėčiau pažiūrėti?

Pasvarsčiusi Lorelė ištraukė kortelę iš kišenės. Jau buvo išmokusi mintinai. Ant kortelės storomis juodomis raidėmis buvo užrašyta: Kli Vilson. Po vardu - telefono numeris. Jokio darbovietės pavadinimo, adreso, jokio paveikslėlio ar logotipo. Tik vardas ir numeris.

Deividas išsitraukęs mobilųjį telefoną įsivedė numerį į adresų knygą.

- Tiesiog taip saugiau, - paaiškino. - Jeipamestum kortelę ar panašiai.

- Nepamesiu.

Bet galiu išmesti ją tyčia. Galvojant apie Kli kažkas vertė įsitempti, tik niekaip negalėjo suprasti, kas taip neramino. Gal tik tie kvaili akiniai nuo saulės.

- Beje, - atsargiai užsiminė Lorelė, - manau, šiandien teks važiuoti į senuosius namus. Vėliausiai rytoj.

Deividas sustingo.

- Kaip? Kodėl?

- Turiu pranešti, kas nutiko, - paaiškino mergaitė nežiūrėdama jam į akis.

- Nori pasakyti, kad Tameniui reikia žinoti, kas atsitiko?

- Ir Šeriui, - lyg gindamasi pridūrė Lorelė.

Deividas susikišo rankas j kišenes ir nutilo.

- Ar aš galiu važiuoti ? - galop paklausė.

- Nenorėčiau, kad važiuotum.

Vaikinas net kilstelėjo galvą.

- Kodėl ne ?

Lorelė atsiduso, perbraukė pirštais plaukus.

- Tamenis visada pasiunta, kai esi netoliese. Ir jei atvirai, manau, kad tu taip pat susierzini. Man reikia prisėsti ir rimtai pakalbėti su jais apie Kli - visai nenoriu, kad judu kibtumėte vienas kitam j gerkles, kol kalbėsiu. Be to, - dar pridūrė mergaitė, - tau reikia j darbą.

- Galiu pasiimti laisvą dieną, - šaltai mestelėjo vaikinas.

Lorelė dabar jau dėbtelėjo j jį.

- Nereikia. Susitvarkysiu viena. Ir tau tikrai nėra dėl ko nerimauti. Aš su tavimi. Myliu tave. Nežinau, kaip dar galėčiau įtikinti.

- Tu teisi. Atsiprašau, - atsiduso Deividas, apkabino mergaitę, o paskui atsitraukęs pažvelgė į ją. - Būsiu sąžiningas - man nepatinka, kai važiuoji pasimatyti su Tameniu. Ypač viena. Mielai būčiau kartu. - Kiek padvejojęs pridūrė: - Bet pasitikiu tavimi. Pažadu, - gūžtelėjo pečiais. - Tiesiog spėju, kad esu toks pat pavyduolis, kaip ir visi vaikinai.

- Na, esu pamaloninta, - tarė mergaitė stiebdamasi, kad pasiektų pabučiuoti Deividą. - Bet važiuoju tik pasikalbėti. Ir apvalyti namus, - pridūrė suraukusi nosį. - Turiu bent išvėdinti, ten jau kelis mėnesius niekas nesilankė.

- Važiuosi automobiliu?

- Na, lyg ir ketinau skristi, - žaismingai atsakė mergaitė rodydama į nugarą, - bet, regis, neišeis.

- Aš rimtai.

- Gerai, - surimtėjo mergaitė, nors nesuprato, kur link jis suka. - Važiuosiu.

Deivido veidas įsitempė.

- O kas, jei jie tave seks ?

Lorelė papurtė galvą.

- Negaliu net įsivaizduoti, kad sektų. Pirmiausia važiuosiu dieną. Be to, beveik visą laiką greitkeliu. Tikrai, jei troliai net ir nusektų paskui mane iki pat žemės, ten jų lauktų nemaloni staigmena.

- Tas tiesa, - suraukęs antakius pritarė Deividas.

- Būsiu atsargi, - pažadėjo Lorelė. - Čionai esu saugoma ir nesustosiu, kol nuvyksiu į vietą.

Deividas prisitraukė mergaitę arčiau.

- Nepyk, kad taip jaudinuosi, - tarė. - Tik nenoriu, kad tau kas nors nutiktų. - Kiek patylėjęs pridūrė: - Nemanau, kad ketini pasiimti... hmm... tą daikčiuką, kurį davė Kli?

- Ne, - griežtai nukirto mergaitė. - Šito jau per daug. Lauk! - šūktelėjo ji stumdama vaikiną prie laukujų durų. - Lauk!

- Gerai, jau gerai, - juokdamasis gynėsi Deividas. - Išeinu.

Lorelė nusišypsojo, priglaudė vaikiną bučiniui.

- Iki pasimatymo, - sušnibždėjo. Deividui išėjus ji užrakino duris.

- Nemanau, kad iš tiesų turėjau tau sakyti - jokių naktinėjimų su Deividu. Maniau, kad ši taisyklė akivaizdi.

Lorelė pašoko, paskui atsisuko j palinkusią ant laiptų turėklų mamą.

- Atsiprašau. Mes užmigome žiūrėdami filmą. Nieko neįvyko.

Mama nusijuokė.

- O tavo plaukai taip susivėlė tik nuo miegojimo ?

Lorelę staiga užgriuvo nuovargis ir patirti išgyvenimai, ji įsivaizdavo, kaip turėtų atrodyti, ir staiga viskas pasirodė juokinga. Ji kvatojo, prunkštė, o paskui dar labiau įsijuokė. Tuščiai bandė suvaldyti kikenimą.

Mama nulipo laiptais visą laiką atrodydama lyg ir įpykusi, bet tuo pat metu susižavėjusi.

- Turėčiau atrodyti siaubingai, - braukdama pirštais per plaukus kikeno Lorelė. Jie vis dar buvo šiurkštūs nuo plaukų lako, kuriuo vakar vakare buvo nusprendusi pasinaudoti.

- Na, sakykime, atrodai tikrai ne puikiausiai.

Atsidususi mergaitė pasiėmė iš šaldytuvo sodos vandens.

- Mes tikrai užmigome.

- Žinau, - šypsodamasi atsiliepė mama. Ji nedideliu grūstuvėliu įnikusi trynė kramtomų vitaminų tabletes mažutėje piestelėje. - Buvau nusileidusi patikrinti. - Mama išpylė vitaminų miltelius ant žemės afrikietiškų našlaičių vazonuose - šitos gudrybės buvo išmokusi iš vyro, kuris kambaryje augino kanapes marihuanai - kad ir kaip tai būtų keista. Lorelė stebėjo mamą ir staiga suvokė, kad nė viena jų nepasakė nieko netinkama ar šiurkštaus. Bent jau kol kas. Kelias minutes viskas atrodė normalu. Lorelė nežinojo, ar tuo džiaugtis, ar apgailėti tą faktą, kad šitaip nutinka taip retai.

- Atsiprašau, - vėl pakartojo Lorelė. - Kitą kartą pabandysiu išprašyti jį lauk.

- Tai jau prašyčiau, - lyg erzindamasi atsakė mama.

Išgirdusios laiptais nulipantį švilpaujantį tėtį abi atsisuko. Jis pasilabino su jomis, paskui įsegė mamai bučkį ir mainais gavo puodelį kavos.

- Ar jūs šiandien dirbate? - paklausė mergaitė.

- O šiandien šeštadienis ? - pašaipiai pasiteiravo mama.

- Blogiečiai nenusipelno jokio poilsio, - šypsodamasis dėstė tėtis. Pažvelgė į mamą: - O mes labai, labai blogi. -

Jiedu nusikvatojo, ir akimirką Lorelei pasirodė, kad jie vėl grįžo į tuos laikus, kai pernai ji dar nebuvo pražydusi. Kol dar viskas nebuvo šitaip netikusiai pasisukę, kol dar jie buvo normali šeima.

Mergaitės šypsena dingo pamačius, kokiu keistu žvilgsniu tėtis apžiūrinėja ją.

- Kas nutiko? - kai jis priėjo arčiau, paklausė mergaitė.

- Kas nutiko tavo žiedui? - susirūpino tėtis. - Trūksta žiedlapių!

Lorelė šį rytą mažiausiai norėjo šeimyninės diskusijos apie jos žiedlapius.

- Jie paprasčiausiai kartais iškrinta, - paaiškino. - Nėra labai gerai kasdien raišioti žiedą. Pagalvojau, gal...

- Gal tau reikėtų žydėjimo metu likti namuose, kad taip nenutiktų? - pertraukė mergaitę tėtis.

Lorelė pamatė, kaip išsiplečia mamos akys.

- Ne, žinoma, ne, - paprieštaravo ji. - Padėtis visiškai kontroliuojama. Viskas kuo puikiausiai.

- Na, tau geriau žinoti, - nenoriai pritarė tėtis. Jis toliau gurkšnojo kavą, bet pro puodelio kraštą vis stebėjo dukrą.

- Kadangi jūs darbe, - Lorelė vėl pasuko pokalbį norima linkme, - tai gal neprieštarausite, kad nuvažiuočiau į senuosius namus?

- Ko ten? - pašnairavo į dukrą mama.

- Reikia susitvarkyti, - bandydama išlaikyti atsainų toną dėstė Lorelė. - Kai buvau ten rugpjūčio mėnesį, viskas atrodė gan baisiai. Tikrai, reikėtų apsitvarkyti, kad koks nors valkata neapsigyventų, - nejaukiai juokdamasi pridūrė ji.

- Maniau, kad *jie* neleidžia, kad taip nutiktų, - tarė mama.

- Na, taip, gal... bet neketinu prašyti sargybinių būrio, kad lyg kokios tarnaitės tvarkytų mano namus.

- Manau, suprantama, - įsikišo ir tėtis. - Namai tikriausiai turėtų būti sutvarkyti, - dirstelėjo į mamą. - Kaip manai, gerai?

Mama išspaudė šypsenėlę.

- Tikrai. Žinoma, taip.

- Ačiū, - sumurmėjo mergaitė nudelbusi akis. Jau šiek tiek gailėjosi, kad apie tai prasižiojo.

AŠTUONIOLIKTAS SKYRIUS

Lorelė kelias minutes pasėdėjo automobilyje - tiesiog spoksojo į namuką. Jos namuką, ar bent beveik jos. Paskutiniais metais čia būdavo labai dažnai - pakeliui j Avaloną ir iš jo, panašiai kaip ir pernai rudenį, kai buvo atvažiavusi aplankyti Tamenio. Bet viduje nebuvo įlindusi nuo to laiko, kai beveik prieš pusantrų metų persikraustė į Kreščento miestą. Ten, kur pievelė nebuvo apkritusi dvejų metų lapais, siūravo ilgiausios žolės, o ir krūmai buvo sužėlę tokie aukšti, kad beveik iki pusės užstojo langus. Lorelė atsiduso. Kai dėjosi valymo priemones, apie kiemą visai nepagalvojo. Geriausias sprendimas būtų kitą kartą čia atvažiuoti su Deividu, žoliapjove ir krūmapjove, bet net ir labai norint, prašyti Deivido bus keblu.

Kitą sykį - dabar ji tikrai turi, ką veikti. Atidariusi bagažinę mergaitė pasiėmė kibirą, pilną kempinių, skudurų ir

visokių valymo priemonių, kurias tąryt susikrovė, ir patraukė prie paradinių durų.

Durys girgžtelėjo ant vyrių, ji įėjo vidun. Buvo keista vaikštinėti po visiškai tuščius namus. Namai tam ir skirti, kad būtų apstatyti daiktais, gyventų žmonės, skambėtų muzika, sklistų kvapai. Didžiausias kambarys, užimantis beveik visą pirmąjį aukštą, dabar atrodė lyg tuščias urvas. Pilnas tuštumos kambarys.

Lorelė padėjo kibirą ant virtuvės spintelės ir priėjusi prie plautuvės atsuko vandenį. Sugurguliavusi iš čiaupo pasipylė vario spalvos rūdžių pilno vandens srovelė. Lorelė kurį laiką leido jam tekėti, ir greitai į kanalizaciją nutekantis vanduo tapo švarus. Mergaitė nusišypsojo - tarp plikų sienų aidintis tekančio vandens garsas keistai ramino.

Lorelė vaikštinėjo ratu po pirmąjį aukštą - atrakinėjo ir atidarinėjo visus langus, leido gaiviam rudeniškam vėjeliui veržtis vidun, išstumti pridvisusį, sugedusį orą, kuris ilgus mėnesius tvyrojo namo viduje. Langas durų dešinėje neatsidarė, tad Lorelė kelias sekundes plušėjo prie jo.

- Leisk, padėsiu, - nuskambėjo tylus balsas visai jai už nugaros.

Nors ir tikėjosi, Lorelė vis tiek pašoko. Pasitraukusi leido Tameniui užpurkšti kažko iš mažo buteliuko kiekvienoje lango pusėje, ir tada lengvai pakėlė lango rėmą. Šypsodamasis atsisuko.

- Štai, prašau.

- Ačiū, - šypsodamasi padėkojo mergaitė.

Vyrukas nieko neatsakė, tik kiek pasisukęs atsirėmė į sieną.

- Atvažiavau susitvarkyti namus, - paaiškino Lorelė rodydama į kibirą su priemonėmis.

- Matau, - Tamenis apsižvalgė po tuščią kambarį. - Senokai čia kas nors buvo. Ir aš čia lankiausi prieš gerą šimtmetį.

Jiedu kelias užsitęsusias akimirkas stovėjo tarsi apgaubti tylos debesies - nemalonios Lorelei, bet Tamenio, regis, ji nėmaž netrikdė.

Galop Lorelė žengė žingsnelį ir apkabino vyruką. Jis apsivijo rankomis jai nugarą, tuojau užčiuopė gumbą - parištą žiedą - ir lyg nutvilkytas atšoko.

- Atsiprašau, - skubiai sumurmėjo sukryžiuodamas ant krūtinės rankas. - Nežinojau.

- Viskas gerai, - nuramino mergaitė, rankomis skubiai knibinėdama mazgą ant liemens. - Ketinau atsirišti vos tik atidariusi langus.

Vos paleisti žiedlapiai atsitiesė, Lorelė net nebandė užgniaužti palengvėjimo atodūsio.

- Tai vienas puikiausių dalykų, todėl čia taip gera, - žvaliai pareiškė.

Tamenis jau lyg ir šypsojosi, bet žvilgsnio neatitraukė nuo žydrai baltų žiedlapių.

- Kas, po galais, nutiko? - paklausė žengdamas mergaitei už nugaros.

- Hmm... tai dar viena priežastis, kodėl esu čia, - prisipažino Lorelė. - Tai tėvams sakiausi važiuojanti tvarkyti namo, kad išleistų.

Bet Tamenis vargu ar klausėsi. Apimtas siaubo, sugniaužęs kumščius tik žiūrėjo j mergaitės nugarą.

- Kaip? - įstengė sušnibždėti.

- Troliai, - tyliai tarstelėjo mergaitė.

Tamenis kilstelėjo galvą.

- Troliai? Kur? Tavo namuose?

Lorelė papurtė galvą.

- Pasielgiau kvailai, - tarė ji bandydama sušvelninti situaciją. - Vakar vakare važiavau į vakarėlį. Troliai mus rado, vijosi ir mašina nuriedėjo nuo kelio. Bet man viskas gerai.

- Kur buvo tavo sargybiniai? - neatlyžo Tamenis. - Juk jie, pati žinai, ne vien tam, kad stypsotų prie tavo namų.

- Manau, jie gal... buvo užsiėmę kitais dalykais, - atsakė Lorelė. - Kai grįžome namo, mama pasakojo kažką apie šunų pjautynes kieme.

- Juk tave galėjo nužudyti! - šūktelėjo Tamenis. Vėl pažvelgė mergaitei į nugarą. - Ir, atrodo, vos to nepadarė.

- Tokia... moteris rado mus kaip tik laiku. Ji nuvijo trolius.

- Moteris? Kas tokia?

Lorelė padavė Tameniui vizitinę kortelę.

- Kli Vilson. Kas ji?

Lorelė nupasakojo visus praeitos nakties įvykius, su keliais pertrūkiais, nes Tamenis vis norėdavo tai šį, tai tą patikslinti. Kai mergaitė baigė pasakoti, jautėsi taip, lyg būtų išties dar sykį patyrusi tuos baisius išmėginimus. - O tada ji padavė mums ginklus ir išvažiavome, - baigė pasakojimą Lorelė. - Tai taip keista. Neturiu supratimo, kas ji tokia.

- Kas... - Tamenis nutilo, žengė kelis žingsnius. - Negali būti... - vėl ėmė trypčioti, galop nurimo, sustojo ant krūtinės sukryžiavęs rankas. - Turiu apie tai pakalbėti su Šeriu. Tai... problema.

- O ką man daryti? - sunerimo mergaitė.

- Gal nustoti bastytis naktimis? - pasiūlė vyrukas.

Lorelė užvertė akis.

- Ir dar. Nežinau, ar pasitikėti ta moterimi? Jei nutinka bėda, o sargybinių nėra šalia...

- Jie turėtų visada būti šalia, - niūriai atrėžė Tamenis.

- Bet jei nėra... jei pamatysiu tą moterį... ar pasitikėti ja?

- Ji - žmogus, tiesa?

Lorelė linktelėjo.

- Tada - ne. Nepasitikime ja.

Nustebusi Lorelė spoksojo j vyruką.

- Tik todėl, kad ji - žmogus ? Ar nereikėtų tada to paties sakyti ir apie Deividą? Arba mano tėvus?

- Ar nori pasitikėti ja?

- Ne, nenoriu. Gal. Nežinau. Dar bent sakytum, kad neverta pasikliauti ja, nes medžioja nežmogiškas būtybes, ar todėl, kad davė mums ginklus. Bet tu paprasčiausiai nutari, jog ji nepatikima tik todėl, kad yra žmogus. Taip nesąžininga-

Tamenis beviltiškai iškėlė rankas.

- Tik tiek ir žinau, Lorele. Neturiu daugiau jokių faktų, kurie padėtų man nuspręsti.

- Ji išgelbėjo man gyvybę.

- Puiku. Vienas taškas jos naudai, - Tamenis priėjo, atsirėmė j sieną šalia mergaitės.

Lorelė atsiduso.

- Kodėl taip nutiko būtent dabar? - paklausė jusdama, kaip neramiai suskamba balsas. - Supranti, beveik metai praėjo nuo susitikimo su Barniu, ir nieko nevyko. O paskui, staiga vieną naktį, bum! Troliai, Kli, net namuose troliai. Viskas iš karto ? Kodėl ? - bėrė klausimus mergaitė pasukusi galvą, kad matytų Tamenį.

- Na, gerai, - nenoromis atsiliepė šis. - Nepasakytum, kad visus metus nieko nevyko, - jis, regis, atsiprašinėjo. - Nemanėme, kad tau reikėtų žinoti apie kiekvieną trolį, kuris perėjo Kreščento miestu ar dirstelėjo į tavo pusę.

- Tai jų buvo ir daugiau? - sukluso Lorelė.

- Keli. Bet tu teisi - tai pats geriausias, puikiausiai organizuotas puolimas, apie kokį tik mums teko girdėti.

- Negaliu patikėti, kad buvo ir daugiau trolių, - netikėdama svarstė Lorelė. - Tikrai, nebekontroliuoju savo gyvenimo.

- Oi, baik. Nieko panašaus. Dauguma jų niekad nė neprisiartino prie tavo namų arčiau kaip per pusę mylios. Sargybiniai jais pasirūpino. Nieko sudėtingo.

- Nieko sudėtingo, - pasišaipė mergaitė. - Lengva tau sakyti.

- Viskas kontroliuojama, - laikėsi savo Tamenis.

- O kaip praeitą naktį ? Taip pat kontroliuojama?

- Ne, - pripažino vyrukas. - Bet anksčiau nebuvo nutikę nieko panašaus.

- Tai kodėl dabar ?

- Geras klausimas, - liūdnai šyptelėjo Tamenis. - Jei žinočiau, gal tada paaiškėtų ir atsakymai į kai kuriuos mano klausimus. Pavyzdžiui, kodėl troliai paskutiniu metu nustojo trynėsi šiose vietose, arba kaip Džeremajas Barnis su-

prato, kad vartai yra kaip tik čia, ir kas iš tiesų duoda įsakymus visame šiame reikale. Tai tik keli klausimai iš daugelio dalykų, kuriuos vis dar bandome perprasti.

Lorelė kurį laiką, tylėjo.

- Ką man daryti? - paklausė ji.

- Nežinau, - atsakė vyrukas. - Spėju, kad teks luktelėti. Būk atsargi, bandyk daugiau nepatekti į tokią situaciją, kur toji Kli galėtų vėl pasirodyti netoliese.

- Oi, patikėk, taip ir elgsiuosi.

- Kol kas, manau, tik tiek ir gali. Pakalbėsiu su Šeriu. Pažiūrėsime, gal pavyks ką sužinoti. Gerai?

- Gerai.

- Ačiū, kad atvažiavai man papasakoti, - tarė Tamenis. - Tikrai džiaugiuosi. Ir ne tik todėl, kad tai proga pamatyti tave. Nors šitai, žinoma, miela. Oi, - tarė kišdamas ranką j kuprinę, - turiu tau kai ką. Džeimisonas perdavė, - jis įteikė Lorelei didžiulį drobinį maišą. Paėmusi mergaitė sekundėlę žvelgė į jį, paskui prapliupo juokais.

- Kas tai? - sumišęs paklausė Tamenis.

- Cukranendrių milteliai. Iš jų gaminu buteliukus eliksyrams, ir jau beveik visus baigiau, - mergaitė papurtė galvą. - Dabar galėsiu sudaužyti dar šimtą buteliukų, - liūdnai pridūrė.

- Vis dar nesiseka? - bandydamas nuslėpti susirūpinimą paklausė vyrukas.

- Ne, - žvaliai atsiliepė mergaitė, - bet pavyks. Ypač dabar, kai turiu visą toną šitų miltelių, - šypsodamasi pareiškė.

Tamenis šypsojosi, bet akys vis krypo į šoną, kažkur mergaitei virš peties.

- Kas ? - droviai paklausė Lorelė tiesdama kaklą, kad pamatytų žiedlapius.

- Atsiprašau, - vėl ėmė atsiprašinėti Tamenis. - Žiedas toks gražus, o pernai vos spėjau apžiūrėti.

Nusijuokusi mergaitė apsisuko, parodė savo grožybę ant nugaros. Tačiau kai vėl atsistojo veidu į draugą, Tamenis labai atidžiai apžiūrėjo valymo priemones kibire. Mergaitė prisiminė pokalbį su Deividu, koks seksualus jam atrodo tas žiedas. Jei jis žadina tokius jausmus Deividui...

Daugiau nesisukiosiu.

- Tai kas čia? - pasiteiravo Tamenis pertraukdamas nemalonią tylą.

- Tik valymo priemonės. Stiklo valiklis, grindų plovimo priemonė, įvairių paviršių valiklis. - Mergaitė išsitraukė gumines pirštines. - O šitos, kad nieko nenutiktų, jei užtikštų ant manęs.

- Gal... galėčiau padėti?

- Aš atsivežiau tik vieną porą pirštinių, bet... - mergaitė paėmė skudurėlį dulkėms valyti - gali valyti dulkes.

- O gal aš plausiu, o tu valysi dulkes?

- Taigi čia tik dulkės, - juokdamasi tarė Lorelė. - Tau nereikės vilkėti nėriniuotos prijuostės ar kažko panašaus.

Tamenis patraukė pečiais.

- Gerai. Tik labai keista.

- Kodėl keista? - nesuprato Lorelė pripylusi j kibirą šilto muilino vandens ir užsimovusi pirštines.

- Tai pavasario fėjų darbas. Keista matyti tave užsiimant šituo. Tik tiek.

Braukdama kempine per dulkėtus stalviršius Lorelė juokėsi.

- Maniau, kad tau nepatogu, nes tai moteriškas darbas.

- Žmonės, - sumurmėjo Tamenis nepritariamai purtydamas galvą. Paskui linksmai pareiškė: - Buvo metas, kai čiustydavau savo kambarį.

Kurį laiką jiedu dirbo tylėdami - Tamenis iš pakampių braukė voratinklius, Lorelė šveitė virtuvės stalčius ir spinteles.

- jei ketini labai dažnai šito imtis, tikrai turėtum leisti, kad atgabenčiau tau valymo priemonių iš Avalono, - pareiškė vyrukas. - Mano mama žino tokią m... rudens fėją, kuri gamina geriausias valymo priemones. Nereikėtų net pirštinių.

- Norėjai pasakyti maišytuvą? - paerzino mergaitė.

- Aš - karys, - atsiliepė Tamenis, staiga prabilęs perdėtai oficialiu balsu. - Nuo aušros iki sutemų mane supa neišauklėti sargybiniai. Atsiprašau dėl grubaus elgesio.

Lorelė dėbtelėjo į jį - vyrukas spoksojo su žaisminga, vos ne gundančia šypsenėle veide. Ji iškišo liežuvį, ir draugas plyšo juokais.

- Na, jei tai nesudarytų nepatogumų, fėjų valymo priemonės būtų labai gerai, - tarė Lorelė. - Kaip laikosi tavo mama?

- Gerai. Ji mielai dar pasimatytų su tavimi.

- O Rovena? - apsimesdama, kad neišgirdo užuominos, toliau klausinėjo mergaitė.

Dabar Tamenio veidą nušvietė plati šypsena.

- Per lygiadienio šventę buvo jos pirmasis pasirodymas - ji vaidino žavingai. Mokėsi Gvinivėrės vaidmens Kameloto pastatyme.

- Lažinuosi, kad atrodė nuostabiai.

- Taip ir buvo. Turėtum kada nors atvykti į lygiadienio šventę.

Lorelė staiga suvokė, kiek galimybių jos laukia.

- Gal kada nors, - šypsodamasi pasakė. - Kai viskas bus ne taip... na žinai.

- Visame pasaulyje nėra saugesnės vietos už Avaloną, - tarė Tamenis.

- Žinau, - skubiai dirstelėjusi pro langą atsakė mergaitė.

- Ko ten ieškai? - susidomėjo vyrukas.

- Kitų sargybinių.

- Kodėl tai rūpi ?

- Ar nepavargsti žinodamas, kad tavęs nuolat kas nors klausosi ?

- Ne. Jie mandagūs. Palieka mums asmeninės erdvės.

Netikėdama Lorelė tik šnirpštelėjo nosimi.

- Prisipažink, jei Šeris būtų su kokia nors mergina, tu šnipinėtum.

Tamenio veidas sekundėlę suakmenėjo - žvilgsnis skubiai nukrypo j langą.

- Puiku, - pripažino jis. - Tu laimėjai.

- Tai viena priežastis, kodėl net nežinau, ar kada nors vėl galėčiau gyventi šioje trobelėje. Niekada nebūni tikrai vienas.

- Yra kitų privalumų, - tarsi surimtėjęs kalbėjo Tamenis.

- Oi, esu tikra, - nepasidavė mergaitė. - Bet privatumas neįeina į tų privalumų sąrašą.

Vėl kurį laiką tvarkėsi tylėdami. Iš pradžių Lorelė net gailėjosi, kad nepasiėmė kokio radijo aparato ar kažko panašaus. Tačiau Tameniui, regis, tyla netrukdė, o ir Lorelė greitai suprato, kad nėra taip jau visiškai tylu. Medžiuose šlamėjo vėjas, tad pro langus sklido tarsi kokia muzika.

- Ar sunku? - staiga paklausė Tamenis.

- Kas? - atsisuko nuo lango, kurį blizgino mergaitė.

- Gyventi su žmonėmis? Dabar, kai jau žinai, kas esi?

Lorelė ilgai stovėjo lyg sustingusi, paskui linktelėjo.

- Kartais. O kaip tau? Ar nesunku gyventi miške taip arti Avalono, tik kitapus vartų?

- Iš pradžių buvo sudėtinga, bet dabar įpratau. Be to, esu tikrai arti namų. Dažnai grįžtu. Ir dar - turiu draugų, fėjų, kurie visą laiką su manimi, - vyrukas nutilo, kelias sekundes luktelėjo. - Ar tu laiminga? - šnipštelėjo.

- Dabar? - patikslino mergaitė tokiu pat tyliu balsu - rankose gniaužė popierinius rankšluosčius.

Liūdnai šypsodamasis Tamenis papurtė galvą.

- Žinau, kad šią akimirką esi laiminga. Matau iš akių. Bet ar esi laiminga, kai... būni ne čia?

- Žinoma, - skubiai atsiliepė mergaitė. - Labai laiminga, - nusisukusi ėmė smarkiai trinti langą.

Tamenio veido išraiška liko ta pati.

- Turiu visas sąlygas, kad jausčiausi laiminga, - tęsė Lorelė, mėgindama nutaisyti ramų balsą. - Puikiai gyvenu.

- Niekada ir nesakiau, kad neturi.

- Tu nesi vienintelis, padarantis mane laimingą.

Vos pastebimas linktelėjimas ir grimasa.

- Tai jau galėjau tuo įsitikinti.

- Žmonių pasaulis nėra toks niūrus ir nuobodus, kaip tu manai. Jis smagus, jaudinantis ir... - mergaitė ieškojo tinkamo žodžio, - ir...

- Džiaugiuosi, - tarė Tamenis. Dabar jis prisiartino mergaitei prie peties. - Neprašiau pateikti įrodymų, - nuoširdžiai patikino. - Tik norėjau žinoti. Ir tikėjausi išgirsti, jog esi laiminga. Aš... aš jaudinuosi dėl tavęs. Neabejoju, kad be reikalo, bet vis tiek jaudinuosi.

Mergaitę apėmė gėda, ji pamėgino atsipalaiduoti, nes nugara buvo kaip sustingusi.

- Man labai gaila.

- Aha, taip ir turėtų būti, - šyptelėjo Tamenis.

Juokdamasi Lorelė papurtė galvą.

Akies kampučiu ji pastebėjo, kaip vyrukas kelia ranką, tiesia prie jos, paskui vėl nuleidžia ir tarsi niekur nieko susigrūda rankas į kišenes.

- Kas? - paldausė mergaitė.

- Nieko, - nusisukdamas ir mindamas į kitą kambario pusę bambtelėjo vyrukas.

- Fėjų dulkės? - prisiminusi pernai metus ir susitikimą Avalone vasaros pradžioje paklausė Lorelė.

Tamenis linktelėjo.

- Nagi, parodyk.

Avalone buvo jau per vėlu, bet dabar ji turėjo puikiausią progą.

- Pernai baisiausiai supykai.

- Oi, nereikia. Nekaltink manęs dėl visų nesąmonių, kurias iškrėčiau pernai, - sugriebusi už riešo mergaitė patraukė vyruko ranką į savo delną.

Sis neatsilaikė.

Delnas buvo švelniai padengtas smulkiais blizgančiais milteliais. Mergaitė pasuko jo plaštaką, kad dulkelės pagautų saulės šviesos ir sužvilgėtų.

- Kaip gražu.

Tik tada Tamenio ranka atsipalaidavo. Žaisminga šypsenėlė nušvito veide, vyrukas perbraukė pirštu Lorelės skruostą palikdamas šviesų sidabrinį brūkšnį.

- Ei!

Rankos skubiai švystelėjo, ir ant kito skruosto nutįso dar vienas brūkšnys.

- Dabar gerai.

Ranka vėl pakilo, taikėsi į nosį, bet mergaitė dabar jau buvo pasiruošusi. Pirštais sugniaužusi riešą neleido pajudėti. Tamenis sužiuro į savo plaštaką per gerus tris colius nuo mergaitės veido.

- įspūdingai.

Jis pakėlė kitą ranką taip greitai, kad Lorelė jos nė nepamatė, kol jis palietė jai nosį. Lorelė tekštelėjo jam per

ranką, o tas tik kvatojo ir toliau brūkščiojo, kai mergaitė tuo metu nesėkmingai bandė sustabdyti jo rankas. Galop jam pavyko sugauti abi mergaitės plaštakas ir prispaudus jas prie šonų prisitraukti Lorele prie krūtinės. Mergaitė šypsena tarsi ištirpo, ji sužiuro j Tamenj, kurio veidas buvo visai čia pat.

- Laimėjau, - sušnibždėjo šis.

Jų akys susitiko, Tamenis lėtai pasilenkė artyn. Tačiau jo veidui nespėjus pasiekti josios, Lorelė atlošė galvą, nusuko žvilgsnį.

- Nepyk, - sumurmėjo.

Tamenis tik linktelėjo ir paleido ją.

- Ar ketinai susitvarkyti ir viršuje? - paklausė.

Lorelė nužvelgė pusiau švarius laiptus.

- Gal?

- Pasiliksiu padėti tau, jei nori, - pasisiūlė vyrukas.

- Norėčiau, kad liktumei, - atsiliepė mergaitė. Žodžiuose slypėjo gilesnė prasmė. - Be tik tada, jei pats nori.

- Taip, - nenuleisdamas žvilgsnio patvirtino šis. - Be to, - pridūrė šypsodamasis, - tu neatsivežei kopėčių. Kaip be mano pagalbos pasiektum lubas? Juk tu vos nuo žemės atsiplėšęs ūglis.

Jiedu kartu darbavosi dar tris valandas, kol abu buvo visai suplukę ir dulkėti, tačiau namai atrodė daugiau mažiau švarus. Bent jau kitą kartą, kai Lorelė ryšis tvarkytis, bus žymiai lengviau.

Kai jiedu ėjo prie automobilio, Tamenis primygtinai siūlėsi nešti kibirą.

- Prašyčiau pasilikti, bet man tikrai bus geriau, jei žinosiu, kad grįši namo iki saulėlydžio, - tarė jis. - Ypač po to, kas nutiko praeitą naktį. Taip bus geriau.

Lorelė linktelėjo.

- Būk atsargi, - rimtai perspėjo ją. - Mes stebime tave, kiek tik galime, bet nesame stebukladariai.

- Būsiu atsargi, - pažadėjo Lorelė. - Visada buvau atsargi, - ji pastypsojo dar kelias sekundėles, ir šįkart pirmas arčiau žengė Tamenis - apsivijo ją rankomis, laikė tvirtai priglaudęs, veidu prisispaudęs mergaitei prie kaklo.

- Greičiau grįžk, - sumurmėjo. - Pasiilgstu tavęs.

- Žinau, - prisipažino Lorelė. - Pabandysiu.

Mergaitė sprūdo už vairo, pataisė veidrodėlį, kad galėtų matyti rankas į kišenes sugrūdusį, ją stebintį Tamenį. Žvilgsnis sugavo vos pastebimą šmėstelėjimą už storo medžio kamieno kiemo gale. Užteko akimirkos, kad pažintų tą aukštą liekną fėjų sargybinį, užlindusį už medžio. Šeris. Nepasirodė, netarė nė žodžio - tik spoksojo.

Lorelė sudrebėjo. Šeris nežiūrėjo į Tamenį - jis stebeilijo

DEVYNIOLIKTAS SKYRIUS

Lorelė atidarė sunkias dvivėres mokyklos duris pirmadienio rytą - nekantravo išvysti Deividą. Po jos kelionės į gimtuosius namus Deividas paskutinę akimirką išlėkė aplankyti senelius, tad draugai nesimatė visą savaitgalį.

Šypsena išblėso, kai, atidariusi bendrą spintelę, pamatė, jog ši tuščia. Ji su Deividu dažnai atvažiuodavo kartu, bet jei taip nenutikdavo, tai visad susitikdavo prieš pamokas. Ir po pamokų.

Ir per pertraukas.

Bet šiandien Deivido niekur nematyti. Lorelė gal būtų maniusi, kad draugas vėluos, bet jis neskambino pasakyti, kad taip nutiks, o visada paskambindavo. Mergaitė pamėgino atsikratyti nerimo. Deividas nebuvo mėgėjas praleisti pirmąjį skambutį, bet vis tiek kartais taip nutikdavo. Mergaitė neskubėdama išsitraukė ispanų kalbos vadovėlį, pa-

bandė apsimesti, kad užsiėmusi, nenorėjo atrodyti kaip neturinti ko nusigriebti ir paprasčiausiai stypsanti prie spintelės laukdama vaikino.

Stoviniavo, kol iki skambučio liko trisdešimt sekundžių, paskui skubiai nukūrė, kad spėtu j pamoką.

Vos tik mokytoja baigė pamoką, ji kaip vėjas išskrido iš klasės, bet tik tam, kad vėl rastų tuščią spintutę. Apėmė baimė, ir Lorelė nulėkė prie įėjimo j mokyklą - jau milijoną kartų gailėjosi, kad neturi mobiliojo telefono. Tėvai tikrai būtų išgalėję jai nupirkti, bet mama užsispyrusi laikėsi nuomonės, kad nėra jokios būtinybės, kol mergaitė nebaigė koledžo.

Tėvai.

- Gal galėčiau labai trumpai paskambinti? - paprašė sekretorės mergaitė. Sekretorė padėjo priešais ją ant stalo belaidj telefoną. Lorelė surinko Deivido mobiliojo telefono numerį, ir kai klausėsi pirmojo, antrojo signalo, įtampa vis augo. Tik po ketvirtojo signalo įsijungė balso pašto dėžutė. Nuaidėjo pyptelėjimas, kad ji paliktų pranešimą, bet ką ji galėjo sakyti ? *Jaudinuosi. Prašau ateiti į mokyklą?*

Nieko nepasakiusi mergaitė padėjo ragelį. Nutarė apvažiuoti miestą, paieškoti draugo, bet, prieš imdamasi tokio beprasmiško veiksmo, turėjo atsėdėti chemijos pamokoje. Jei jis taip labai pavėlavęs pasirodytų mokykloje, būdama klasėje bent jau tuojau pat sužinotų.

Chemijos pamoka dar niekada nebuvo tokia ilga. Kol mokytoja tarškėjo apie poliatominius jonus, Lorelės galvoje sukosi vis blogesni įvykių scenarijai. Deividas nužudytas trolių. Deividas pagautas trolių, kankinamas. Deividas pagautas trolių ir panaudotas kaip spąstai jai privilioti ir tada jau kankinama ji. Iki pamokos pabaigos visa tai jau ne tik atrodė įtikima, bet ir visai įmanoma.

Lorelė bėgte nubėgo į socialinių mokslu koridorių, kur po istorijos pamokos kaip tik pasirodė Čelsė.

- Ar matei Deividą? - paklausė jos Lorelė.

- Visada maniau, kad jis su tavimi, - papurtė galvą draugė-

- Negaliu jo rasti, - paaiškino Lorelė tramdydama balsą, kad šis nedrebėtų.

- Gal jis serga, - svarstė Čelsė - teko pripažinti, visai protingai.

- Aha, bet neatsiliepia telefonu. O visada atsiliepia.

- Gal miega.

- Gal, - pritarė Lorelė. Nusisukusi į spintelę ištraukė Amerikos literatūros vadovėlį. Pažvelgė į viršelį, ir staiga mintis, kad teks skaityti kažką, kas parašyta prieš šimtmetį, pasirodė didžiausia pasaulyje beprasmybė. Įgrūdusi vadovėlį atgal mergaitė pasiėmė rankinę. Tik patikrins, ar Deividas namuose. Ilgai neužtruks - jei paskubės, jos gal

net nepažymės nedalyvavus pamokoje. Mergaitė jau siekė uždaryti spintelės duris, kai staiga nustebino per petį paplojusi Čelsė.

- Štai, kur jis, - parodė j koridorių. Deividas artinosi - išsišiepęs, akys slypėjo už akinių nuo saulės. Nesusivaldžiusi Lorelė pasileido bėgti. Atsitrenkusi j vaikiną ji apsivijo rankomis ir kiek galėdama stipriau suspaudė.

- Na, sveika, - klausiamai sužiuro j mergaitę Deividas.

Visą valandą praleidusi įsivaizduodama draugo mirtį, Lorelė pajuto, kaip nuo kasdieniško jo balso tono pyktis tarsi užverda krūtinėje. Abiem kumščiais sugriebusi už marškinėlių papurtė jį.

- Mirtinai mane išgąsdinai, Deividai Adamai Losonai! Kur, po galais, buvai?

Deividas pažvelgė į kitame koridoriaus gale esančias laukujės duris.

- Eime iš čia, - neatsakęs pakvietė.

- Kaip suprasti?

- Einam kur nors, pasilinksminsime.

Mergaitė apsidairė aplinkui, paskui tyliai paklausė:

- Bėgsime iš pamokos?

- Oi, baik. Juk dabar literatūra. Kokie tavo pažymiai? A, A ir dar vienas A su pliusu? Einam!

Mergaitė pažvelgė į draugą, įtariai kilstelėjo antakį.

- Nori pabėgti, praleisti pamoką, kad pasilinksmintume? Kas esi ir ką padarei mano vaikinui?

Deividas tik šypsojosi.

- Eime, - ragino iš visos širdies. - Tik šį kartelį.

- Gerai, - nusileido Lorelė. Jai taip palengvėjo pamačius draugą, kad nebuvo svarbu, kur jis nori eiti. Pasidavė jo žaidimo taisyklėms. - Taip ir padarykim!

- Puikumėlis, - čiupo už rankos draugę Deividas. Žengė vos ne pasišokėdamas - Lorelė dar nebuvo jo tokio mačiusi. - Greičiau!

Teko pripažinti, kad Deivido linksmumas buvo užkrečiamas. Sugavo save visu balsu besijuokiant kartu su juo ir bėgant prie draugo automobilio.

- Kur važiuosime? - paklausė segdama saugos diržą.

- Paslaptis, - blykčiodamas akimis atsakė vaikinas. Jis paėmė ilgą audinio juostą. - Užmerk akis, - tyliai pasakė.

-Juokauji? - negalėjo patikėti Lorelė.

- Na, baik, - ramino ją Deividas. - Juk pasitiki manimi, tiesa?

Lorelė pažiūrėjo į jį - akinių nuo saulės stikluose matė savo pačios atvaizdą.

- Kam tie akiniai? - paklausė. - Per juos nematau tavo akių.

- Štai čia ir reikalas.

- Ką? Saugaisi, kad mergina nematytų tavo akių?

- Na nesisaugau būtent nuo tavęs, - nusišypsojo jis. - Bet vis tiek, man jie labai patinka.

- Deividai, man labai patiktų, jei galėčiau matyti tavo akis.

Nė nesudvejojęs jis nusitraukė akinius ir pažvelgė j mergaitę - atviru ir tiesiu mėlynų akių žvilgsniu. Visi Lorelės įtarimai išsisklaidė, ir ji nusisukusi leido draugui užrišti jai akis.

- Pasitikiu, - tarė.

Vos tik raištis atsidūrė ant akių, keleivio sėdynėje atsilošusi Lorelė bandė įsidėmėti kiekvieną posūkį, kur tik Deividas sukdavo automobilį, kad susigaudytų, kur esanti. Tačiau po penkių minučių tapo akivaizdu, kad draugas suka ratus, tad ji pasidavė. Greitai automobilis bumbtelėjo į šaligatvio kraštą ir sustojo. Po kelių sekundžių atsidarė durelės, ir Deividas jai atsargiai padėjo išlipti viena ranka apglėbęs per liemenį, kita prilaikydamas petį.

- Deividai, - atsargiai prabilo mergaitė. - Nenoriu visko sugadinti, bet, tikiuosi, esame saugioje vietoje. Po tos nakties... na... pats žinai.

- Nesijaudink, - prikišęs burną prie ausies sukuždėjo šis. - Atsivežiau tave j saugiausią pasaulyje vietą, - Deividas nutraukė mergaitei nuo akių raištį ir akimirką pro lapiją besiveržiantis ir nežemiškas saulės švytėjimas tarsi apakino mergaitę. Jie stovėjo nedidelėje proskynoje, apsuptoje paskutiniųjų rudens gėlių - oranžinių saulučių, violetu mirguliuojančių rudbekijų ir kai kur mėlynuojančių šalavijų. Viduryje ant tankios, žalios žolės lopinėlio tysojo paklodė su keliomis pagalvėlėmis ir keli dubenėliai pjaustytų vaisių. Braškės, nektarinai, obuoliai ir butelis putojančio sidro, ant kurio saulės šviesoje žvilgėjo susidarę rasos lašiukai. Lorelė nusišypsojo, atsisuko, kad įsitikintų - tikrai, visai už medžių matė savo kiemą. Saugiausia vieta pasaulyje.

- Deividai! Tai nuostabu! - vos gaudydama orą šūktelėjo Lorelė ir stiebėsi pabučiuoti draugą - džiaugėsi, kad jie pakankamai toli, jog nesimatytų nuo namų, jei kuris tėvų pareitų namo pietauti, nors paprastai šie taip nedarydavo.

- Kada suspėjai?

- Tai ir buvo priežastis, kodėl manęs šį rytą nematei, - droviai paaiškino vaikinas.

- Deividai Losonai, - apsimestinai griežtai subarė mergaitė. - Ir kas pasaulyje dedasi, kad geriausias Del Norto mokyklos mokinys bėga iš pamokų?

Deividas patraukė pečiais, paskui šyptelėjo.

- Kai kurie dalykai yra svarbesni už žinių patikrinimo testus.

Kiek padvejojusi, Lorelė paklausė:

- Ar aš... pamiršau kokią ypatingą progą?

Deividas papurtė galvą.

- Ne. Tik pamaniau, kad paskutiniu metu patyrėme tiek jtampos, kad beveik neleidžiame laiko kartu smagiai.

Lorelė apkabino rankomis Deivido kaklą ir pabučiavo jį-

- Manau, tai tikrai pataisys reikalus.

- Taip ir buvau sugalvojęs, - atsiliepė vaikinas. - Sėskis. - Lorelė sukryžiavusi kojas įsitaisė ant paklodės, o jis pats klestelėjo šalia. - Dar vienas dalykėlis, - tarė apkabindamas mergaitę per liemenį kaip tik ten, kur baigėsi marškinėliai. Lorelė šypsojosi, kol Deividas knibinėjo juostos mazgą, bet galų gale jam pasisekė ir galėjo patraukti marškinius, kad žiedas laisvai suplazdėtų už nugaros.

- Dabar daug geriau, - pareiškė jis. Pripylė abiem po taurę sidro, ir draugai įsitaisė pusiau gulomis ant pagalvių, Lorelė prigludo Deividui prie krūtinės.

- Tai nuostabu, - tingiai murmėjo Lorelė. Deividas ištiesėjai nektarino riekę, o kai nepadavė jos į ranką, bet tiesė arčiau veido, ji nusijuokė. Atlošusi galvą išsižiojo. Paskui, paskutinę sekundėlę, palinko į priekį ir švelniai sukando vaikinui pirštus. Paleidusi ranką, prispaudė lūpas prie jo burnos. Jo pirštai slydo nuoga oda, nesiekdami džinsų juosmens nei sijono apačios, glostė švelniai, atsargiai. Net praėjus metams jis liesdavo mergaitę, tarsi vis dar netikėtų, kad nusipelnė tokios garbės.

Vaikino lūpos buvo obuolių ir nektarinų skonio, o žolės kvapas persmelkė jo drabužius. Lorelė dažnai pastebėdavo jų biologinius skirtumus, bet šiandien, regis, buvo supanašėję. Prakvipęs gamtos aromatais ir persismelkęs vaisių skoniu Deividas atrodė beveik kaip fėja.

- Kaip tavo žiedas? - paklausė jis mergaitės švelniai glostinėdamas.

- Dabar gerai, - atsakė ši. - Pirmąsias kelias dienas dar skaudėjo, bet, manau, viskas bus gerai, - pasukusi kaklą pabandė pamatyti sužeistąją pusę. - Bet man nepatinka, kaip gyja. Krašteliai apdžiūvę, nurudę. Tikrai nelabai gražu.

- Bet juk kaip reikiant sužeidė, - paguodė Deividas. Pabučiavo mergaitę į kaktą. - Kitąmet vėl išaugs, ir bus gražus kaip visada.

- Oho, kitąmet, - nutęsė Lorelė. - Vargiai galiu įsivaizduoti, kas bus kitąmet. Kartais atrodo, kad šie metai niekada nesibaigs.

- O pernai ? Ar neatrodo, kad visa tai buvo prieš šimtmetį ? Tiek daug nutiko, - nusijuokė Deividas. - Ar būtum galėjusi bent įsivaizduoti, kad šiandien mudu čia gulėsime?

Lorelė tik šyptelėjo ir papurtė galvą.

- Pernai maniau, kad mano dienos suskaičiuotos.

- Kaip manai, ką veiksime kitąmet?

- Tikiuosi, tą patį, - prigludo Lorelė.

- Na, ne tą patį, - vaikinas atsilošė, sunėrė pirštus, kad padėtų galvą. Lorelė pasisuko ant šono, pilvu liko prisiglaudusi draugui prie šono. - Juk kitąmet baigiame mokyklą. Rinksimės koledžus, ir panašiai.

Lorelei net širdis apmirė, ji nusuko žvilgsnį šalin. Nuo to laiko, kai Čelsė prabilo apie žinių įvertinimo testus, mintys apie tolesnį mokymąsi mergaitei buvo per sunkios.

- Nemanau, kad mano ateitis susijusi su koledžu.

- Ką? Kodėl ne?

- Įsivaizduoju, kad fėjos norės, jog grįžčiau į Avalono akademiją, - kiek liūdnai paaiškino mergaitė.

Deividas pasirėmė ant alkūnės, kad galėtų žiūrėti į drau-

- Visada maniau, kad norėtum studijuoti akademijoje - kartkartėmis, gal net visus metus, bet tai nereiškia, kad negali stoti į koledžą.

- O kokia prasmė? - gūžtelėjo mergaitė. - Juk nepanašu, kad galėčiau padaryti karjerą. Aš - fėja.

- Na ir kas?

-*Jie* norėtų, kad užsiimčiau... fėjų veikla, - mergaitė neaiškiai skėstelėjo rankomis.

Deividas papūtė lūpas.

- Kodėl svarbu, ko *jie* norėtų? O ko norėtum *tu?*

- Aš... turbūt net nežinau. Ką dar galėčiau daryti?

- Lorele, tu esi daugiau nei paprasta fėja. Turi galimybę daryti tai, ko dauguma fėjų niekada negalės. Gyventi kaip žmogus. Gali rinktis.

- Bet fėjoms žmonių gyvenimas niekada neatrodė svarbus. Viskas, kas rūpi kam nors Avalone, tai, kad išmokčiau būti rudens fėja ir paveldėčiau žemę.

- Koks skirtumas, kas svarbu fėjoms. Sprendi tu pati, tu nutari, kas svarbu. Taip jau yra gyvenime. Kokią vertę kam nors suteiki, tiek tai ir yra vertinga, - vaikinas nutilo. - Nesileisk įtikinama, kad žmonės nesvarbūs, - tarė vos girdimu šnabždesiu. - Jei manai, kad esame svarbūs - taip ir yra.

- O ką tu veiksi?

- Ko norėjai imtis, kol dar nežinojai esanti fėja?

Lorelė patraukė pečiais.

- Nebuvau nusprendusi. Svarsčiau, gal būti anglų kalbos mokytoja ar dėstytojauti koledže, - šyptelėjo mergaitė. - Kurį laiką net norėjau būti slauge. Manau, niekam dar to neminėjau.

- Kaip tai?

Mergaitė užvertė akis.

- Mano mama turbūt gautų galą, jei nueičiau dirbti į ligoninę, - ji žvilgtelėjo į Deividą. - Visada norėjau dirbti tokį darbą, kuriame galėčiau padėti žmonėms, žinojai?

- O ką manai apie tai, kad būtum gydytoja?

Mergaitė papurtė galvą.

- Tas ir yra - nemanau, kad rimtai domiuosi medicina... beje, kaip ir mokymu. Bet mokytojai ir gydytojai padeda žmonėms, tad todėl ir pamaniau, kad rinkčiausi tokias profesijas. Bet tikrai nežinau.

- Na, kad ir ką nuspręstu m, turėtum to ir imtis. Tačiau turi daryti tai, ko nori pati.

- Kartais... kartais galvoju, kad nebekontroliuoju savo gyvenimo. Supranti, ar iš viso galiu rinktis ir nesimokyti Avalono akademijoje? Juk kaip tik šiam vaidmeniui ir esu skirta.

- Na ir ko fėjos griebsis ? Nutemps tave rėkiančią ir besispardančią į Avaloną? Kažkodėl abejoju.

Lorelė lėtai palingavo galva. Draugas teisus. Gal jai reikėtų pasilikti.

Bet ar noriu likti?

Kol kas viskas, ko mergaitė norėjo - tai gerai leisti laiką su Deividu. Jis atrodė, lyg ketintų pasakyti dar kažką, tačiau apsivijusi rankomis kaklą mergaitė užčiaupė jį bučiniu.

- Ačiū už tai, ką padarei. Kaip tik šito man labai reikėjo. Tu, atrodo, visada žinai, ko man reikia.

- Maloniai prašom, - švelniai šypsodamasis atsiliepė Deividas. Aplinkui ore tvyrojo pušų, vaisių aromatai, drėgnos žemės kvapas ir dar kvepėjo Lorelės žiedas. Viskas atrodė tobula - vaikinas pabučiavo mergaitę darsyk - lūpos kaip visada tokios švelnios, minkštos. Jo rankos paniro j Lorelės plaukus, o ji vieną kelj atrėmė jam j šlaunį - kūnai taip sulipo, tarsi dvi puikiai tinkančios dėlionės dalys. Ji norėjo, kad ši akimirka niekada nesibaigtų.

Deividas atsitraukė atgal ir įdėmiai apžiūrinėjo Lorelę, kol ši droviai sukikeno.

- Kas yra?

Deividas, visada taip noriai besišypsantis, liko rimtas.

- Tu tokia graži, - sušnibždėjo. - Ir ne tik dėl išorės. Tavyje viskas gražu. Kartais bijau, kad tai pats nuostabiausias sapnas, ir man vieną dieną teks pabusti. - Susijuokęs pridūrė: - Ir tai, kad esi fėja, nelabai guodžia.

Jiedu abu nusikvatojo - juokas nuskardėjo po laukymę.

- Ką gi, - koketiškai prabilo mergaitė, - teks tau įrodyti, kad esu tikra, - ji prisiglaudė vaikinui prie krūtinės ir vėl pakėlė galvą bučiniui.

DVIDEŠIMTAS SKYRIUS

Lorelė šypsodamasi išsitiesė ant lovos. Diena buvo tokia nuostabi - pertraukos jai tikrai reikėjo. Su palengvėjimu atsidususi mergaitė išskėtė rankas ir alkūne užkliudė kažką aštraus. Atsisukusi pamatė jau pažįstamą kaspinu perrištą stačiakampio formos pergamentą. Nervingai pašoko tikėdamasi, kad tai ne anksčiau laiko atėjęs pašaukimas j Avalono akademiją gruodžio mėnesio atostogas praleisti besimokant. Nors džiaugėsi praleidusi vasaros atostogas Avalone, visai nenorėjo visą laiką, vos tik gavusi atostogas mokykloje, skubėti mokytis j Avaloną. Ji turi savo gyvenimą!

Nenoromis patraukė kaspino kraštus ir atidarė sulankstytą pergamentą. Baimę išsklaidė užplūdęs džiugesys ir susijaudinimas.

Esi nuoširdžiai kviečiama dalyvauti Sauino šventėje ir pasitikti Naujuosius metus. Jei nutartumei dalyvau-

ti, prašau būti prie vartų lapkričio 1-ąją dieną, rytą. Vilkėti drabužius, skirtus oficialioms progoms.

Apačioje, dešiniajame kampelyje, berniukiška rašysena buvo pakeverzotas prierašas:

Lydėsiu tave. Tamis

Nieko daugiau.

Mergaitė palietė parašą apačioje. Jis sakė tiek daug ir kartu tiek mažai. Nebuvo jokių žodelių „myliu" ar „nuoširdžiai tavo". Netgi ne „visada tavo. Tamis". Bet pasirašė Tamis, o ne Tamenis. Gal tai tik todėl, kad laišką pakvietimą galėjo atplėšti kas nors kitas. O gal jis pastebėjo, kad ji vadindavo jj Tam i u tik ypatingomis artumo akimirkomis.

O gal tai nieko nereiškia.

Be to, tai jai turėtų mažiausiai rūpėti. Kaip ji galėtų keliauti? Deividui pasisakyti negalėtų. Tik jau ne po to, kai matė, kokia buvo jo reakcija, kai paskutinį kartą važiavo pasimatyti su Tameniu. Staiga mergaitė nusistebėjo - gal šiandienos staigmena - tik todėl, kad visą savaitgalį praleido gimtinėje. Jei imtų ir leptelėtų, kad nori praleisti dar vieną dieną Avalone - lydima Tamenio - turbūt nelabai patiktų Deividui.

Bet šventė Avalone! Tokios progos praleisti negalėtų. Norėtų ten dalyvauti, net jei nebūtų Tamenio.

Nenorėjo meluoti Deividui, bet šiuo atveju gal taip ir geriau. Yra dalykų, apie kuriuos vaikinui geriau nežinoti. Be to, Deividas taip žavėjosi Avalonu. Būtų beveik savanaudiška pasakoti jam, kur ji keliauja, kai jis negali vykti kartu. Fėjos niekada neleistų žmogui įkelti ten kojos. Gal tikrai, viską pasvėrus, geriau, jei draugas paprasčiausiai nežinos.

Kuo daugiau Lorelė apie tai galvojo, tuo labiau kilo nerimas. Ji pakišo pakvietimą po pagalve ir bandydama užsimiršti atsisėdo prie stalo ir išsitraukė priemones cukraus stiklo gamybai. Kai dužo pirmasis buteliukas - lyg kokia užuomina - Lorelė atsiduso. Ėmėsi dar vieno.

Lapkričio pirmoji buvo šeštadienis, Deividui tikriausiai reikės dirbti. Tai tik į naudą, na, bent jau truputį. Tačiau mergaitės draugų ratas ne kažin koks. Jei ji nebūdavo namuose, mokykloje, ar darbe, tai leisdavo laiką su Deividu. Na, dar kartais su Celse.

Celsė! Juk galėtų pasakyti, kad kur nors eina su ja. Nuostabi mintis dingo vos tik švystelėjusi. Celsė nemeluoja net sau, tad tikrai nesigriebtų melo dėl Lorelės.

Vis tiek mergaitė negalėjo susitaikyti su tuo, kad praleis šventę. Ji net nenutuokė, kas ten vyks, tačiau garantuotai žinojo, ką vilkėtų. Tai būtų puiki proga apsirengti tą tamsiai

mėlyną suknelę, kurią išsirinko beveik baigiantis viešnagei Avalone. Nors tada ją paėmusi jautėsi truputėlį kalta, dabar atrodė, kad tik taip ir turėjo būti.

Užsisvajojusi ir šypsodama, Lorelė padėjo deimantinį vamzdelį ir apžiūrėjo savo dirbinį. Nieko daugiau nebegalvojo, lyg užsimiršusi vis kartojo tuos pačius judesius nuo tada, kai rankoje dužo pirmasis buteliukas.

Ant stalviršio rikiavosi keturi puikiausios formos cukraus stiklo buteliukai.

Tą penktadienį Lorelė sėdėjo prie stalo virtuvėje - triūsė darydama ispanų kalbos namų darbus. Iki semestro pabaigos liko vos šešios savaitės, o sudurtiniai veiksmažodžiai ir nebaigtas būtasis laikas atrodė visai nesuprantami. Žiedlapiai suglebę karojo už nugaros - du jau buvo iškritę, ir palengvėjimas buvo net didesnis už nusivylimą. Atrodė pavojinga žydėti, kol persekioja troliai. Per kelias pastarąsias savaites daugiau nebuvo jokių puolimų, bet, kita vertus, juodu su Deividu elgėsi ypač atsargiai. Retai kada eidavo kur nors, leisdavo laiką Lorelės namuose ir net mokykloje Lorelė nuolat tampėsi kuprinės dugne fėjų priemonių rinkinį.

Mergaitė daug laiko skyrė ir Avalono mokslams. Šios savaitės sėkmė su tais cukraus stiklo buteliukais grąžino jai pasitikėjimą savimi, deja, jis greitai išgaravo, vos tik vėl patyrė nesėkmę gamindama eliksyrus. Nuo pirmadienio nepavyko pagaminti nė vieno buteliuko. O dabar dar baigėsi monostuolo serumui reikalingos sudėtinės dalys, tad Lorelė galėjo tiktai maišyti trąšas ir skysčius vabzdžiams baidyti - ne tai, kas galėtų praversti prieš trolius. Tačiau negalėjo nustoti mokiusis, net tada, kai nuo jos sėkmės priklauso tiek daug žmonių.

Lorelė siaubingai nerimavo - šiąnakt Helovyno šventė. Jai visai nepatiko mintis, kad aplinkui bastysis daugybė kaukėtų žmonių. Kas galėtų sulaikyti trolius, kad šie neimtų gąsdinti miesto? Kas svarbiausia - mama ir tėtis pasirašė dirbti savanoriais LIelovyno programoje - priiminėti išmaldos prašinėjančius persirengusius vaikus. Lorelei būtų buvę daug jaukiau, jei jie liktų namuose, kur ji ir - dar svarbiau - fėjų sargybiniai būtų galėję prižvelgti juos. Bet tada reikėtų papasakoti tėvams apie trolius, o tai tikriausiai neišeitų į gera. Ypač matant, kaip Lorelės mama ir taip jau be galo sunkiai išgyveno fėjų egzistavimą. Ne, geriau jau tegu jie skendi laimingoje nežinioje. Be to, troliai nemedžioja tėvų - jiems reikalinga Lorelė.

Tarsi nujausdama mergaitės mintis, laiptais žemyn nulipo mama ir, pagriebusi kavinuką, pradėjo pilti į kelioninį puodelį juodą, beveik valandą šalusią kavą.

- Turiu grįžti j parduotuvę, - tarė uoliai vengdama žiūrėti j Lorelės žiedą, ar teisingiau, jo likučius. - Neužsibūsiu iki vėlumos. Saldainius dalyti tau šįvakar padės draugai, tiesa?

- Po pusvalandžio, - atsiliepė mergaitė. Pati šitaip sugalvojo. Apsaugoti visų negalėjo, bet bent jau Rajanas ir Celsė bus saugūs. Nepasakytum, kad Lorelė tikrai juto, kad troliai jiems grasina, tačiau šį vakarą ji jaudinosi ir baugi - nosi dėl visko.

- Pasismaginkit, - palinkėjo mama uždarydama puodelį dangčiu. Gurkštelėjusi susiraukė.

- Fui, kokia siaubinga. Tiesa, saldainiai viršutinėje spintelėje, - atsainiai mostelėjo.

- Gerai. Ačiū, kad parodei, - nusišypsojo mergaitė, gal kiek per daug stengdamasi, bet geriau per daug nei visai nieko.

- Nėra už ką. Ten jų daug, tai galite ir patys valgyti, - mama kiek padvejojo, pažvelgė Lorelei į akis. - Na, turėjau ne tave galvoje. Akivaizdu, kad saldainių nevalgai. Bet Čelsė ir Deividas, na... žinai... gal jau eisiu.

Nejaukiai pasijutusi mama nuskubėjo pro Lorelę. Visada šitaip - reikalai kurį laiką pasitaiso, paskui mamai kas nors primena, koks iš tiesų keistas tapo jų gyvenimas. Lorelė atsiduso. Tokiomis akimirkomis ji visada pasijausdavo prislėgta. Nusivylimas, regis, vėl kėsinosi užplūsti, kai už Lorelės dešiniojo peties kostelėjo mama.

- Hmmm... - atsargiai prabilo ji, - atrodo, vysta. - Ji kažkaip keistai žiūrėjo į tris žiedlapius, iškritusius, kol mergaitė ruošė namų darbus. Mama sekundėlę luktelėjo - atrodė, kad apsisuks ir maus pro duris, bet apsigalvojo - pasilenkusi pakėlė žiedlapį. Lorelė net sulaikiusi kvapą sėdėjo nė nekrustelėdama ir bandė nuspėti - į gera tai, ar ne. Mama laikė ilgąjį žiedlapį - Lorelė neabejojo, kad didesnį, nei ji buvo kada nors mačiusi ant kokio nors augalo, paskui, kilstelėjusi prie lango, žiūrėjo, kaip saulės šviesa smelkiasi pro jį. Dar kiek patylėjusi mama pažvelgė į dukrą.

- Ar galiu... ar neprieštarautum, jei neščiausi jį į parduotuve ? - paklausė tyliai, beveik nedrąsiai.

- Žinoma! - šūktelėjo Lorelė ir net susigūžė, nes balsas nuskambėjo kiek per garsiai ir per linksmai.

Mama, regis, to nepastebėjo. Linktelėjusi rūpestingai įsidėjo žiedlapį į rankinę. Pažvelgusi į laikrodį garsiai atsikvėpė.

-- Dabar jau tikrai vėluoju, - tarė sukdama prie durų. Žengusi porą žingsnių sustojo ir atsisuko. Tarsi sudužus nematomai sienai pribėgo prie mergaitės ir apkabino. Iš tiesų apkabino ją.

Tas apkabinimas buvo trumpas - vos kelios sekundės, bet *tikras.* Daugiau netarusi nė žodžio, mama iškurnėjo lau-

kan - tik kulnai caksėjo j medines grindis, ji atidarė duris, ir tuojau šios garsiai trinktelėjo jai už nugaros.

Lorelė šypsodamasi sėdėjo ant taburetės. Mažas žingsnelis, o rytoj gal jau nieko nereikš, bet mergaitė džiaugėsi tuo, ką jau turėjo. Vis dar juto mamos ranką ant nugaros, skruosto šilumą ir nežymų kvepalų dvelksmą. Tokj pažįstamą, tarsi seniai matytą draugą, grįžusį namo.

Staiga durys atsidarė - taip netikėtai pažadino iš svajonių, kad ji suglamžė knygos lapą ir vos susilaikė neriktelėjusi. Pritūpė už darbastalio virtuvėje - girdėjo, kaip prie jos artinasi tylūs žingsniai. Nejaugi troliui pavyko prasmukti pro sargybą aplink namus? Džeimisonas sakė, kad jie sulaikys visus, tik ne stipriausius trolius, tačiau tai dar negarantuota.

Lorelė galvojo apie lauke esančius sargybinius. Kur jie? Žingsniai stabtelėjo laiptų apačioje. Kažkas stovėjo tarp jos ir galinių durų. Pasinaudojusi akimirka mergaitė ištiesė ranką ir čiupo nuo spintelės virtuvinį peilį.

Siaubas. Mėsininko peilis.

Gal pavyktų atėjūną išgąsdinti, kokiu nors būdu vožti tuo peiliu ir, kol nespėjo pagauti, sprukti pro galines duris. Rizikinga, bet nebuvo jokio kito pasirinkimo. Jei pavyktų išbėgti pro galines duris, kur ją pastebėtų sargybiniai, ji būtų išgelbėta. Nusėlinusi aplink darbastalį prie išėjimo iš virtuvės mergaitė priglaudė prie krūtinės peilį. Žingsniai vis artinosi.

Iš už kampo kyštelėjo pažįstama figūra - Deividas.

- Ai! - šūktelėjo jis atšokdamas, ištiesęs rankas priešais save.

Lorelė net sustingo, bet abiem rankomis vis dar spaudė mėsininko peilį - išsyk užplūdo ir baimė, ir palengvėjimas, ir gėda. Niurgzdama iš pasišlykštėjimo ji trenkė peilį atgal ant spintelės.

- Kas man darosi?

Deividas žengė arčiau, prisitraukė mergaitę, trynė delnais jos rankas aukštyn ir žemyn.

- Tai aš kaltas, - kalbėjo jis. - Atėjau anksčiau. Mačiau, kaip tavo mama išsuka iš kiemo, tad tiesiog leido užeiti. Turėjau pagalvoti, pasibelsti, ar...

- Tu nekaltas, Deividai. Tai aš.

- Nieko tu nekalta, tai... tai tik viskas taip susidėjo. Troliai, Helovynas, Kli... - vaikinas perbraukė ranka draugės plaukus. - Mums jau visai stogai pavažiavę.

- Žinau, - atsiliepė Lorelė palinkusi prie vaikino, rankomis apsivijusi jį per liemenį. Norėdama pakeisti temą, tarė: - Prieš pat tau ateinant turėjau mielą akimirką su mama.

- Oi, tikrai?

Lorelė linktelėjo.

- Beveik metus laukiau, kol santykiai bent kiek pagerės. Gal... jau pradėjo taisytis.

- Pagerės.

- Tikiuosi.

- Žinau, kad taip ir bus, - tarė Deividas lūpomis keliaudamas per mergaitės veidą už ausies. - Esi per daug nuostabi, kad ant tavęs kas nors per ilgai pyktų.

- Aš rimtai! - šūktelėjo mergaitė. Jos kvėpavimas padažnėjo, nes vaikino lūpos jau keliavo jos kaklo šonu.

- Oi, ir aš rimtai, - pritarė Devidas, o jo rankos slydo mergaitės nugara. - Labai labai rimtai.

•– Tu *niekada* nebūni rimtas, - juokėsi mergaitė.

- Bet žiūriu j tave rimtai, - patikino laikydamas rankas jai ant klubų.

Lorelė tarsi tirpo jo glėbyje, rankos laikė apglėbusios nugarą, bet po kelių sekundžių Deividas atšlijo.

- Kas ? - sukluso mergaitė.

Jis parodė j grindis. Ant kilimo gulėjo du žiedlapiai.

- Gal reikėtų juos pakelti, kol neatėjo Čelsė ir Rajanas ? - paerzino mergaitę.

- Nejuokauk. Iki rytojaus neliks nė vieno. Ačiū Dievui.

- Galėtume pabandyti nukrapštyti visus tiesiog dabar, - pasiūlė Deividas galvą krypčiodamas i sofos pusę.

- Nors ir labai viliojamai skamba, - atsiliepė Lorelė švelniai tapšnodama pirštais draugui krūtinę, - Celsė ir Rajanas bus čia bet kurią minutę.

- Jie nelabai nustebtų - patys nuolat trinasi net mokykloje, - šypsojosi vaikinas.

Pakėlusi antakį Lorelė tik dėbtelėjo j draugą.

- Gerai jau, gerai, - Deividas dar sykį pabučiavo ją ir nuėję į virtuvę jiedu atsidarė šaldytuvą. - Ar negalėtum laikyti kokio kito gėrimo, ne *Sprite?* Gal kokio nors *Mountain Deu>, Pepsi-Cola?*

- Galėčiau. Mano akys ir plaukai pasidarytų nuostabios spalvos, - pašaipiai atsiliepė mergaitė. Be to, nuo kofeino man būtų bloga.

- Nesakau, kad tau reikėtų gerti, - bambėjo Deividas, atidarydamas *Sprite* skardinę ir duodamas ją mergaitei. - Paprasčiausiai turėtum, jei kas nors kitas užsimanytų. - Atsidaręs skardinę vaikinas klestelėjo ant kėdės prie baro. - Celsė turbūt nesitiki, kad persirengę prašinėsime saldainių ar ko nors panašaus? - paklausė suraukęs nosį.

- Ne, patikrinta, -- atsakė Lorelė. - Niekas nepersirenginėja, tik aš.

- Tu persirengsi? - nepatikėjo Deividas.

- Taip. Apsimetu žmogumi.

Deividas tik užvertė akis.

- Papuoliau, ką ir sakysi. - Pažvelgęs j numestą ispanų kalbos vadovėlį paklausė: - Mokaisi? Atrodo, tavo knyga gerokai kenčia.

- Mokiausi, kol nenutariau nudėti tave mėsininko peiliu.

- Aha, buvo smagu. Reikės kada nors darsyk pakartoti.

Sudejavusi Lorelė suėmė galvą rankomis.

- Juk galėjau tave nužudyti, - tarė ji.

-Jokiu būdu, - šypsojosi Deividas. - Buvau visiškai pasiruošęs, - kyštelėjęs ranką už nugaros ištraukė juodą pistoletą.

Lorelė net pašoko nuo kėdės.

- Deividai! Atsinešei j mano namus šautuvą?

- Taip, - kuo nekalčiausiai atsiliepė šis.

- Nešk jj iš čia!

- Ei, ei, raminkis, - puolė raminti draugę skubiai kišdamas pistoletą j dėklą, pritaisytą prie juosmens. - Juk anksčiau taip nedarydavau. Tavo namuose saugu... na, bent jau saugu tiek, kiek tik gali šiomis dienomis būti. Bet... - apsidairė po kambarį, tarsi būtų tikėjęsis užtikti kažką klausantis, - šiandien ateina Celsė ir Rajanas. O tas tavo nuolatinis gąsdinimasis, kad ateina Helovynas, šiek tiek baimės įvarė ir man. Norėjau būti pasiruošęs, jei... tiesiog, jei kas nors... Sąžiningai, maniau, kad tas šautuvas privers tave pasijusti šiek tiek saugesne. Akivaizdu, kad klydau.

Pakėlęs akis sutiko Lorelės žvilgsnį - šiam teko atlaikyti atsiprašantį, bet ryžtingą vaikino spoksojimą. Ji neatlaikė pirma.

- Atsiprašau, tik nekenčiu tų daiktų.

Deividas sudvejojo.

- Jei tikrai nori, nunešiu pistoletą į mašiną.

Taip, žodžiai apie tai, kad reikia būti pasiruošus, atrodė protingi. Tačiau neapykanta ginklams paėmė viršų.

- Būtų labai miela, - tyliai tarė mergaitė. Šaižus skambutis į duris privertė ją pašokti. - Jie jau čia, - sunerimo. - Kol kas paslėpk tą daiktą, - prisakė Deividui. - Nenoriu jo daugiau nė akyse regėti.

Lorelė jau buvo prie virtuvės durų, kai Deividas čiupo ją už rankos.

- Tavo žiedas, - sušnibždėjo. - Aš surinksiu tuos, ant grindų.

- Ot šūdas. Palaukite! - šūktelėjo mergaitė prie laukujų durų. Nuvyniojusi šalį nuo riešo skubiai apvyniojo juosmenį. Teko tik paslėpti apvytusius žiedlapius, kad nekristų į akis - vėliau išsprūdusi į vonios kambarį galės apsivynioti gražiau.

Kol šypsodamasi ir tikėdamasi, kad toji šypsena neatrodo per daug dirbtinė, Lorelė atrakino duris Celsei ir Rajanui, Deividas spėjo išmesti žiedlapius nuo grindų.

- Sveikučiai, - pasveikino draugus ji.

Kvailai šypsanti porelė buvo su neoniniais galvos raiščiais, ant kurių pūpsojo švytinčios akys ant ilgų spyruoklių.

- įspūdinga, - kilstelėjusi antakį abejingai mestelėjo Lorelė.

- Bet ne taip kaip tavo, - parodė Celsė mergaitei už peties.

- Ką? - sukdamasi pažiūrėti atgal sunerimo Lorelė - gal ten styro žiedlapiai. Vos atsisuko, kažkas abipus galvos pokštelėjo ir užvertusi aukštyn akis ji pamatė tokias pat siūbuojančias ten ir atgal dirbtines akis.

- Ačiū, - pašaipiai sumurmėjo mergaitė.

- Oi, baik, - džiūgavo Celsė. - Juk juokinga!

Pakėlusi antakius Lorelė atsisuko į Rajaną.

- Nežiūrėk į mane, - išsisuko šis. - Tai Celsės mintis.

- Gerai, būsiu su jomis, - suokalbiškai šypsodamasi sutiko Lorelė. - Jei tokias pat atnešėte ir Deividui.

Celsė ištiesė ketvirtą galvos raištį.

- Puiku, - Lorelė įsitraukė draugę vidun ir apsižvalgė prieblandoje, o paskui, įėjus Rajanui, užtrenkė duris.

DVIDEŠIMT PIRMAS SKYRIUS

Ryto oras buvo šaltas, net aštrus, saulė metė ryškiai rožinį šešėlį - rytuose horizonte kopė į debesuotą dangų. Susigūžusi į švarkelį Lorelė priebutyje išsitraukė raktelius - bandė tai padaryti kiek įmanoma tyliau.

- Kur keliauji?

Šūktelėjusi ji išmetė automobilio raktus. O taip stengėsi pasprukti nepastebėta.

- Atsiprašau, - iškišęs galvą pro pagrindines duris murmėjo tėtis. Jo plaukai styrojo kas sau, o ir pats atrodė lyg apkvaitęs - niekada rytais nebūdavo žvalus. - Nenorėjau išgąsdinti.

- Viskas gerai, - lenkdamasi pasiimti raktelių nuramino Lorelė. - Aš tik pas Celsę. - Ji galėjo pasakyti tėčiui, kur iš tiesų vyksta, bet taip buvo lengviau. Mažiau šansų, kad Deividas netyčia sužinos.

- Oi, tiesa, juk sakei vakar vakare. Kodėl taip anksti?

- Celsei šj vakarą pasimatymas su Rajanu, - melas pats slydo mergaitei nuo liežuvio. Net nusistebėjo, kad einasi taip lengvai. - Norime kuo daugiau laiko praleisti kartu.

- Tada važiuok. Pasismaginkite, - žiovaudamas palinkėjo tėtis. - Aš einu atgal j lovą.

Lorelė nuskuodė prie automobilio ir išvairavo ji atbulą kaip įmanoma greičiau, kad neatkreiptų dėmesio. Kuo greičiau iš miesto, tuo geriau.

Galop ji apsisprendė nieko nesakyti Deividui. Nekentė melo, bet nežinojo, kaip kitaip galėtų pasielgti. Po tos paskutiniosios nakties jis būtų per daug jaudinęsis, net norėtų, kad ji niekur nevažiuotų.

Arba lydėtų ją su tuo kvailu pistoletu.

Baisiai nemėgo, kad jis visur tamposi tą daiktą. Protingai galvojant, negalėjo jo kaltinti - vaikinas neturėjo nė menkos dalelės jos turimos apsaugos, bet praeitą naktj ji kelis kartus pastebėjo, kaip Deividas siekia paslėpto ginklo dėklo vos tik kas nors pabeldžia j duris. O kadangi buvo Helovynas, tai beldimas nuaidėdavo kas kelias minutes. Nutarė, jog bus geriau, jei ji paprasčiausiai nesakys, kur važiuoja. Jie abu per daug įsijautrinę.

Nesugalvojo jokio gero pasiteisinimo Celsei, tad jai visiškai nieko neužsiminė. Jei pasiseks, Deividas jos nepasiges, ir nereikės aiškintis draugei. Jei reikės, išvažiuos iš šventės anksti. Ir ne tik todėl, kad spėtų, kol Deividas negrįžo iš darbo - visai nenorėjo sutemus būti niekur kitur, tik saugiuose namuose.

Pakeliui į Oriką beveik nebuvo automobilių, bet galinio vaizdo veidrodėlyje Lorelė akylai stebėjo šalikeles - ieškojo bent kokio ženklo, kad yra sekama. Įsukusi į vienintelę Oriko degalinę ir atidžiai apžiūrėjusi stovėjimo aikštelę nuskubėjo į tualetą. Atsegusi kuprinę išsitraukė suknelę. Nebuvo jos apsivilkusi, išskyrus tąkart, kai matavosi, tad užsitraukė per galvą šiugždantį rūbą. Pasitaisiusi, kad gražiai gultų ant liekno kūno, pajuto, kaip užlieja džiugesys. Naktį nukrito paskutiniai keli žiedlapiai, ir dramblio kaulo spalvos nugara liko lygi, tik per vidurį ėjo plonytė linija, lyg koks randas - kaip ir praėjusiais metais. Pro tualeto duris apsižvalgiusi ir įsitikinusi, kad degalinėje vis dar tuščia, apie kulkšnis ir įspiriamas basutes ant kojų plakantis sijonui Lorelė nėrė prie automobilio. Nuo degalinės buvo vos minutė kelio iki posūkio, kur keliukas vedė iki senosios trobelės. Mergaitė pastatė automobilį už didžiulės eglės, slepiančios jį nuo pagrindinio kelio.

Tamenis jos jau laukė - ne miško pakraštyje, bet pačiame trobelės kiemo viduryje. Stovėjo atsirėmęs į vartus, ant pečių karojo ilgas juodas apsiaustas, kelius siekiantys bridžiai buvo sukišti į aukštus juodus ilgaaulius batus. Vos pamačiusi vyruką Lorelė ėmė tankiau kvėpuoti.

Ne pirmą kartą mergaitė nusistebėjo - ar nedaro klaidos čia atvažiuodama. *Dar ne per vėlu apsigalvoti.*

Lorelei artinantis Tamenis stovėjo nė nekrustelėdamas, tik akimis sekė mergaitę. Nieko netarė, kol ši sustojo priešais jį, pakankamai arti, kad jei būtų norėjęs, būtų pasiekęs ją prisitraukti arčiau.

- Abejojau, ar atvažiuosi, - tarė kiek trūkinėjančiu balsu, lyg būtų ilgą laiką nekalbėjęs. Lyg būtų stovėjęs šaltyje per naktį ir laukęs jos.

Gal ir laukė.

Ji galėtų pabėgti. Tamenis atleistų. Galop atleistų. Mergaitė pažvelgė į draugą. Stovėjo kažkoks liūdnas, tarsi būtų nujautęs, kad ji gali tuojau pat apsisukti ir dingti.

Pro medžius siūbtelėjęs vėjas nubloškė Tameniui ant akių plaukų kuokštą. Pakėlęs ranką jis užkišo ilgas sruogas už ausies. Tik sekundėlę, kol alkūnė užstojo jo veidą, vyruko akys nuslydo, nužvelgė ją visą nuo galvos iki pirštų galiukų - taip niekada anksčiau nesielgdavo. Ir per tą menką sekundės dalį kažkas įvyko, pasikeitė. Tik Lorelė negalėjo įvardyti, kas.

- Į Avaloną? - švelniai prispaudęs ranką prie mergaitės juosmens medžių link mostelėjo Tamenis. Mergaitė pasiekė ribą, nuo kurio kelio atgal nebus - kažkaip nujautė tai.

Pažvelgė į Tamenį - šis žiūrėjo į medžius.

Žengdama pirmyn mergaitė įveikė nematomą barjerą.

Avalono gatvės knibždėjo nuo fėjų. Net Tameniui rūpestingai vedant, buvo sunkoka nardyti toje minioje.

- O ką veikiate šventės metu? - paklausė Lorelė bandydama apeiti tirštai susipietusių fėjų būrelį gatvės viduryje.

- Įvairiai. Šiandien eisime į Didįjį vasaros teatrą žiūrėti baleto. Paskui visos renkamės bendroje pievoje, kur lauks muzika, vaišės ir šokiai, - Tamenis kiek sudvejojo. - Tada vieni lieka, kiti skirstosi - kas kaip nori, linksmybės tęsiasi, kol visi patenkinti grįžta prie kasdienių reikalų. Štai čia, - nukreipė rodydamas į neaukštą kalvą.

Jiems kopiant prieš akis pamažu kilo amfiteatras. Visai kitaip nei akademija, statyta daugiausia iš akmens, ar stikliniai vasaros fėjų namai, šio statinio sienos buvo gyvi medžiai, panašiai kaip to, kuriame gyveno Tamenio mama. Tik šie juoda žieve dengti medžiai buvo ne apvalūs ir gumbuoti, o aukšti, plokšti ir persidengė sudarydami kietą medinę sieną, mažų mažiausiai penkiasdešimties pėdų aukščio, o viršuje žaliavo tanki lapija. Sienas puošė ir masyviam statiniui šventišką nuotaiką suteikė ryškiai tapyto šilko rietimai, piešiniai ant sienų ir marmurinės bei granitinės statulos, išdėliotos be jokios tvarkos.

Lorelė dar labiau nustebo, kai jiedu priėjo ilgą eilę fėjų, laukiančių, kad patektų į amfiteatro vidų. Visos buvo praš-

matniai apsirengusios, nors Lorelė nematė nė vienos su tokia puošia suknele kaip jos. Ir vėl nepataikė. Atsidususi atsisuko į Tamenį.

- Stovėsim čia visą amžinybę.

Tamenis papurtė galvą.

- Tai ne tavo įėjimas, - jis parodė į eilės dešinę ir nuvedė mergaitę per minią. Galop prasibrovė iki nedidelio skliauto tarp amfiteatro sienų maždaug už penkiasdešimties pėdų nuo pagrindinio įėjimo. Du aukšti mėlynomis uniformomis vilkintys sargybiniai stypsojo abipus durų.

- Lorelė Siuvel, - tyliai šnipštelėjo sargybiniams Tamenis.

Vienas pažvelgė j mergaitę, paskui sužiuro j vyruką. Kažkodėl prieš paklausdamas dar nudelbė Tamenio rankas.

- Ar esi rudens fėjos sargybinis?

- Apsaugininkas, - pataisė Tamenis, nepatogiai dirsčiodamas j mergaitę. - Aš Tamenis Roslinas. Klausyk, žmogau, kad tave kur Hekatės akis užmatytų, juk sakiau, kad čia Lorelė Siuvel.

Sargybinis šiek tiek pasitempė, linktelėjo savo porininkui, kuris atidarė duris.

- Galite užeiti.

- Sargybinis, apsaugininkas? - stebėjosi Lorelė ir vos spėjusi išsižioti suprato, kad pasielgė netinkamai. Prisimi-

nė, kaip Džeimisonas vasaros pradžioje aiškino apie sargybinius, bet apsaugininkas? Kažkas nauja.

- Tai reiškia, kad... lydžiu tave, - suraukęs antakius dėstė Tamenis. - Kai pasakiau tavo vardą ir pavardę, maniau, supras, kas esi, ir netrukdys praeiti. Bet jis aiškiai niekada netarnavęs dvare.

- Dvare ? - ir kodėl kiekvienas pokalbis su Tameniu turi baigtis fėjų kultūros aiškinimusi.

- Ne dabar, - švelniai paprieštaravo vyrukas. - Tai nesvarbu.

Ir tikrai, vos tik Lorelė apsižvalgė po prabangaus amfiteatro vidų, visi klausimai jai išdulkėjo iš galvos - ji tik aikčiojo iš susižavėjimo.

Amfiteatro sienos buvo apaugusios stačiai kylančią aukštyn kalvos viršūnę. Mergaitė pasijuto bestovinti tarsi plačiame balkone, išaugusiame iš tankiai susivijusių šakų, besidriekiančių nuo amfiteatro sienų. Išskyrus tris įmantriai raižytus auksinius krėslus ant paaukštinimo balkono viduryje, visos kėdės buvo medinės, dengtos raudonu šilku, o jų ranktūriai augo tiesiog iš grindų. Kėdės buvo aiškiai išdėstytos, kad būtų gražiau, o ne patogiau sėdėti.

Už penkiasdešimties pėdų Lorelė matė prie pagrindinio įėjimo besispiečiančias ir į pirmą aukštą - tai buvo nieko daugiau tik žole apaugęs kalvos šlaitas - einančias fėjas. Po balkonu nebuvo jokių kėdžių, fėjos būriavosi, spaudėsi vie-

na prie kitos, kad patektų kuo arčiau scenos, didesnės nei mergaitė buvo kada nors mačiusi. Sceną puošė balto šilko užuolaidos, žvilgančios nuo tūkstančių kristalų, švelniai besisūpuojančių vėjyje ir nušviečiančių visą teatrą vaivorykštės spalvomis. Virš galvos pro ištemptą perregimą audinį, kuris pučiant vėjui bangavo ir siūravo, šviesą liejo saulė. Audinys pridengė saulę, kad nespigintų, tačiau nestabdė tokių naudingų jos spindulių.

Ir visur, kur tik pasisukusi, Lorelė matė tviskant deimantus, aukso šilko klostes ir įmantrius gobelenus, vaizduojančius Avalono praeitį. Tamsūs užkampiai buvo apšviesti auksiniais rutuliais, panašiais į tą, kurį pernai Tamenis panaudojo Lorelei gydyti, kai ši buvo įmesta į Cetko upę. Šen bei ten stūksančius medinius ar akmeninius stulpus puošė gėlių vainikai ir krūvos vaisių.

Giliai atsikvėpusi Lorelė pajudėjo pirmyn - ieškojo, kur atsisėsti. Po kelių sekundžių ji atsisuko, nes pajuto, kad šalia nėra Tamenio. Jis stypsojo prie skliautuoto įėjimo - atrodė, taip ir ketina ten likti.

- Ei! - šūktelėjo mergaitė skubiai mindama atgal. - Tani i, eime.

Sis papurtė galvą.

- Būsiu čia, kol vyks pasirodymas. Tik tol. Paskui grįšime linksmintis.

- Ne, - paprieštaravo Lorelė. Grįžusi prie jo, uždėjo ant peties ranką.

- Prašau, eime su manimi, - paprašė tyliai.

- Negaliu, - atsakė vyrukas. - Ten man ne vieta.

- Sakysiu, kad tavo.

- Susitark su karaliene, - pašaipiai tarstelėjo Tamenis.

- Ir susitarsiu.

- Ne, Lorele, - dabar jau neramiai nuskambėjo jo balsas. - Nereikia, nes bus tik daugiau bėdos.

- Tada liksiu su tavimi, - tarė ji duodama ranką.

Tamenis vėl papurtė galvą.

- Mano vieta čia. Ten, - parodė į raudonu šilku puoštas kėdes balkono pakraštyje, - tavo vieta.

- Tarni, juk čia ateis Džeimisonas. Mes abu paprašysime, kad tau leistų sėdėti prie manęs. Neabejoju, kad leis.

Tamenio akys lakstė tarp Lorelės, po balkoną vaikštinėjančių rudens fėjų ir gausybės pavasario fėjų, besiveržiančių pro pagrindinį įėjimą.

- Gerai, - atsidūsėjęs sutiko.

- Ačiū! - šūktelėjo Lorelė ir nepagalvojusi pasistiebė ir pabučiavo Tamenį į skruostą. Pasigailėjo išsyk. Atšokusi atgal, atrodė nė negali pajudėti. Atsisukęs Tamenis pažvelgė jai tiesiai į veidą. Jis buvo taip arti, kad beveik lietėsi jų nosys. Mergaitė lūpomis juto jo kvėpavimą ir nejučia palinko artyn.

Tamenis nusisuko.

- Vesk, - tarė taip tyliai, kad Lorelė vos išgirdo.

Vesdama paskui save Tamenį, mergaitė nužingsniavo balkono laiptais žemyn - dabar jis jau sekė. Bet nervingas, beveik išsigandęs vyrukas, sekantis jai iš paskos, Lorelei atrodė toks nepažįstamas. Jo visas šaunumas buvo išgaravęs, pasitikėjimo nė lašo - atrodė, lyg būtų norėjęs prasmegti apsiausto klostėse.

Sustojusi Lorelė atsisuko, paėmusi už rankų nekalbėjo, kol tas nepakėlė akių.

- Kas negerai?

- Neturėčiau čia būti, - sušnabždėjo jis. - Tai ne mano vieta.

- Tavo vieta šalia manęs, - tvirtai atrėžė mergaitė. - Man reikia, kad būtum greta.

Jis žvilgtelėjo į Lorelę - akyse buvo tiek baimės, kiek mergaitei dar nebuvo tekę regėti. Net tada, kai jį pašovė Barnis.

- Čia man ne vieta, - jis laikėsi savo. - Nenoriu būti tokia fėja.

- Kokia fėja?

- Tokia, kuri pasigauna ne savo rango merginą, pasiduoda tuščioms svajonėms lyg koks paprastas gyvulys. Nesielgiu taip, prisiekiu tau, ne. Norėjau tik pasitikti tave po pasirodymo. Neplanavau šitaip.

- Ir tai todėl, kad esi pavasario fėja? - aštriai paklausė Lorelė. Minios triukšme jų pokalbis kažin ar kam buvo girdimas, bet mergaitė vis tiek kalbėjo tyliau.

Tamenis atkakliai nežiūrėjo jai į akis.

- Taip ir yra! Ne tik fėjos laiko tave antrarūšiu - oi, atsiprašau, ketvirtarūšiu - tu ir pats taip manai. Kodėl ?

- Todėl, kad taip yra, - sumurmėjo Tamenis, vis dar nežiūrėdamas į mergaitę.

- Na ir kas, juk taip neturėtų būti! - sušnypštė Lorelė. Sugriebusi Tamenį už pečių privertė jį pažiūrėti į ją. - Tameni, juk esi dvigubai vertesnis už bet kurią rudens fėją akademijoje. Visame Avalone nėra nė vieno, kurį norėčiau turėti šalia. - Prieš tęsdama toliau mergaitė net sugriežė dantimis, nes žinojo, kad įskaudins draugą, bet gal tik šitai jis išgirs. - Jei tau rūpiu bent puse tiek, kiek dediesi, tai tau turėtų būti daug svarbiau, ką manau aš, o ne ką mano kiti.

\ mergaitę žvelgiančios akys patamsėjo. Praėjo nemažai laiko, kol vyrukas linktelėjo.

- Gerai, - tarė vis dar tyliu balsu.

Mergaitė linktelėjo, bet nesišypsojo. Akimirka ne iš linksmųjų.

Tamenis sekė jai iš paskos, jam aplink kojas plakėsi juodasis apsiaustas. Dabar žengė tylėdamas, bet ryžtingiau.

- Lorele! - nuaidėjo pažįstamas balsas. Atsisukusi ji pamatė Kati a, prašmatniai tviskančia, figūrą pabrėžiančia

suknele. Blyškiai rožiniai žiedlapiai, prie kurių buvo priderinta suknios spalva, pleveno fėjai virš pečių. Jos šviesiai gelsvi plaukai dailiai gaubė veidą, o virš kairiosios ausies j plaukus buvo įsmeigusi sidabrines šukas.

- Katia, - nusišypsojo Lorelė.

- Tikėjausi, kad atvyksi! - džiūgavo ši. - Tai pati geriausia šventė per visus metus.

- Tikrai? - paklausė mergaitė.

- Žinoma. Naujųjų metų pradžia! Nauji tikslai, nauji mokslai, naujos klasės. Laukiu tos šventės visus metus, - fėja paėmė Lorelę už parankės ir nusitempė ją prie balkono pakraščio. - Manau, rytoj Mara pagaliau bus paaukštinta iki keliautojos, - kikendama pasakojo. Mergaitė akimis nusekė ten, kur stovėjo juodaakė rudens fėja, vilkinti pritrenkiamą purpurinę suknelę su iškirpte - tokia gilia, kad Lorelė nebūtų išdrįsusi viešai pasirodyti. Kaip ir Katia, Mara žydėjo, tik žiedas buvo kuklus, šešialapis, panašus į narcizo, kaip ir suknia, purpurinės spalvos.

Lorelė atsigręžė, kad įsitikintų, jog Tamenis seka, ir kai jis pažiūrėjo mergaitei į akis, ši skubiai šyptelėjo.

- Ar tu jį atsivedei? - pašnibždomis paklausė Katia.

- Žinoma, - visu balsu patvirtino Lorelė.

Katia nusišypsojo, tik kiek įsitempusi.

- Kokia aš kvaila. Žinoma, tau reikia gido. Niekada nebuvai čia. Turėjau pagalvoti. Susitiksime po pasirodymo, gerai? - džiugiai pamojavo Katia ir nusisukusi dingo fėjų būrelyje - daugumą jų Lorelė prisiminė mačiusi akademijoje. Kelios nesigėdydamos atvirai spoksojo. Taip atidžiai apžiūrinėdama balkoną Lorelė nepastebėjo, kad fėjos vogčia nužiūrinėja ją su Tameniu. Prireikė tik minutėlės, kad suprastų kodėl.

Katia ir Mara buvo ne vienintelės žydinčios fėjos. Balkone mirguliuojantys žiedai buvo nedideli ir neišvaizdūs, palyginti su tais, kuriuos Lorelė buvo mačiusi vasarą, paprastų formų ir spalvų, visai kaip ir jos pačios. Bet žydėjo visos, visos iki vienos fėjos merginos.

Ji vienintelė ne.

Lorelė pagalvojo apie temperatūrą Avalone. Buvo kiek vėsiau nei tada, kai ji viešėjo čia vasarą, bet tik truputį. Ji susimąstė - iš kur fėjos žino, kada pražysti ? Gal tai priklauso nuo saulės? Nedidelių temperatūros pokyčių? Gali būti, kad Avalono oro temperatūra kiek atidėjo rudeninį žydėjimą, ir galbūt jį prailgino, bet kiek ilgai jis tęsiasi? Lorelė nutarė daugiau sužinoti apie žydėjimą, kai kitą vasarą vėl atvažiuos į Avaloną. Iki to laiko ji gali tik padaryti išvadą, kad Avalone ir Kreščento mieste kažkas yra kitaip. Dviem dienomis anksčiau, jei pora laipsnių šilčiau, ir galbūt jai nebūtų reikėję taip nepatogiai jaustis.

Ryžtingai pakėlusi smakrą Lorelė nuėjo prie balkono krašto. Paėmė Tamenį už rankos, pažvelgė jam į delnus. Ži-

noma, kažkuriuo metu jis spėjo užsitempti juodas aksomines pirštines. Netgi jis pastebėjo. Atkakliai nekreipdama j nieką dėmesio, mergaitė pažvelgė žemyn, j pagrindinę salę, apžiūrinėjo viską nuo fėjų iki dekoracijų. Fėjos buvo apsirengusios daug paprasčiau, Lorelė nepastebėjo žvilgančių papuošalų, bet pavasario fėjos atrodė visiškai laimingos. Jos glebėsčiavosi, laikė apkabinusios vaikus, sveikinosi ir net taip aukštai mergaitės ausis pasiekė skambantis juokas.

- Ar tai pavasario fėjos? - paklausė Lorelė.

- Dauguma, - paaiškino Tamenis. - Yra kelios vasaros fėjos, kurios per jaunos vaidinti, bet beveik visos vasaros fėjos dalyvauja vaidinime.

- Ar... - mergaitė nesiryžo klausti, - ir Rovena tenai?

- Kažkur ten. Su mano seserimi.

Nežinodama, ką daugiau pasakyti, Lorelė linktelėjo. Nebuvo pagalvojusi, kad ją lydėdamas Tamenis negalės sėdėti su savo šeima. Užplūdo pažįstamas kaltės jausmas. Per daug lengva buvo patikėti, kad Tamenis gyveno tik dėl jos, kad jis neturi gyvenimo, išskyrus tuos momentus, kai jų keliai susikirsdavo. Lengva pamiršti, kad yra ir kitų jį mylinčių žmonių.

Staiga minios gausmas pasikeitė, ir visos balkone buvusios fėjos laukiamai sužiuro aukštyn.

Lorelė pajuto Tamenio plaštaką prie rankos, ir staiga jis pusiau nuvedė, pusiau nutempė mergaitę prie kėdžių keliomis eilėmis toliau nuo balkono centro.

- Turėtų pasirodyti žiemos fėjos, - sušnibždėjo jis. - Džeimisonas, Jazmine ir jos didenybė karalienė Mariona.

Lorelei užgniaužė gerklę, nusisukusi nuo Tamenio, visą dėmesį kaip ir kitos fėjos suteikė į skliautuotą įėjimą balkono viršuje. Nė pati nežinojo, kas ją nustebino - ar tai, kad fėjos tik trys, ar tai, kad jos net trys. Anksčiau ji galvojo esant tik Džeimisoną ir tą dar nematytą karalienę.

Pirmiausia pasirodė mėlynomis uniformomis vilkinčių sargybinių palyda - Lorelė pažino juos iš paskutiniojo karto, kai matė Džeimisoną. Tuojau paskui juos sekė pats Džeimisonas, vilkintis žaliu rūbu ir kaip paprastai žiburiuojančia šypsena. Jis lydėjo jauną mergaitę, gal kokių dvylikos metų amžiaus lygia ir tamsia kaip juodmedis oda. Mergaitė vilkėjo ypač prašmatnų rūbą iš blyškiai purpurinio šilko. Paskui, įėjus karalienei, regis, visas amfiteatras sulaikė žada.

Karalienė vilkėjo žiburiuojančią baltą suknelę su žvilgančiu šleifu, kuris kilo nuo žemės vos papūtus švelniam vėjeliui. Jos juodi it derva plaukai švelniomis bangomis driekėsi per nugarą iki pat juosmens. Ant galvos puikavosi daili krištolinė karūna, o garbanose skendo saulėje žibantys deimantų vėriniai.

Tačiau labiausiai Lorelės dėmesį patraukė karalienės veidas.

Šviesiai žalios akys kažko ieškojo minioje. Nors mergaitė suprato, kad valdovės veidas bet kurio madų žurnalo būtų pripažintas gražiu, ji negalėjo nepastebėti papūstų lūpų, vos pastebimų raukšlių tarp antakių, kiek pakelto vieno antakio, tarsi ji jaustųsi nusipelniusi tų žemų nusilenkimų - visi aplinkui palenkė nugaras.

Tamenis taip pat.

Tik viena Lorelė liko stypsoti.

Kol karalienė nepastebėjo, ji pasiskubino taip pat nusilenkti. Regi, spėjo - valdovės žvilgsnis nuslydo per minią neužkliuvęs nė sekundėlei, ir rudens fėjos vėl atsitiesusios grįžo prie ankstesniųjų pokalbių.

Mariona pasisuko taip, kad net sušlamėjo it suvilnijo rūbo klostės ir nužengė prie paaukštinimo, kur stūksojo trys virš kitų iškilę puošti krėslai. Lorelė stebėjo, kaip Džeimisonas paima mažosios mergaitės rankutę, padeda jai pakilti laiptais ir pasodina į minkštą kėdę karalienės kairėje. Ji sugavo senolio žvilgsnį, tas nusišypsojo ir kažką sušnibždėjo mažajai fėjai, paskui nusisuko ir prisiartino prie Lorelės ir Tamenio. Džeimisonui einant pro šalį minia nenustojo dūzgusi, netilo juokas - visi tik nejučia traukėsi iš kelio padarydami jam taką.

- Brangioji Lorele, - pasisveikino Džeimisonas, žiburiuodamas žaliomis, priderintomis prie rūbo akimis. - Koks esu laimingas, kad atkeliavai. - Paplojo Tameniui per petį: - Ir tu, mano berniuk. Per daug seniai tave mačiau. Įsivaizduoju, kad prie tų vartų persidirbi.

Tamenis nusišypsojo, atrodė ne toks prislėgtas.

- Tikrai, pone. Lorelė su savo išdaigomis neduoda mums poilsio.

- Spėju, kad taip ir yra, - šypsodamasis kalbėjo Džeimisonas. Plačias amfiteatro erdves užliejo derinamų styginių instrumentų garsas. - Geriau jau eisiu sėstis, - pareiškė jis. Bet prieš nueidamas dar pakėlė rankas prie Lorelės veido, švelniai priglaudė delnus prie skruostų. - Taip džiaugiuosi, kad galėjai prisidėti prie mūsų, - tyliai sušnibždėjo. Paskui nuėjo, tik ryškiai žalio rūbo klostės nušlamėjo pro minią.

Tamenis timptelėjo Lorelę prie kėdžių tolimajame didžiulio balkono gale, kur jiems mojo Katia.

- Kas toji maža mergaitė? - paklausė Lorelė ištempusi kaklą žiūrėdama, kaip Džeimisonas prieš sėsdamas kažką paduoda mažylei.

- Tai Jazmine. Žiemos fėja.

- O, tai ji vieną dieną taps karaliene ?

- Vargu, - Tamenis papurtė galvą. - Ji per daug panašaus amžiaus į Marioną. Taip pat nutiko su Džeimisonu ir Kora, ankstesniąja karaliene.

- Ar visame Avalone yra tik trys žiemos fėjos?

- Tik trys. O dažnai dar mažiau, - nusišypsojo Tamenis. - Mano mama dirbo sodininke pas Marioną ir Jazmine. Jazmine pražydo vos keli mėnesiai prieš mamai išeinant j pensiją. Labai nedaugeliui sodininkų pavyksta pelnyti garbę rūpintis dviem žiemos fėjomis, - vyrukas kryptelėjo galvą j jaunąją fėją. - Siek tiek pažinojau Jazmine prieš tai, kol ji iškeliavo j Žiemos fėjų rūmus. Miela mergytė. Manau, geros širdies. Džeimisonas ją dievina.

Kaip tik tada mažutė, bet išpuošta fėja žengė iš už sunkios uždangos, nutįsusios per visą sceną. Minia nutilo.

- Pasiruošk, - mergaitei į ausį sušnibždėjo Tamenis. - Niekada nesi *nieko* panašaus mačiusi.

DVIDEŠIMT ANTRAS SKYRIUS

Prasiskleidusi uždanga atvėrė vaizdą j dailią miško proskyną, kurioje ryškiai spigino spalvoti prožektoriai, metantys žemyn šviesos ratilus. Lorelė suprato, kad amfiteatre nebuvo jokių galimybių ir jokio reikalo prigesinti šviesą. Scenoje viskas tarsi švytėjo iš vidaus, spindėjo ryškiau, aiškiau, atrodė tikriau nei arčiausiai mergaitės esantys daiktai. Ji žiūrėjo kaip užburta, tikrai - vasaros fėjų kerai veikė, ne kitaip.

Viduryje scenos priklaupusios dvi fėjos apsikabino, ir orkestras užgrojo tylią romantišką muziką. Fėjos atrodė visai kaip įprastos balerinos - vyras kavos spalvos oda, raumeningomis rankomis ir trumpai kirptais plaukais ir moteris ilgomis liaunomis rankomis ir kojomis, kaštoniniais plaukais, tvirtai surištais nugaroje. Porelė pakilo ir pradėjo šokti - tyliai, basomis kojomis.

- Be puantų? - šnibžtelėjo Tameniui Lorelė.

- O kas tie puantai?

Aišku, žinoma, be jų, pagalvojo mergaitė. Bet vis tiek neliko abejonių, kad tai baletas. Judesiai buvo grakštūs, besiliejantys, su ilgais šuoliais ir pakėlimais - bet kuriam akrobatui tokie darytų garbę. Nors kaip pagrindiniai tokio svarbaus pasirodymo šokėjai atrodė kiek negrakštūs. Pėdos kartais vilkosi, o judesiai atrodė labai sunkūs. Bet vis tiek šoko gana gerai. Praėjo kelios minutės, šokėjai atliko *pas de deux,* ir tik tada Lorelė suvokė, kas buvo ne taip.

- Kas nutiko tam, su barzda? - paklausė Tamenio. Baleto šokėjas buvo su juoda barzda, kuri tiko prie kostiumo, bet tik po kurio laiko mergaitė pastebėjo, kad ji ilga - beveik iki juosmens.

Tamenis tyliai sukosčiojo, sekundėlę Lorelei net atrodė, kad jis visai neatsakys į klausimą.

- Privalai suprasti, - galop sušnibždėjo. - Dauguma fėjų nėra mačiusios tikro žmogaus. Jos įsivaizduoja žmones beveik taip pat iškreiptai, kaip ir žmonės fėjas. Fėjos... - jis ieškojo tinkamo žodžio, - joms įdomu, kaip žmonės augina kailį ant veido. Tai labai gyvuliška.

Lorelė staiga suvokė, kad niekada nematė fėjos su barzda. Si mintis jai net nebuvo šovusi. Pagalvojo apie Tamenio veidą - šis visad atrodė lygus ir švelnus, niekad nieko panašaus į dygius šerius, kokie dažniausiai želdavo ant veido Deividui. Tikrai, niekada anksčiau nepastebėjo.

- Šokėjai, kurie vaidina žmones, ir juda ne taip grakščiai, kad parodytų esantys gyvūnai, ne fėjos, - toliau aiškino Tamenis.

Nukreipusi dėmesį į vaidinimą Lorelė stebėjo, kaip šokėjai pakyla į orą ir leidžiasi vos pastebimai vilkdami kojas. Žinodama, kad tai daroma tyčia, ji pripažino, kad reikia būti talentingam, kad taip grakščiai suvaidintumei negrakštų. Piktas mintis apie amžinai besipainiojančius stereotipus mergaitė nugrūdo giliai į pasąmonę. Jos gali palaukti.

Scenoje pasirodė dar du barzdoti šokėjai, ir šokėja pradėjo slėptis už partnerio.

- Kas vyksta? - paklausė Lorelė.

Tamenis parodė į pirmuosius šokėjus.

- Tai Viržė ir Lotosas. Jiedu meilužiai, o štai tenai - Viržės tėvas, - vyrukas mostelėjo į vyresnę fėją su tankia ruda, kai kur pražilusia barzda, - liepia jai tekėti už Svidrio. Beje, tas žmonių paprotys, kai santuokas sudarinėja tėvai, juokingas.

- Na, dabar jau nesudarinėja. Bent jau ne tenai, kur gyvenu.

- Vis tiek.

Lorelė žiūrėjo, kaip du vyrai atsiskiria, ir Viržė su Lotosu šoka liūdną duetą. Muzika Lorelei buvo niekur anksčiau negirdėta, ji pajuto, kaip akyse kaupiasi ašaros dėl tų po ne-

laiminga žvaigžde gimusių žmonių, kurie taip nuostabiai šoko sielvartingai griežiant orkestrui.

Šviesos scenoje įsiplieskė dar stipriau, ir Lotosas stryktelėjo ant uolos - rankas laikė plačiai išskėtęs, lyg norėdamas ką svarbaus pareikšti.

- O kas vyksta dabar? - susižavėjusi stebėjo ir tampydama Tarneniui už skverno klausinėjo mergaitė.

- Lotosas nusprendė, kad įrodys Viržės tėvui esąs jos vertas - atneš aukso obuolį iš Hesperidžių salos, dar žinomos Avalono vardu, - šypsodamasis pridūrė jis.

Scena ištuštėjo, dekoracijos akimirką sumirguliavo, ir tuojau atsirado milžiniškas gėlynas - kiekvieną scenos lopinėlį dengė visų įsivaizduojamų spalvų gėlių žiedai. Lorelė aiktelėjo:

- Kaip jos tai padarė?

Tamenis nusišypsojo.

- Dauguma šių dekoracijų - tik iliuzija. Štai kodėl vasaros fėjos atsakingos už linksmybes.

Palinkusi į priekį Lorelė bandė apžiūrėti naujai atsiradusias dekoracijas, bet neturėjo daug laiko, nes dirbtinė laukymė tuojau prisipildė ryškiais įvairiaspalviais kostiumais vilkinčių šokančių fėjų. Mergaitė išsyk suprato, kokie akivaizdžiai negrakštūs buvo „žmonės" šokėjai. Fėjų būrys sukosi įmantriais šokio žingsneliais taip grakščiai, kad būtų buvę gėda pačiai Pavlovai. Po kelių minučių tokio neįtikėtino šokio, iš scenos dešinės pusės pasirodė gana aukšta, prigludusiu žvilgančiu kostiumu vilkinti fėja. Šokėjos krito ant kelių, palikusios vietos šokėjai atlikti solo numerį. Lorelė žiūrėjo profesionalių baleto šokėjų pasirodymus San Fransiske, bet tokio talento ir grakštumo proveržio iš šios balerinos ji nesitikėjo.

- Kas ji? - sušnibždėjo Tarneniui neatitraukdama akių nuo scenos.

- Titanija, - atsiliepė šis.

- Toji pati Titanija? - Lorelei net žadą užkando. Vyruko ranka nuslydo mergaitei už nugaros, jiedu suglaudė galvas, kad galėtų šnibždėtis, bet Lorelė vargu ar tai pastebėjo.

- Ne, ne. Ji tik vaidina Titanija.

- Oi, - atsiduso Lorelė truputį nusivylusi, kad nepamatys legendinės fėjos pasirodymo. Nuostabios Titanijos arabeskos viduryje iš scenos kairės pusės pasirodė vyras šokėjas - šįkart be barzdos. Suspigusios fėjos puolė žemai lankstytis ant scenos grindų.

- Ar tai Oberonas? - paklausė Lorelė, prisiminusi fėjų karalių, kuris legendose dažnai būdavo poruojamas su Titanija.

- Tik žiūrėk, jau susigaudai, - šyptelėjo Tamenis.

Oberoną vaidinanti fėja pradėjo šokti solo, judesiai buvo ryškūs, beveik akiplėšiški, tačiau su tuo pačiu, kaip ir Tita-

nijos vaidmenį atliekančios fėjos kontroliuojamu grakštumu. Greitai jiedu sukosi kartu lyg bandydami pasirodyti vienas už kitą geriau, muzika griežė vis garsiau, stipriau, kol pagaliau pašėlusiai skambant dūdų orkestrui Titanija suklupo ir išsipleikė ant grindų. Pamojavusi ranka ąi ir dar kelios fėjos piktai daužydamos kojomis grindis išbėgo iš scenos vejamos Oberono fėjų būrio.

- Kodėl jie pyksta ant 'litanijos? - paklausė Lorelė,

- Ji - istorijoje labai nemėgstamas personažas, - atsiliepė Tamenis. - Titanija buvo rudens fėja, ir dar piktoji -- tada tapo karaliene, nes nebuvo žiemos fėjos. Netrukus gimė Oberonas ir perėmė valdžią, kai jam buvo vos dvidešimt metų, beveik vaikas, jei galvojame apie sostą, ir vis tiek, daugelio žmonių nuomone, per vėlai. Titanija sukėlė siaubingą sąmyši Kamelote.

- Troliai jį... sugriovė, tiesa?

- Teisingai. Vėliau mirė karalius - kaip tik tada, kai jis įrodė esąs vienas didžiausių Avaiono istorijoje karalių. Tad paprastai dėl šios netekties kaltinama Titanija.

- Atrodo neteisinga.

- Gal.

Scena vėl ištuštėjo, atsirado miško dekoracijos. įbėgo Lotosas, persekiojamas Viržės, kuri slėpdavosi už medžių kiekvieną sykį jam atsisukus. Jie vis suko painius ratus, kol į sceną įlėkė dar du personažai - Svidris ir labai dailutė fėja.

- Na, dabar vėl nieko nesuprantu, - sušnabždėjo Lorelė, kai toji fėja bandė glaustytis prie Svidrio, o šis vis stūmė ją šalin.

- Tai Lazdyne. Ji myli Svidrį. O Svidris persekioja Viržę, kuri myli Lotosą ir nori sustabdyti jį ir neleisti į pavojingą kelionę į Hesperidžių salą. Lazdyne bando įtikinti Svidrį, kad jis ras laimę su ja.

Kai Lorelė pamatė, kaip gražutė Lazdyne beviltiškai tampo Svidrio apsiaustą, o šis ją atstumia, kažkas tarsi spragtelėjo jai galvoje.

- Palauk, - tarė mergaitė. - Juk tai „Vasarvidžio nakties sapnas".

- Taip, tai pjesė, kuri tapo „Vasarvidžio nakties sapnu". Kaip ir dauguma geriausių Šekspyro pjesių, ši parašyta remiantis fėjų istorija.

-- Negali būti!

Kelios rudens fėjos dirstelėjo į juos, tad Tamenis tyliai suramino mergaitę.

- Jei sąžiningai, - kalbėjo jis tyliu, švelniu balsu, - argi manai, kad Šekspyras pats vienas sugalvojo Romeo ir Džiuljetos istoriją? Prieš tūkstantį metų tai buvo Roėjo ir Jazminės meilės istorija, Šekspyras ją tik perpasakojo.

Lorelė nenuleido akių nuo keturių fėjų svaiginančio persekiojimo šokio.

- Iš kur Šekspyras sužinojo fėjų istorijas? - ji dirstelėjo j Tamenj. - Juk jis buvo žmogus, tiesa?

- O, taip, - tyliai sukikeno Tamenis. - Gyveno tuo metu, kai Avalono valdovai vis dar žvalgydavosi j žmones. Manau, jiems padarė įspūdį rašytojo pjesės apie karalius - Lyrą ir Ričardą. Siaubingai nuobodūs pasakojimai, bet rašymo stilius - pritrenkiantis. Tad Avalono karalius liepė Šekspyrą atgabenti čia, kad jis nuostabiais žodžiais nupasakotų kelias istorijas. Tikėjosi, kad jis pataisys kai kurias klaidas, nutikusias fėjų mitologijoje. „Vasarvidžio nakties sapnas" buvo pirmoji pjesė po atvykimo į Avaloną, po jos sekė „Audra". Bet po kurio laiko Šekspyras pasipiktino, kad karalius neleidžia jam ateiti ir išeiti kada panorėjus. Taigi sykį išėjęs jis nebegrįžo. Tarsi kerštaudamas, pjesėse daugiau neaprašinėjo fėjų. Rašė apie jas kaip apie žmones ir teigė, kad sugalvojęs jas pats.

- Ar tai tikrai tiesa? - nustebo Lorelė.

- Aš taip mokiausi.

Veiksmas grįžo į gėlėtą aikštelę, kur Pakas - ypač gabi rudens fėja, kaip Lorelei paaiškino Tamenis, Oberono lieptas turėjo pagaminti eliksyrą, kuris priverstų Titanija pamilti pirmą jos pamatytą padarą - toks atlygis jos laukė dėl nevykusiai valdyto Kameloto. Kadangi Oberonas buvo geranoriškas karalius, jis bandė padėti žmonėms.

- Galų gale, - aiškino Tamenis, - Oberonas negalėjo žmonių leisti į Avaloną pasiimti auksinį obuolį, bet nenorėjo paleisti jų tuščiomis, bandė atsilyginti už patirtus skausmus ir vargus.

Lorelė linktelėjo ir toliau atidžiai stebėjo baletą. Pasakojimas tęsėsi jau pažįstama linkme - dabar mergaitei buvo aišku, kas vyksta - Lotosas ir Svidris abu persekiojo Lazdyne, o Viržė liko be mylimojo, visi sukosi, raitė tokias įmantrias figūras, kad Lorelei ėmė svaigti galva.

Paskui veiksmas vėl persikėlė į fėjų buveinę ir, kai Pakas įlašino eliksyro Titanijai į akis, į sceną įdramblojo gremėzdiškas padaras. Lorelė nesuprato - ar tas pabaisa tik iliuzija, ar taip puikiai padarytas kostiumas.

- Kas tai ? - paklausė ji. - Ar neturėtų būti vyras su asilo galva ?

- Tai trolis, - atsakė Tamenis. - Fėjai nėra didesnės nešlovės, kaip pamilti trolį. To ir nenutinka, nebent ištinka koks pamišimas ar kerais sužadinama aistra.

- O kur toji dalis, kur vyrai stato pjesę ? Juk tada ir turėtų pasirodyti tas pabaisa.

- Šekspyras šitą dalį sugalvojo pats. Tikrojoje istorijoje nėra jokio keisto vaidinimo.

- Visada maniau, kad tai silpniausia pjesės dalis. Maniau, ji turėtų baigtis, kai meilužiai pabunda ir juos suranda, - pareiškė mergaitė.

- Taip ir yra, - šypsodamasis patvirtino Tamenis.

Lorelė kurį laiką tylėdama žiūrėjo, kaip šokėjai toliau pasakoja istoriją, ir viskas pradėjo stoti į savo vietas. Visai prieš pat baigiamąją dalį Titanija grįžo ir, ilgesingai virkaujant smuikams, sušoko patį nuostabiausią solo, kokį tik Lorelei teko matyti. Paskui apsisuko ir siūlydama savo karūną puolė Oberonui po kojomis.

- O kas vyko dabar? - domėjosi mergaitė, kai šokis baigėsi. Nedrįso klausti solo metu - per daug buvo gražu, kad nors sekundėlei būtų galėjusi atitraukti akis.

- Titanija meldžia Oberoną atleidimo už blogus darbus ir atiduoda jam karūną. Taigi ji pripažįsta, kad niekada nebuvo tikra karalienė.

- Dėl Kameloto ?

- Todėl, kad ji buvo rudens fėja.

Galvodama apie tai Lorelė susiraukė. Tačiau vaizdas scenoje pasikeitė taip staiga - proskynoje pabudę iš kerų meilužiai džiugiai šoko dvigubą *pas de deux,* o galop prie jų prisidėjo ir visa šokėjų trupė. Kai jie žengė į priekį nusilenkti, žiūrovai pirmajame aukšte visi kaip vienas pakilo ir ėmė ploti delnais. Tamenis taip pat atsistojo, paskui jį pašoko ir Lorelė - plojo taip smarkiai, kad net paskaudo delnus.

Tamenis tvirtai suėmė ją už rankos ir patraukė žemyn, kad sėstų.

- Kas yra? - ištraukė ranką mergaitė.

- Taip nedaroma, Lorele, - Tamenis šaudė akimis aplinkui. - Neatsistojama prieš žemesnio rango fėjas. Tik prieš sau lygius arba viršesnius.

Mergaitė apsidairė. Draugas teisus. Beveik visi balkone energingai plojo nušvitusiais, plačiai šypsančiais veidais, bet nestovėjo niekas, tik jiedu su Tameniu. Pakėlusi antakį dėbtelėjo į šalia stovintį vyruką ir nusisukusi į sceną toliau stovėjo pliaukšėdama delnais.

- Lorele! - tylutėliai, bet griežtai sudraudė Tamenis.

- Tai pats nuostabiausias kada nors mano regėtas dalykas, ir galiu parodyti susižavėjimą taip, kaip man atrodo tinkama, - vis tebepiodama atkirto mergaitė. Metė skubų žvilgsnį į vyruką. - Ar ketini mane sustabdyti?

Atsidusęs Tamenis papurtė galvą, bet nustojo bandęs pasodinti užsispyrėlę.

Plojimai pamažu rimo, ir šokėjai grakščiai išbėgo iš scenos, o dekoracijos pamažu tirpo šaltoje baltoje šviesoje. Scenos gilumoje išsirikiavo gal dvidešimt ryškiai žaliai vilkinčių fėjų.

- Bus dar? - paklausė Lorelė, kai jiedu su Tameniu atsisėdo.

- Ugnies šokėjai, - plačiai šypsodamas paaiškino vyrukas. - Tau jie patiks.

Nuaidėjo sodrus litaurų dundesys. Iš pradžių tai buvo lėtas, atkaklus dundėjimas. Žaliai apsirengusios fėjos judėjo pirmyn kartu lyg viena - lėtais žingsniais, j taktą su būgnais. Kiekvienai eilei pasiekus scenos pradžią, šokėjai pakeldavo rankas siųsdami aukštyn įvairiaspalvius šviesos spindulius. Po sekundėlės virš minios sprogdavo kibirkščių liūtis - beveik balkone sėdinčiųjų akių lygyje - nuostabios gyvos spalvos liejosi vaivorykštės ratilais - nuo ryškumo Lorelė net prisimerkdavo. Buvo gražiau nei bet kurie kada nors matyti fejerverkai.

Tą akimirką, kai būgnai ėmė dundėti garsiau, pakeisdami sudėtingesnį ritmą nei pirmasis, pasikeitė ir fėjos ant scenos. Šokis tapo akrobatinis, šokėjai jau ne ėjo, o strykčiojo, šokčiojo iki scenos priešakio. Prisidėjo trečiasis būgnas, paskui ketvirtas, o sulig greitėjančiu ritmu šokėjų judesiai tapo karštligiškai greiti.

Lorelė lyg apžavėta žiūrėjo į ugnies šokėjus, o tie, rodydami įspūdingus gebėjimus, šoko, lankstėsi, vartėsi. Ir kiekvieną kartą pasiekę scenos pradžią pažerdavo dar vieną šviesos liūtį. Spinduliai krito lyg lietaus lašai ant žiūrovų. sukosi ugnies kamuoliais po visą amfiteatrą, skleidė ryškias kibirkštis, kurios prieš užgesdamos blėso ir žėrėjo lyg brangakmeniai. Lorelė nebežinojo, kur žiūrėti - spoksojo į akrobatus, paskui sukosi į fejerverkus, būtų norėjusi žiūrėti tuo pat metu ir į vienus, ir į kitus. Paskui, kai būgnų dundėjimas tapo toks greitas, kad ji jau nesuprato, kaip fėjos spėja, scenos priekyje susirinko visi šokėjai ir išsyk iš rankų paleido fejerverkus sukurdami kibirkščių užuolaidą, kuri švietė ryškiai kaip saulė.

Vos begalėdama įkvėpti - taip gniaužė gerklę - Lorelė pašoko ir ėmė ploti ugnies šokėjams taip pat energingai, kaip ir baleto atlikėjams. Tamenis tyliai atsistojo greta jos ir šįsyk nebesakė nė žodžio dėl to, kad ji stovi.

Ugnies šokėjai nusilenkė paskutinį sykį, plojimai pradėjo rimti. Rudens fėjos balkone pakilo ir pradėjo judėti išėjimo link. Lorelė matė, kaip pavasario fėjos apačioje elgiasi taip pat.

Mergaitė šypsodamasi atsisuko į Tamenį.

- Oi, Tami, tai neįtikėtina! Ačiū, kad pasirūpinai, jog galėčiau atvykti, - ji atsisuko į tuščią sceną, dabar pridengtą sunkiomis šilkinėmis užuolaidomis. - Tai buvo pati nuostabiausia diena.

Tamenis paėmė Lorelės ranką ir padėjo ją ant savosios.

- Šventė dar vos tik prasidėjo!

Lorelė nustebusi pažvelgė j Tamenį. Kelias sekundes pasiraususi rankinėje dirstelėjo i laikrodį, kurį atsivežė. Dar galėtų praleisti vieną kitą valandžiuke. Kai pažiūrėjo į išėjimą, veide nušvito šypsena - dabar jau kupina azarto.

- Aš pasiruošusi, - tarė Tameniui.

DVIDEŠIMT TREČIAS SKYRIUS

- Buvo nuostabu, - vėl pakartojo Lorelė, kai jiedu su Tameniu prigulė ant pagalvių prie žemų stalelių, apkrautų vaisiais, daržovėmis, sultimis ir medaus patiekalais - nuo spalvų gausybės net galva svaigo. Ore skambėjo muzika, sklindanti iš visų pusių, o pievoje jsitaisiusios fėjos ilsėjosi, šoko ir bendravo. - Net nemaniau, kad teatras gali būti toks. O tie fejerverkai pabaigoje! Neįtikėtinas pasirodymas.

Tamenis nusijuokė, dabar, kai jiedu įsitaisė pievoje, kur fėjų klasės maišėsi laisviau tarpusavyje, jau daug labiau atsipalaidavęs.

- Džiaugiuosi, kad tau patinka. Nebuvau Sau i no šventėje jau kelerius metus.

- Kodėl ne ?

Kiek paniuręs Tamenis patraukė pečiais.

- Norėjau būti su tavimi, - tarė nežiūrėdamas jai į akis. - Šventė atrodo ne tokia svarbi, jei einant j ją reikėtų palikti tave už vartų. Ypač turint galvoje tas linksmybes saulei leidžiantis.

- Kokias linksmybes ? - sukluso Lorelė kiek išsiblaškiusi, nes tuo metu ryškiai mėlyno medaus dubenyje mirkė didžiulę braškę.

- Hmm... na, tau jos turbūt pasirodytų neskoningos.

Lorelė luktelėjo, dabar jau buvo susidomėjusi, paskui, nesulaukusi atsakymo, paragino:

- Pasakok.

Tamenis vėl patraukė pečiais ir atsiduso.

- Maniau, kad pernai pasakojau. Apsėklinimas - tai dauginimasis, o seksas - tik linksmybės.

- Prisimenu, - atsiliepė mergaitė, nesuprasdama, kaip tai susiję su švente.

- Tokiose didelėse kaip ši šventėse dauguma žmonių... linksminasi.

Lorelė išpūtė akis, o paskui ji nusijuokė.

- Tikrai ?

- Ko stebiesi? Nejaugi žmonės nieko panašaus nedaro per šventes?

Lorelė jau žiojosi sakyti, kad ne, bet prisiminė tradiciją pasitinkant Naujuosius dvyliktą valandą bučiuotis. Nors, garantuotai, tai ne tas pats.

- Manau, ne, - ji apsižvalgė po aplinkui švenčiančią minią. - Ir niekam tai nerūpi? Ar visos šios fėjos nevedusios?

- Pirma, Avalone niekas nekelia vestuvių. Tiesiog sudaromas ryšys. Ir, jei jau klausi - ne, dauguma fėjų vienišos. Avalone pagrindinė priežastis, kai sudaroma vadinamoji santuoka - atžalų auginimas. Dažniausiai fėjos nėra laikomos pasirengusiomis auginti atžalas, kol joms sueina, - Tamenis patylėjo, pasvarstė, - aštuoniasdešimt, gal šimtas metų.

- Bet... - nebaigusi klausimo Lorelė nusisuko.

- Kas bet ? - atsargiai pasidomėjo Tamenis.

Kiek padvejojusi mergaitė atsisuko.

- Ar fėjos sueina bendrai gyventi jaunos? Tarkime... mūsų amžiaus ?

- Beveik niekada, - Tamenis, regis, suprato, ko mergaitė klausia, nors ši ir nesiryžo išdėstyti atvirai - gręžė akimis mergaitę tol, kol ši neatlaikiusi žvilgsnio nusisuko. - Bet tai nereiškia, kad jie nesusisaisto. Daug žmonių būna meilužiai. Ne didžioji dauguma, bet tai gana įprasta. Mano tėvai bendravo daugiau nei septyniasdešimt metų, kol galop suėjo gyventi kartu. Tas susiėjimas kiek skiriasi nuo žmonių santuokos. Tai ne tik ženklas, kad jiedu myli vienas kitą, bet ir ketina kurti šeimą - turėti atžalą, tapti bendruomenės nariais.

Bandydama išsklaidyti tarp jųdviejų tvyrančią įtampą, Lorelė sukikeno.

- Baisiai keista įsivaizduoti, kaip šimtametės fėjos susilaukia vaikų.

- Čia toks amžius yra vidutinis. Kai suaugame, dauguma mūsų beveik nesikeičia, kol sukanka koks šimtas keturiasdešimt ar šimtas penkiasdešimt metų. Bet paskui senstame gana greitai - bent jau mums taip atrodo. Mažiau nei per dvidešimt metų galima pasikeisti ir, atrodžius kaip trisdešimtmečiui, pavirsti maždaug šešiasdešimtmečiu ar septyniasdešimtmečiu.

- Ar visi išgyvena iki dviejų šimtų metų? - paklausė Lorelė. Mintis, kad teks gyventi du šimtmečius atrodė sunkiai suvokiama.

- Panašiai. Kai kurios fėjos gyvena ilgiau, kitos trumpiau, bet amžius nedaug skiriasi.

- Ar fėjos miršta susirgusios ?

- Beveik niekada, - Tamenis pasilenkė arčiau ir perbraukė Lorelei nosies galiuką. - Tam jūs ir esate reikalingos.

- Ką turi galvoje?

- Na, ne būtent tave - rudens fėjas. Kažkas panašaus į... ot velnias, kaip tai vadinama? Viešbučiai? - jis atsiduso. - Padėk, neprisimenu - kur žmonės būna, kai suserga?

- Ligoninėse? - pasiūlė Lorelė.

- Aha, - papurtė galvą Tamenis. - Oi, jau senokai taip buvo, kad pamirščiau reikalingą žmonių žodį. Supranti, visi mes kalbame ta pačia kalba, tik kai kurie žodžiai taip ir lieka svetimi, lyg kitos kalbos svetimybės.

- Bet su sargybiniais tu kalbėjai kažkaip kitaip, - pastebėjo mergaitė.

- Ar tikrai nori dar vienos istorijos pamokos ? - erzinosi Tamenis.

- Neprieštaraučiau, - tarė ji ragaudama ant šakelės pamauto nunokusio nektarino. Avalone, atrodė, niekada nesibaigia derliaus sezonas.

- Kalbėjome galų kalba. Per ilgą laiką teko daug bendrauti su žmonių pasauliu - per vartus. Sargybiniai, pavyzdžiui, turi savo pavadinimą galų kalba, bet tą žodį pasiskolinome iš žmonių dar tada, kai jie tą kalbą vartojo. Dabar jau vartojame šiuolaikinius žodžius.

- O kodėl visos fėjos kalba angliškai ? Nejaugi nėra vartų Egipte, Japonijoje?

- Nepamiršk Amerikos - šypsodamasis priminė Tamenis. - Teko bendrauti su Amerikos čiabuviais, taip pat ir su Egipto ir Japonijos gyventojais, - nusijuokė vyrukas. - Japonijoje teko nemažai bendrauti su ainais - ši tauta gyveno ten dar prieš pasirodant japonams, - vėl šyptelėjo jis. - Nors net ainai nenutuokė, kaip seniai tose žemėse gyvenome mes.

- Šimtus metų? - spėjo Lorelė.

- Tūkstančius, - iškilmingai pareiškė Tamenis. - Fėjos yra kur kas senesnės už žmones. Tik žmonės dauginosi ir išplito daug greičiau nei mes. jie paprasčiausiai energingesni. Tikrai daug geriau prisitaikę išgyventi ekstremaliomis oro sąlygomis. Tik padedami rudens fėjų mūsų sargybiniai ištverdavo atšiaurias žiemas prie Hokaido vartų. Todėl žmonės ir užėmė pasauli, tad mums reikia mokytis gyventi su jais, bent truputį sutarti. Ir kalba yra labai svarbi. Škotijoje turime mokymosi įstaigą, kur, kaip žinai, kalbama angliškai. Kiekvienas sargybinis, kuriam tenka turėti reikalų žmonių pasaulyje, privalo ten pasimokyti bent dvi savaites.

- Tai judu su Šeriu ten mokėtės ?

- Taip, ir kiti taip pat, - Tamenis vis labiau gyvėjo, kalba liejosi jau be drovumo, kuris visad atsirasdavo vos tik jam įžengus į Avaloną. - Slaptas operacijas paprastai atlieka kibirkštinės, o maišytuvams labai retai prireikia kokios nors sudedamosios dalies, kuri neauga Avalone. Dvaras statomas prie vartų, užima gan didelę teritoriją, tad kartu saugomi ir vartai bei kontroliuojamas bendravimas su žmonių pasauliu. Taip buvo prieš daugybę amžių, panašiai dirbame ir dabar, kad įsigytume tavo žemę.

Matydama tokį Tamenio entuziazmą, Lorelė nusišypsojo. Jis aiškiai žinojo apie žmonių gyvenimą daugiau nei kitos fėjos, ne tik todėl, kad gyveno šalia žmonių, bet dar ir visą gyvenimą stebėjo juos.

Jis supranta mane, nes domėjosi žmonėmis. Tamenis tiesiogine prasme paskyrė ilgus metus, kad suprastų fėją, kuri turėjo tapti kaip žmogus. Buvusios karalienės paliepimu Lorelė paaukojo prisiminimus, o Tamenis ją sekė kaip tik galėdamas. Tas suvokimas pribloškė.

- Bet kuriuo atveju, - pasakojo Tamenis, - dvaras jau daug šimtmečių yra pagrindinė jungtis su pasauliu anapus Avalono, tad natūralu, kad kalbame kalba žmonių, kurie gyvena netoliese. Tačiau net ir dvaro ekspertai kartais ima ir siaubingai suklysta, tad spėju, jog neturėčiau labai blogai jaustis kartais užmiršdamas vieną kitą žodelį.

- Manau, tau puikiai sekasi, - braukdama pirštu Tameniui per ranką pastebėjo Lorelė.

Beveik nejučia jis uždėjo delną Lorelei ant rankos. Mergaitė taip ir sužiuro į tą ranką. Atrodė, kad nieko tokio, jog ji ten guli, bet tai jau šį tą reiškė - jai tai buvo visiškai aišku. Pakėlė akis - jų žvilgsniai susitiko. Įsivyravo ilga tyla, o paskui Lorelė ištraukė savo delną. Jo išraiška nė kiek nepasikeitė, bet vis tiek mergaitė jautėsi blogai.

Pabandė užglaistyti nejaukumą įsipildama gėrimo iš pirmo pasitaikiusio ąsočio ir numaukė gerą gurkšnį. Skonis buvo lyg cukraus sirupo, tik nudegino gerklę.

- O varge, kas čia? - paklausė stebeilydama j rubino raudonumo skystį taurėje.

- A m rita, - atsakė dirstelėję Tamenis.

Lorelė įtartinai sužiuro į jį.

- Ar tai toks fėjų vynas? - paklausė jausdama, kaip jai jau muša į galvą.

- Panašiai. Tai nektaras iš Igdrasilo medžio. Jo patiekia tik per Sau i no šventę. Tradiciškai geriama sutinkant Naujuosius metus.

- Skanumėlis.

- Džiaugiuosi, kad tau patinka, - nusijuokė Tamenis.

Lorelė atsiduso.

- Aš persivalgiau, - tik Avalone mergaitė kimšdavo iki soties. Dabar kaip tik ir pajuto, kad pilvas jau pilnutėlis.

- Tai vaišės baigtos? - paklausė vyrukas, staiga vėl nedrąsiu balsu.

- O, taip. Visiškai pasisotinau, - atsakė mergaitė šypsodama ir įsitaisydama patogiau ant pagalvių krūvos.

- Gal tu... - Tamenis patylėjo žvelgdamas į pievos vidurį, - norėtum pakviesti mane pašokti?

Lorelė staiga atsisėdo.

- Ar aš norėčiau *pakviesti* pašokti?

Tamenis nudūrė žvilgsnį į sau į kelius.

- Atsiprašau, jei per daug nemandagiai pasiūliau.

Bet Lorelė iš pykčio vargu ar girdėjo.

- Net per šventę tu negali pakviesti manęs ?

- Ar tai reiškia ne ?

Kažkas jo balse Lorelės pyktį pavertė gailesčiu. Tai ne Tamenio kaltė. Bet ji negalėjo pakęsti, kad net būdamas su ja draugas elgėsi paisydamas juokingų socialinių papročių. Kilstelėjusi smakrą pasistengė užgniaužti pasipiktinimą. Nenori jo bausti.

- Tameni, ar norėtum su manimi pašokti?

- Labai, - jo žvilgsnis sušvelnėjo.

Pažvelgusi į šokėjus Lorelė susidrovėjo.

- Aš nemoku, - atsargiai užsiminė ji.

- Pamokysiu... jei nori.

- Gerai.

Tamenis atsistojo ir pasiūlė jai ranką. Jau prieš valandą buvo nusimetęs apsiaustą, dabar vilkėjo tik juodus bridžius ir ilgaaulius batus ir baltus laisvus marškinius su raišteliais, priekyje kiek pravarstytais, kad išryškintų įdegusią krūtinę. Atrodė lyg koks filmo herojus Veslis iš „Princesės nuotakos*' ar Edmontas Dantesas iš „Grafo Montekristo". Nusišypsojusi Lorelė paėmė jo delną.

Jiedu prisiartino prie muzikantų grupelės - dauguma grojo styginiais, kurių pavadinimo mergaitė nė nežinojo, tačiau atpažino medinius pučiamuosius - fleitas ir sku-

dučius, dar kažką panašaus j paprastą klarnetą. Tamenis įgudusiai ją vedė, rodė šokio žingsnelius, kuriuos ji beveik atsiminė, o kojos judėjo taip grakščiai, kaip mergaitė nė neįtarė galinti. Ji šokinėjo, kilnojo kojas, strykčiojo kartu su kitomis porelėmis ir net jei ir neatrodė taip grakščiai kaip kiti, būtų puikiai pasirodžiusi panašiame žmonių pasišokime. Ji sušoko dar vieną šokį, paskui kitą, kol galop visai pamiršo, kaip ilgai jiedu šoka. Saldžiai kvepiančioje pievoje rinkosi vis daugiau šokėjų, nes ir kiti palikę vaišes kilo šokti, ir greitai Lorelė pasijuto didžiulėje grakščių kūnų jūroje, sukosi, siūbavo ir trepsėjo pagal užburiančią fėjų muziką, o perregimi drabužiai pleveno šiltame, amžinai nesibaigiančio Avalono pavasario ore.

Tamenis paėmė mergaitę už parankės ir jiedu ilgai sukosi, kol ėmė svaigti galva, kol Lorelė juokdamasi ir sunkiai gaudydama kvapą prigludo jam prie krūtinės. Užteko akimirkos, kad suvoktų, kaip tvirtai prisiglaudė. Tai buvo visai kitaip nei glaustis prie Deivido. Pirma - Tamenis buvo panašaus ūgio kaip ir ji. Stovint taip arti, jų klubai lipte sulipo.

Lorelė pajuto, kaip tvirtai ją glaudžia per nugarą apkabinusi ranka. Tikriausiai, jei ji būtų bandžiusi pasitraukti, Tamenis būtų paleidęs, bet Lorelė nė nemėgino. Jo pirštai perbraukė mergaitės plaukus, paskui paglostė sprandą - Lorelė nejučia atlošė galvą. Tamenis atsargiai priglaudė nosį prie mergaitės nosies galiuko - ji juto, kaip gaiviai jis kvėpuoja jai tiesiai į veidą, ir pirštai patys prigludo prie nuogos jo krūtinės tarp marškinių raištelių.

- Lorele, - Tamenio šnabždėjimas buvo toks tylus, kad mergaitė net nebuvo tikra, kad iš viso ką nors girdėjo. Nespėjus paprieštarauti, jis ją pabučiavo.

Tamenio lūpos buvo tokios minkštos, švelnios, taip atsargiai lietė jos lūpas. Jo ir jos saldumas susiliejo. Aplink visi šoko lėtą valsą, regis, net žemė ėmė suktis lėčiau, o paskui sustojo - tik dėl jų.

Tačiau tik akimirkai.

Iliuzija išsisklaidė, ir mergaitė nusisuko, prisivertė žengti atgal. Pabėgti iš pievos. Toliau nuo Tamenio.

Užplūdo pyktis, jausmų sąmyšis, mergaitė mynė tolyn nuo proskynos. Tamenis sekė iš paskos, bet netarė nė žodžio.

- Turiu eiti, - miglotai numykė Lorelė neatsisukdama į vyruką. Ir tai nebuvo tuščias atsiprašymas. Negalėjo pasakyti, kaip ilgai jiedu šoko, bet tikriausiai per ilgai. Jai reikia grįžti. Lorelė skubėjo, kur, kaip ji spėjo, buvo vartai, tikėdamasi, kad tuojau pamatys pažįstamas vietas. Optimistiškai tikėjosi, kad Tamenio ranka palies jos liemenį ir švelniai nurodys, kuria kryptimi eiti, kaip jis buvo daręs jau daug sykių anksčiau.

Deja, ne.

- Bent jau atsiprašytum, - mestelėjo Lorelė. Ji nuliūdo, ir pati nežinojo kodėl. Galvoje tebuvo viena sumaištis.

- Man nė kiek negaila, - atsiliepė Tamenis nėmaž neatsiprašančiu balsu.

- Bet turėtum gailėtis! - vos sekundei atsisuko Lorelė.

- Kodėl? - erzinamai ramiu balsu paklausė jis.

Mergaitė atsisuko veidu j palydovą.

- Kodėl turėčiau gailėtis? Kad pabučiavau mergaitę, kurią myliu? Aš myliu tave, Lorele!

Ji pabandė neprarasti galvos, tačiau buvo visiškai nepasiruošusi išgirsti tokius žodžius. Tamenis kartais duodavo suprasti apie savo jausmus - labai neaiškiai, bet niekada taip tiesiogiai neišrėžė, kad myli ją. Jų flirtas dabar atrodė per daug rimtas. Turintis pasekmių. Per daug panašus į išdavystę.

- Kiek ilgai man reikės sėdėti ir laukti, kol pripažinsi, ką jauti? Buvau kantrus. Metų metus buvau kantrus, Lorele, bet jau pavargau, - jis švelniai suėmė ją už pečių, atsilošė tik truputį, kad geriau matytų visą jos veidą. - Pavargau laukti, Lorele.

- Bet Deividas...

- Nekalbėk man apie Deividą! Jei nori, kad pasitraukčiau, nes nepatinku tau, tai taip ir sakyk. Bet nesitikėk, kad imsiu jaudintis, dėl to, ką jaučia Deividas. Man jis nerūpi, Lorele, - Tamenis nutilo, sunkiai garsiai kvėpavo. - Man rūpi tik tu. Ir kai žiūri į mane taip švelniai, - tarė jis kiek labiau suspausdamas pečius, - ir kai žiūri, tarsi labiau už viską pasaulyje norėtum būti pabučiuota, tai ir bučiuoju. Ir po velnių tą Deividą, - išpoškino galop jau tyliai.

Lorelė nusisuko - jai skaudėjo galvą.

- Tami, tu negali.

- O ką norėtum, kad daryčiau? - paklausė jis tokiu tyliu ir pažeidžiamu balsu, kad mergaitė negalėjo atitraukti nuo jo žvilgsnio.

- Tik... palauk.

- Ko? Kol mirs tavo tėvai? Kol nusibaigs Deividas? Ko turiu laukti, Lorele? - graudžiai klausinėjo Tamenis.'

Nusisukusi Lorelė vėl žengė pirmyn, lyg beviltiškai bandydama pabėgti nuo jo žodžių. Mynė į stačią kalvą, tačiau, užuot pamačiusi daugybę fėjų namukų, prieš akis išvydo baltutėlį paplūdimį ir krantą plaunančias ryškiai mėlynas bangas. Kažkas buvo keista - visai nesklido vandenyno kvapas, bet apsisukti negalėjo - už nugaros ėjo Tamenis. Tad mergaitė žingsniavo toliau, pėdos klimpo į žvilgantį permatomą smėlį.

Sukryžiavusi rankas ant krūtinės ji sustojo. Priėjo vandenį. Daugiau eiti nebėra kur. Į plaukus įsisukęs vėjas nupūtė juos nuo veido.

- Man nepatinka, kai esi taip toli, - po ilgos pauzės prabilo Tamenis. Jo balsas vėl skambėjo įprastai, be kartėlio. - Jaudinuosi. Žinau, kad turi sargybinius, bet... man labiau patiko, kol gyvenai savo žemėje. Man nepatinka tai, kad turiu patikėti tavo gyvybę kitoms fėjoms. Norėčiau... norėčiau keliauti ir saugoti tave pats.

Lorelė jau purtė galvą.

- Nieko iš to gero, - tarė tvirtai.

- Nemanai, kad sugebėčiau? - paklausė Tamenis rimtai - Lorelei tai visai nepatiko.

- Nieko iš to gero, - pakartojo ji, suvokdama, kad ji mato visą šį reikalą kitaip nei jis.

- Nenori, kad rodyčiausi žmonių pasaulyje, - tyliai pareiškė Tamenis, ir jo žodžius nusinešė vėjas.

Pašnibždėtas teisingas kaltinimas skaudžiai kirto, ir Lorelė nusisuko nuo draugo.

- Bijai, kad, man tapus tavo gyvenimo tarp žmonių dalimi, turėtum priimti sprendimą. Dabar turi kas geriausia abiejuose pasauliuose. Turi savo Deividą, - jis ištarė vardą paniekinamai, vėl neslėpė pykčio. Tai buvo geriau nei anksčiau balse aiškiai skambėjęs liūdesys. Mergaitė beveik norėjo, kad draugas riktelėtų. Pyktis daug geriau nei liūdesys, kuris skaudina. - O tada tu atvyksti čia ir kada tik panorėjusi randi mane. Atlekiu vos švilptelėjus, ir pati tai gerai žinai. Ar kada nors pagalvojai, kaip jaučiuosi? Kiekvieną kartą tau išvažiuojant, grįžtant pas Deividą vėl draskai man širdį. Kartais, - vyrukas atsiduso, - kartais norėčiau, kad tu negrįžtum, - jis nervingai sudejavo. - Ne, iš tiesų šito nenoriu, bet aš tik... taip sunku, kai tu, Lorele, išvyksti. Norėčiau, kad tai suprastum.

Mergaitės skruostu nuriedėjo ašara, tačiau ji nubraukė ją, pasistengė likti rami.

- Negaliu likti, - tarė ir apsidžiaugė, kad balsas skamba tvirtai, nedreba. - Jei atvykstu čia... kiekvieną kartą, kai atvykstu... paskui turiu išvažiuoti. Gal tau ir būtų geriau, jei nustočiau rodytis... būtų lengviau.

- Turi grįžti, - tarė Tamenis susirūpinusiu balsu. - Turi išmokti būti rudens fėja. Tai tavo prigimtinė teisė. Tavo likimas.

- Kol kas man užtenka turimų žinių, - laikėsi savo Lorelė. - Reikia tik praktikuotis, o tą galiu daryti ir namuose, - jos rankos drebėjo, bet, bandydama nuslėpti tai, sukryžiavo jas ant krūtinės.

- Tai ne pagal planą, - beveik papriekaištavo Tamenis. - Turi grįžti reguliariai.

- Ne, Tameni. Neprivalau, - Lorelė prisivertė kalbėti ramiai, šaltai.

Jų akys susitiko ir atrodė, kad nė vienas neketina nusisukti.

Lorelė pasidavė pirmoji.

- Turiu eiti. Kai sutems, man geriau būti namuose. Norėčiau, kad palydėtum prie vartų.

- Lorele...

- Prie vartų! - įsakė mergaitė, nujausdama, kad negalės pakelti, kad ir ką Tamenis pasakytų. Kažkokiu būdu ji sugadino visą dieną ir dabar norėjo tik vieno - kad viskas greičiau baigtųsi.

Tamenis net suakmenėjo, bet veidas atrodė lyg pralaimėjusio. Lorelė nusigręžė. Negalėjo žiūrėti. Uždėjęs ranką ant nugaros jis stumtelėjo mergaitę pirmyn, pirštais ant liemens nurodydamas kryptį - taip ir lydėjo ją atsilikęs vienu žingsniu.

Kai jiedu ptiėjo vartus supančias akmenines sienas, Tamenis ranka mostelėjo prie įėjimo stovintiems sargybiniams, ir vienas jų nulėkė šalin.

Po kelių sekundžių vyrukas prabilo:

- Aš... aš noriu tik, kad būtum saugi, - atsiprašinėdamas tarė.

- Žinau, - sumurmėjo Lorelė.

- O kaip toji Kli ? - paklausė Tamenis. - Ar matei ją dar sykį ?

Lorelė papurtė galvą.

- Jau sakiau, kad nežinau, ar galiu ja pasitikėti.

- Ar ji žino apie tave? - staiga Tamenis atsisuko tiesiai veidu į mergaitę. - Ar nutuokia, kad esi fėja?

- Taip, Tameni. Išpasakojau jai viską išsyk, vos tik sutikusi, - pašaipiai mestelėjo Lorelė. - Žinoma, kad ne! Buvau labai atsargi...

- Vos tik Kli supras, kas esi, - toliau kalbėjo Tamenis pertraukdamas mergaitę, - *tą pačią akimirką,* kai ji sužinos, tavo gyvenimas pavojuje.

- J i nežino, - suriko Lorelė patraukdama sargybinių dėmesį. Bet jai tai nerūpėjo. - Net jei ir žinotų - kas tada? Ar apsigalvos ir ims mane medžioti? Nemanau, - atrodė labai keista ginčytis ir dėstyti nuomonę, kuriai pati prieštaravo vos prieš kelias savaites, kai kalbėjo su Deividu, bet proto balsas kažkur dingo. - Man viskas gerai! - susierzinusi šūkavo mergaitė.

Išgirdę žingsnius - tai artinosi sargybinių grupė - abu išsyk atsisuko. Tamenis nunarino galvą, žengė atgal, užėmė savo vietą Lorelei prie peties. Tačiau ji girdėjo, kaip sunkiai ir neramiai jis kvėpuoja.

Sargybinių komanda prasiskyrė, kad praleistų į priekį jaunąją žiemos fėją Jazmine.

- Oi, - nustebo Lorelė, - maniau, kad jie atves... ką nors kitą, - netikusiai baigė sakinį, kai mažylė sužiuro į ją švelniomis žaliomis akimis.

Jazmine netarė nė žodžio - paprasčiausiai nusisuko j sieną.

- Ar ji pati moka atidaryti? - sušnibždėjo Lorelė Tameniui.

- Žinoma, - kiek kapotu balsu atsiliepė šis. - Tai nereikalauja jokių jgūdžių. Tiesiog turi būti žiemos fėja.

Sargybiniai nulydėjo juos taku žemyn prie ketverių vartų. Tamenis tyliai sekė paskui Lorelę, bet visai jos nelietė. Lorelei nepatiko šitaip eiti, bet nežinojo, kaip to išvengti. Jos du pasauliai, du gyvenimai, kuriuos taip sunkiai stengėsi atskirti, susidūrė. Ir nieko negalėjo padaryti.

DVIDEŠIMT KETVIRTAS SKYRIUS

Tylūs ir paniurę Lorelė su Tameniu praėjo vartus. Pasisveikino jau pažįstama sargybinių komanda. Seris žengė į priekį ir spoksodamas į Lorelę kreipėsi į Tamenį:

- Turime lankytoją.

- Troliai? - net sustingo šis ir stumtelėjo mergaitę prie žiburiuojančių vartų. - Lorele, grįžk į Avaloną.

Seris pavartė akis.

- Tami, ne troliai. Nejau manai, kad būtume praleidę jus, jei čia lauktų troliai?

Tamenis atsiduso, nuleido rankas.

- Žinoma, ne. Nepagalvojau.

- Tai tas žmonių berniukas, kuris buvo čia praeitą rudenį.

- Deividas? - silpnu balseliu paklausė Lorelė. *Kaip jis sužinojo?*

Seris linktelėjo, o Tameniui net žandikaulis atkaro.

- Nuvesiu Lorelę pas jį, - žengė jis pirmyn. - Kur jis yra?

- Tolėliau, - atsakė Seris neaiškiai modamas galva. - Tenai, prie namo.

- Tuojau grįšiu, - pareiškė Tamenis pagriebęs Lorelę už rankos ir tempdamas ją prie namelio. Vos tik jiems iš akių dingo vartai, ranką paleido.

- Noriu pasikalbėti su juo, - prikimusiu balsu pareiškė vyrukas.

- Ne! - nesutiko mergaitė. - Negali.

- Noriu žinoti, kaip jis ketina tave apsaugoti, - pasiteisino Tamenis nežiūrėdamas jai į akis. - Štai ir viskas.

- Griežtai - ne, - sukandusi dantis spyrėsi mergaitė.

- Ką dar ketini paaukoti dėl Deivido? - suirzęs kalbėjo Tamenis. - Akivaizdu, kad mane. O ką dar? Savo gyvenimą? Tėvų gyvybes ? Netgi jo paties gyvenimą, kad tik nepasirodyčiau ir nesugadinčiau jūsų romano. Noriu tik pakalbėti su juo.

- Tu nori jį įbauginti. Grasinsi. Žinau tave, Tameni.

- Gal ir grasinsiu, jei jau atsibeldė čia, - suniurzgė į takelį žvilgčiodamas vyrukas.

- Neprašiau, kad ateitų, - tarė Lorelė, nė pati nesuprasdama, kodėl pasijuto priversta teisintis.

Tamenis tylėjo.

- Deividas turėtų būti darbe. Jis net neturėjo žinoti, kad esu čia.

Staiga sustojęs Tamenis atsisuko.

- Tu jam melavai ? - jo veidas buvo neįskaitomas.

- Aš...

- Tu melavai jam, kad galėtum atlėkti pasimatyti su manimi, - nusijuokė Tamenis. - Melavai dėl manęs. Jaučiuosi pagerbtas, - jo balsas skambėjo aštriai, bet slypėjo dar kažkas. Lyg ir buvo patenkintas. Dėkingas.

Lorelė paniekinamai šyptelėjo, numynė tolyn.

- Nė nemanyk, kad tai dėl tavęs.

Tamenis griebė jai už rankos, apsuko taip greitai, kad susvyravusi Lorelė vos neprisiglaudė jam prie krūtinės. Nebandė jos apkabinti, tik laikė už rankų, o ji nepatogiai išsiskėtusi stovėjo priešais jį.

- Tikrai ne dėl manęs? Tada pasakyk, kad manęs nemyli.

Lorelė lūpos sujudėjo, bet neišėjo nė garso.

- Pasakyk, - reikalavo Tamenis aštriu balsu. - Pasakyk, kad Deividas yra viskas, ko tau gyvenime reikia, - vyruko veidas buvo visai prie pat jos veido, Lorelė juto jo kvėpavimą, - kad bučiuodama jį niekada negalvojai apie mane. Kad nesvajoji apie mane, kaip aš svajoju apie tave. Pasakyk, kad manęs nemyli.

Jausdamasi visai beviltiškai, mergaitė pakėlė akis į jį. Burna buvo išdžiūvusi lyg popierius, o žodžiai, kuriuos mėgino ištarti, taip ir nenuskambėjo.

- Net negali pasakyti, - tarė traukdamas ją artyn, neleisdamas tvirčiau atsistoti. - Tai mylėk man, Lorele. Paprasčiausiai *mylėki*

Tamenio veide atsispindėjo toks troškimas, kad ji vargiai tegalėjo žiūrėti. Negali vėl jį palikti. Tik ne taip, ne dabar, kai viską žino. Kodėl negalėjo geriau slėpti savo jausmų? Kodėl vis grįždavo pas jį ? Juk tas lakstymas labiau skaudino Tamenį, o ne ją. Argi tai meilė? Meilė turėtų būti nesavanaudiška.

Tamenio lūpos glaudėsi mergaitei prie veido, klydinėjo plaukuose. Atrodė, tarsi ilgai slėpti jausmai, malšinama aistra staiga prasiveržė lyg galinga upė. Ir srovė kėsinosi kartu nusinešti Lorelę.

Ji prisivertė atsimerkti. Nesvarbu, ką jautė - negali likti su Tameniu. Ne dabar. Kol gyvena žmonių pasaulyje, viskas, kas susiję su juo, bus lyg netikra. Jai tai netinka ir, nors žinojo, kad Tamenis prieštarautų, galop jis pats imtų ant jos dėl to pykti. Ji dar nebuvo pasirengusi palikti žmonių gyvenimo. Norėjo baigti mokyklą ir tada apsispręsti, ką veikti toliau. Ji turi šeimą ir draugus, turi gyvenimą, kuriame Tamenio nėra. Vėl užsimerkusi pabandė nuvyti šalin svajones apie šį vyruką. Tai nebūtų svajonė, nes nesibaigtų geruoju. Ji turi atsikratyti Tamenio.

Dabar arba niekada.

- Nemyliu tavęs, - sušnibždėjo mergaitė, vos besivaidydama, nes jo lūpos glamonėjo jos kaklą.

- Taip, Lorele, myli, - šnabždėjo jis kutendama lūpomis ausį.

- Ne, - paprieštaravo ji dabar jau tvirčiau, galop apsisprendusi, ką turi daryti. Uždėjusi abi rankas jam ant krūtinės stipriai pastūmė atgal. - Nemyliu tavęs. Man reikia grįžti. Ir tu neisi su manimi.

Ji nusisuko, kol pati nespėjo apsigalvoti.

- Lorele...

- Ne! Sakiau, kad nemyliu tavęs. Aš... beveik nepažįstu tavęs, Tameni. Vos kelios popietės, kelionė į šventę - tai dar nėra meilė! - laikėsi savo mergaitė. Nežinojo, ką daugiau daryti. Tamenis teisus - palikti jį kiekvieną kartą suteikiant vilties dėl ateities buvo žiauru. Nenusakomai žiauru. Ji turi priversti Tamenį patikėti, kad jie niekada nebus kartu. Ilgainiui tai bus ne taip skausminga. - Einu pas Deividą, - sviedė paskutinį ginklą ir nusisuko nespėjusi pamatyti, kokia vyruko reakcija. Nemanė, kad galėtų ramiai į jį žiūrėti.

Nuskubėjo prie namelio tikėdamasi, kad Tamenis bet kurią akimirką sustos. Tačiau pasiekus miško pakraštį jis vis dar mynė jai ant kulnų.

- Nustok mane sekęs, - sušnypštė mergaitė.

- Nemanau, kad gali man nurodinėti, - atžariai metė Tamenis.

Jiedu pasirodė iš miško kartu - Tamenis vos atsilikęs šalia Lorelės kairiojo peties. Mergaitės ir Deivido akys susitiko, bet jis jau buvo spėjęs pastebėti Tamenj. Žvilgsnis vėl nuslydo j Lorelę, tik šįsyk įskaudintas, kaltinantis. Pašokęs nuo mergaitės *Sentra* nuskuodė prie savo automobilio.

- Deividai! - šūktelėjo Lorelė jau keldama koją bėgti.

Tamenis lyg strėlė griebė ją už riešo. Prisitraukęs, nespėjus mergaitei pasipriešinti, stipriai prispaudė lūpas jai prie burnos - tas bučinys buvo toks skubus, reikalaujantis, karštas, kad Lorelė kelias sekundes neteko galvos ir tik paskui jį grubiai atstūmė.

Pažvelgė į Deividą tikėdamasi, kad šis nieko nepastebėjo.

Bet šis spoksojo tiesiai į juodu.

Deividas ir Tamenis sužiuro vienas kitam į akis.

Tamenis vis dar laikė Lorelę už riešo. Mergaitė truktelėjo ranką.

- Eik iš čia, - šūktelėjo. - Noriu, kad dingtum! - jos balsas pradėjo drebėti. - Tikrai! - šaukė mergaitė. - Dink!

Tamenio veidas buvo įsitempęs, sukandęs dantis jis žvelgė į mergaitę. O ši vos prisivertė pažvelgti jam į akis. Gilios lyg vandenynas vaikino akys buvo sklidinos išdavystės skausmo. Jos tyrinėjo Lorelę ieškodamos nors menkiausio ženklo, kad ji šito nenori. Vilties kibirkštis, rodės, niekada neužges.

Lorelė atkakliai žiūrėjo jam į akis. Taip geriau. Gal kada nors... apie tai nė negalėjo pagalvoti. Jam reikia eiti sau. Palikti ją. Neteisinga toliau taip žaisti.

Prašau, eik, - beviltiškai galvojo mergaitė. - *Prašau, eik, kol neapsigalvojau. Eik.*

Tarsi išgirdęs nebylias jos mintis, Tamenis apsisuko, netaręs nė žodžio tyliai nužingsniavo už medžių ir dingo iš akių.

Lorelė negalėjo nuleisti akių nuo tos vietos, kur ką tik stovėjo Tamenis. Žinojo, kad turi atsisukti. Kuo ilgiau žiūrės, tuo sunkiau bus kalbėtis su Deividu.

Pagaliau atplėšė žvilgsnį. Deividas jau buvo prie savo automobilio durelių.

- Deividai! - pašaukė jį. - Deividai, palauk! - jis sustojo, bet neatsisuko. - Nevažiuok, Deividai.

- Kodėl ne ? - paklausė neatitraukdamas žvilgsnio nuo vairuotojo sėdynės, nežiūrėdamas mergaitei į veidą. - Mačiau, kas vyko. Galiu tik įsivaizduoti, ko dar *nemačiau.*

- Viskas ne taip, - aiškinosi mergaitė, nors gėda buvo visai užvaldžiusi.

- Tikrai? - atsisuko Deividas ir bereikšmiu veidu sužiuro j ją. Jei būtų atrodęs liūdnas ar net piktas, ji būtų tai supratusi. Bet atrodė, lyg jam vis vien, lyg nė kiek nerūpėtų.

- Tikrai, - atsiliepė Lorelė, tik balsas buvo tylus.

- Tai kaip viskas buvo? Galiu tau pasakyti, kaip viskas atrodo žiūrint iš mano taško. Tu melavai, kad išvažiuotum pasimatyti su Tameniu, kad būtum *su juo!*

- Nemelavau, - silpnai paprieštaravo Lorelė.

- Nieko nesakei, bet vis tiek - tai melas, - tarė Deividas ir sukandęs dantis nutilo - įsitempusios rankos liko prie automobilio durelių. - Pasitikėjau tavimi, Lorele. Visada pasitikėjau. Ir nesvarbu, kad iš tiesų nemelavai man, nebegaliu tikėti tavimi, - jis pažvelgė j mergaitę. - Išėjau iš darbo anksčiau, nes jaudinausi dėl tavęs. Bijojau, kad tau kas nenutiktų. Kai tavo mama pasakė, kad esi pas Celsę, paskambinau jai - ji nė nenutuokė, kur esi ir apie ką kalbu. Zinai, kokia man išsyk šovė mintis? Kad tavęs, Lorele, nebėra gyvos! Maniau, kad tu mirusi!

Lorelė prisiminė, kaip pirmadienį lygiai taip galvojo apie Deividą, ir susigėdusi stovėjo nudelbusi žvilgsnį į kojas.

- Paskui supratau, kad yra viena vieta - vienas asmuo, - liūdnai pabrėžė jis, - pas kurį galėjai slapta išlėkti. Atskubu čia, kad įsitikinčiau, ar tau viskas gerai, ir randu judu besibučiuojant!

- Aš jo nebučiavau! - šūktelėjo Lorelė. - Tai jis.

Deividas tylėjo, tik veido raumenys įtemptai dirbo.

- Gal šjsyk ne, - tarė lediniu balsu. - Bet mačiau, kaip jis bučiavo tave, ir galiu prisiekti - tai ne pirmas kartas. Nagi, paneik. Klausau tavęs.

Mergaitė žiūrėjo j žemę, j automobilį, medžius - bet kur, kad tik nereikėtų sutikti to kaltinančio žvilgsnio.

- Taip ir žinojau. Taip ir žinojau!

Sėdęs į automobilį užtrenkė dureles ir tuojau užkriokė variklis. Mašina metėsi atgal ir vos neužkliudė Lorelės, kuri kaip įbesta stypsojo ir negalėjo nė pajudėti. Deividas atidarė langą.

- Aš ne... - nebaigęs sakinio nutilo. Tai buvo vienintelis viso pokalbio metu parodytas ženklas, kad jam sunku. - Kurį laiką nenoriu tavęs matyti. Neskambink. Kai... je-i nuspręsiu, kad esu pasirengęs, susirasiu tave.

Galop leidusi ašaroms plauti akis, Lorelė žvelgė, kaip jis nuvažiuoja. Sekundėlei atsisuko į medžius, bet ir ten niekas jos nelaukė. Atsisėdusi į automobilį mergaitė padėjo kaktą ant vairo ir pratrūko raudoti. Ir kaip atsitiko, kad viskas pakrypo šitaip blogai ?

Lorelė sėdėjo ant lovos su gitara ant kelių ir stebėjo ant lubų žaidžiančius šešėlius. Taip sėdėjo jau dvi valandas, kol

nusileido saulė ir kambaryje sutemo, barškino bet kokios akordus, kurie, nors nė kiek nesistengė, keistai priminė muziką, girdėtą tądien Avalone.

Sis jos gyvenimo rytas buvo geras, ne - puikus. O dabar? ji sugriovė viską.

Ir kalta tik pati. Per daug ilgai bandė sėdėti ant dviejų kėdžių. Leido nekontroliuojamai augti potraukiui Tameniui. Negana būti ištikimai Deividui fiziškai, jis nusipelnė ir emocinio atsidavimo.

Mergaitė prisiminė, kaip atrodė Tamenio veidas, kai ji pasakė, kad nemyli jo - su juo taip elgtis irgi neteisinga. Įskaudino visus, ir štai, susilaukė pasekmių.

Mintis apie tai, kad teks visą likusį gyvenimą - netgi likusią savaitę - praleisti be Deivido, be galo skaudino. įsivaizdavo jį su kita mergina. Bučiuojantis su kuo nors taip, kaip ją šiandien bučiavo Tamenis. Sudejavusi susirietė ant šono, o gitara nuslydo šalia mergaitės ant lovos užtiesalo. Tai būtų pasaulio pabaiga. Negali leisti, kad taip nutiktų. Turi būti būdas, kaip viską pataisyti.

Tačiau dvi valandos apmąstymų nedavė jokių vaisių. Teliko viltis, kad vaikinas jai atleis. Kada nors.

Pabandė užmigti. Paprastai būdavo nesunku, užsnūsdavo vos nusileidus saulei, bet šiandien ji galėjo tik sėdėti ir stebėti, kaip keičiasi skaičiai ant žadintuvo vis labiau gaubiant tamsai.

8:22

8:23

8:24

Lorelė nulipo laiptais žemyn. Tėvai šeštadienio vakarais visada užsiimdavo apskaita, tad dar negrįš mažiausiai valandą. Labiau iš įpročio nei išalkusi atsidarė šaldytuvą - tokiu metu jokiu būdu negalėjo valgyti. Uždariusi jį leido sau mintyse pakeiksnoti Deividą ir Tamenį. Nenorėjo nė vieno jų įžeisti, troško, kad abu būtų laimingi. Jie abu jos gyvenime labai svarbūs. Kodėl reikalauja, kad ji pasirinktų tik vieną jų?

Akis sugavo kieme kažką lyg sujudant, tačiau, nespėjus net dorai įsižiūrėti, dužo didžiulis vitrininis langas ir ant grindų pažiro stiklo šukės, o ore nuaidėjo Lorelės klyksmas. Delnais užsidengusi veidą mergaitė krito ant sofos. Bet vos tik užsičiaupė, kambaryje įsivyravo tyla - niekas nešaukė, nebuvo girdėti jokio bildėjimo, net žingsnių.

Lorelė spoksojo į stiklo duženas ant virtuvės grindų. Žvilgsnis užkliuvo už didžiulio akmens, kuris greičiausiai įlėkė per langą.

Akmuo buvo apvyniotas popieriaus lapu.

Lorelė drebančiomis rankomis nuvyniojo popierių. Net kvapą užgniaužė perskaičius ryškiai raudoną keverzonc.

Tą pačią akimirką pašoko ir nulėkė prie lauko durų. Atidariusi duris stabtelėjo, apsižvalgė po kiemą. Gatvės žibin-

tų apšviestas kiemas atrodė ramus - netgi nekaltai ramus. Lorelė apžiūrėjo kiekvieną šešėlį, ieškojo nors menkiausio judesio.

Viskas ramu.

Pažvelgė į automobilį ir vėl į rankoje laikomą popierių. Tamenis teisus - ji visą laiką bandė tvarkytis pati. Metas pripažinti, kad jai reikia pagalbos. Apsisukusi mergaitė pasileido bėgti - ne prie automobilio, bet prie medžių, miškelio už namo. Pamiškėje stabtelėjo - nežinojo, kaip toli įsitaisę sargybiniai. Kiek padvejojusi pradėjo šaukti:

- Gelbėkite! Prašau! Padėkite!

Saukdamasi pagalbos nubėgo pagal medžius iki kitos kiemo pusės. Bet negirdėjo nieko, tik savo šūksnių aidą.

- Prašau! - šūktelėjo darsyk, jau žinodama, kad atsakymo nesulauks.

Sargybiniai dingo. Ji nežinojo nei kada, nei kur, bet jei miškelyje būtų buvusi bent viena fėja, Lorelė neabejojo, kad ji būtų atsiliepusi į šauksmą. Mergaitė liko viena.

Apėmė neviltis, kad neapsiverktų, Lorelė užspaudė delnais akis. Dabar mažiausiai reikia suskysti. Nubėgusi prie mašinos įsmuko ant vairuotojo sėdynės ir užtrenkė dureles. Spoksojo į tamsius, tuščius namus. Jie saugojo ilgus mėnesius, dar tada, kai nežinojo apie sargybinius, apie galingą apsaugą. Bet likti negalėjo. Turėjo skubėti iš saugomo rajono. Suprato, kad šito tik ir laukia troliai. Bet kito pasirinkimo neturėjo - per daug rizikavo. Rankos drebėjo, bet mergaitė sugebėjo pataikyti į spynelę raktelį ir užvesti variklį. Pariedėjusi atbula, įjungė pirmąją pavarą, sucypė smarkiai besisukančios padangos, neramaus žvilgsnio ji vis nenuleido nuo galinio vaizdo veidrodėlio.

Toji pusė mylios iki Deivido namų, atrodo, užtruko valandų valandas. Lorelė sustojo priešais namą ir nužvelgė pažįstamą pastatą, kuris jai buvo kaip antri namai.

Dabar jautėsi lyg svetima.

Kol dar neatkalbėjo savęs, Lorelė išlipo iš automobilio ir nuskuodė prie įėjimo. Girdėjo, kaip skambutis nuaidi svetainėje, ir pabandė prisiminti, kada atėjusi pas Deividą paskutinį kartą skambino. Tai atrodydavo taip oficialu, visai nebūtina.

Duris atidarė Deivido mama.

- Lorele, - linksmai pasisveikino. Bet šypsena išblėso vos pamačius mergaitės veidą. - Kas nutiko? Ar gerai jautiesi?

- Ar galiu pasikalbėti su Deividu?

Moteris atrodė sumišusi.

- Žinoma, užeik.

- Ačiū, aš palauksiu čia, - sumurmėjo Lorelė nudelbusi žvilgsnį į grindis.

- Gerai, - nenorom sutiko draugo mama. - Pakviesiu jį-

Teko ilgokai palaukti, kol durys vėl atsidarė. Bijodama, kad tai vėl Deivido mama, Lorelė pakėlė akis. Tačiau ten stovėjo Deividas - veidas tarsi akmeninis, akys žaibavo. Jis patylėjo, giliai atsikvėpė ir žengęs j priebutį uždarė paskui save duris.

- Nesielk šitaip, Lorele. Išėjau tik todėl, kad mama namuose ir ji dar nežino, kas nutiko. Bet tau reikia...

- Barnis sugavo Celsę.

Pyktis Deivido akyse staiga užgeso.

- Ką?

Lorelė padavė jam raštelį.

- Prie švyturio. Žinau, tu ant manęs pyksti, bet... - mergaitės balsas užtilo, ji sunkiai, skausmingai traukė orą, bet baimę pavyko nugalėti. - Sitai svarbiau nei mudu. Svarbiau nei mūsų santykiai. Man reikia tavęs, Deividai. Negaliu susitvarkyti viena,

- O kaip tavo sargybiniai? - atsargiai pasiteiravo vaikinas.

- Jų nėra! Saukiau. Jie išnyko.

Deividas padvejojo, paskui linktelėjo ir nėrė atgal į namą. Lorelė girdėjo, kaip jis kažką šūkteli mamai, paskui vilkdamasis striukę su kuprine rankoje parskuba į priebutį.

- Lekiam.

- Gal tu vairuok? - pasiūlė Lorelė. - Aš turiu... kai ką padaryti.

Pačiupusi iš savo automobilio kuprinę, Lorelė sėdo j Deivido automobilį.

-- Turime skubėti pasiimti 1 amen j, - tvirtai išpoškino vaikinas.

Lorelė jau purtė galvą.

- Lorele, man dabar nerūpi, kas yra tarp jo ir tavęs. Jis - mūsų galimybė!

- Nieko panašaus - neturime laiko. Jei nebūsiu prie švyturio iki devintos valandos, Barnis nužudys Celsę. Turime, - Lorelė pažiūrėjo j automobilio laikrodi, -- dvidešimt penkias minutes.

- Tada tu skubėk prie švyturio, o aš lekiu parvežti Tamenj.

- Deividai, nėra laiko!

- Tai ką tada daryti! - piktas Deivido balsas nuaidėjo automobilyje.

- Susitvarkysiu, •- tarė Lorelė, tikėdamasi, kad taip ir bus. - Tik pirma reikia sustoti prie mano mamos parduotuvės.

Lorelė beldė į „Gamtos vaistų' duris tol, kol iš galinio kambario, kuriame visada vesdavo apskaitą, pasirodė mama.

- Lorele, kas po ga...

- Mama, man reikia *sassafro* šaknies, kinrožės sėklų ir kvapiosios kanangos eterinio aliejaus - vandeniniu pagrindu, be alkoholio. Dabar pat, ir neklausinėk kam.

- Lorele...

- Mama, negaliu prarasti nė minutės. Pažadu, viską papasakosiu - viską, kai tik grįšiu namo, bet dabar, maldauju, pasitikėk manimi.

- Bet kur tu...

- Mama, - suėmusi abi jos rankas meldė mergaitė, - prašau, paklausyk. Tikrai, paklausyk. Būti fėja - tai daugiau nei auginti ant nugaros žiedą. Fėjos turi priešų. Galingų priešų, ir jei negausiu to, ko prašau, jei nestosiu j kovą, gali žūti žmonės. Padėk man. Reikia, kad padėtum, - maldavo Lorelė.

Apstulbusi mama akimirką pastovėjo, paskui lėtai linktelėjo.

- Spėju, kad tai nesusiję su policija?

Lorelės akys pasruvo ašaromis, ji nežinojo, ką dar pridurti. Neturėjo laiko ginčytis.

- Gerai, - ryžtingai tarė mama eidama tarp lentynų ir žvilgčiodama j abipus išrikiuotus mažus buteliukus. Greitai surinkusi reikalingas priemones, padavė jas dukrai.

- Ačiū, - padėkojo mergaitė ir sukosi eiti.

Tvirtai uždėjusi ranką ant peties mama sustabdė ją. Lorelė atsigręžė, ir mama čiupo ją j glėbį, tvirtai prispaudė.

- Myliu tave, - sušnibždėjo. - Prašau, būk atsargi.

Prigludusi jai prie peties, mergaitė linkčiojo galva.

- Ir aš tave myliu. - Kiek patylėjusi pridūrė: - Jei kas nors nutiks, neparduok žemės. Pažadi ?

- Kaip suprasti? - baimingai sužiuro mama.

Bet Lorelė nebelaukė. Pabandė negirdėti, kaip nerimastingai skamba mamos balsas, kai ši nusekė paskui ją iki durų.

- Lorele ?

Mergaitė jau buvo už durų ir lipo j Deivido automobilį.

- Važiuok, - paliepė bandydama nekreipti dėmesio į mamos šauksmą.

- Lorele!

Ji atsisuko, nulydėjo akimis išbalusį motinos veidą ir tada iš knygyno išlėkė tėtis. Abu žvelgė nuvažiuojančiam automobiliui pavymui.

DVIDEŠIMT PENKTAS SKYRIUS

- Ar gavai, ko reikėjo? - paklausė Deividas važiuojant prie Beteri Pointo švyturio.

- Turiu, - atsiliepė mergaitė traukdama piestelę ir grūstuvėlj.

- Ką gamini?

- Tu tik vairuok. Pažiūrėsim, ar man pavyks nesusprogdinti tavo mašinos, gerai?

- Geeeerai, - nelabai tvirtai nutęsė Deividas. Jiedu važiavo tylėdami, tik Lorelės grūstuveiis grojo kažkokį pragaištingą duetą su Deivido automobilio padangų dūzgimu. Draugai važiavo *i* pietinę Kreščento miesto pusę, o laikrodis ant prietaisų skydelio nenumaldomai skaičiavo laiką pirmyn.

8:43

8:44

8:45

Jiedu įriedėjo į apleistą automobilių stovėjimo aikštele prie Beteri Pointo švyturio, ir Lorelė prisiminė buvusi čia su Čelse daugiau nei prieš metus. Ji prisiminė, kaip smagiai šypsojosi draugė aiškindama apie šį pastatą, kuris buvo jai toks brangus. Kai Deividas pastatė mašiną arčiausiai salos esančioje vietoje, Lorelės gerklę lyg kas užgniaužė, nes jai nedavė ramybės mintis, kad Čelsės gali daugiau nebepamatyti.

Bent jau gyvos.

Lorelė nuvijo tą mintį ir pabandė bent kiek apsiraminti, kaip pavyko praeitą savaitę, kai pagamino pirmąjį vykusį cukraus stiklo buteliuką. Įmetė į mišinį kelias kinrožės sėklas ir ryžtingai jas sutrynė bandydama prisiminti tik laimingas dienas su Čelse, kovodama su baimėmis, neleisdama joms įsiveržti.

Mergaitę nustebino Deivido delnas ant jos rankos.

- Gal reikėtų paskambinti policijai ? - paklausė jis.

Lorelė papurtė galvą.

- Jei atvažiuos policija, Čelsei galas. Garantuoju. Ir policininkams turbūt taip pat.

- Tu teisi. - Kiek patylėjęs paklausė: - O kaip Kli?

Lorelė vėl purtė galvą.

- Negaliu prisiversti pasitikėti ja. Kažkas tokio yra - kažkas negero.

- Bet Celsė... - Deividas nutilo nebaigęs. - Norėčiau, kad su mumis būtų dar kas nors - supranti, kas nors dar, - pirštais skaudžiai suspaudė mergaitei ranką. - Prašau, neleisk jiems pribaigti Čelsės, Lorele.

Mergaitė įbėrė į sutrintus .miltelius kaktuso - didžiosios karnegijos - spyglių ir pakėlė mišinį priešais blausią gatvės žibintų šviesą. Atspindėjo šviesą kaip tik taip, kaip ir turėjo.

- Stengiuosi, kiek galėdama, - tyliai atsakė ji.

Supylusi mišinį į stiklinį buteliuką, Lorelė atmatavo kelis aliejaus lašus į kitą buteliuką - monastuolo serumas baigtas. Atrodė taip, kaip ir turėtų, ir nujautė, kad padarė viską gerai. Tikėjosi, kad tai ne iš nevilties. Jei suveiks, Džeremajas Barnis ir jo nauji pakalikai užmigs, ir, vos tik išvadavę Celsę, jie galės atsivežti Tamenį. Jis žinos, ką daryti. Lorelė įsikišo buteliukus į striukės kišenę ir čiupo durelių rankeną. Jau ir taip iššvaistė per daug laiko tupėdami čia, stovėjimo aikštelėje, kol ji gamino eliksyrą.

- Palauk, - uždėjęs delną jai ant rankos sustabdė Deividas.

Lorelės akys įsmigo į laikrodį ant prietaisų skydelio - jis skaičiavo minutes per greitai, bet pasiliko. Deividas įkišo

ranką j kuprinę, o kai ištraukė, laikė mažą *SI G SAUER* pistoletą, kur j Kli davė Lorelei. Mergaitė kelias sekundes spoksojo j ginklą, paskui pakėlė akis j Deividą.

- Žinau, kad nekenti jo, - tarė vaikinas tyliu, bet tvirtu balsu. - Bet tai vienintelis dalykas, kuris, kaip žinome, gali sustabdyti Barnj. Ir jei prireiks ginti Čelsės gyvybę, - jis paguldė ginklą j drebančią Lorelės ranką, - žinau, kad turėsi jėgų padaryti tinkamą pasirinkimą.

Lorelės rankos taip drebėjo, kad vos įstengė sugniaužti šaltą pistoleto rankeną, bet linktelėjusi galvą ji jsikišo ginklą už džinsų juosmens ir patraukė striukę žemyn, kad nesimatytų.

Išlipę iš automobilio draugai sužiuro į švyturį, kur pačiame viršuje degė žiburys. Tada mergaitė ir Deividas numynė prie keliuko, vedančio į pastatą.

Takas buvo per tris pėdas apsemtas vandens.

- O, ne, - sulaikiusi kvapą išspaudė Lorelė. - Pamiršau apie potvynį, - ji spoksojo į švyturį, kuris liko maždaug už šimto metrų, atskirtas gurguliuojančio vandens. Jai pavyks - ne taip jau toli, bet druska įsigers į odos poras. Tuojau pat neteks jėgų ir gulės paslika mažiausiai savaitę.

Netaręs nė žodžio Deividas paėmė Lorelę ant rankų. Priėjo vandenį ir nė akimirką nesudvejojęs įbrido į jį savo ilgomis tvirtomis kojomis lengvai žirgliodamas per putojančias bangas. Vaikinas aikčiojo, kai ledinio šaltumo vanduo pasiekdavo kelius, šlaunis, klubus, o po minutėlės Lorelė išgirdo, kaip Deividas kalena dantimis - tik sekundę, nes paskui jis tvirtai sukando juos. Tik drebulio sulaikyti nepajėgė - tirtėjo visu kūnu. Lorelė bandė kiek įmanydama jį sušildyti, apsivijusi rankomis kaklą prigludo visu kūnu, bet net vėjas šiąnakt buvo nusiteikęs prieš juos - plakė striukes, vėlė mergaitės plaukus ir šiaušė vandenį piktomis bangomis.

Pačiame tako viduryje, kur buvo giliausia - Deividui iki liemens - didžiulė banga tėškė taip, kad vaikinas net susvyravo ir jiedu vos neparkrito į vandenį. Tačiau ryžtingai suniurzgęs Deividas rado kur pastatyti kojas ir brido toliau.

Atrodo, praėjo visa amžinybė, kol vaikinas išbrido iš vandens kitoje pusėje, saloje, kur stūksojo švyturys. Atsargiai pastatęs Lorelę ant žemės, apsivijo save rankomis, sunkiai gaudė orą.

- Ačiū, - tarė mergaitė, nors numanė, kad to žodžio nepakanka.

- Gerai, girdėjau, kad kartą per metus atšalti labai sveika sielai, - atsakė Deividas drebančiu balsu, ir jis pats visas tirtėjo.

- Aš...

- Gal nebegaiškim, Lorele, - pertraukė ją vaikinas. - Troliai turi sužinoti, kad esame čia.

Greitai jie stovėjo prie durų. Šios buvo plačiai atvertos. Kažkas jų laukė.

- Gal pasibelsti? - sušnabždėjo Deividas. - Nelabai žinau įkaitų vadavimo etiketą.

Lorelė pakėlė ranką prie juosmens, patikrino, ar tebėra ginklas, kitoje pusėje, kišenėje, - buteliukai.

- Tiesiog atidaryk duris iki galo, - pasakė Lorelė, norėdama, kad balsas taip baisiai nedrebėtų.

Deividas taip ir padarė.

Tamsu.

- Čia nieko nėra, - sušnibždėjo jis.

Lorelės žvilgsnis klaidžiojo po patalpą. Ji parodė į nedidelį šviesos ruoželį ant sienos priešais juos.

- Jie čia, - pasakė, prisiminusi Džeimisono minėtą musgaudį. - Bet nematysime jų, kol nepriartėsime tiek, kad jau bus vėlu pabėgti.

Nepaisydami, kad eina į spąstus, draugai lėtai perėjo per kambarį, tada atsargiai atvėrė duris į laiptus. Blausi šviesa sklido kažkur iš viršaus. Lorelė užkėlė koją ant žemutinio laiptelio.

- Ne, - tarė Deividas uždėjęs jai ant peties ranką. - Leisk mane pirmą.

Mergaitę užplūdo gėda. Net po to, ką ji padarė, jis vis dar pasiryžęs paaukoti dėl jos gyvybę.

Ji papurtė galvą.

- Barnis turi pirmą pamatyti mane. Kad tikrai patikėtų, jog atėjau.

Jie palypėjo aukštyn vos penkis laiptelius, kai Deividas šaižiai aiktelėjo. Atsigręžusi mergaitė pamatė, jog paskui juos į švyturį atėjo dar du troliai. Tai buvo tie patys murzini, susivėlę troliai, kurie juos persekiojo nuo Rajano namų. Abu vilkėjo naujus juodus džinsus ir ilgarankovius juodus marškinius. Troliai laikė nusitaikę spindinčius pistoletus tiesiai Deividui į nugarą - nors ginklų jiems vargu ar reikėjo. Lorelė žinojo, kad pajėgtų lengvai perplėšti ją pusiau.

Vienas trolis atrodė keistai nesimetriškas - pusė kūno, kairioji, buvo susisukusi, kreiva, o dešinioji būtų tikusi net pasaulinio garso kultūristui. Kito trolio veidas buvo įspūdingai panašus į žmogaus, tačiau pečių kaulai - nelygūs, lyg išsukioti, vienas petys palinkęs pirmyn, kitas atgal, kojos taip pat persuktos, tad jis judėjo keistai vilkdamas kojas.

Plačiai išplėtęs akis Deividas sužiuro į Lorelę, bet ši papurtė galvą ir vėl nusisukusi lipo aukštyn. Jiedu pasiekė laiptų viršų, kur juos pasitiko dar du troliai, taip pat ginkluoti. Sie atrodė panašesni į tuos banditus, pernai įmetusius Deividą ir Lorelę į Četko upės vandenis - skruostikauliai

buvo nukarę, kreivai įstatytos nosys ir nevienodos akys. Vienas netgi buvo su raudonų plaukų kupeta, sušukuota atgal nuo siaubingo veido. Bet, žinoma, tai negalėjo būti senieji Barnio sėbrai: Tamenis juos sudorojo. Nekreipdama jokio dėmesio j pabaisas, mergaitė pasuko už kampo laiptų viršuje.

- Celsė! - aiktelėjo vos pamačiusi draugę.

Užrištomis akimis Celsė buvo priraizgyta prie kėdės, o jai j galvą nutaikytas šautuvas.

- Pagaliau, - sudejavo ji.

- Sakiau, kad ateis, - niūriai sududeno per daug gerai pažįstamas balsas. - Sveika atvykusi, Lorele.

Mergaitės žvilgsnis nuslydo nuo Čelsės prie vyro, laikančio jai prie smilkinio šautuvą. Tas pats veidas, tos pačios akys, persekiojančios ją sapnuose - net praėjus daugiau kaip metams.

Džeremajas Barnis.

Jis atrodė taip pat - visiškai taip pat. Pradedant plačiais futbolo žaidėjo pečiais ir baigiant kreivoka nosimi bei tomis tamsiomis akimis, kurios žvelgė iš kito kambario galo. Net ir vilkėjo tuos pačius sulamdytus marškinius ir kostiumo kelnes, tad Lorelę apėmė jausmas, kad tai jau kažkur mačiusi, o gal paprasčiausiai niekaip negali pabusti iš vieno baisiausių košmarų.

- Mažoji princesė. Netgi atsivedei kartu mirti seną gerą draugą, žmonių vaiką. Įspūdinga, aš sužavėtas.

Aplink stovintys troliai sukikeno. Bandydama nepritraukti dėmesio, Lorelė sugniaužė ranką, sutrynė cukraus stiklo buteliukus - eliksyrai susimaišė. Stiklas skaudžiai smigo į delną, tad teko prisiversti neišsiduoti ir kvėpuoti normaliai, o reaguojantis serumas svilino pirštus, kol tapo garais, kurių, Lorelė tikėjosi, Barnis nepastebės. Reikia vos kelių minučių... jei serumas suveiks. *Prašau, kad pasisektų,* meldė mergaitė mintyse.

- Niekas čia, Barni, neketina mirti. Ko tu nori?

Trolis nusikvatojo.

- Ko noriu? Atsikeršyti, Lorele, - jis siaubingai išsišiepė. - Ką manai apie tai? Pirma peršausiu tau petį, kad žinotum, koks jausmas, paskui keliausime į tą seną trobą, ir tu man parodysi, kur yra vartai. Paskui, jei dar iki to laiko nenusibaigsi, gal ir nutrauksiu tavo kančias.

- O kaip mano draugai? - paklausė Lorelė. Ji drąsiai pasitiko Barnio žvilgsnį. - Jei sutinku priimti kerštą, kas nutiks mano draugams?

Serumas degino pirštus, tad Lorelė baisiai norėjo ištraukti ranką iš kišenės ir nutrinti skystį. Bet per daug rizikinga. Sukandusi dantis toliau spoksojo į priešais stūksantį trolį.

Apsilaižęs lūpas Barnis išsiviepė.

- Draugus paleisiu.

Buvo visiškai akivaizdu, kad trolis meluoja, bet Lorelė apsimetė, kad priima žaidimo taisykles.

- Paleisk juos dabar, - pasiūlė tempdama laiką, - ir mes galėsime keliauti j žemę.

- Kurgi ne. Nemanau. Jūs, fėjos, esate labai klastingi padarai, ypač tada, kai pralaimite mūšį. Tavo draugai galės eiti, kai - ir tik tada - tu parodysi man vartus.

- Nieko nebus.

Barnis dabar nutaikė ginklą j Lorelę.

Si nė nekrustelėjo.

- Nemanau, kad būdama tokioje padėtyje gali derėtis, - tėškė jis. - Bus taip, kaip noriu aš. Surišiu tave, įmesiu į savo *Hummer* visureigį ir lėksim į Oriką. Bus taip arba tuojau jus čia pat pribaigiu. O dėl peties - galima tuo pasirūpinti ir dabar, - tarė nuleisdamas ginklą žemiau, kad pataikytų tiesiai į mergaitės petį. Lorelė užsimerkė, visu kūnu įsitempė laukdama kulkos.

- Ne, - šūktelėjo Deividas ir patraukęs Lorelę užstojo ją savo kūnu. - Neleisiu tau šito.

Barnis nusijuokė aštriu, beveik iki kaulų prasiskverbiančiu juoku, nuo kurio Lorelei šiurpo oda. Net po tiek laiko ji vis dar visiškai aiškiai prisiminė tą juoką.

- Neleisi ? Lyg tu, mažasis berniuk, galėtum man ką nors padaryti, - šaipėsi Barnis. Mostelėjo kitiems troliams: - Išveskit jį iš čia.

Vienas trolis čiupo už peties Lorelę, kad toji net negalėjo pajudėti, o raudonplaukis griebė už rankos Deividui, bet šis jau laukė. Apsisukęs ištrūko iš trolio gniaužtų ir trenkė kumščiu. Nuaidėjo smūgis, kažkas trakštelėjo, ir trolis nusvirduliavo kelis žingsnius atgal.

Lorelė su siaubu stebėjo, kaip Deividas susiima skaudamą ranką, o paskui vėl apsisuka pulti. Mergaitė negalėjo nė pajudėti - net šūktelėti, kad palauktų, būtų kantrus, bet būtų išsidavusi. Deividas išgelbėjo ją nuo Barnio šūvio, o dabar vėl pasiryžęs kentėti vietoj jos.

- Deividai ? - Čelsės balselis buvo toks silpnas, skambėjo taip bejėgiškai, kad Lorelė pajuto, kaip gniaužia gerklę.

Kitas trolis buvo greitesnis - jo spyris koja pataikė Deividui tiesiai į krūtinę. Susiraukusi Lorelė plėšėsi, mėgino pabėgti, nes girdėjo, kad nuo smūgio pėda lūžo mažų mažiausiai vienas šonkaulis, bet laikantis ją trolis spaudė geležiniu kumščiu. Mergaitė dirstelėjo į Barnį - šis stebėjo viską su žaisminga šypsenėle veide, pistoletą vis dar laikė nutaikęs į Lorelę. Ji negalėjo pakęsti tos savimi patenkinto snukio vypsenos. Vien žiūrėdama į trolį daug mažiau gailėjosi dėl ginklo, kurį laikė užsikišusi už juosmens.

- Deividai! - vėl sudejavo Čelsė, išgirdusi aimaną, kurios Deividas nebeįstengė užgniaužti.

- Viskas gerai, Čelse, - šūktelėjo Lorelė, bet negalėjo nepastebėti savo pačios balsą apėmusio siaubo. - Prašau,

būk rami, - maldavo draugės, ir, jos nuostabai, ši nurimo, nebemėgino išsivaduoti iš storų gumbuotų kaklą sugniaužusių pirštų.

] kultūristą panašus trolis smogė bejėgiui, susigūžusiam Deividui, bet judėjo keistai lėtai ir nemikliai, tad kumštis nuslydo Deivido skruostikauliu - vis dėlto pakankamai stipriai, kad prakirstų odą. Užpuolikas susvyravo, pasisuko ir drebėsi ant grindų.

- Stokis, stuobry neraliuotas! - sukriokė Barnis, kai kitas trolis sugriebė Deividą už rankų, bet parkirtęs trolis nejudėjo. Tas, su išnirusiais pečiais, išsitraukė virvę su kilpa ir puolė rišti vaikiną. Deividas truktelėjo ranką iš trolio gniaužtų ir pastūmė jj šalin - trolis tėškėsi ant grindų be sąmonės kaip ir pirmasis.

- Kas po ga... - lemeno aiškiai sumišęs Barnis. Raudonplaukis trolis suėmė Deivido rankas už nugaros ir pririšo jj, besispardantį, prie laiptų turėklų. Deividas tampėsi, bandė išsivaduoti, bet jam nesisekė. Beviltiškai žvelgė į Lorelę, veidu žliaugė kraujas, bet mergaitė nenuleido akių nuo šalia jo stovinčio trolio. Lėtai, siaubingai lėtai raudonplaukis sukniubo ant kelių ir išsitiesė ant žemės. Po kelių sekundžių Deividas atsistojo - pririštas prie turėklų, jam po kojomis gulėjo keturi troliai.

Barnis visą dėmesį sutelkė į Lorelę.

Išsitraukusi pistoletą ji taikėsi tiesiai troliui į galvą.

- Baigta, Barni, - tarė vos laikydamasi, kad nepultų į isteriją, kuri vos jos neužvaldė. - Nuleisk ginklą.

- Na, na. Tu jau ne ta mergytė, kurią sutikau pernai, tiesa? - šaltai apžiūrinėjo Lorelę Barnis. - Tada net nepajėgei iššauti, kad išgelbėtum tą savo draugą iš fėjų daržo. Dabar išguldei visus keturis mano vyrus. - Barnis išsiviepė, - Lauki, kol krisiu ir aš, tiesa?

Lorelė tylėjo, tik susikaupusi atkakliai taikėsi pistoletu.

- Manęs tas serumas neveikia, - keistai kvatodamas pareiškė trolis. - Tarkim, sudariau sandėrį su pačiu šėtonu, ir dabar esu atsparus. - Kiek patylėjęs dėbtelėjo tiesiai mergaitei į akis. - Ir kas dabar? - paklausė vis dar džiūgaudamas.

Lorelė matė, kaip jos puikusis planas virsta niekais.

- Laukiu atsakymų, - tarė Lorelė stengdamasi nulaikyti rankas, kad nedrebėtų ginklas, nutaikytas troliui į krūtinę. Žinojo, kad negali pasitikėti, kad ir ką jis pasakotų, bet bandė tempti laiką. Daryti bet ką, kad tik laimėtų laiko pagalvoti.

- Atsakymų? - nustebo trolis. - Tik tiek? Nusipiginai. Atsakyčiau tau ir be ginklo, - nutilęs trolis susidomėjęs nužvelgė mergaitę. - Klausk, kas taip neduoda tau ramybės, Lorele, - erzinamai paragino.

- Kur mano sargybiniai? Nužudei juos?

Trolis nusikvatojo.

- Vargu. Nuskuodė netikro zuikio pėdomis. Puikiai paspendžiau pinkles. Sargyba mano, kad gelbėja tave iš mano nagų. Grįš, vos tik supras, kad kraujo pėdsakas niekur neveda.

- Kieno kraujo? - drebančiu balsu paklausė Lorelė.

Barnis išsišiepė.

- Niekieno... Nesvarbu.

- Kodėl puolei dabar? - išmetusi iš galvos mintis apie negyvus sargybinius klausinėjo mergaitė. Dabar jau jiems niekuo nebepadės. - Kodėl nepadarei to prieš mėnesį? Prieš pusę metų? Kodėl dabar, kodėl su Čelse?

Trolis papurtė galvą.

- Tavo mažutis pasaulis toks paprastas. Manai, kad esi tu su savo komanda ir aš su keliais sėbrais. Bet tu tik trumparegė mergiotė - pastumdėlė, marionetė. Kai yra tik keli žaidėjai, labai lengva viską suplanuoti, kuo puikiausiai sudėlioti į vietas. Tačiau tada, kai žaidėjų daug, kai veikia daugybė veiksnių, reikia laiko, kol susidaro tinkama proga, - Barnis gūžtelėjo. - Be to, tai puikus sportas. Norėjau pagrobti tave tiesiai iš taip rūpestingai saugomų namų, bet sargybiniai pridarė bėdų, tad nustojau stengęsis eiti sunkesniu keliu, - trolis paglostė Celsei plaukus, o šiai pabandžius muistytis stipriau sugniaužė pirštais kaklą. - Čelsė buvo daug mažiau apsaugota nei tu. Ją nučiupti nesunku. O tu, savo nelaimei, tokia minkštaširdė. Žinojau, kad ateisi. Taigi, - jis stipriau prispaudė pistoletą Lorelės draugei prie smilkinio, - dabar turime įdomią dvikovą. Ar spėsi nušauti baisų trolį, kol tas nenudėjo tavo mielos draugės? Leisk pastebėti, Lorele, manau, kad tikrai galėtum šauti į mane. Tik ar spėsi padaryti tai anksčiau nei aš?

- Lorele, nežinau, ko jis iš tavęs nori, bet nepasiduok, - šūktelėjo Celsė.

- Užsičiaupk, mergiote, - nutildė ją Barnis. Jis nuleido pirštą ant pistoleto gaiduko, ir Lorelė žengtelėjo pirmyn.

- Palauk, palauk... - išsižiojo Barnis. - Dar neketinu jos šauti. Manau, darosi gana įdomu, - pareiškė ir taip greitai, kad Lorelė vos spėjo pastebėti, Barnis paleido Čelsės kaklą ir iš slapto dėklo išsitraukė dar vieną pistoletą, kurį nutaikė į Deividą.

Lorelė vos galėjo kvėpuoti - išnyko bet kokia viltis išsigelbėti.

- Kai pernai mane įvarei į kampą, išmokau visada nešiotis daugiau nei vieną ginklą, štai taip, panele Siuvel, - jis vėl visą dėmesį sutelkė į ją, tik ginklus laikė nutaikytus į Čelsę ir Deividą. - Matai, įtariau, kad surizikuosi draugės gyvybe, kad išgelbėtum savo ir draugo kailius, bet ar rizikuosi dviejų draugų gyvybėmis dėl savosios?

Gal ji dar galėtų derėtis. Turi pamėginti - nėra kito pasirinkimo.

- Gerai, - tarė Lorelė mesdama ant žemės pistoletą, kuris garsiai tarkštelėjo. - Pasiduodu.

- Lorele! - šaukė Deividas. - Nedaryk šito! - jis visą laiką mėgino išsivaduoti iš virvės.

- Nėra kito kelio, - mergaitė lėtai pakėlė rankas virš galvos, kaip tik tada, kai laiptų viršuje garsiai sugirgždėjo.

Barnis dabar nusitaikė vienu pistoletu j Lorelę, kitu - j kažką laiptų viršuje.

- Girdžiu tave! - šaukė jis. - Tu, ten ant laiptų, žinau, kad esi.

Lorelė net sulaikė kvėpavimą, bet nieko negirdėjo.

Barnis pauostė orą.

- Žinau, kad esi ginkluotas, - riaumojo jis. - Užuodžiu. Dabar skaičiuoju iki trijų - mesk šautuvą žemėn. Kai ištarsiu „trys", nušausiu juos visus. Girdi mane?

Ilga tyla.

- Vienas.

Deividas trūkčiojamai traukė orą.

- Du.

Celsė pradėjo muistytis kėdėje, o taip ilgai gniaužta rauda supurtė mergaitės pečius. Lorelė beviltiškai spoksojo j pistoletą, gulintį priešais ją ant žemės, ir svarstė, ar yra koks būdas jį pasiimti.

Laiptų viršuje kažkas tarkštelėjo.

Ant žemės nučiuožė didžiulis šautuvas, jam iš paskos - apkaba su šoviniais. Akivaizdžiai patenkintas Barnis nužvelgė ginklą ir lėtai jį pasiėmė prieš tai nutrenkęs į šoną vieną savo pistoletą - naujas ginklas buvo didesnis.

- Taip geriau, - pareiškė. - Dabar pasirodyk, ir gal pagalvosiu, ar palikti tave gyvą.

Nieko.

- Ar man vėl skaičiuoti? - pagrasino Barnis. - Taip ir padarysiu.

Laiptais nuaidėjo greiti žingsniai. Atsisukusi Lorelė net nutirpo iš siaubo, kai iš už kampo kyštelėjo raudoni Kli plaukai.

Barnio veidas ištįso iš nuostabos.

- Tu? Bet...

Tai truko menką sekundės dalį, kol Lorelė mirktelėjo, ji išgirdo šūvio trenksmą, o kai atsimerkė, Barnio kaktos viduryje raudonavo kruvina skylė. Ausyse dar skambėjo šūvių aidas. Nieko nesuprasdamas trolis dar nužvelgė kambarį, ir tuojau pat atlėkusi kulka bloškė jo galvą atgal. Barnis sukniubo ant žemės. Ore pasklido rūgštus parako kvapas ir nuaidėjo kartu prasiveržęs Lorelės ir Čelsės riksmas. Sekundės slinko lyg valandos. Lorelė trūkčiodama traukė orą, o Čelsė sudribo ant kėdės.

- Štai ką vadinu „per plauką nuo žūties", - liūdnai pareiškė Kli.

Lorelė atsisuko j Deividą ir gelbėtoją. Kli laikė kažkur matytą ginklą, o dar mergaitė pastebėjo už virvių, laikančių vaikino rankas, susikėlusius marškinius ir kyšantį pistoleto dėklo kraštą.

- M... m... matai, Lorele, - iš siaubo, gal nuo šalčio, o gal ir nuo to, ir nuo ano kalendamas dantimis pareiškė Deividas, - žinojau, kad nešiojamas ginklas vieną dieną gali praversti.

Lorelė stovėjo it nustėrusi - kūnas sustingo iš palengvėjimo, baimės, pasišlykštėjimo ir patirto siaubo. Ji negalėjo nuleisti žvilgsnio nuo raudonos balos, lėtai besiplečiančios po Barnio galva, nuo jo keistai, netikusiai sukniubusio kūno užklupus staigiai mirčiai. Nors ir žinojo, jog išsivadavus iš šio trolio pasauliui bus tik geriau, nedavė ramybės mintis, kad ji atsakinga už šią mirtj.

Lorelė atsisuko j Kli, įsispoksojo į tuos nuolat dėvimus akinius. Nepasitikėjimas, nenoras skambinti Kli staiga pasirodė paremtas kvaila, niekuo nepagrįsta baime. Per sekundės dalį Kli išgelbėjo ją nuo mirties. Ir ne tik ją, bet dar du jos geriausius draugus pasaulyje. Vargu ar gali tikėtis kada nors atlyginti šią skolą.

Ir vis dėlto, nepaisant dėkingumo, kažkas Lorelę sulaikė. Tiesiog visu kūnu juto, kad šia moterimi pasitikėti negalima.

- Paimk, - tarė Kli ramiu balsu duodama mergaitei peilį. Ji net nusistebėjo, kad moteris neįmanomai rami, nors ką tik šūviu į galvą pribaigė vyrą. - Išlaisvink juos, tada leiskitės žemyn. Turiu duoti ženklą savo komandai.

Netarusi daugiau nė žodžio, Kli nuskubėjo laiptais žemyn.

Lorelė pribėgo prie Deivido, pradėjo pjaustyti virves. Šios lengvai pasidavė aštriems kaip skustuvas peilio ašmenims.

- Nieko nesakyk, - šnipštelėjo mergaitė. - Nei Celsei, nei juo labiau Kli. Ką nors sugalvosiu. - Skubiai patrynė draugui šoną. - Vos tik grįšime į mašiną, pasirūpinsiu šonkauliais ir ranka, gerai? O dabar greičiau nešam kudašių iš čia.

Iš skausmo išblyškęs, perkreiptu veidu, Deividas linktelėjo.

Lorelė nuskubėjo prie kėdės, kur buvo pririšta Celsė, ir greitai perrėžė ją laikančias virves. Išlaisvinti iš virvių draugės riešai buvo raudoni, ir Lorelė net nusistebėjo, kiek ilgai Barnis laikė ją čia pasodinęs nukreipęs link galvos pistoletą ir laukdamas jų. Nuvijusi tas mintis, nutraukė Celsei nuo akių raištį.

Sumirksėjusi nuo šviesos ši pasitrynė riešus, o Lorelė jau pjaustė virves ant kulkšnių.

- Ar galėsi paeiti ? - švelniai paklausė Lorelė.

- Manau, sugebėsiu, - atsiliepė kiek svyruodama draugė. Sužiuro j Deividą.

- O tu irgi nekaip atrodai.

- Tau reikėtų pamatyti likusiuosius, - varganai šypsodamas atsakė vaikinas. Prisitraukęs Čelsę apkabino stipriau nei Lorelė manė, kad dabar jo šonkauliai pakeltų. Bet kaltinti jo dėl to negalėjo. - Taip džiaugiuosi, kad likai gyva, - tarė mergaitei.

Lorelė apglėbė abu draugus ir tik Deividui sudejavus šiek tiek atšlijo.

- Labai gailiuosi, Čelse, kad įpainiojau tave j šią košę. Niekada neketinau... nenorėjau...

- Ko nenorėjai? - trindama raudonas žymes ant kaklo nesuprato ši. - Kad manęs vos nepribaigtų? Tai jau tikiuosi, kad nenorėjai. Prašau, pasakyk, kad šitai nesikartos kasdien, - Čelsė garsiai iškvėpė. - Kas čia vyko ?

Lorelė bejėgiškai žvelgė j Deividą.

- Na... hmmm, tu matai... reikalas tas, kad...

- Čia, - pareiškė Čelsė sėsdama ant tos pačios kėdės, nuo kurios ją ką tik atrišo, ir sukryžiuodama kojas. - Palauksiu čia, kol sukurpsi kokj įtikinamą melą. - Mostelėjo ranka į tolimiausią kambario kampą. - Gal judu su Deividu pasitarkite ten, kampe, kad istorijos sutaptų. Taip būtų geriau. Arba, - ji pakėlė pirštą aukštyn, - galite paprasčiausiai papasakoti man, kad kiekvieną rudenį tau ant nugaros išauga didžiulis mėlynai violetinis žiedas, nes akivaizdu, kad esi fėja. O paskui dar galėtumėte paaiškinti, kaip šie - rodos, jis sakė, troliai? - medžiojo jus, nes nuo jų slepi kažkokius ypatingus vartus. Nes aš asmeniškai manau, kad sakant tiesą gyventi daug paprasčiau.

Iš nuostabos išsižioję Lorelė ir Deividas tylėdami stypsojo.

Sumišusi Čelsė žiūrėjo tai į vieną, tai į kitą.

- Oi, tik nereikia, - galop tarė. - Nejaugi iš tiesų manote, kad nieko nežinojau?

DVIDEŠIMT ŠEŠTAS SKYRIUS

Kli perkėlė juos per vandenį plačia plokščiadugne valtimi.

- Mano komanda pasirūpins viskuo, kas liko švyturyje, - aiškino ji. - Judu palydėsite draugę prie automobilio, paskui ir patys grįšite namo.

Valtis atsirėmė į paplūdimį, ir iš Deivido lūpų išsprūdo vos girdima dejonė. Visi trys išlipo, ir abi mergaitės, paėmusios vaikiną už rankų, pabandė jį nuvesti, kad Kli nesuprastų, kaip smarkiai jis sužeistas. Nors Kli ir išgelbėjo jiems gyvybes, visi nutarė, kad ši moteris turėtų žinoti apie Lorelę kuo mažiau. Taigi reikia kuo greičiau nuvesti Deividą toliau, kad Lorelė galėtų pasirūpinti juo niekieno nestebima.

- Lorele, - pašaukė Kli.

- Eikit toliau, - sušnibždėjo mergaitė draugams. - Aš tuojau pasivysiu, - apsisukusi grįžo pas Kli.

- Man gaila, kad nespėjau atlėkti čia anksčiau.

- Spėjote kaip tik laiku, - atsiliepė Lorelė.

- Ir vis tiek - kai pagalvoju, kad galėjau porą minučių pavėluoti... - atsidususi Kli papurtė galvą. - Džiaugiuosi, kad keli mano vyrai tave šiąnakt stebėjo. Norėčiau... - vis purtydama galvą patylėjo ji, - kad būtum man paskambinusi. Beje, - nespėjus Lorelei atsakyti pakeitė temą moteris, - kaip atjungei tuos kitus keturis trolius? Buvau nustebinta.

Lorelė nesiryžo ką nors sakyti.

- Apžiūrėjau juos. Jokių kaulų lūžių, jokių šūvių, žaizdų ar ko nors panašaus. Krito lyg išjungti - nemanau, kad greitai pabus. Ar papasakosi man, ką iš tiesų padarei?

Lorelė sučiaupė lūpas - svarstė, ką čia pameluoti. Tačiau nieko doro neatėjo į galvą. Buvo per daug pavargusi išsigalvoti. Tačiau neketino pasakoti Kli teisybės, tad tiesiog tylėjo.

- Gerai, - keistai šypsodamasi tarė Kli. - Spėju, turi savo paslapčių. Akivaizdu, kad manimi kol kas nepasitiki, - kalbėjo švelniu balsu. - Tikiuosi, vieną dieną pasitikėsi. Iš tiesų pasikliausi. Aišku, kad nesi bejėgė, bet galėčiau tau tiek daug padėti - daugiau nei tu numanai. Nors, - žiūrėdama atgal j švyturį tarė ji, - turėti gyvus egzempliorius labai gerai. Labai gerai.

Lorelei nepatiko, kaip Kli ištarė: *egzempliorius.* Tačiau vis tiek tylėjo.

Raudonplaukė dar kelias užsitęsusias sekundes apžiūrinėjo mergaitę.

- Susisieksime, - tarė tvirtu balsu. - Įrodei, kad esi naudinga, tad tikrai galėčiau pasinaudoti tavo pagalba kitame, visai nesusijusiame reikale, bet tai gali truputį palaukti, - nespėjus mergaitei prasižioti, moteris apsisuko ant kulno ir stipriomis rankomis sugriebusi kartį lengvai liuoktelėjo atgal į valtį.

Lorelė dar pastovėjo, kol Kli atsistūmė nuo smėlėto paplūdimio, paskui nusisuko ir ėmė bėgte vytis Deividą su Celse. Pavijo juos kaip tik tada, kai draugai jau buvo priėję Deivido automobilį. Lipdamas į keleivio vietą Deividas sudejavo, ir Celsė griebė draugei už rankos.

- Turime vežti jį į ligoninę. Tikriausiai lūžę šonkauliai, o tą žaizdą po akimi reikia susiūti.

- Negalime važiuoti į ligoninę, - atrėžė Lorelė rausdamasi po kuprinę.

- Lorelei - perbalusi pasipiktino Celsė. - Deividui reikia pagalbos!

- Nusiramink, - tarė Lorelė išvyniodama mažytį buteliuką su mėlynu skysčiu. - Draugystė su fėja turi savo privalumų, - jai taip *patiko* tai sakyti Celsei. Atsukusi buteliuką

iškėlė lašintuvą, pasilenkė virš Deivido, kuris garsiai ir sunkiai traukė orą.

- Išsižiok, - tarė švelniai.

Pramerkęs vieną akį Deividas išvydo jau matytą buteliuką.

- O varge, - sumurmėjo. - Tai pats nuostabiausias vaizdas šią naktj.

Jis išsižiojo, ir Lorelė įvarvino j burną du lašus.

- Dabar nejudėk, - paliepė ir užsilašino vieną lašiuką ant piršto. Atsargiai patrynė juo žaizdą ant vaikino veido. - Na va, geriau, - sušnibždėjo stebėdama, kaip prasiskyrusi oda suauga.

Atsistojusi sužiuro j Celsę.

- Ar tau kur nors skauda ?

Celsė papurtė galvą.

- Jis gana gražiai elgėsi su manimi, turint galvoje... - ji negalėjo atplėšti žvilgsnio nuo Deivido. - Palauk truputį, - pasilenkusi apžiūrėjo odą po jo akimi. - Būčiau galėjusi prisiekti...

Lorelė nusikvatojo, tyliai sukikeno ir Deividas.

- Po kelių minučių bus sveikutėliai ir jo šonkauliai bei ranka.

- Juokauji? - iš susižavėjimo išpūtusi akis netikėjo Celsė.

Draugė priminė Lorelei, kaip reagavo Deividas pirmą kartą sužinojęs, kad ji fėja. Nusišypsojusi pakėlė mėlynąjį buteliuką.

- Labai geras dalykas - Deividas nuolat gauna nuo trolių į kaulus.

Vaikinas suniurzgė.

- Kodėl nepasigydai savo rankos? - paklausė Celsė.

Lorelė pažvelgė į nudegimus ant pirštų ir nusistebėjo - kaip ji galėjo tikėtis ką nors nuslėpti nuo draugės. Sunku buvo net įtarti, kad jai skauda, nes, kitaip nei žmonių, jos oda nudeginta neparausdavo. Tiesą pasakius, spalva buvo visai nepasikeitusi. Tačiau mažyčiai burbuliukai - *pūslės,* pataisė ji save mintyse - pūpsojo ant delno ir driekėsi per pirštus. Nustebusi spoksojo į skaudančias rankas. Niekada anksčiau nebuvo turėjusi pūslių.

Na, bent jau neprisiminė.

- Tas vaistas tik žmonėms, - tarė tyliai. - Man reikia kai ko kito, - paaiškino. Minutėlę patylėjusi pasiryžo: - Klausyk, Celse... - nutęsė lėtai.

Draugė ir Deividas sukluso - taip rimtai nuskambėjo jos balsas.

Lorelė giliai atsikvėpė.

- Tikrai labai džiaugiuosi, kad žinai, jog esu fėja. Gera, kai nereikia slėptis nuo viso pasaulio. Tačiau bet kuris žinantis savaime patenka į pavojų. Taigi...

- Viskas gerai, Lorele, - nuramino Čelsė. - Ne naujiena. Viskas turi gerąją ir blogąją puses.

- Kai kas daugiau, - tęsė mergaitė. - Deja, panašūs susidūrimai vyksta dažnai. Jei tu... - patylėjusi ji uždėjo ranką Deividui ant peties ir apsidžiaugė, kai šis jos nenumetė, - jei būsi kartu su mumis - spėju, kad prisidėsi, - negaliu garantuoti, kad būsi saugi. Salia manęs pavojinga būti, ir tai susiję ne vien tik su tavimi. Pavojuje gali atsidurti ir Rajanas. Supranti - pagalvok, apie tai, kas vyko šiąnakt. Nesakiau tau nieko, bet tave vis tiek pagrobė. Tad pagalvok, gerai pagalvok, ar tikrai nori šito.

Celsė atsargiai žvilgtelėjo j Lorelę.

- Na, manau, truputį per vėlu galvoti. Dabar jau įklimpau, koks skirtumas - noriu ar ne?

- Na...

Deividas ir Celsė abu klausiamai sužiuro į Lorelę.

- Galėčiau... - giliai atsidususi ji prisivertė ištarti: - Galėčiau priversti tave pamiršti viską, kas šiąnakt vyko.

- Lorele, ne! - neišlaikė Deividas.

- Turiu duoti galimybę, - laikėsi savo Lorelė. - Neverčiu.

- Gali priversti mane pamiršti? - tyliu plonu balseliu cyptelėjo Celsė. - Taip imčiau ir pamirščiau?

Lorelė linktelėjo galva, nors krūtinę spaudė vien nuo minties, kad tektų šito griebtis.

- Bet spręsti man pačiai, tiesa?

- Taip, rinktis tau, - patvirtino Lorelė.

Praslinko kelios įtampos kupinos sekundės, paskui Celsė plačiai nusišypsojo.

- O vargeli, nesutikčiau nė už ką pasaulyje.

Lorelė lengviau atsikvėpė, prišokusi ji apglėbė draugę abiem rankomis.

- Ačiū, - tarė jai. Tik pati gerai nežinojo, už ką dėkoja - ar už tai, kad dalijasi su ja paslaptimi, ar už tai, kad nereikės naudoti užmaršties eliksyro.

Visi susėdo į automobilį - Lorelė primygtinai siūlėsi vairuoti, nors Deivido šonkauliai buvo beveik sveiki, ir patraukė prie Rajano namų, kur Celsė ir buvo susiruošusi, kai ją pagrobė Barnis. Celsės mamos automobilis buvo rūpestingai patrauktas į šalikelę, vos kelios dešimtys metrų nuo *Stop* ženklo. Stovėjo sau tyliai ir ramiai. Niekas nė nebūtų įtaręs, kokiomis aplinkybėmis ta mašina ten atsirado. Lorelė išlipo kartu su drauge ir nulydėjo ją iki automobilio.

- Nerealu, - tarė Celsė. - Lipsiu į automobilį ir grįšiu atgal į kasdienybę, lyg nieko nė nebūtų nutikę. Ir niekas, išskyrus mane, nežinos, kad tai visiškai kitas pasaulis. - Ji kiek sudvejojo, paskui vėl prabilo: - Nors, tiesą pasakius, supratau, kad esi fėja, dar pernai, - sukikeno. - Man kirba galybė klausimų. Žinoma, jei neprieštarauji kalbėtis apie tai.

- Neprieštarauju, - atsakė Lorelė ir nusišypsojo. - Man labai patinka, kad tu viską žinai, tikrai. Nekenčiu turėti nuo tavęs paslapčių, - pareiškė ir surimtėjo. - Bet ne šią-nakt. Važiuok namo, - patarė uždėjusi ranką draugei ant peties. - Apsikabink namiškius ir eik miegoti. Paskambink man rytoj - bet kada, ir mudvi pasikalbėsime. Papasakosiu tau viską, ką tik norėsi sužinoti, - pasakė nuoširdžiai. - Viską. Jokių daugiau paslapčių. Pažadu.

Celsė plačiai išsišiepė.

- Gerai, sutarta, - pasilenkusi Celsė apkabino draugę. - Ačiū, kad išgelbėjai, - pridūrė rimtu balsu. - Buvau taip išsigandusi.

Lorelė užsimerkė, minkštos Celsės garbanos kuteno skruostą.

- Ne tu viena, - tyliai prisipažino.

Po ilgo apsikabinimo, Celsė atsitraukė ir pasisuko prie automobilio. Prieš lipdama į vidų dar pastovėjo, pažiūrėjo j Lorelę.

- Zinai, paskambinsiu tau, pavyzdžiui, šeštą ryto, gerai?

- Žinau, - nusijuokė ši.

- Tik juokauju. Oi, - pridūrė Celsė, - papasakosi, kur iš tiesų buvai šią vasarą, gerai ?

Turėjo suprasti, kad Celsė neužkibs ant to pasakojimo apie laukinę gamtą. Nusijuokusi tik darsyk pamojavo, kai Čelsė uždarė dureles ir nudūmė savo keliu - tik padangos garsiai gurgždėjo nakties tyloje.

Kol Lorelė kalbėjosi su Celse, Deividas persėdo j vairuotojo pusę. Lorelė apėjo aplink automobilį, atsisėdo keleivio pusėje. Jiedu važiavo tylėdami, gatvės žibintų šviesa vis nušviesdavo mąslų vaikino veidą.

Lorelė baisiai norėjo, kad jis ką nors pasakytų. Bet ką.

Tačiau Deividas tylėjo.

- Ką sakysi mamai ? - paklausė Lorelė tik tam, kad nutrauktų tylą.

Vaikinas kurį laiką tylėjo, ir Lorelė jau pradėjo galvoti, kad jis visai neatsakys.

- Nežinau, - galop atsiliepė pavargusiu balsu. - Pavargau meluoti, - dirstelėjo į mergaitę. - Ką nors sugalvosiu.

Deividas įsuko į namų kiemą, automobilio žibintai nušvietė namą. Paspaudė mygtuką ant skydelio, ir garažo durys lėtai prasivėrė - dvi tuščios vietos.

- O... Gerai, - atsiduso Deividas. - Mama išvažiavusi. Man pasisekė - nereikės visai nieko aiškintis.

Išlipę iš automobilio jiedu stovėjo vengdami žiūrėti vienas kitam į akis - ilgai ir nejaukiai.

- Na, gal aš geriau persirengsiu, - prabilo Deividas nykščiu rodydamas į šonines duris. - Mama manim labai pasitiki, bet vis tiek stebėtųsi, kodėl nutariau lapkričio mėnesį išsimaudyti, - nervingai nusijuokė jis. - Ir dar apsirengęs.

Lorelė linktelėjo, ir Deividas nusisuko.

- Deividai ?

Jis sustojo - ranka jau buvo ant durų rankenos. Atsisuko atgal, bet tylėjo.

- Rytoj važiuosiu j senąją žemę.

Deividas stovėjo nudelbęs žvilgsnį žemyn.

- Turiu pasakyti Tameniui, kad daugiau su juo negaliu matytis. Visai.

Deividas pažiūrėjo į mergaitę. Veide - įtampa, bet kažkas šmėstelėjo akyse, ir tai suteikė Lorelei vilties.

- Kitą vasarą man reikės grįžti į Avaloną tęsti mokslus akademijoje - tai svarbu. Gal dabar, kai Barnis nebegyvas, dar svarbiau. Man nepatinka tai, ką jis kalbėjo... apie esančius aukščiau nei jis. Net nežinau, kokios gali būti šios nakties pasekmės. Aš... - galop ji prisivertė nustoti mekenusi šį bei tą, giliai atsiduso. - Reikalas tas, kad nutariau mesti mėtytis tarp dviejų pasaulių. Gyvenu čia. Mano gyvenimas - čia, tėvai - taip pat. Čia esi tu. Negaliu būti dviejose vietose. Renkuosi šį pasaulį. - Patylėjusi kalbėjo toliau: - Renkuosi tave. Šįkart galutinai, - ašaros jau vos ne riedėjo skruostais, bet mergaitė kalbėjo toliau: - Tamenis... nesupranta manęs taip, kaip tu. Jis nori, kad būčiau kažkas, kuo dar nesu pasirengusi būti. Gal niekada ir nebūsiu. O tu nori to paties, ko ir aš. Nori, kad rinkčiausi pati. Man patinka tai, kad tau rūpi mano norai. Ir... aš myliu tave, - Lorelė nutilo. - Aš... aš tikiuosi, kad atleisi man. Bet net jei ir ne, rytoj vis tiek važiuosiu. Sakei, kad turiu rinktis, kokio gyvenimo noriu, ir aš renkuosi. Renkuosi tave, Deividai, net jei esu tau nereikalinga.

Deividas nenusisuko, bet ir nieko nepasakė.

Mergaitė liūdnai palingavo galva. Ji iš tiesų ir nesitikėjo sulaukti atsako nedelsiant - buvo per daug įskaudinusi draugą. Nusisukusi nuėjo prie savo automobilio.

- Lorele ? - kol mergaitė spėjo atsisukti, Deividas jau laikė jai už riešo ir prisitraukė. Jo lūpos surado josios - tokios šiltos ir švelnios, o rankos apsivijo, laikė prispaudusios.

Mergaitė bučiavosi visiškai užsimiršusi, visos baimės išlakstė ir kūną užplūdo palengvėjimas. Barnio nebėra. Ir nesvarbu, kas nutiktų rytoj, šiąnakt jie saugūs. Celsė išgelbėta. Deividas - saugus. Ir jis jai atleis.

Si mintis džiugino labiausiai.

Galop atsitraukęs vaikinas perbraukė pirštu jai skruostą.

Mergaitė priglaudė galvą jam prie krūtinės, klausėsi, kaip lygiai, ritmingai plaka širdis - lyg jai vienai.

Deividas pakėlė jos smakrą ir pabučiavo darsyk. Lorelė prisišliejo prie automobilio, ją pasekė ir Deividas, jo šiltas kūnas švelniai glaudėsi prie jos.

Jos tėvai gali palaukti dar kelias minutes.

Kai Lorelė galop pasiekė namų duris, buvo jau vienuolika valandų. Uždėjusi ranką ant durų rankenos luktelėjo. Vargiai tegalėjo patikėti, kad rytą išvažiavo pas Tamenj j šventę. Argi tai galėjo vykti vos prieš penkiolika valandų? Rodos, prabėgo mėnesiai.

Metai.

Pratisai atsidususi mergaitė pasuko rankeną ir įėjo vidun.

Abu tėvai sėdėjo ant sofos - laukė jos. Vos tik prasivėrus durims, šluostydama nuo veido ašaras mama pašoko.

- Lorele! - pribėgusi ji apkabino dukrą. - Aš taip jaudinausi.

Jau labai seniai mama nebuvo jos taip apkabinusi. Lorelė taip pat glaudė mamą, stipriai spaudė apimta tokio saugumo jausmo, lyg jokios fėjos nei troliai visai neegzistuotų. Jautėsi mylima ir nebereikėjo jokio Avalono. Ta meilė net neturėjo nieko bendra su Deividu ar Tameniu.

Lorelė priglaudė veidą mamai prie peties.

Tai mano namai, - galvoje įnirtingai šmėsčiojo tik ši mintis. - *Stai kur mano vieta.* Avalonas - nuostabus, išties net tobulas, paslaptingas ir egzotiškas, jaudinantis. Bet ten nėra meilės, nėra to jausmo, kad priklausai šeimai, kurj pavyko patirti tik su šeima ir draugais. Avalonas jai dar niekada neatrodė toks dirbtinis, lyg kokia iliuzija. Metas rinktis tikrus namus. Vienintelius namus.

Mergaitė išgirdo prieinant tėtj, pajuto, kaip jo rankos apglėbia jas abi - Lorelę ir mamą. Tada jau neabejojo - padarė tinkamą sprendimą. Negali gyventi dviejuose pasauliuose vienu metu, o šis pasaulis priklauso jai. Mergaitė nusišypsojo tėvams ir klestelėjo ant sofos. Tėvai - šalia jos.

- Tai kas nutiko ? - paklausė tėtis.

- Ilga istorija, - nelabai degė noru pasakoti Lorelė. - Nebuvau visai sąžininga su jumis, tiesa, nelabai ilgą laiką.

Tada, giliai atsidususi, Lorelė pradėjo pasakoti apie trolius - pradėjo nuo praeito rudens, kai tėtis buvo ligoninėje. Paaiškino, kodėl Džeremajas Barnis niekada nepasirodė baigti tvarkyti žemės pardavimo dokumentų ir kodėl jis bet kokia kaina bandė tą žemę įsigyti. Papasakojo apie sargybinius, kurie juos saugojo. Paskui - apie tas „šunų pjautynes" tankumyne už namo. Netgi papasakojo apie Kli - neliko jokių paslapčių. Kai mergaitė baigė kalbėti apie šios nakties įvykius, tėtis tik papurtė galvą.

- Ir tu viską padarei pati viena?

- Padėjo visi - Deividas, Celsė, - droviai numykė mergaitė. - Ir Kli. Viena nebūčiau susitvarkiusi.

Patylėjusi mergaitė pakėlė akis į mamą.

Pakilusi nuo sofos ši žingsniavo prie lango.

- Mama, man labai gaila, kad nepapasakojau anksčiau, - tarė Lorelė. - Tiktai maniau, kad tau ir taip sunku susitaikyti su tuo, jog esu fėja, nenorėjau dar painioti ir trolių. Suprantu, kad prireiks laiko suvokti tam, ką pasakojau, bet nuo šios akimirkos nuo jūsų nieko nebeslėpsiu. Pažadu, jei tik jūs... jei tik klausysitės ir... - šniurkštelėjo bandydama sulaikyti ašaras, - mylėsite mane.

Lorelės mama atsisuko ir pažvelgė j ją tokiu veidu, kurio išraiškos mergaitė nė nebūtų mokėjusi apibūdinti.

- O, Lorele, kaip aš gailiuosi.

Mergaitė tikėjosi išgirsti bet ką, bet tik ne šitai.

- Ką? Juk tai aš melavau.

- Tu gal ir turėjai nuo mūsų paslapčių, bet manau, kad būtum papasakojusi, jei tik aš būčiau klausiusis. Man dėl to labai gaila, - mama palinko prie dukters, apglėbė ją - mergaitė juto, kaip darosi gera - net nesitikėjo, kad kada nors galėtų šitaip būti. Net pati nesuprato, kaip sunku buvo viską slėpti nuo tėvų.

Mama vėl atsisėdo ant sofos, apglėbė mergaitę per pečius.

- Kai pasakei mums, kad esi fėja, tai atrodė keista, neįtikėtina ir... dar kai kas - jaučiausi tokia nereikalinga. Tu buvai pasakiška būtybė, praleidai gyvenimą saugoma tų... fėjų sargybinių ar kaip jie ten vadinasi. Buvau tau nereikalinga.

- Ne, mama, - purtydama galvą atsiliepė mergaitė. - Man visada reikėjo tavęs. Buvai pati geriausia mama. Visada.

- Tada pykau. Tikrai, neturėjau dėl ko, tai buvo neteisinga, bet taip jaučiausi. Pyktis išsiliejo ant tavęs. Nenorėjau, - pridūrė ji, - bet taip jau atsitiko. Ir visą laiką, - pasakojo mama, - bijojai dėl savo gyvybės, laikei tokią didžiulę paslaptį. - Ji atsisuko j mergaitę. - Man labai gaila. Aš pabandysiu - jau bandau pasitaisyti.

- Pastebėjau, - šypsodamasi tarstelėjo Lorelė.

- Na, tai pasistengsiu dar labiau, - mama pabučiavo dukrai j kaktą. - Kai šiąnakt išlėkei iš parduotuvės, bijojau, kad tavęs daugiau niekada nepamatysiu - nė pati nežinau kodėl. Ir vienintelis jausmas, kurj jaučiau net per apėmusią baimę - tai siaubingas apgailestavimas, kad tu nežinojai, kaip stipriai tave myliu. Ir kaip visą laiką mylėjau, - mama priglaudė galvą prie Lorelės.

- Aš taip pat myliu tave, mama, - tarė Lorelė stipriai apsivijusi rankomis mamos liemenį.

- O aš myliu jus abi, - šypsodamas įsiterpė tėtis ir stipriai apglėbė jas, Lorelė liko suspausta viduryje. Visi nusijuokė, ir mergaitė pajuto, kaip sklaidosi per visus metus susikau-

pusi jtampa. Teks pasistengti - niekas nepasikeis per vieną naktį, tačiau pradžia jau buvo padaryta. Ir to pakako.

- Nagi, - po minutėlės prabilo mama, - tu mums dar nepapasakojai, kas iš tiesų šiandien vyko Avalone, - kalbėjo drovėdamasi, nejaukiai, bet balsas skambėjo nuoširdžiai.

- O, buvo puiku, - užsikirsdama atsakė Lorelė. - Nuostabiausia, ką esu mačiusi.

Mama patapšnojo sau per šlaunį, ir mergaitė prigulė padėjusi galvą jai ant kelių. Mama glostė ilgus dukters plaukus, visai kaip tada, kai ši buvo dar maža mergaitė. Ir klausantis abiem tėvams, Lorelė pradėjo pasakojimą apie Avaloną.

DVIDEŠIMT SEPTINTAS SKYRIUS

Stovėdama miško pakraštyje dar niekada nesiautė taip, lyg būtų ant bedugnės krašto. Kelis sykius giliai atsikvėpusi vis nesėkmingai bandė eiti, kol galop prisivertė pakelti kojas ir nužingsniuoti taku, vedančiu j mišką, plytintį už gimtųjų namų.

- Tameni? - tyliai pašaukė. - Tami?

Mergaitė vis ėjo - suprato, kad nesvarbu, šauks ar ne - jis jau žino, jog ji čia. Visada žinodavo.

- Tameni ? - vėl pašaukė.

- Tamenio čia nėra.

Vos nešūktelėjusi iš nuostabos, Lorelė atsisuko j ten, iš kur sklido sodrus balsas.

Tai buvo Seris.

Jis atkakliai dėbsojo j mergaitę - akys buvo tokios pat tamsiai žalios kaip ir Tamenio, tamsiai geltoni plaukai su žaliomis šaknimis gaubė ovalų veidą, beveik siekė pečius.

- Kur jis ? - atgavusi žadą pasiteiravo Lorelė.

- Sakei jam eiti sau, tai ir nuėjo, - patraukė pečiais sargybinis.

- Kaip suprasti - nuėjo?

- Tamenis daugiau nebudi prie šių vartų. Jis čia būdavo tik tam, kad galėtų stebėti tave, o dabar tu išvykusi. Jis gavo naują paskyrimą.

- Nuo vakar! - šūktelėjo mergaitė.

- Kai reikia, mes labai greitai tvarkome reikalus.

Lorelė linktelėjo. Svarbiausia priežastis, dėl kurios atkeliavo čia - norėjo pasakyti, kad daugiau matytis negalės, be to, dar norėjo paaiškinti, kad Tamenis suprastų. Nenorėjo, kad viskas baigtųsi *taip*. Paskutinieji žodžiai, kuriuos ji išrėkė jam, dar aidėjo mergaitei galvoje taip aiškiai, kad jai net buvo bloga nuo jų. *Noriu, kad dingtum. Taip, tikrai. Eik saul}vk*. ne tai norėjo pasakyti, ne visai tai. Ji buvo pikta ir išsigandusi, o čia pat dar stovėjo Deividas. Mergaitė ilgai, pratisai, net drebėdama atsikvėpė ir pirštų galiukais patrynė smilkinius.

Per vėlu.

- Kas tau čia? - mintis pertraukė Šeris.

Jis siekė mergaitės rankos, o Lorelei nė nedingtelčjo j galvą pasitraukti. Mintys galvoje sukosi vien tik apie Tamenį, ir kaip baisiai jos žodžiai jskaudino j j.

Šeris apžiūrinėjo pūsles ant delno. Prisimerkęs sužiuro j mergaitę.

- Pūslė nuo monastuolo serumo. Ar naudojaisi juo?

- Per daug visko įvyko, - purtydama galvą sumurmėjo Lorelė.

- Eime su manim, - tempdamas už rankos paliepė Šeris.

Lorelė sekė - buvo per daug sustingusi, kad priešintųsi.

Šeris nuvedė ją į aikštelę, kur paėmė dėklą, labai panašų į tą, kurį turėjo Tamenis. Lorelei visai nepatiko būti čia be jo. Viskas aplinkui priminė Tamenį. Šeris išsitraukė buteliuką su tirštu gintariniu skysčiu, pasiguldė mergaitės delną ant kelių ir atsargiai spustelėjo buteliuką, kad išvarvėtų didžiulis drumsto skysčio lašas.

- Po truputį, neskubėdami, - kalbėjo Šeris atsargiai trindamas minkštas pūsles. Nors Lorelė juto, kaip skauda nuo Šerio pirštų prisilietimų prie jautrios odos, tuojau prisidėjo ir šaldantis poveikis. - Kai baigsiu, laikyk odą nepridengtą, ir jei gali, prieš saulę.

Lorelė spoksojo į fėjų sargybinį.

- Kodėl tai darai ? - paklausė. - Juk nekenti manęs.

Šeris atsiduso ir išspaudęs dar vieną lašą jai ant delno dabar jau ėmė trinti pūslėtus pirštus.

- Nėra taip, kad nekęsčiau tavęs. Negaliu pakęsti, kaip tu elgiesi su Tamiu.

Negalėdama pakelti kaltinančio jo žvilgsnio, Lorelė suko akis šalin.

- jis gyvena dėl tavęs, Lorele, ir tai ne gražūs žodžiai. Kiekviena jo diena skirta tau. Net tada, kai išsikraustei į Kreščento miestą., viskas, ką jis kasdien daro, tai kalba apie tave, jaudinasi dėl tavęs, svarsto, kas bus, jei dar kada nors su tavimi susitiks. Ir net tada, kai pasakiau, jog man jau per gerklę lenda jo kalbos apie tave, vis tiek buvo aišku, kad galvoja tik apie tave. Kasdien, nuolatos.

Lorelė apžiūrinėjo pūslėtą ranką.

- O tu! - Šeris prabilo truput j garsiau. - Tu visai to nevertini. Kartais manau, kad net pamiršti, jog Tamenis yra, nebent esate šalia. Tarsi tau rūpėtų tik toji, tau matoma jo gyvenimo dalis, - jis pažiūrėjo j mergaitę ir padėjo jos ranką vėl jai ant kelių. - Ar žinai, kad pavasarj Tamenis palaidojo tėvą?

- Žinau, - skubiai palingavo galvą mergaitė, beviltiškai norėdama apsiginti. - Žinojau tai. Aš...

- Tai blogiausia dalis, - toliau kalbėjo Šeris, pertraukęs mergaitę. - Pati blogiausia. Jis buvo visai netekęs galvos. Bet žinojo, kad viskas vėl bus gerai, nes turėjai atvažiuoti tu. „Gegužės mėnesį, - vis kartojo man. - Ji atvažiuos gegužės mėnesį".

Lorelei krūtinėje staiga tapo tuščia.

- O gegužės mėnesį tu nepasirodei. Laukė tavęs, Lorele, kasdien. O paskui, kai galop pasirodei birželio gale, tapačią akimirką - vos tik išvydęs tave - tau atleido. Ir kiekvieną kartą, kai tu atvažiuoji ir vėl dingsti, grįžti pas tą savo vaikiną, žmogų, kiekvieną kartą daužai Tameniui širdį, - sukryžiavęs ant krūtinės rankas Šeris atsilošė. - Ir jei atvirai - nemanau, kad tau tai rūpi.

- Man rūpi, - nuo emocijų virpančiu balsu atsiliepė Lorelė. - Tikrai rūpi.

- Ne, nė kiek, - vis dar ramiu ir lygiu balsu kalbėjo Šeris. - Tau pačiai atrodo, kad rūpi, bet jei taip tikrai būtų, nesielgtum taip nuolat. Nustotum jį tampiusi tarsi žaisliuką.

Lorelė kelias sekundes tylėjo, paskui staiga pašokusi pradėjo žingsniuoti šalin.

- Tikiuosi, atvažiavai melsti atleidimo ir vėl suteikti debesį tuščių vilčių prieš grįžtant pas savo žmonių berniukelį, - mergaitei dar nespėjus dingti iš akių rėžė Šeris.

- Jei nori žinoti - ne, - supykusi atsisuko Lorelė. - Atvažiavau pasakyti, kad nebegaliu gyventi dviejuose pasauliuose vienu metu. Kad turiu pasilikti žmonių pasaulyje, o jis - fėjų. - Stabtelėjusi atsikvėpė, pabandė suvaldyti jausmus. - Tu teisus, - dabar jau ramiai tarė Šeriui. - Neteisinga taip įsiveržti į jo pasaulį ir vėl dingti. Ir... tai turi baigtis, - mikčiodama baigė.

Šeris ilgai žvelgė į ją, paskui lūpų kamputyje pasirodė lyg ir užuomina j šypseną.

- Lorele, tai geriausias sprendimas, kokį tik matau tave priimant, - jis šiek tiek palinko į priekį. - O stebiu tave nuo tada, kai buvai mažas daigelis.

Lorelė susiraukė. *Ačiū tau, Didysis broli.*

- Iš kur tos pūslės ? - atsistojęs Šeris sukryžiavo ant krūtinės rankas.

Pavarčiusi akis Lorelė nusisuko.

- Tai ne žaidimas, Lorele, - Šeris čiupo jai už riešo, ir visai ne švelniai. - Monastuolo serumas naudojamas tik vienu atveju, ir tas atvejis tikrai ne pramoga.

Lorelė dėbtelėjo į fėjų sargybinį.

- Buvau patekusi į nedidelę bėdą, - trumpai tepasakė. - Susitvarkiau.

- Susitvarkei ?

- Taip. Zinai, nesu visiškai bejėgė.

- Ar nenori papasakoti man, kas nutiko ?

- Viskas sutvarkyta, nesvarbu, - atšovė mergaitė traukdama ranką.

- Lorele, gal tu manęs negirdi. Sakiau, kad tai ne žaidimas. Ar manai, kad mes žaidžiame? - piktai žaibuodamas akimis neatstojo Šeris. - Gal manai, kad tai trolių ir tavo varžybos ? Įtariu, kad ta „nedidelė bėda" - tai tas pats trolis, kuris medžiojo tave pernai. Tas pats, kuris žino, kad vartai yra šioje žemėje. Tas, kuris nė nesudvejos prieš nudėdamas tave ar kurią kitą fėją, kad patektų į Avaloną. Tavo „nedidelė bėda", Lorele, yra rimta grėsmė mūsų gyvybėms.

Mergaitė atsistojo tolėliau ir sukryžiavusi ant krūtinės rankas tylėjo.

- Aš turiu dukterį, žinai šitai? Dvejų metukų mažylę, dar visai daigelį. Norėčiau, kad ji turėtų tėvą dar bent šimtą metų - jei neprieštarauji. Tačiau galimybės, kad taip įvyks, paskutiniu metu gerokai sumažėjo, ir tik todėl, kad tu laikaisi to gyvūnams būdingo mąstymo, kad viską turi *tvarkyti* pati. Taigi, Lorele, darsyk klausiu: ar papasakosi man, kas nutiko ?

Šeris nekalbėjo nė kiek garsiau, bet Lorelės ausyse jo balsas aidėjo, tarsi tas būtų šaukęs. Šito pakelti nebegalėjo. Patrynė akis delnais, bandė sulaikyti raudą, bet nieko tas negelbėjo - skruostai vis tiek paplūdo ašaromis. Ji viską sugadino. Nuvylė visus, kurie jai bent kiek svarbūs. Netgi Šerį.

Šaižus Šerio švilpimas privertė mergaitę pakelti galvą. Jis kažką pasakė nesuprantama kalba, bet neatrodė, kad tai skirta jai. Suvaldžiusi ašaras apsižvalgė aplinkui, po supančius ją medžius. Niekas nepasirodė, tik Šeris vis dar stebeilijo į ją.

Lyg sustingusi Lorelė linktelėjo galvą.

- Gerai, - tyliai tarė. - Papasakosiu.

Šeris stebėjo, kaip Lorelė eina iš proskynos, sėda į automobilį. Papasakojo jam viską apie Barnį. Atsakė į visus klausimus.

Bent jau į tuos, į kuriuos žinojo atsakymus.

Šeris laukė prigludęs prie medžio, kol mergaitės automobilis, erzinamai mirkčiodamas geltonu posūkio žibintu, pasuko į greitkelį.

- Dabar galį išlįsti, Tami, - pakvietė.

Tamenis žengė iš už medžio, akimis nulydėjo nuvažiuojantį Lorelės automobilį.

- Ačiū, kad likai pasislėpęs, nors jau atrodė, kad tuojau pasirodysi, - pašaipiai pareiškė Šeris.

Tamenis tik patraukė pečiais.

- Ji nebūtų papasakojusi man tiek daug, jei būtum sėdėjęs šalia. Turėjo įsivaizduoti, kad tavęs nėra. Dabar tikrai atskleidė viską.

- Neturėjo kito pasirinkimo, - sausai atsakė Tamenis. - Tik jau ne taip apklausinėjama. - Patylėjęs kelias sekundes pridūrė: - Tu ją stipriai spaudei, Šeri.

- Tami, tau teko mane matyti griežtą. Dabar toks nebuvau.

- Taip, bet...

- Tameni, ji turėjo tai išgirsti, - griežtai rėžė Šeris. - Mergaitę prižiūri tu, bet vartus - aš. Ji turi žinoti, kaip tai rimta.

Tamenis stipriau sukando dantis, bet nesiginčijo.

- Atsiprašau, kad pravirkdžiau ją, - nenoromis mestelėjo atsiprašymą.

- Tai kas toliau - kaip nutarta?

Šeris linktelėjo.

Tamenis nusišypsojo.

- Tami, tai užtruks kelis mėnesius. Apsiimi nemenką iššūkį.

- Žinau.

- O Lorelė atvažiavo čia atsisveikinti.

- Žinau, - tyliai pakartojo Tamenis. Atsisukę pažvelgė į Šerį. - Bet tu ją prižiūrėsi? Rūpinsiesi, kad būtų saugi?

- Pažadu. - Patylėjęs dar tarė: - Paskirsiu daugiau sargybos prie jos namų. Jei Barniui vakar vakare pavyko nuvilioti visą komandą, vadinasi, jų per mažai. Pasirūpinsiu, kad kitą kartą būtų pakankamai.

- Ar bus kitas kartas ?

Šeris linktelėjo.

- Neabejoju. Barnis buvo šakelė, gal net šaka, bet tokioms šakoms reikia šaknų. Man nelabai smagu pripažinti, kad bijau to, ko dar nežinome. - Jis metė žvilgsnį į Tame-

nį. - Jei nebūčiau taip įsitikinęs, visai neleisčiau tau to daryti.

Jiedu žvelgė j taką, vedantį prie tuščio namuko su apžėlusiu sodu ir apšepusiomis sienomis.

- Ar pasiruošęs ? - paklausė Šeris.

- Taip, - patikino Tamenis, ir jo veidą nutvieskė šypsena. - O, taip.

PADĖKA

Kuo daugiau sužinau apie leidybą, tuo labiau suprantu, kad autorius nusipelno ne tiek jau daug pagyrų. Dėl milijono priežasčių esu dėkinga Ericai Sussman, Susanai Katz, Katei Jackson, Ray Shappelui, Cristinai Gilbert, Erinai Gallagher, Jocelynai Davies, Jenniferei Kelaher, Elisei Howard, Ceciliai de la Campa, Majai Nikolio, Alecui Shane ir dar nesuskaičiuojamai daugybei žmonių iš *Harper Collins* ir *Writers House,* kurie nenuilstamai darbavosi, kad pasaulį išvystų ši knygų serija.

Ypatingą padėką siunčiu savo riteriams spindinčiais šarvais: daugiau nei nuostabiam redaktoriui Tara Weikum, ypatingajam agentui Jodi Reamer ir pačiai kantriausiai pasaulyje reklamos agentei Laurai Kaplan. Jūsų trijulė taip darbščiai triūsė, kad esu dėkinga už kiekvieną akimirką.

Mano draugai, mano nuostabieji draugai - jūs visi žinote, ką man reiškiate ir ką esate padarę. Pažadu, niekada jūsų neapleisiu. Dėkoju Davidui McAfee, Patui Woodui, Johnui Zakourui, Jamesui Dashneriui, Sarahai Cross, Sarahai MacLean, Sarahai Rees Brennan, Carrie Ryan, Saundrai Mitchell, R. J. Anderson, Heidi Kling, Stephenie ir visai *Feats of Aivesome* rašytojų debiutantų grupei. Tai bent. jūs nuostabūs ir turite labai keistą skonį renkantis draugus, dėl ko esu jums dėkinga. Betas Hannah, Emmai ir Bethany - vis dar siųsiu jums įdomybes. Ir dar dėkoju autoriams Claire Davis ir Williamui Bernhardtui, kurie padeda man mokantis meistriškumo. Stengiuosi!

Mano šeima ir vyro artimieji - niekas niekada nėra turėjęs tokios paramos. Esu tuo įsitikinusi. Milžiniškas ačiū Audrey, Brennanui ir Gideonui - jūs mano saulės šviesa ir visad tokie liksite. Pagaliau, ir svarbiausia, dėkoju Kenny. Tu lydi kiekvieną mano žingsnį. Ir kiekvieną paklydimą. Tai nelengva, bet tau, regis, išeina nesunkiai.

Pike, Aprilynne

1 Kerai: romanas / Aprilynne Pike; iš anglų kalbos vertė Rasa Krulikauskienė. - Kaunas: Obuolys [i.e. MEDIAINCOGNITO, 2010]. - 494, [2] p.

ISBN 978-609-403468-7

Sudie vampyrai - sveikos, sparnuotosios būtybės! Jūsų rankose -- naujausias literatūros fenomenas, kurį skaito ir giria pati Stephenie Meyer. „Kerai" - tai antrasis serijos apie fėjas romanas. Kaip ir pirmojoje dalyje „Sparnai", pasakojama apie jauną fėją Lorelę, kuri buvo įdukrinta ir užauginta žmonių. Lorelė gauna kvietimą mokytis Avalono fėjų mokykloje. Ten vėl įsižiebia romantiška intriga: ji myli žemišką savo vaikiną Deividą, bet negali atsispirti ją mylinčio fėjų sargybinio Tamenio kerams...

UDK 820(73)-93

Aprilynne Pike

KERAI

Iš anglų kalbos vertė ***Rasa Krulikauskienė***

Viršelį kūrė ***Andrius Morkeliūnas***

Tekstą tvarkė ***Stanislava Satkutė***

Maketavo ***Alma Liuberskienė***

31 sp. l. Užsakymas Nr.

Išleido OBUOLYS®

(OBUOLYS yra registruotas leidybinis ženklas,

kurį pagal sutartį naudoja UAB MEDIA INCOGNITO)

Butrimonių g. 9, LT-50220 Kaunas.

knygos@obuolys.lt | www.obuolys.lt

• Akcijos ir nuolaidos • Nemokamas katalogas
• Skaitytojų klubas • Knygų ištraukos
LEVEL www.level.lt ☎ 8 700 55 775

Spausdino UAB „Spindulio spaustuvė",
Vakarinis aplinkkelis 24, LT-48184

New York Times bestseleris Nr.1

Tai nepaprasta magijos ir intrigų, romantikos ir pavojų kupina istorija, kuri pakeis viską, ką lig šiol žinojote apie fėjas.

- Negaliu imti ir išrėžti savo ketinimų. Negaliu tavęs „pagrobti".

Turiu laukti ir tikėtis, kad vieną

dieną tu paprašysi pati.

- O jei ne? – vos girdimai sušnabždėjo Lorelė.

- Spėju, kad tada man teks laukti amžinai.

Autorės nuotrauka: Kenneth Pike

Sudie vampyrai – sveikos, sparnuotosios būtybės! Jūsų rankose – naujausias literatūros fenomenas, kurį skaito ir giria pati Stephenie Meyer. Milijonai gerbėjų nekantriai laukia ir knygų *Sparnai* bei *Kerai* ekranizacijos (trečioji dalis *Apžavai* pasaulio knygynuose pasirodys 2011 m. viduryje), kurią ruošia *Disney* studija, Lorelės vaidmeniui pasikvietusi Miley Cyrus.

Kerai – tai Aprilynne Pike antrasis serijos apie fėjas romanas, kuriame tęsiama nepaprasta magijos ir intrigų, romantikos ir pavojų kupina istorija. Kaip ir pirmojoje dalyje *Sparnai*, pasakojama apie jauną fėją Lorelę, kuri buvo įdukrinta ir užauginta žmonių. Lorelė gauna kvietimą mokytis Avalono fėjų mokykloje. Ten vėl įsižiebia romantiška intriga: ji myli žemišką savo vaikiną Deividą, bet negali atsispirti ją mylinčio fėjų sargybinio Tamenio kerams...

TAIP PAT SKAITYKITE

ISBN 978-609-403-168-7
9 786094 031687

OBUOLYS
TIK GERIAUSIOS KNYGOS VIRSTA FILMAIS
www.obuolys.lt
• Akcijos ir nuolaidos
• Skaitytojų klubas
• Nemokamas katalogas
• Knygų ištraukos
LEVEL www.level.lt ☎ 8 700 55775

Viršelio nuotrauka: Ray Shappell